

ГАЛЕРИЯ
БАРД

СЪВРЕМЕННИ
РОМАНИ

ДАЛИ УСПЕХЪТ Е ВЪПРОС НА ТАЛАНТ,
СЕКС С ПОДХОДЯЩ МЪЖ...
ИЛИ Е ПРОСТО КЪСМЕТ...

МЕРИЛ СОЙЛЪР

ТАНЦЪТ НА КЪСМЕТА

МЕРИЛ СОЙЪР ТАНЦЪТ НА КЪСМЕТА

Превод: Даниела Кърчева

chitanka.info

Осъществете най-съкровениите си мечти...

Алекса — руса красавица, жадна за успех и любов.

Марк — самоиздигнал се милионер със сурова красота. Няма доверие на амбициозни жени.

Мелани — великолепно й пре моделирано тяло е нейният билет към славата. Безсрамна и коварна, тя не се спира пред нищо!

Джейсън — британски аристократ, горещ поклонник на секса. Не подбира средствата, за да вкара Алекса в леглото си.

В затъмнените спални на елегантните лондонски къщи, по оживените площади на Мексико и Хартум съществува само едно правило — залагай на слепия късмет.

На Джефри

*„За да обичаш каквото и да е, трябва да
съзнаваш, че може да го загубиш.*

Дж. К. Честъртън“

ГЛАВА 1

— Спокойно можеше да идеш в режисьорския фургон и гола! — Алекса изпъшка и сведе поглед към банския си — три червени триъгълни парчета плат, придържани от тънки, преплетени шнурчета. Едва ли би изглеждала по-разсъблечена дори по бельо.

— Имам някаква дреха тук някъде. — Изсипа бележниците и химикалите от изтърканата си от употреба кожена торба и успя да открие на дъното прозрачна наметка.

— Невъзможно е да носиш само това! — настоя Линда с добре модулирания си английски акцент.

— Друго изобщо не ми е трябвало. По цял ден съм на плажа. — Посочи с ръка към ивицата бял пясък и накъдрените от вятъра води. — Ще изтичам до гардеробната и ще взема...

— Не! — Линда поклати глава и тръсна дългите си, тъмни коси. В сините ѝ очи се четеше недоумение. — Нямаме време. Загубих двайсет минути, докато те открива. Всички чакат.

— В такъв случай, ще се наложи да се явя на срещата с тази наметка. — Алекса замахна с крак към малко гуцърче, което притича наблизо. — Господата са виждали далеч по-оскъдно облечени жени — добави нехайно, макар изобщо да не се чувстваше така.

— Вътре са. — Линда посочи специално оборудвания за снимките режисьорски фургон. — Дай да ти взема чантата. — Вдигна претърпаната торба от пясъка и я преметна през рамо, като за пореден път се зачуди защо режисьорът я беше изпратил да намери Алекса.

Линда нямаше и най-малка представа, но тази работа не ѝ харесваше. Още от пристигането им в Мексико работата се обърка. Започна се с дребни неща — неща, които лесно можеха да се припишат на обичайните усложнения при уреждането на външни снимки, и то в толкова отдалечен район на една чужда страна. По-късно обаче Линда започна да подозира, че проектът е нещо кутсузлия. Понякога се получаваше така. На нея самата никога не ѝ се беше случвало през двете години, откакто работеше като помощник-

режисьор за „Хънтър Филмс“, но беше чувала достатъчно суеверия в бранша, че веднъж поемат ли нещата в лоша посока, обикновено изобщо не успяват да се оправят. Дали нещо такова се случваше и сега? Заради Алекса, искрено се надяваше да не е така.

— Ще се видим по-късно — подхвърли през рамо Алекса.

Докато наблюдаваше как приятелката ѝ се отдалечава, Линда мислено си каза, че на мъжете във фургона ще им бъде трудничко да се съсредоточат върху проблема си, след като оскъдно облечената блондинка се присъедини към тях.

Алекса спря пред фургона и чу мъжки гласове, които се извисяваха гневно. Почука на вратата, но гласовете продължиха разгорещената размяна на реплики. Пое дълбоко дъх и похлопа силно с юмрук. Този път разговорите секнаха и вратата се отвори. Докато влизаше в оборудваното с климатик помещение, сякаш я лъхна струя арктически въздух. Стреснатите им физиономии я смутиха. Защо не си беше взела някаква друга дреха? Усети как шията и ушите ѝ пламват, как глупава червенина плъзва под слънчевия ѝ загар. Огледа застиналите им лица и потърси с поглед режисьора, Джайлс Актън — единствения в стаята, когото познаваше.

Джайлс вдигна очи от бюрото си и ѝ се усмихна измъчено. Дребничкото му тяло се губеше във въртящия се кожен стол. Нервно прокара пръсти през короната от редки, сиви къдрици, които покриваха темето му. Дебелите му черни вежди се смръщиха и още повече подчертаха пронизателните му кафяви очи.

— Алекса, това е Стивън Хънтър от „Хънтър Филмс“ — заяви Джайлс и посочи мъжа на видима възраст около четирийсетте, с лице, мечта за всеки скулптор — сини очи и пепеляворуси коси, безупречно сресани над челото.

Убийствено красив, помисли си тя и посегна към протегнатата му ръка.

Очите му се плъзнаха по нея, оценявайки онова, което разкриваше прозрачната ѝ наметка.

— Здравей, скъпа. Явно съм пренебрегнал задълженията си на продуцент, като не се запознах с теб по-рано. Книгата ти е страхотна, скъпа. По нея със сигурност може да се направи филм, достоен за награда на Академията.

Възнагради я с широка, любезна усмивка, достойна да засрами дори котарака от страната на чудесата. Алекса реши, че съдбата е предопределила Стивън Хънтър, безупречен в бледожълтия си костюм от „Армани“, точно за филмов продуцент. Ако не беше чула акцента му и как допълва всяко изречение със „скъпа“, никога не би предположила, че е британец.

— Здравей — отвърна на поздрава му и придърпа наметката си.

— А това е Марк Кимбръф от „Трайъд Инвестмънт“. Той осигурява финансирането на филма.

Алекса отправи поглед в другия край на стаята, където Марк Кимбръф стоеше, облеган с гръб на стената. Очите им се срещнаха и той кимна почти незабележимо с глава. Студените му сиви очи и строгото, упорито изражение на лицето му подсказваха за неотстъпчив характер. Непокорните черни коси и височината над средния ръст му придаваха неподправена мъжественост, без да е от типа, който Алекса би определила като красив. След като го огледа изпитателно, му отправи стандартна усмивка.

— Голяма бъркотия е тук, Алекса. — Около очите на Джайлс се бяха очертали уморени бръчки, които допълнително подсилваха вечно измъченото му изражение — Мелани малко се затруднява с любовната сцена.

Алекса разпозна типичната британска деликатност в изразяването, но се запита как ли би могла да помогне на режисьора. Разбра, че работата е прекъсната, тъй като изпълнението на Мелани Терънхолт явно не удовлетворява Джайлс. Но защо е изпратил да повикат нея?

— Добър английски актьор като Колин Ейвъри би трябвало — при умело режисиране — Стивън замълча и погледна към Джайлс, — да е способен да изнесе някой недотам талантлив при тази кратка сцена.

Смехът на Джайлс прозвуча неестествено.

— Глупости! Мелани не може да играе. Дори и Колин няма да успее да ѝ помогне. Би трябвало да си стои при глупавите сапунени опери в телевизията. — Очите му се вдигнаха към тавана изпод гъстите прошарени вежди.

Алекса непрекъснато навиваше кичур коса около пръста си. Докато двамата си разменяха тези реплики, очевидно забравили за

присъствието ѝ, тя остана мълчалива и замислена. Припомни си месеците, прекарани като консултант-сценарист. Работеше заедно с художествения директор, който най-старателно бе построил селището, и художника на костюмите, който прилежно бе пресъздал стотици костюми от епохата на действието. Но подготвителният период отдавна беше приключил и вече нямаха нужда от нея, освен ако някой не би искал да уточни някоя историческа подробност. Защо Джайлс я беше повикал сега, когато се водеше спор по режисирането на филма? Усети как в гърдите ѝ се стяга здрав възел и побърза да се отпусне в най-близкия стол.

Стивън предпазливо погледна към Марк. Изглежда, всички очакваха той да се намеси. Дългите му крака бяха разкочени в леко предизвикателна стойка. Едната му ръка придържаше разтворено спортното сако, а другата беше напъхана в джоба на панталона му. В него имаше някаква рязкост, която я смуцаваше.

— Въпросът е — в спокойния му глас се долавяше силен британски акцент, — че трябва да работим с този състав. Вложил съм повече от осем милиона лири за пресъздаване на това... — замълча и презрително замахна с ръка — ... на това мексиканско село от деветнайсети век, да не говорим за допълнителните разходи по пътуването на актьорите и целия екип до това затънтено място.

— Тази сцена има съществено значение за сюжета... — колебливо изрече Алекса. Наум си припомни, че е продала правата за филмиране върху книгата си. Вече не е нейна работа да се намесва. Тук беше като консултант. Нищо повече. — Не искам да се съсипва романът ми — довърши по-тихо.

— Защо трябва да се вдига такъв шум за една съвсем кратка сцена? — Стивън ѝ се усмихна и в същото време очите му се плъзнаха от лицето към раменете и надолу към гърдите ѝ. — Какво толкова ще се отрази? Става дума за почти статична игра — по-малко от пет минути филмово време. — Тръсна русата си глава и сви рамене. — Дайте да използваме нещо от вече заснетата лента.

Алекса с изумление установи, че Стивън Хънтър едва ли е прочел книгата ѝ, в противен случай щеше да знае, че сцената е от жизненоважно значение. Ако продуцентът не го знае, така както вървят нещата, „Последна възможност“ ще се превърне в ужасна адаптация на най-добрия ѝ роман. И тя нищичко не може да направи срещу това!

Джайлс изпъчи дребната си фигура и заговори важно:

— Твърде много държа на името си, за да използвам снимките, с които разполагаме досега. Бих предпочел да пропусна сцената, но знам колко е важна. Преди да ви позволя да я отрежете, бих искал Алекса да поработи с Мелани.

Думите му бяха толкова изненадващи, че на Алекса ѝ беше нужна цяла минута, за да проумее значението им.

— Аз?

— Може би гледната точка на една жена ще помогне, особено след като ти си и авторът. — Джайлс се приближи до нея. — Господ ми е свидетел, че нищо друго не успя. Вече толкова изоставаме с графика, че ще махна сцената, ако не успее да я изиграе както трябва.

— Оп-п-итал ли си да я преработиш? Може би Мелани не...

— Седем пъти. И я снимахме колкото е възможно по-дълго. Сега трябва да вземем решение.

— Мили боже! — прекъсна го Марк. — Нима очакваш тя да ти свърши работата? — С две крачки прекоси стаята и застана пред прозореца с изглед към брега, където останалите без работа членове на екипа се приличаха на слънце. — Искам въпросът да се уреди. Нямам време да чакам някаква глупачка, която си няма друга работа, освен по цял ден да си прави слънчеви бани, да се пробва като режисьор. Трябва да си тръгна след два дни.

Глупачка? Алекса силно преглътна и се опита да не издаде обидата си. Нужно бе да напрегне цялата си воля, за да не му каже право в очите, че той пък е арогантен негодник. Не му ли е казал някой, че нейната работа е приключила? Докато чакаше „на повикване“ за технически уточнения, тя не само се припичаше на слънце. Денят ѝ преминаваше в писане на плажа.

— Марк — изрече с понижен глас Стивън, — смятам, че дължим на Джайлс възможността да опита. Много време ли ще отнеме?

— Не — отвърна спокойно Джайлс, сякаш не бе забелязал избухването. — Можем да разчитаме на Колин Ейвъри за неговата част от сцената.

Алекса бе обхваната от внезапен прилив на страх.

— Не знам дали ще мога с нещо да помогна — измънка неуверено към Джайлс, който я изведе от фургона. После го последва през стълпотворението от осветителни кранове, фургони, каравани и

микробуси, които обграждаха новопостроения филмов декор. Накрая стигнаха до сламената колиба, където трябваше да се заснеме сцената.

— Ще доведе Мелани — заяви Джайлс и я остави сама сред плетеницата от електрически кабели, камери, звукова техника и прожектори. Харесваше Джайлс и му имаше доверие. Често се беше допитвал до нея, възползвайки се от знанията ѝ за мрачния отрязък от английската история, на фона, на който се развиваше действието във филма. Опита се да я включи и след това, макар че задълбочените проучвания на художествения директор и на художника по костюмите не ѝ оставяха много работа, освен да одобри старанието им. Искаше да му помогне, но просто не виждаше как.

В колибата усмихнато влезе Колин Ейвъри и Алекса отвърна на усмивката му. Колин беше един от най-милите мъже, които някога бе срещала. Беше облечен с кафеникавожълти къси панталони и спортна риза с пагони и метални копчета. Трябваше му само коркова каска, за да заприлича на широко разпространената представа за ловец на едър дивеч в някое африканско сафари.

Когато проговори, в безупречния му, обработен британски глас прозвуча отвращение.

— Знаеш, че е безполезно. — Ясните му сини очи я огледаха внимателно и той сви рамене, при което кестенявите му коси леко потрепнаха. — Няма да стане, изобщо. Мелани просто не може да играе. Сапунените опери — там ѝ е мястото. Знаеш ли, вие, американците, не сте единствените с такива блудкави програми. И ние си ги имаме.

— Какво смяташ, че ще направи Стивън, ако не успеем да помогнем на Мелани?

— Нищо. Той само се води продуцент. През цялото време стои на телефона и говори с Лос Анджелис, където баща му решава всичко.

— Найджъл не е идвал дотук. Това нормално ли е? — Алекса още не беше сигурна как точно е организиран филмовият бизнес. Когато продаде правата върху книгата си на „Хънтър Филмс“, смяташе за естествено, че продуцент ще бъде Найджъл Хънтър. Но той все още не се бе появил. Вместо това наоколо се разхождаха разни хора, включително и синът му Стивън, с прикачено към името им звание „продуцент“: помощник-продуценти, съпродуценти, асоциирани

продуценти и изпълнителни продуценти. Къде по дяволите, е самият Найджъл?

— Джайлс е от режисьорите, които обичат да имат голяма свобода. Двамата с Найджъл имат няколко успешни съвместни филма. Но фактът, че Найджъл изобщо не се е появявал тук, е доста необичаен.

Алекса запази тона си безгрижен.

— Познаваш ли Марк Кимбръф, основния инвеститор? — Сигурна беше, че Колин го познава. Като актьор и звезда от първа величина, Колин познаваше всеки от британските филмови среди. Алекса още веднъж се почувства в неизгодно положение, защото тя, като една от малкото американци в състава, пък не познаваше никого.

Въпросът ѝ, изглежда, развесели Колин.

— Повечето поданици на Обединеното кралство познават Марк Кимбръф. Той е това, което вие, американците, наричате магнат. Произхожда от бедно семейство, но е натрупал богатство от недвижими имоти. Не се сецам за друг, когото повече да уважавам.

— Но той... — Алекса спря, защото Джайлс се появи заедно с актрисата.

Мелани Терънхолт носеше тясна, прозрачна бяла рокля, която сякаш бяха излели по нея. Дългата ѝ платиненоруса коса падаше на свободни къдрици покрай кукленското ѝ лице и, както винаги, бе обвита в ароматен облак парфюм. Алекса забеляза, че обичайният ѝ зноен поглед е изчезнал и големите ѝ бебешкосини очи гледат враждебно. Изобщо не поздрави Алекса и Колин, а продължи да стои отстрани и да върти дългото стебло на някаква роза в ръката си.

Колин изви една от добре очертаните си вежди и прошепушна към Алекса:

— Мелани ухае като парфюмерийния щанд в „Хародс“.

Алекса се изкикоти, но бързо млъкна, когато видя в колибата да влизат Марк и Стивън. Знойният поглед се завърна в очите на Мелани и засия в приветствена усмивка, предназначена за Марк.

— Здравсти, Марк... Стивън!

— Мелани — опита се да привлече вниманието ѝ Алекса. — Ела да седнем. Нека обсъдим сцената. — Настани се в един режисьорски стол и придърпа наметалото в опит да прикрие горната част на бедрата си. Даде знак на Мелани да седне на мястото до нея.

Пищната блондинка стрелна закачливо Марк и без да бърза, се приближи и се отпусна в платнения стол. Кръстоса крака, лениво поклати ходилото си и лекичко потупа с розата по коляното си. Съблазнителното ѝ изражение се замени от нацупено детинско раздражение. Отказваше да погледне към Алекса и вместо това се взираше някъде отвъд нея.

— Мелани — повтори Алекса, напълно съзнавайки, че всички са в очакване. — Твоята героиня, Памела, знае, че е загубила мъжа, когото обича заради друга жена.

Мелани изпусна звучна въздишка, която прозвуча като отегчено пъшкане, и се раздвижи на стола, така че вече изобщо да не е с лице към Алекса. Тя на свой ред продължи, опитвайки се да запази професионалния тон.

— Героят на Колин, Томас, повече не желае Памела. — Алекса погледна нагоре и сивите очи на Марк неочаквано срещнаха нейните. Осъзна колко изтъркано и безвкусно вероятно звучи това за него. Заговори по-бързо. — Разбира се, твоята героиня е упорита. Тя не желае да пусне мъжа, когото обича. Опитала е всичко, за което се е сетила, за да си го върне. Накрая решава, че единствената ѝ възможност е да го подмами в леглото си. В тази сцена тя е изпълнена с болка, а не със страст. Знаеш ли какво имам предвид? Чувствала ли си се някога така?... Аз, да. Мисля, че и повечето жени. — Алекса изчака за отговор.

Все така, без да поглежда към нея, Мелани само започна да клати по-бързо ходилото си. Съвършената някога роза, сега се удряше отпуснато в коляното ѝ. Отчаяна от отношението на Мелани и от собствената си неспособност да се изрази, Алекса замълча, за да си поеме дъх. После ѝ хрумна по-добър начин да обясни същността на замисъла си.

— През цялото време, докато го съблазнява, тя е готова да се разплаче, защото знае, че е безнадеждно. Това не е толкова съблазнявате, колкото акт на отчаяние. — Алекса се поколеба, удивена колко болезнено го усеща самата тя. — Защото в края на краищата всички жени могат да разчитат единствено на себе си.

Секундите минаваха, а Алекса продължаваше да очаква отговора на Мелани. Естествено, че сега вече го разбира, каза си наум. Или

може би, тъй като сама бе изживяла нещо много сходно, само тя изпитва такава съпричастност към героинята?

— Ами аз точно така го играя — изсъска Мелани и хвърли войнствен поглед към Джайлс.

Неговият тон прозвуча безстрастно, но в кафявите му очи проблясваха искри.

— Искам в тази сцена да видя уязвимост и болка, а не самодоволно секси котенце, което непрекъснато се смее. — После се извърна към Алекса. — Можете ли двамата с Колин да покажете на Мелани какво имам предвид?

— Да ѝ покажем? — повтори удивено Алекса. Изобщо не очакваше нещата да се обърнат по този начин.

— Глупости! — сърдито изсумтя Мелани. — Тя изобщо не е актриса. А аз непрекъснато играя любовни сцени в телевизията и съм най-добрата.

— Това са абсолютни безсмислици! Или избери един от записите, които вече сте направили — намеси се Марк, — или изобщо пропусни тази сцена. Защо да губим време да я повтаряме още веднъж? — Преднамерено натърти на „още веднъж“.

Марк Кимбръф очевидно мразеше да му губят времето. Поклати глава с израз, който искаше да каже, че всичко е безнадеждно. На кукленското лице на Мелани разцъфна тържествуваща усмивка.

— Алекса, направи един опит! — настоя Джайлс, а очите му я гледаха умоляващо.

Алекса разбра, че са в патова ситуация. Ако не успее да помогне на Мелани, на Джайлс не му остава нищо друго, освен да махне решителната сцена. Но как Джайлс очаква от нея да покаже на Мелани каквото и да е? Тази жена не желае да приеме никакъв съвет!

Колин зае мястото си и направи знак на Алекса да се приближи. Обля ги ярко петно светлина от включените прожектори. Устата на Алекса пресъхна. Мелани беше права — тя изобщо не е актриса. Внезапно усети, че не може да си спомни нищо от онова, което бе написала, а още по-малко как звучеше то според сценичната адаптация.

— Отпусни се — прошепна Колин, а красивото му лице бе изпълнено със съчувствие. — Ти само импровизирай, а аз ще те следвам. Искат да видят чувството, а не точния диалог.

Мисли за Пол, каза си Алекса. Спомни си как се чувстваше, когато те напусна. Беше готова да направиш всичко, за да го задържиш. Потиснатата обида и горчивина след развода ѝ отново изплуваха на повърхността. При мисълта за Пол в съзнанието ѝ с нова сила се разгърнаха натрапчиви картини, които възродиха болката от битката ѝ да задържи любовта му. Безплодна битка.

Пръв заговори Колин, за да я въведе в сцената. Алекса съсредоточи мислите си върху миналото — върху Пол. Още веднъж преиграваше цялата унизителна сцена — къс от собствения ѝ живот — но този път с актьор, когото едва познаваше, а не с мъжа, когото бе обичала в продължение на десет години. Докато се вмъкваше в кожата на създадената от самата нея героиня, забрави за всичко друго. Неуверено започна да го изкушава. Като някоя морска сирена тя го подмамваше с тялото си, принуждавайки го да се приближи още по-близо. След първоначалния опит да не ѝ обръща внимание, героят на Колин постепенно се поддаваше на твърде завладяващите, за да бъдат отхвърлени, чувства. С жест на отчаяние, примесено с нежност, той я притегли към себе си и я целуна. Близостта помежду им нарастваше с всяка нова целувка. Докато Колин разкриваше чувствената страст, обзела героя му, Алекса неуверено се крепеше на тънкия ръб между любовта и сълзите. Когато ръцете му решително се обвиха около нея, в гърлото ѝ се надигна ридание, а в очите ѝ напиха сълзи.

Алекса разбра, че сцената е приключила едва когато Колин и подаде носната си кърпа. Вдигна поглед и действителността около нея я връхлетя с внезапна сила. Изведнъж усети, че камерата работи. Никой нищо не спомена, че ще снимат! Още по-стресната, тя осъзна, че в помещението цари пълна тишина — дълбока, отекваща тишина, подобно на неестественото затишие след гръмотевичен трясък.

Почувства се неловко и потърси с поглед режисьора, но Джайлс и Стивън бяха скрити зад една от камерите. Очите ѝ срещнаха тези на Марк. Небрежно облегат на една от стойките, той напрегнато се взираше в нея. Алекса рязко се извърна с лице към Колин. Той помилва ръката ѝ и в топлите му сини очи, прочете удивление и уважение.

— Това ли искаш? — остро възкликна Мелани към Джайлс. — Я си гледай работата! — Захвърли розата и изхвърча от колибата.

Колин се разсмя беззвучно на драматичното напускане на Мелани.

— Страхотна беше — обърна се той отново към Алекса.

Алекса погледна към мъжете, за да види реакцията им от поведението на Мелани. В единия край режисьора и продуцентът продължаваха да обсъждат нещо с приглушени гласове. Марк стоеше застинал до камерата, с безизразно лице, а сивите му очи бяха приковани в нея. Усети как шията ѝ пламва от залялата я силна червенина, след като светлините угаснаха без предупреждение и помещението потъна в мрак. Примигна с очи, за да свикне с тъмнината.

Гласът на Джайлс прозвуча далечен и прозаичен.

— Благодаря, получихме, каквото ни трябваше.

ГЛАВА 2

Марк се взираше през прозорчето на самолета към голия пейзаж около летището на Лос Кабос. Алекса, усмихна се той. Господи! Каква изненада! Беше очаквал авторката на такъв интелектуален роман да бъде някоя размъкната жена на средна възраст, а не едва навършила трийсетте блондинка, с живи зелени очи и чувствено тяло. Не, усмихна се на себе си, изобщо не беше очаквал Алекса. От мига, в който влезе във фургона, трябваше да полага усилия, за да отклони погледа си.

Изостави мислите за нея и се протегна в удобната седалка, като изпъна дългите си крака, благодарен, че частният самолет на „Хънтър Филмс“ е от класическия модел „Джет стар“ на Локхийд. По-новите самолети, като „Фолкън 50“, може и да са по-бързи, но то е за сметка на вътрешния простор на помещението. Седеше от едната страна на пътеката, с лице към втората седалка, до сгъваема масичка, отрупана с документите, които преди това беше измъкнал от куфарчето си. Неспособен да се съсредоточи, Марк насочи поглед от другата страна на пътеката, където Стивън и Джайлс седяха един срещу друг и обсъждаха снимачния график. Останалите четири места, с които разполагаше самолетът, се намираха на свободното в момента, тапицирано в сиво кадифе канапе, точно срещу добре заредения бар и малката кухничка. В задната част имаше дискретна врата, вградена в ламперията, която отделяше стаята за почивка и багажното отделение от главната кабина.

Подготвяйки се за излитане, самолетът се засили напред и пое по неравната писта. Край него прелитаха редици от кактуси и отделни малки горички. Постепенно набра скорост и се издигна високо над полуострова. Докато машината завиваше и се насочваше към Лос Анджелис, от юг се надигаше буря. В далечината мрачно тъмнееха облаци. Тънки остриета на светкавици потрепваха на хоризонта. Когато обаче достигнаха нормалната височина, от север ги посрещна ясното синьо небе.

Поредният случай на желание от пръв поглед, каза си Марк, когато мисълта за Алекса отново го завладя. Запита се какви ли са шансовете му да я вкара в леглото си за малкото дни, които оставаха до отпътуването му за Лондон. Господи! Трябва да получи някаква отплата за това, че беше инвестирал парите си в тази финансова черна дупка. Мислено изруга собствената си глупост. Не, поправи се бързо, не глупост, а алчност. Неудовлетворен от внушителните си финансови успехи, той искаше още. Смяташе, че е открил нещо сигурно, инвестирайки във филм, изграден върху получил международна известност роман и продуциран от финансово стабилен филмов производител, какъвто бе Найджъл Хънтър.

Марк затвори очи и прецени възможностите си. Нямаше такива. Сега вече не може да се оттегли от филма. Ако го направи, ще се изправи пред сигурна загуба на пари и репутация. Истината е, че веднъж задвижи ли се камерата, независимите продуценти държат инвеститорите в ръцете си. Те трябва да наливат пари до окончателното завършване на филма, в противен случай не разполагат с нищо реално срещу инвестицията си. Загубите, напомни си той, са необходима част от поемането на финансови рискове. Голямото богатство никога не се постига с придържане само към консервативни методи. И все пак, лично той никога не беше претърпявал сериозни финансови поражения и не желаше това да му се случи сега.

— Ще ни струва твърде много да сменим Мелани. Не си ли съгласен, Марк? — запита Стивън и прокара пръсти през модерно подстриганите си руси коси.

Марк с усилие успя да се съсредоточи, за да отвърне на въпроса, на който вече многократно си беше отговарял, откакто се разделиха с Алекса и Колин. Погледна от другата страна на пътеката, където седяха Джайлс и Стивън, и категорично поклати глава.

— Заслужава си, ако нещата ще се оправят.

— Не мислеше така на отиване. — Сините очи на Стивън се присвиха насреща му.

— Беше преди да видя как Алекса изпълнява сцената. Ще ни струва твърде скъпо да преснимаме, но когато разполагаме с човек, който удовлетворява изискванията на режисьора, това е най-практичното решение. Джайлс смята, че Алекса ще изиграе ролята по-добре от Мелани, и аз съм съгласен.

Марк едва прикриваше раздразнението си от неспособността на Стивън да вземе решение. Беше настоял да изоставят снимките и да замъкне Джайлс чак до Ел Ей, за да се консултира с баща си. Майната му! Какво разхищение на време и пари. Неговите пари. Защо, по дяволите, Найджъл го е определил за продуцент, след като няма кураж да вземе и най-простото решение? На Марк му се искаше да разполага с властта сам да вземе решението. Но той бе само инвеститор.

— Мислеше, че Алекса е поредната авторка, която надава вой за съхраняване на художествената цялост, прав ли съм? — запита Джайлс. Късното следобедно слънце, което вече се гмуркаше в Тихия океан, хвърляше яркочервени отблясъци по мъхестата, посивяла глава на режисьора. Изглеждаше по-спокоен и не толкова притеснен, колкото сутринта, при пристигането на Марк.

— Нещо такова — отвърна Марк. Художествената цялост и пресъздаването на действителността нямаха нищо общо с онова, което си мислеше. Все още му беше трудно да нагоди предварителната си представа за авторката на „Последна възможност“ към жената, която беше видял.

— Знам, знам. От двайсет и пет години съм зад камерата — тя харесва Алекса. Но най-важното е химичната реакция. Колин и Алекса го постигат. Не смяташ ли?

— Абсолютно — отвърна Марк. — Двамата заедно постигат химична реакция, вярно е. Самата Алекса излъчва сексапил.

Стивън стана и се приближи до бара.

— Само не знам какво ще каже баща ми за договора на Мелани. — Пусна две бучки лед във висока стъклена чаша и я напълни с водка. — Тези договори крият много уловки, както знаете.

Марк сви рамене. Какво нищожество! Договорът на „Хънтър Филмс“ лесно може да се развали. Найджъл Хънтър е твърде обигран, за да се впрегне в нещо, без да си остави вратички за измъкване. Стивън изхлузи луксозните си мокасини и се изпъна на канапето. Приглади русите си коси и отпи голяма глътка.

Марк погледна през прозореца, грубо прекъсвайки разговора. Нямаше нужда от хора като Стивън Хънтър. Той бе от онези мъже, които цял живот разчитаха на името на баща си, за да им отвори с магическа пръчка всички врати. Ако този номер не минеше, Стивън използваше красивата си външност, за да получи онова, което искаше.

Марк трябваше да признае, че момчешката усмивка на Стивън му печели допълнителни симпатии, особено сред жените. Само като погледнат в прочувствените му сини очи, веднага се връзват на глупостите му.

Имаше дни в юношеските му години, когато Марк завиждаше на Стивън Хънтър. Струваше му се, че той има две неща, които за себе си Марк знаеше, че никога няма да притежава: изумително красива външност и известен баща. Сега, когато се връщаше назад през годините, Марк се чувстваше виновен. Фактът, че баща му беше шофьор на камион, а не прочут продуцент, не му даваше никакви основания да се срамува. Усети как го пробожда лека тъга. Само ако баща му бе доживял да сподели успехите му. Но той си бе отишъл и Марк не можеше да направи нищо за това, също както не можеше да направи нищо и за външния си вид. Жените никога не реагираха на него по начина, по който Алекса бе реагирала, когато я запознаха със Стивън. За Марк вече нямаше значение, че възприемат външността му почти за посредствена. Беше се научил, че само успехът е от значение. С парите бяха дошли и властта, и жените, които някога бе пожелавал. Изпитваше огромно задоволство от мисълта, че е постигнал всичко това съвсем сам.

Погледна надолу и видя, че океанът е погълнал слънцето и над девствените земи се стелят тъмни сенки. Мелани, каза си наум, пищна фигура, изрусени коси и амбиция, която превишава таланта ѝ. Образът ѝ незабавно бе заменен от този на Алекса. Тя не е така красива, но притежава онова типично очарование на момичетата от Калифорния. Нещо повече, притежава талант и решимост. Несъмнено се беше държал отблъскващо с нея, но смяташе, че трябва да действа практично и делово, докато не я видя да играе сцената. Когато се върне в Мексико, ще вземе пример от похватите на Стивън Хънтър и ще упражни чара си върху Алекса.

Енергичната червенокоса стюардеса се появи откъм кабината, където изчакваше по време на излитането.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

Въпросът бе зададен и към двамата, но Марк забеляза, че очите ѝ гледат право в него, със същата изкушаваща усмивка, с която го посрещна на борда.

— „Гленливет“... чисто — отвърна Джайлс.

— За мен бренди и сода — допълни Марк и отбеляза как плътно прилепналата ѝ сива туника, обточена с бургундско червено е в тон с интериора на самолета.

Джайлс прекоси пътеката и се настани на седалката срещу него.

— Почти съм сигурен, че Найджъл ще одобри промяната, но никак не съм убеден, че Алекса ще се съгласи.

Марк остана удивен, че изобщо не бе допуснал такава възможност.

— Защо не? Всяка жена иска да стане звезда. — Джайлс отпи от чашата, която тъкмо му бяха подали.

— Не и Алекса. Знам го, защото двете с жена ми Рената доста се сблизиха. А още по-близка приятелка е с една от помощничките ми, Линда Карлайл. Познаваш ли я?

Марк пое брендите и содата си, без да обръща внимание на стюардесата, която се приведе напред, за да му осигури по-добра възможност да хвърли поглед към впечатляващото ѝ деколте.

— Срещал съм се с Линда... преди години. — Как би могъл да я забрави? Изваяна като статуетка, синеока, с пищни коси. Покорителка на мъжки сърца от световна класа. Както и Рената Тремейн — някога най-ярката звезда на английската театрална сцена. Сега имаше късмет, ако изобщо успееше да получи някаква работа. Защо преуспяващ режисьор като Джайлс Актън ще се жени за очевидно склонна към самоунищожение актриса? Ами какво да кажем за Алекса? Шеметният успех, изглежда, ѝ е замаял главата и я е подтикнал да се разведе с мъжа си. Алекса Макензи несъмнено е обсебена от собственото си величие, от тази мисъл му стана неприятно. Сега изпитва влечение към нея, но ако я опознае по-отблизо, ще остане разочарован. Откъдето и да го погледнеше, ще трябва да стои настрана и от трите.

— Алекса вижда себе си като писател, не като актриса — прекъсна мислите му Джайлс. — И може да прояви забележителен инат, когато е убедена в нещо.

— Защо е настоявала да я включат като консултант? Реално погледнато, няма какво толкова да прави, освен да наблюдава.

Мисълта да се плаща на авторката, за да се мотае наоколо и да дава „консултации“ по декорите и костюмите, след като и без това си имаха цели отдели за тази цел, направо го вбесяваше. Филмовата индустрия сигурно е най-неорганизираният бизнес, с който се е

занимавал. Веднъж да се измъкне от това финансово тресавище... Ще трябва лед да скове ада, преди отново да инвестира в изкуство.

— Алекса е малко обърквана. — Кехлибарените очи на Джайлс гледаха съчувствено на светлината на ранния следобед, която се процеждаше през малките прозорчета. Хвърли поглед през рамо към Стивън, който беше изпил водката и сега спеше. — Миналата година съпругът ѝ поиска развод и тя все още е твърде разстроена.

Марк внимателно преглътна информацията. Веднага беше забелязал, че не носи халка, и Стивън му каза, че е разведена. Затова реши, очевидно неправилно, че е заменила съпруга си срещу новата кариера. Някъде в дъното на съзнанието му напиреха да изплуват нежелани спомени. Каролин — собственият им развод. Потисна въздишката си, обзет от някогашната тъга. Винаги се удивляваше как след всичките тези години Каролин успяваше да се промъкне в настоящето му, когато най-малко го очакваше.

— Да разбирам ли, че не Алекса е пожелала развода? — изрече на глас, внимателно проверявайки новата си теория.

— Да, тя дори не го е очаквала. — Марк съчувствено поклати глава. Той също не го беше очаквал. — Мисля, че не е искала да остане в Лос Анджелис след развода — добави Джайлс. — Но разбра до каква степен досадно може да е заснемането на един филм — часове за подготовка, гримиране, ранни повиквания, бързане и после чакане. Човек трябва да го обича, за да може да понесе месеците на такава агония. — Марк кимна, напълно разбирайки какво е изпитала Алекса. Самият той се намираше в Лос Анджелис през последната седмица, за да се опита да установи защо се получава такова изоставане в снимките. След като изгледа километри филмова лента със заснети без всякакъв порядък кадри, Марк се отказа от опитите си да проумее този процес. Очевидно при редактирането някакъв вълшебник ще направи последната магия, за да превърне километрите заснета лента в свързан филм. — Алекса се предаде и се оттегли на онзи свой плаж, за да пише.

— Свой плаж? — Когато пристигна рано сутринта, Марк видя множеството тела, изпънати на пясъчната ивица пред разхвърляната снимачна площадка. При мисълта за всички тези хора, които се припичаха на слънце, парещата болка под лъжичката му се поднови. След като снимките изоставаха, а разходите за филма растяха

непрекъснато, защо цял куп хора не можеха да си намерят по-добро занимание от това да си подобряват тена?

— Скалистият склон, който се спуска по хълма към брега — поясни Джайлс. — Забеляза ли го?

— Да. — Марк се опита да се отпусне, да забрави за финансовата каша, която представляваше този филм. — С много кактуси и големи скали.

— Алекса прокара пътека до заливчето от другата страна. Труднопроходимо е. Само няколко човека знаем за това, така че може да се усамотява на воля. Казва, че ѝ е нужно, за да пише. — Марк си представи Алекса на пустия плаж, загорялото ѝ тяло съблазнително изпънато върху хавлиена кърпа. Усмихна се вътрешно. — Алекса пише пиеса за Рената — оживи се Джайлс. — Това ще бъде завръщането ѝ на сцената. Знам, ще си помислиш, че не искам Алекса да стане актриса и че ми се ще да продължи да се занимава с пиесата заради Рената.

Не, каза си Марк, изобщо не мисля така. Театрална пиеса, в която да играе Рената, би довела Алекса в Лондон. Усети как по тялото му пробягват тръпки на възбуда, но само докато си спомни за проблема на Рената.

— Ами... — Марк внимателно подбираше думите си. — Чудя се само дали Рената е готова за сцената.

— Не е докосвала нищо вече две години — отвърна на неизречения въпрос Джайлс. — Но е невъзможно да си възстанови работата. Нямахте да се съглася да режисирам този филм, ако не ѝ бе осигурена поне малка роля. Трябва отново да възстановя репутацията ѝ. — Марк кимна. Значи така е получила ролята си Рената. Как ли е успяла Мелани да се докопа до своята? — Мястото на Рената е на сцената! — Въодушевлението на Джайлс беше съвсем очевидно. — Няма проблем с малката си роля във филма, но цялата ѝ професионална подготовка е в театъра. Гласът ѝ е прекалено точен, синхронизацията ѝ прекалено драматична, за да постигне най-доброто пред кинокамера.

Марк усети, че самолетът започва да се снижава. Сигурно приближаваха Лос Анджелис.

— А Алекса?

— Родена актриса. Камерата показва нещата отблизо. Тя вижда в очите ти онова, което никога не се вижда пред публиката в театъра. — Марк се съгласи. Актьорските ѝ способности го бяха изненадали. Припомняйки си казаното от Джайлс за развода ѝ, изведнъж му хрумна, че може би не всичко е било само майсторско изпълнение. — Знаем колко си загрижен за преразхода на средства — продължи Джайлс — и за отражението им върху инвестицията ти.

Марк още веднъж кимна. „Загрижен“ бе твърде слаба дума.

— Знаем, че ще бъде скъпо да снимаме изцяло на място, но... — Нарочно не довърши изречението. Искаше да чуе какво ще каже Джайлс. Досега цялата му информация идваше от Найджъл с посредничеството на Стивън. Нямаше доверие на Стивън. Никога не е имал и никога няма да има. Когато Марк сключи договор за съвместна продукция с Найджъл Хънтър, Стивън работеше към телевизионното поделение на компанията „Хънтър Филмс“. Ако знаеше, че ще определят точно него за продуцент на този филм, нямаше да даде на Найджъл и пукнат цент. Беше приел за естествено, че Найджъл, с присъщия си професионализъм, лично ще го продуцира. Никога нищо не приемай за сигурно, напомни си Марк, никога.

— Виж, никак не е необичайно да възникнат проблеми в първите дни от снимките на някой филм. Изпълнителите и техническият екип пристигнаха от Кралството, както ти пожела, но много от тях никога не са работили заедно. — Джайлс отпи нова глътка от скоча си. — Сега вече действат като споен механизъм. Най-добрият, с който някога съм работил. А и този роман е най-горещата придобивка, до която Найджъл някога се е добирал. Цял Холивуд опита да придума Алекса Макензи да филмира книгата си, но трябваше накрая един британец, за да я склони. — Марк се усмихна. Знаеше как я е склонил Найджъл. Освен това беше успял да убеди и Марк, че трябва да инвестира в този филм. Значи с Алекса не минават разни изтъркани номера. Ще трябва да го запомни. — Отново ще влезем в график, веднага след като се справим с тази последна спънка. Аз също искам да наваксаме с времето. Размерът на печалбата ми зависи от това дали ще успее да го подготвя за пускане през декември.

— Разчитам на това — отвърна Марк.

Пускането на филма по екраните през декември ще го включи в сметките за наградите на Филмовата академия през април следващата

година. Една или повече награди, дори само номинации, ще осигурят възвръщаемост на разходите от два и половина до три пъти, необходима, за да приключат без загуба. Марк се почувства по-уверен от факта, че Джайлс е зависим от клаузите за финансовия резултат. Това ще го кара да се стреми да спази крайния срок и ще предотврати непрекъснатото източване на пари. Всъщност, Марк добре съзнаваше, че голяма част от изоставането се дължи на причини извън режисьорските пълномощия. Снимките бяха забавени от лошото време, повреди в оборудването и проблеми с местните власти.

Като се придържаше към обичайната за бранша практика, Джайлс снимаше без последователност, филмирайки с възможно най-голяма скорост отделни епизоди, за които ползваше същите декори.

— Господа — прекъсна разговора им стюардесата, — ще се приземим след десет минути. — Докато се отправяше към мястото си, тя извърна глава и още веднъж се усмихна на Марк, преди да изчезне в кабината.

Докато прекосяваха разстоянието до частния хангар, в който се приютяваше самолетът на „Хънтър Филмс“, обгърналата ги струя леден въздух прогони всеки спомен за горещото мексиканско слънце. Лъскавата, сребриста лимузина, която ги очакваше до постройката, отразяваше светлината от почти кръглата луна. Шофьорът отвори вратата с отработен жест и всички се качиха вътре. После посочи луксозния телефон и съобщи на Стивън, че трябва незабавно да се обади в Мексико.

— Сега пък какво има? — възкликна Стивън, докато изчакваше да го свържат с Кабо Сан Лукас.

Марк нагласи седалката, за да му бъде по-удобно на краката. После изгледа как Джайлс налива три чаши от малкия бар, вместен между тонколониите на стереоуредбата. Шофьорът явно си води точни бележки, каза си Марк, след като забеляза, че в барчето има скок „Гленливет“ за Джайлс и „Хенеси екстра“ за него самия. Стивън очевидно напоследък беше минал на водка „Абсолют“, защото бутилка от нея ги очакваше в една от двете сребърни кофички, заедно с шампанското в другата.

Стивън беше успял да се свърже с някого. Слушаше напрегнато и само клатеше глава. Още лоши новини, реши Марк, докато Джайлс му подаваше питието.

— Проклетата кучка ме прекъсна! — Ядът разкриви красивото лице на Стивън. — Оператор! Оператор! Прекъснахте ме по средата на много важен разговор. — Стивън покри слушалката с длан. — Мексиканската полиция претърсва хотела, където са отседнали всички от екипа... Да, оператор? Добре, продължавайте да опитвате. — Затръшна слушалката на апарата.

После се обърна към Джайлс.

— Разполагат с достоверна информация, че в една от стаите може да се намери наркотик. — Думите му всъщност прозвучаха като обвинение. — Даваш ли си сметка, че могат да отменят всички снимки, ако открият нещо.

Ръката на Джайлс потрепери, от което кубчетата лед издрънчаха в стените на чашата.

— Сигурен съм, че Рената не е замесена.

Алекса намръщено се взираше в хлебарката, която щъкаше по тавана над леглото ѝ. Тези буболечки, изглежда, бяха част от живота в Мексико. Досадната твар си намери приятел и двете затанцуваха някакъв екзотичен танц. Изпълнена с отвращение, тя погледна часовника си — осем часът. Време е да се облича за вечеря, но все още се чувстваше изморена. Оказа се безполезно да прави опити да поспи следобед, след сцената с Колин — твърде много бяха спомените. Лицето на Пол изплуваше върху екрана на съзнанието ѝ. Още незарасналите рани продължаваха да болят, макар че разводът от месеци бе окончателно приключен. С потресаваща яснота си спомняше последната им нощ заедно.

Вече месеци наред бяха престанали да се любят. Студен и резервиран, Пол поддържаше отношенията им автоматично. Приписвайки поведението му на търканията около продажбата на филмовите права над книгата ѝ, Алекса реши да изглади нещата и да възстанови нормалния ритъм на връзката им. След проточилата се вечеря в „Спаго“, където отидоха по настояване на Пол, за да може цял Холивуд да разбере, че той е договорил феноменалната продажба на книгата ѝ с елитния британски кинопродуцент Найджъл Хънтър, двамата с Алекса се прибраха в дома им в Бенедикт Кениън.

Алекса закачи млечнозелената рокля, която носеше, в гардероба си и не пропусна да забележи колко бързо Пол успя да прибере дрехите си и да се пъхне в леглото.

— Не заспивай! — извика му от стаята, обзаведена в различни нюанси на лилавото. — Нека си направим малко празненство в тесен кръг. — Той не отговори, но Алекса не се отказа и се пъхна в черната нощница, която Пол винаги бе намирал за страшно секси. Притича през коридора до барчето и измъкна бутилката ледено шампанско, което преди това бе поставила в хладилника. Гръмна тапата и грабна две високи чаши, преди да се върне в спалнята и да установи, че е угасил осветлението. — Скъпи — повика го тихо, но не получи отговор. Остави бутилката и чашите върху нощното шкафче. Докосна рамото му с ръка и лекичко го побутна.

— Уморен съм — измънка Пол.

Алекса остана да седи така за момент, като се питаше защо цяла вечер бе толкова необщителен. Отвърщаше приятелски на хората, които наминаваха към масата им да ги поздравят, но с нея се държеше дори още по-резервирано от обикновено. Нещо не е наред — и не беше наред от известно време насам. Няма да остави това недоразумение да се задълбочава повече. След като утре потегли на обиколка за поредицата от телевизионни участия, няма да се прибира вкъщи в продължение на седмици. Натисна копчето на нощната лампа.

— Искам да знам какво не е наред. Защо се държиш с мен по този начин? — Ненавиждаше по детски жалните, умоляващи нотки в собствения си глас.

Пол отвори кафявите си очи и седна в леглото. После отметна русите си коси и промълви:

— Искам да приключим.

— Да приключим? Развод? — Не може да го казва сериозно. Имаха си своите разногласия. В кое семейство ги няма? Но винаги се беше съобразявала с желанията му. Дори продаде правата за филмиране на романа си против собствените си инстинкти. Договорът, за който Пол толкова настояваше, бе подписан само преди два дни.

— Адвокатът ми внесе молбата тази сутрин.

— Защо? Нека обсъдим нещата. — Успя да продума, все още неспособна да повярва на онова, което й казваше.

Пол извърна очи — този отегчен поглед с едва забележимо отвращение, който толкова често бе виждала на лицето му напоследък. Обви ръце около него, притисна го, започна да го моли да ѝ даде още една възможност. Някакъв първичен инстинкт ѝ казваше да използва единственото оръжие, на което Пол не успяваше да устои — тялото си. Само ако можеше отново да я люби, пак ще се почувстват близки и той ще ѝ обясни в какво е сбъркала. И тогава ще знае какво трябва да направи, за да го задържи.

Нямаше никакви проблеми да го възбуди, но той я облада с такова бездушно настървение, че я остави съсипана и ридаеща. Само след минути чу свистенето на колата му надолу по каньона, за да го отведе завинаги от живота ѝ.

Не поглеждай назад, каза си тя и продължи да наблюдава забързаните хлебарки. Мисли за бъдещето, за кариерата си. Нищо не можеш да направиш за миналото.

На вратата ѝ се потропа силно и Алекса скочи на крака. Прекоси боса хладните мексикански плочки и предпазливо отвори тясна пролука. Навън бурята се готвеше да излее насъбраната си ярост. Вихрушката, която свистеше в клоните на палмите, създаваше впечатление за аеродинамичен тунел. Линда и Рената бързо се вмъкнаха покрай нея и затръшнаха вратата след себе си.

— Полицията пристига насам. — Думите на Линда излизаха задъхани и накъсани.

— Кажи им, че ти си Мелани Терънхолт — нареди ѝ Рената и с отрупаната си с пръстени ръка отметна разрошените си червени коси от сините си очи.

— Какво? — Алекса бе твърде объркана.

— Имаш ли някакъв документ с името, или някоя твоя снимка тук? — попита с тревожен израз на лицето Линда.

— Не, защо? — отвърна ѝ с въпрос Алекса, вече доста разтревожена. — Не помниш ли, че ти взе торбата ми преди срещата. Там са паспортът и портфейлът ми — всичко. Къде е тя?

— В моята стая. — Линда изтича към бюрото на Алекса и издърпа едно от чекмеджетата. — Престори се, че си Мелани.

— Защо? — отново попита Алекса. По ръцете ѝ пробягаха ледени тръпки. — Какво търсиш?

— Наркотици — извика Рената откъм вградения гардероб, който беше в съседство с банята, и продължи да тършува в дрехите ѝ. — Полицията ще пристигне всеки момент.

— Спрете! — настоя Алекса. — Кажете ми какво става?

Линда застана близо до нея и се вгледа изпитателно в лицето ѝ.

— Полицията има информация, че държиш скрит кокаин в стаята си.

— Невъзможно! — простена Алекса. — Знаете, че не... никога не съм...

— Тук е — обади се от банята Рената. — Ето това търсят. — В ръката си държеше пакетче с бял прах.

— Това не е мое — изрече Алекса, с глас, който приличаше на едва доловим шепот. — Не бях тук цяла сутрин!

Рената бръкна с пръст в пакета и опита съдържанието. После кимна, като отметна от раменете екзотичните си червени коси.

— Кока.

Силен тропот по вратата бе последван от викове на испански. Единствената дума, която Алекса разбра, беше „полиция“.

— Кажу ми, че си Мелани — прошепна Линда и се запъти към вратата. — Довери ми се. Ще ти обясня по-късно.

Алекса я сграбчи за рамото.

— Защо? Не съм направила нищо. Този пакет не е мой. Това просто е някаква налудничава грешка. Ще им обясня всичко.

— Момент! — провикна се Линда с пресилено весел и бодър глас. После разкопча блузата си, събу сандалите и като се извърна към Алекса, разбра, че тя няма и най-малка представа за бедственото положение, в което се намираще. — За бога, това Мексико! Не знаеш ли какво става тук?

Алекса кимна безмълвно. В съзнанието ѝ застрашително се появи мисълта за доживотен престой в някой мексикански затвор. Откъде, по дяволите, се е взел този пакет? Как се беше озовал в козметичния ѝ несесер, най-отгоре на рафтчето, където полицията със сигурност щеше да го открие?

Когато Линда отвори вратата, в стаята нахълтаха четирима униформени полицаи с извадено оръжие.

— Алекса Макензи? — запита със силен акцент капитанът им.

— Не, аз съм Линда Карлайл. Какво желаете? — Линда отвори широко сините си очи, с надежда, че на лицето ѝ е изписана невинна загриженост. Леко побутна разкопчаната си блуза, така че тя се разтвори и разкри значителна част от дантеленото бельо и едрите ѝ гърди.

Мъжете продължиха за момент да я зяпат цинично, после капитанът се извъртя на токове и застана пред Алекса.

— Алекса Макензи?

— Мел-Мелани Терънхолт — заекна тя. — Проблем ли има? — Устоя на желанието да стисне ръце в юмруци, за да спре треперенето им.

С дулото на пистолета капитанът ѝ даде знак да се отстрани. После се насочиха вкупом към банята, като непрекъснато подвикваха нещо на испански. Изведнъж Алекса осъзна, че душът работи. Какво е това, за бога? Защо Рената реши точно сега да се къпе? Тъкмо се канеха да влязат в банята и някой почука на входната врата. Линда бързо я отвори. На прага стоеше Колин Ейвъри. Над главата му осветените от светкавици върхове на палмите се прегъваха под вятъра.

— Мелани — изрече Колин и прекоси стаята, след което обви свойски ръка около Алекса, — някакви проблеми ли има тук?

Капитанът прибра пистолета в кобура си и се приближи към тях.

— Сеньор Ейвъри! — усмихна се той, разкривайки острите си бели зъби изпод тънките, като изрисувани с молив мустачки. Поклони се почтително и въодушевено разтърси протегнатата ръка на Колин. Останалите полицаи изчакаха, докато Колин си побъбри дружески с него на свободен испански. Очевидно славата му на звезда от световна величина се простираше чак до тази отдалечена част на Мексико.

— Мелани, скъпа! — Колин се извърна сияещ към Алекса и я притегли още по-близо. — Капитанът беше така добър да ни разреши да не пропускаме уговорката си за вечеря в града. Не им трябваш ти. Търсят Алекса Макензи.

— Но... — Не може да ги остави тук просто така! В мига, в който полицаите открият пакета, Линда и Рената ще бъдат арестувани.

— Да вървим, закъсняваме! — Колин отправи към капитана свойски поглед като между мъже, сякаш искаше да каже: „Какво да се прави, жени!“.

Алекса намери обувките си до леглото. Приглушеното свистене на водата продължаваше. Как може да си тръгне просто така? Рано или късно ще разберат, че не е Мелани, и ще арестуват Колин, също както и Линда, и Рената.

Ръката на Колин се плъзна по рамото ѝ и пръстите му се впиха по-здраво. Поведе я решително към вратата, която Линда държеше отворена. Навън вятърът фучеше яростно, а тъмното небе кипеше. Блясък на светкавица освети стаята с ослепителна синкавобяла светлина. Лампите трепнаха за момент, после оглушителният трясък на гръмотевицата разтърси сградата.

Алекса се обърна и видя отражението на Рената в голямото огледало в банята. По великолепните ѝ гърди се стичаха ситни капчици вода. Стоеше изправена като закована, а изразителните ѝ сини очи бяха широко отворени от изненада. Беше напълно гола пред похотливите погледи на четиримата полицаи.

ГЛАВА 3

Марк се опита да не се поддава на напрежението в колата. Обърна се към Джайлс, който се взираше през прозореца, очевидно потънал в свои мисли. Очите на Стивън бяха приковани в някаква далечна точка. След снощния прекъснат разговор, не бяха успели да се свържат отново с Мексико. Усилията им тази сутрин да влязат във връзка с хотела също се оказаха безплодни. Накрая Марк настоя да действат според плановете си, да се срещнат с Найджъл Хънтър и да му покажат записа, който бяха донесли със себе си.

Докато лимузината криволичеше по серпантините на Колдуотър Кениън, Марк наблюдаваше през затъмнените стъкла как край тях преминават резиденции в псевдо тюдор стил, с тенис кортове в предните дворове и старателно подрязани поляни. На билото на хълма колата направи няколко лениви завоя, преди да се спусне по обратната страна в мъглата на Сан Фернандо Вели. Загледан в отрупаните с конзоли къщи по склона на долината, той внезапно бе обзет от носталгия. При вида на тези чуждоземски постройките усети, че му липсва многовековната красота на Англия.

Сред дълбоката като в пещера тишина на колата лекото писукане на телефона прозвуча необичайно остро. Джайлс трепна, но изразът на лицето му не се промени. Стивън грабна слушалката, преди телефонът да успее да звънне втори път. После с отчаяна въздишка я подаде към Марк.

— Кимбръф слуша — каза той и погледна часовника си, за да се увери, че по това време в Лондон е късна вечер. Отново работят до късно. Още неприятности? Точно от това най-малко има нужда. Помощникът му, Ед Дженкинс, обясни, че е имало нов подозрителен пожар, който спрял строителството на един от обектите на Марк. Докато го слушаше, почти без да обръща внимание на подробностите, парещата мисъл, която го преследваше през последните няколко месеца, отново се появи: Късметът му се бе изчерпал. След толкова години работа, за да се издигне от нищото, след като преодоля дори и

личната си трагедия, сега изпитваше страх. Всъщност ставаше дума за дребни неща, като този пожар, например. Нито едно от тях само по себе си не би било повод за тревога, но като че ли го преследваше серия от необясними неприятности, които заплашваха да съборят империята му. Отхвърли бързо тази мисъл. Всички тези събития са случайно съвпадение. Трябваше да стане истинска катастрофа, за да се разори. Беше достигнал до върховете на финансовия успех не благодарение на невероятния си късмет, а чрез поемане на добре премерени рискове. Финансовата му база е сигурна и няма за какво да се тревожи.

Марк остави слушалката и се обърна към Джайлс.

— От офиса в Лондон. Там било студено и ветровито. — Надяваше се да го увлече в някакъв лек разговор, но Джайлс само кимна и отново се извърна към прозореца.

— Пак някоя голяма сделка ли подготвяш? — поинтересува се Стивън.

— Не, само уточняваме някои детайли. — Марк отговори уклончиво, опитвайки се да прекрати разговора. Никога не би обсъждал проблемите си със Стивън. Знаеше, че Стивън е ревнив към успехите му. Бяха на една възраст, на трийсет и осем години, но Марк, който беше започнал от нула, вече бе натрупал истинско богатство. Стивън беше влязъл във филмовия бизнес на баща си. Очевидно фактът, че трябва да се уповава на славата на баща си и че нищо не е постигнал самостоятелно, терзаеше Стивън.

Лимузината навлезе в Бърбанк студио, наето от „Хънтър Филмс“, точно когато пред него величествено спря колата на Найджъл Хънтър. Той слезе от нея и Марк с изненада установи колко пъргави са движенията му. Тялото на Найджъл представляваше пластове тлъстини, надиплени около много яка конструкция. Редките му бели коси бяха изкусно нагласени в безплоден опит да се прикрие лъскавото му, оплешивяло теме. В лицето приличаше на бивш професионален боксьор — беше възлесто и покрито с белези. Когато говореше, в гласа му все още се долавяха следи от мидландски акцент.

— Татко — обърна се към него Стивън, използвайки изисканото произношение на британската аристокрация, което Марк знаеше, че е постигнато с дългогодишно изучаване на ораторското изкуство. — Снощи пристигнахме толкова късно, че реших да не ти се обаждам.

— Хм! — Найджъл ги поведе към страничния вход на студиото.

Защо Стивън не е прекарал нощта в къщата в Холивуд Хилс, където е отседнал Найджъл? Не беше чак толкова късно, когато пристигнаха. Марк сметна, че предната вечер Стивън остана заедно с тях в луксозните бунгала на хотел „Бевърли Хилс“, за да може да поиграе поло. Сега вече не бе толкова сигурен. Погледна отново към двамата и за пореден път си даде сметка за очевидната липса на близост. Докато Стивън полагаше отчаяни усилия да се хареса на баща си, Найджъл изглеждаше напълно безразличен към единственото си дете.

— Там при нас възникна голям проблем — продължи Стивън и потърси с поглед подкрепа от Марк.

Марк не реагира. Искаше да види как Стивън ще се справи с положението.

— Донесохме някои нови снимки от онази любовна сцена. — Този път Стивън потърси за помощ Джайлс.

Стигнаха до кабинета в дъното на коридора. Найджъл спря без никакво предупреждение и се извърна назад.

— Мисля, че те изпратих да го уредиш.

Лицето на Стивън почервения.

— Така е, но Марк реши, че трябва да видиш лентата.

Марк мислено изруга малодушието на Стивън. През цялото време съзнаваше, че ще се наложи той да обясни на Найджъл предлаганата промяна. Не се боеше, нито изпитваше страхопочитание пред Найджъл Хънтър. Знаеше, че грубият му подход е само начин да тероризира такива като сина си, които се оставяха да бъдат командвани. Под всичко това Марк подозираше, че Найджъл всъщност е много състрадателен човек. Притежаваше сигурен нюх за бизнеса, а Марк се възхищаваше на това. Когато на Найджъл му бяха нужни допълнителни пари за филма, Марк не се поколеба да инвестира. Знаеше, че се ползва с уважението на Найджъл не само защото също като него сам беше постигнал всичко в живота си, а и защото Марк отказваше да се поддаде на властния му нрав. Пристъпи напред и отвори вратата на кабинета.

— Нека влезем да го обсъдим. — Настаниха се около огромното бюро в кабинета на Найджъл. Марк мина директно на въпроса. — След като пристигнахме в Мексико, намерихме жена, която изигра този

епизод много по-добре от Мелани Терънхолт. — Погледна за потвърждение към Джайлс. Марк нямаше навик да търси помощ от други, но пък и никога преди не беше участвал в реализацията на филмов проект. Нямаше намерение да се прави на експерт.

— Никой не би могъл по-добре — подкрепи го Джайлс. — Върхът е! — Замълча, после добави: — Мелани просто не може да играе. Не желая да я ползвам. Алекса е идеална.

— Алекса? — повиши недоверчиво глас Найджъл. — Нали не става дума за Алекса Макензи, авторката?

— Точно за нея — отвърна Марк, изненадан от видимото му неудоволствие.

Найджъл шумно изсумтя.

— Тая жена е истински трън в задника! Най-напред отказа да ми продаде правата върху романа си — не искала да съсипват книгата ѝ. — Стана от стола и се заклатушка към малкия прозорец с изглед към двора на студиото. — Когато ѝ предложих най-съвършения договор, настоя за одобрение на сценария. А после, след като сделката вече беше сключена, изведнъж реши, че иска да се включи като консултант. Съгласих се. Но проклет да съм, ако сега ще ми казва как да...

— Не е така — прекъсна тирадата му Марк. — Тя не знае, че я предлагаме за изпълнителка на ролята. Накарахме я да покаже на Мелани какво точно иска Джайлс. Като видяхме колко е добра, Джайлс включи камерата.

— Идеална е — с кротка убеденост повтори Джайлс.

Воднистите сини очи на Найджъл останаха недвусмислено враждебни.

— Същото чух и за Мелани. — Хвърли смъртоносен поглед към Стивън, който не посмя да срещне очите на баща си.

— Не знам как стоят нещата с договора на Мелани — смотолевий той. — Не съм сигурен дали можем да го анулираме. Много ще е скъпо. Разполагаме с много материал, който можем да използваме.

Телефонът избръмча. Докато Найджъл вдигаше слушалката, гънката между веждите на Джайлс се задълбочи, тревогата в очите му се засили. Още не бяха предупредили Найджъл за неприятностите в Мексико. Ако мексиканците забранят снимките, ще избухне като барут. От „Лойд“ несъмнено ще се откажат от застраховката. Марк също бе

разтревожен. Досега би трябвало да разберат нещо. Харесваше Джайлс и искрено се надяваше Рената да не му причинява нови главоболия.

Найджъл сопнато отговори на няколко въпроса и стана ясно, че обаждането не е от Мексико. Затвори телефона и се усмихна широко, разкривайки кривите си зъби. Явно ставаше дума за добри новини от някой друг фронт.

— Да вървим да видим какво сте донесли — подхвърли той и посочи към ролката, която Джайлс държеше в ръка. — Монтирахте ли му звук?

— Да — отвърна Джайлс. — Използвахме една денонощна лаборатория.

По пътя към кинозалата Стивън непрекъснато мънкаше нещо за таланта на Мелани, за касовите приходи след телевизионните ѝ изяви и за договора ѝ. Марк изгледа Джайлс многозначително, сякаш искаше да каже: „Остави аз да се оправя с това“. После хвърли бърз поглед към Найджъл и установи, че той изобщо не слушаше.

След като влязоха в малката прожекционна зала, Найджъл напъха телесата си в дълбоко кожено кресло в средата на първия ред. Марк и Джайлс се настаниха от двете му страни, а Стивън занесе филма в апаратната.

Докато изчакаха зареждането на ролката, Марк реши да даде някои пояснения на Найджъл.

— Когато го заснехме, Алекса беше дошла направо от плажа. Не сме ѝ слагали никакъв грим, защото не очаквахме, че ще снимаме. Затова не се учудвай, че по тялото ѝ е полепнал пясък и е по бански. Освен това косата ѝ е като бита с миксер.

След кратка пауза опитът на Марк за разведряване на обстановката бе възнаграден. Найджъл отметна глава и се изсмя гръмогласно. Лампите над главите им угаснаха и сребристият екран се освети.

Уголеменият целулоиден образ на Алекса изпълни мрака и тя заговори. Невероятното ѝ присъствие, което произтичаше от вроденото чувство за мярка и дълбоката ѝ емоционалност, още веднъж порази Марк. Реакцията му беше мигновена и изумителна по силата си. В слабините му запулсира болезнена напрегнатост и той се раздвижи неловко на стола. Трябваше да признае, че Алекса бе наистина сексапилна.

Камерата се снижи за по-близък план, увеличавайки всяка черта от лицето ѝ върху широкия екран.

— Моля те — прошепна Алекса, — не захвърляй любовта ни.

Подсилени от цветния филм на „Техниколор“, очите ѝ добиха ефирен зелен цвят, когато на миглите ѝ заблестяха сълзи, после бавно се откъснаха от ъгълчетата и се търкулнаха надолу по страните ѝ. Изглеждаше толкова истинско, че Марк удивено затаи дъх. Почувства копнеж да протегне ръка към нея, да я прегърне, да я утеши.

Сцената свърши и светлините бавно просветнаха. Марк за момент затвори очи и отново видя съня си от предишната нощ. Сънува, че се намира на пуст плаж заедно с Алекса. При мисълта за пищните ѝ гърди и равномерно загорялото ѝ тяло пулсът му се ускори и той се напрегна в очакване. Примигна силно няколко пъти, за да прогони видението.

Извърна се към Найджъл. Преплел пръсти върху масивния си корем, той се взираше във вече тъмния екран. С бързо кръгово движение въртеше палците си един около друг. Накрая се обърна към Марк.

— Е? Какво има да обсъждаме?

ГЛАВА 4

Алекса прекоси тичешком фойето на хотела.

— Къде може да са? — обърна се към Колин. — Цяла нощ се молих да не са ги арестували.

— Не се тревожи. Дай да проверим в стаята ти. Може би са там. — Гласът на Колин звучеше разтревожено, въпреки успокоителните му думи.

Докато вървяха забързано към стаята ѝ, Алекса забелязваше навсякъде поражения от бурята. Прислужниците метяха счупени стъкла и палмови клонки, а от алеята се виждаше, че значителен по размери отрязък от плажа е откъснат от яростните вълни.

— Чубаско — възкликна саркастично Колин, — почти като ураган, но не съвсем. Сега дори не е сезонът за този вид бури.

Алекса се намръщи. В сравнение с онова, което би могло да се случи на Линда и Рената, ужасът от снощната буря изглеждаше нищожен. Арестували ли са ги?

Пъхна ключа в ключалката и силно натисна заяждащата врата. После втрещена надникна вътре. Изглеждаше сякаш епицентърът на „чубаско“ е минал през стаята ѝ, сякаш бе станала експлозия във фабрика за производство на пъзели! Съдържанието на чекмеджетата беше изсипано и разпиляно, дрехите бяха измъкнати от гардероба и разхвърляни, матракът на леглото беше срязан и късове от пълнежа се търкаляха в безпорядък, всички мебели бяха преобърнати, а скъпоценните ѝ ръкописи бяха разпръснати като отломки след парад с конфети и хартиени ленти.

— В затвора са. — Подпря се на един от прекатурените столове Алекса. — Аз съм виновна. Трябваше да остана и да се опитам да обясня. Изобщо не трябваше да ти позволявам да ме измъкнеш.

— Хайде, хайде, празни приказки. Нека най-напред разберем как стоят нещата, преди да решаваме каквото и да е.

Двамата тъкмо оглеждаха около басейна, когато Линда им помахаша от съседния бар. Алекса хукна през просторната веранда,

издадена над Тихия океан, и спря пред меките шезлонги, в които се бяха настанили Линда и Рената. Двете пиеха „Маргарита“ и лениво се взираха в разбиващите се на брега под тях вълни.

— Толкова се разтревожих за вас — възкликна Алекса. — Какво стана?

— Всичко наред ли е? — намеси се и Колин.

— Да. — Отговорът на Линда бе предназначен за него. — Благодаря ти, че се притече на помощ. — Отново се обърна към Алекса. — Полицията не намери нищо. Убедихме ги, че е било грешка.

— Слава богу! — едва чуто прошепна Алекса.

— Сеньор Ейвъри — повика го един от сервитьорите, — моля, телефонирайте в Лондон. Съпругата ви се тревожи за вас.

— Ще се изправи на нокти, като разбере, че съм прекарал нощта с такава красива блондинка. Няма да споменавам, че това е станало в сградата на кметството, заедно с десетки други туристи, връхлетени от „чубаско“ — разсмя се Колин. — Искам да чуя всички подробности по-късно.

— Какво стана? — отново попита Алекса.

Линда рязко се изправи от мястото си.

— Да идем да си поговорим за това на брега.

Рената и Алекса я последваха по каменните стъпала, издълбани в скалата, върху която се крепеше хотелът. Когато стигнаха до пясъка, Линда седна на най-долното стъпало и им направи знак да се настанят до нея.

— Защо е цялата тази потайност? — нетърпеливо попита Алекса.

— Не искам никой да ни чува — отвърна Линда.

Рената се наведе напред и загреба пълна шепа пясък.

— Полицията беше насочена да търси в точно определена стая. — Пусна пясъкът да изтече между отрупаните ѝ с накити пръсти.

Алекса остро пое дъх и се запита как е могла да бъде толкова недосетлива. Наркотици... Рената, разбира се. Полицията е търсела Рената. Това обясняваше всичко. Обзе я някакво неприятно чувство. Рената нямаше нужда от нови проблеми, след като отново се беше върнала към кариерата си. Тя вече е добре — не е ли така? Взря се в небесносините ѝ очи.

— Дойдоха в моята стая по грешка. Търсели са теб.

Рената отметна червеникавия си бретон от челото, при което пръстените ѝ проблеснаха с многоцветни искри.

— Не, Алекса, имали са нареждане да претърсят твоята стая.

— Какво? — възкликна тя, докато Рената се взираше открито насреща ѝ. Изобщо не пушеше, пиеше само в компания и никога не се беше докосвала до наркотици. Трябва да е станало някакво объркване. — Сигурна ли си?

— Напълно — отвърна вместо нея Линда. — Джон Дънфирт, каскадьорът, говори свободно испански. Чул разговорите на полицаите и ни намери. Ние го изпратихме за Колин.

Неприятното усещане се засили — работата бе сериозна. Цялата предишна вечер си беше повтаряла, че е станала грешка, че има някакво логично обяснение. Тишината се проточи, нарушавана единствено от шума на високите вълни, които се разбиваха в брега на няколко метра от тях.

— Знаете, че не...

— Разбира се. — Рената постави ръка на рамото ѝ. — Точно затова дойдохме да ти помогнем.

— Защо тогава претърсихте стаята ми?

Лек повей на вятъра повдигна меките кестеняви коси на Линда. Тя ги отметна назад и сви рамене, като се питаше как ли би могла да го обясни.

— В мига, в който Джон дойде при нас, разбрах, че си в беда. Имах чувството...

— Предчувствие?

Линда само кимна. Притежаваше силно изострено шесто чувство, което често я предупреждаваше. Миналият опит я бе научил да се вслушва в тези предчувствия — или да си понесе последствията. Тъй като беше прекарала по-голямата част от последните десет години, заплащайки за пренебрегването на това свое чувство, Линда остави интуицията си да я води при снощния обиск. Оказа се права — някой се беше опитал да натопи Алекса.

— Какво направи с торбата ми? — запита Алекса, която не вярваше в предчувствия, но не желаше да противоречи на Линда, след като тя ѝ се беше притекла на помощ. — Даде ли я на полицията? Искат ли да говорят с мен?

— Не — отвърна Рената. — Погрижихме се за всичко.

— По-точно, Рената.

— Какво по-точно?

Рената се изкикоти закачливо.

— Не можех да пусна дрогата в тоалетната, защото щяха да чуят. Престорих се, че се къпя, и я пуснах в канала.

— Не ви ли попитаха полицаите защо сте в моята стая?

— Да — потвърди Линда. — Запазих пълно спокойствие и им обясних, че сме в твоята стая, защото в нашата душът не работи много добре, което по случайност си е самата истина.

— Видях те как излизаш изпод душа. Опитах се да се върна, но Колин ме издърпа навън, а Линда затръшна вратата. Какво стана?

Линда се засмя.

— Просто продължиха да я зяпат, докато единият не се съвзе, колкото да ѝ подаде кърпа. Докато Рената се изсуши, те попиляха стаята ти.

— Какво стана с пликчето?

— Смачках го в ръката си, докато дърпах пердето на душа. Но те изобщо не гледаха в ръката ми. — Рената завъртя сините си очи и се усмихна самодоволно. — След като се подсуших, го загънах в мократа кърпа. Нея въобще не я пипнаха, нали сами ми я бяха дали.

— Сега звучи смешно, но като се замисля, тогава изобщо не ми беше до смях — изрече Линда и лицето ѝ отново стана сериозно. — Работата беше наистина сериозна, бяхме уплашени до смърт.

— Знам. Ужасно беше. Благодаря ви... и на двете, както и на Колин. Разбира се, само с „благодаря“ изобщо не мога да се отплатя за това, което направихте. Не знам какво друго да кажа. Кой може да е сложил този пакет в стаята ми? Защо? Ако ви бяха хванали, и двете щяха да ви арестуват заради мен. — Алекса се повдигна на колене, наведе се и прегърна най-напред Линда, а след това и Рената. После отново се отпусна на пясъка и поклати глава с недоумение. — Не мога да си представя кой иска да ме прати в затвора.

— Мелани — убедено отвърна Линда и Рената кимна утвърдително.

— Не! — Алекса се ужаси от това предположение. — Току-що я срещнахме пред хотела. Едва ли би могла да е по-мила с мен. Заминава за някакво телевизионно предаване в Лондон.

— Заминава? — вдигна вежди Линда. — Договорът ѝ не е приключил. Ами ако потрѣбва за филма?

— Предполагам, че е разговаряла с някого тази сутрин, след като възстановиха телефонните линии. Изглеждаше очарована. Каза, че „умирала, просто умира“ да се махне от този пек и да се върне в Лондон. Останах с впечатлението, че ще доведат друга актриса за нейната роля.

Линда продължаваше да я гледа невярващо.

— Обзалагам се, вчера някой ѝ е казал, че ще я отстранят, и тя те смята за отговорна.

— Но как е възможно? — възкликна Алекса. — Още не знаем какво са решили. Как би могла тя да знае?

— Джайлс не ми се обади снощи — вметна Рената. — Очевидно не е успял да се свърже. Нямам и най-малка представа какво е решението им. Но съм съгласна с Линда. Мелани е известна с отмъстителността си.

Трудно можеше да повярва, че Мелани ще направи такова нещо. Пред погледа ѝ се мярна лицето на Пол. Мисълта за развода все още я пареше като жива рана — всеки път, когато си спомнеше за това. Вече бе взел от нея всичко, което желаеше, и едва ли би имал друга причина да иска да я види в затвора. Не можеше да си представи кой друг би искал това.

— Нищо не можем да докажем, но в бъдеще стой далече от Мелани Терънхолт — каза ѝ Линда.

Алекса ги последва нагоре по стъпалата до нивото на хотелското фойе. Очите ѝ се напълниха със сълзи, след като проумя напълно случилото се. Знаеше, че от Мексико пристигат големи количества кокаин. Мексиканците нямаха нищо против да печелят пари от нелегалния трафик, но хванеха ли някого с наркотик, бяха безмилостни. По тялото ѝ пробягаха ледени тръпки на страх при мисълта за месеците, прекарани в някой отвратителен мексикански затвор, в очакване на законен процес при съмнителна съдебна система. Алекса се вмъкна между приятелките си и обви ръце около кръста им.

— Още веднъж ви благодаря. Никога няма да го забравя.

Рената я притисна към себе си.

— Знам какво е да си загазил и да има някой, който да ти помогне.

— Имаш предвид Джайлс? — запита Алекса. Линда ѝ беше разказвала, че битката на Рената с наркотиците е провалила театралната ѝ кариера, но Алекса никога не беше разпитвала за това. Даваше си сметка, че британците предпочитат да не споделят много личните си чувства, докато не опознаят някого истински.

— Да, страшно бях загазила. Загубих всичко, включително работата си, но изобщо не ме беше грижа. Точно така става. Интересуваш се само как да си осигуриш следващата доза. — В сините ѝ очи проблеснаха сълзи. — Ако не беше Джайлс, не знам какво щеше да стане с мен. Не ми бяха останали никакви пари, не можех да получа никаква работа, да не говорим за роля в театъра. Той ме намери и плати лечението ми в клиниката. Когато отново се оправих, двамата се оженихме.

Алекса не можа да потисне лекия пристъп на завист. Джайлс е имал достатъчно любов и вяра в Рената, за да застане до нея по време на най-тежката криза. Любовта на Пол се оказа повърхностна, без никакво обвързване.

— Защо дойде да ми помагаш? Ако те бяха арестували, това щеше да убие Джайлс. При твоето досие никога нямаше да ти повярват.

— Нямаше да мога да го понеса, като знам, че си в затвора за нещо, което не си извършила.

— Сега е мой ред да ти помогна. Щом приключим с този филм, заминавам с пиесата си за Лондон. Ти ще играеш в нея.

— А аз ще направя костюмите — допълни Линда.

— Сериозно ли говориш? — Гласът на Рената прозвуча пресипнало, почти като шепот. — Знам, че говорихме, но не смеех да се надявам...

— Разбира се, че говоря сериозно. Написах пиесата специално за теб. Възнамерявам лично да я продуцирам. — Спряха се пред стаята ѝ. Алекса разрови в чантата си за ключа, после го пхна в ключалката. — Линда, ти няма ли да работиш по друг филм?

— Не, този ми е последният. Спестила съм достатъчно пари, за да отворя бутик, в който да продавам собствени дрехи. И ще убедя бившия ми приятел да ме приеме обратно.

— Наистина? — Линда беше казала на Алекса за развода си, но никога не беше споменавала за предишна любов. Като натисна с цялата

тежест на тялото си върху вратата, Алекса успя да я избута. Хаосът, който се разкри пред погледа ѝ, напълно прогони думите на Линда от главата ѝ.

— Ръкописите ми — простена тя. — Всичките ми бележки и записки бяха тук. Как ще успее отново да ги сложа в ред? — Удари с юмрук по удобния някога матрак, сега превърнат в купчина отломки. — Слава богу, че торбата ми с пиесата е в теб, Линда!

— Кажи какво можем да направим — предложи Линда.

— Да съберем листите, а после ще ги подредим. — Алекса поклати глава, осъзнавайки, че това ще отнеме часове.

Започнаха да събират записките сред руините на някога добре подредената ѝ стая. Два последователни силни удара по вратата отново поставиха Алекса нащрек. Полицията? Ще я арестуват ли? Чу се ново, по-силно и настоятелно почукване. Нервно изтръска полепналата по роклята ѝ дреб от матрака и се приближи до вратата.

Линда въздъхна облекчено, когато видя, че там стои Марк Кимбръф. Той я погледна, но с нищо не показа, че я е разпознал. После се обърна към Алекса.

— Искам те горе за съвещание. Веднага.

— Тъкмо... — измънка Алекса, като видя как оглежда безпорядъка.

— Остави го — нареди с тон, който не търпеше възражения. — Събираме се в апартамента на Джайлс.

Никой от двамата не проговори, докато изкачваха трите етажа каменни стъпала до стайте на Джайлс. Алекса се взираше надолу, съсредоточена върху всяка своя стъпка.

Без да почука, Марк отвори вратата и се дръпна встрани, за да я пропусне. Джайлс и Стивън седяха в два огромни плетени стола, покрити с тъмносини възглавнички. Пред тях беше поставена малка стъклена масичка, отрупана с множество копия на сценарии и бележки. От другата страна на масата имаше двуместно плетено канапе в комплект към столовете.

— Ела, седни — посочи към канапето Джайлс. — Чухме, че тук сте имали неприятности. Разкажи ни какво стана.

Нещо в кехлибарените му очи незабавно накара Алекса да застане нащрек. Затова ли Марк беше толкова враждебно настроен?

Явно беше, че още преди изобщо да са разговаряли с нея, те са я осъдили.

— Разкажи ни какво се случи. — Гласът на Стивън звучеше меко и успокоително. Поне той не я съдеше предварително.

— Не знам. — Как би могла да обясни онова, което и сама не разбираше? — Поради някаква причина — нямам представа защо — на полицията е било съобщено, че в стаята ми има наркотици.

Марк седна до нея.

— Откога имаш такъв проблем? — В думите му прозвуча жестока нотка.

Алекса рязко се извърна с лице към него.

— Нямам проблем с наркотиците. — После стисна устни, удивена от собствената си бурна реакция. Без изобщо да се трогва от злобния ѝ отговор, Марк продължи да се взира насреща ѝ.

— Преживял съм всичко това с Рената и знам колко е трудно да признаеш, че се нуждаеш от помощ — обади се Джайлс. — Прекалено си талантива, за да провалиш всичко.

Алекса скочи на крака, с ръце на хълбоците.

— Никога... изобщо... не съм вземала нищо! — Прекоси стаята и се приближи до широкия прозорец с изглед към океана. В последвалата неловка тишина тя продължи да стои, разтреперана от гняв пред явната им несправедливост. Какво би могла да каже? В стаята ѝ имаше пакет с кокаин и нямаше как да обясни наличието му там.

Чу през стъклото грохота от вълните, които се разбиваха долу на брега. Слънцето се спускаше на хоризонта и само след минути щеше да се скрие. Как изведнъж нещата се бяха променили. Преди да тръгнат за Лос Анджелис, тя им помогна да разрешат проблема си. Сега самата тя беше проблем.

— Полицията не намери нищо, нали? — попита Марк. — Ако бяха намерили нещо, можеха да спрат снимките за дни, седмици, дори и за повече. „Лойдс“ щяха да анулират застраховката ни.

— Рената и Линда се оправиха с всичко. — Погледна го право в очите, като много добре разбираше как ще прозвучат думите ѝ. Неговите сиви очи се присвиха, а между веждите му се очертаха бръчици. Реши да не споменава за намесата на Колин.

— Боже мой! — хвана се за главата Джайлс. — Не и Рената! Къде е тя?

— Нищо ѝ няма. Не се тревожи. С Линда са долу в стаята ми, за да пооправят бъркотията след претърсването на полицията.

— Защо изобщо се налагаше приятелките ти да ти помагат? — Отново я подхвана Марк. Очите му нито за миг не изпусаха лицето ѝ. Внимателно приемаше отговорите ѝ и преценяваше доколко може да ѝ се вярва.

— Някой е искал да ме арестуват. — Алекса предложи единственото обяснение, с което разполагаше. Но когато чу собствения си глас, разбра, че думите ѝ прозвучаха необичайно колебливо.

— Кой? Защо? — запита Стивън и се надигна от стола си. После се приближи до бара и си наля нещо за пиене. — Не виждам никакъв смисъл.

— Как са разбрали приятелките ти, че трябва да се отърват от наркотика, след като никога не си вземала? — Марк не пропусна да забележи очевидното противоречие.

— Интуицията на Линда. — Алекса изостави всякаква логика и незабавно съжали за това. Би трябвало да помисли повече, преди да отговори, да го обясни по друг начин може би.

— Да не би да става дума за Линда Карлайл? — попита Марк с още по-саркастичен тон.

— Така доникъде няма да стигнем — прекъсна ги Джайлс. — Не можем да си позволим спиране на снимките дори за ден. Трябва да внимаваш, Алекса. Не замесвай Рената в неприятностите си. Тя трябва да мисли единствено за работата си. — Изглежда, се канеше да добави още нещо, но се отказа. — Нека сега да поговорим за онази любовна сцена.

Все още кипнала вътрешно, Алекса кимна. Бяха я провъзгласили за виновна, без да им е известно друго, освен че срещу нея е имало обвинение. Какво искат сега?

— Решихме, че Мелани няма да играе тази роля — продължи Джайлс.

— Тази вечер ще я освободим.

— Няма да е необходимо — подхвърли Алекса, все още неспособна да овладее възмущението си. — Замина си за Лондон.

— Невъзможно! — заяви безапелационно Марк. — Още не сме разговаряли с нея.

— Двамата с Колин я видяхме да си заминава. Каза ни, че ще прави специално предаване за Темз Телевижън.

— Няма значение. — Джайлс изчака за момент. — Искаме ти да играеш ролята. Найджъл видя кадрите с теб и ги одобри.

Алекса простена.

— Не говориш сериозно! Аз не съм актриса!

— Скъпа — успокой я Стивън, — ще бъдеш, когато този филм излезе на екран. Ще получиш цял куп роли. Ще бъдеш звезда и „Хънтър Филмс“ ще бъдат твоите откриватели.

— Не! — решително повтори Алекса, ужасена от мисълта. — Не мога! Отказвам!

— Имай ми доверие, скъпа — утешително изрече Стивън.

— Можеш да го превърнеш в своя професия.

— Имам си професия — възрази Алекса с нарастваща тревога, осъзнавайки, че говорят сериозно. — Можете да пропуснете сцената или да използвате заснетото с Мелани. Аз няма да играя. — После рязко се изправи.

— Чакай, Алекса — проговори и Джайлс. — Седни! Разбирам, че ти си писател. Никой не познава по-добре сюжета, не го чувства така, както ти. Ще бъде ли същото без тази сцена?

— Не — призна Алекса.

— Изигра ли я Мелани така, както си я замислила?

— Не — отвърна, отново принудена да признае истината.

— За теб това е една възможност, скъпа — намеси се Стивън.

Алекса го изгледа втренчено.

— Алекса — кротко изрече Джайлс. — Мога да работя с теб. Притежаваш талант. Напълно съм убеден.

Тя поклати глава, като тръсна предизвикателно коси.

Джайлс продължаваше да я убеждава, но Алекса сякаш престана да го слуша. Събитията се развиваха прекалено бързо и тя губеше контрол. Целият ѝ живот се бе превърнал в лудешко препускане нагоре и надолу. Изобщо не можеше да го овладее. Предателството на Пол, разводът, обискът за наркотици, а сега и това. Трябва да го спре.

Марк леко я докосна по рамото. Тя го погледна предпазливо, после отметна няколко паднали на челото ѝ кичура.

— Заради това, че трябва да се съблечеш в тази сцена ли се притесняваш? — Гласът му прозвуча неочаквано меко.

Алекса не беше допускала, че може да е толкова чувствителен. Сведе поглед и се вгледа съсредоточено в плочките.

— Да. — Едва чу собствения си глас. — Наред с още някои други неща.

— Сама знаеш, че във филма няма нищо порнографско или дори най-слаб намек за нещо безвкусно — добави той още по-внимателно.

— Знам, нали аз съм го писала. — В книгата ѝ се струваше съвсем естествено героите да се разсъблекат. Но когато бе писала тази част, и през ум не ѝ беше минавало, че тя ще е тази, която ще застане пред камера.

— Ще ограничим достъпа — увери я Марк. — Ще присъства само задължително необходимият персонал. Това ще помогне ли? — Алекса поклати глава и нави дълъг кичур коса около пръста си. — Тогава ти трябва да направиш избора — приключи той, като нарочно наблегна на думичката „ти“. — Или ще изиграеш сцената, или изцяло я махаме.

Алекса не отговори веднага. Мислите ѝ кръжаха в кръг и отново и отново се връщаха в изходната си точка. Без тази сцена основното внушение на сюжета ще се загуби. Изборът ѝ всъщност се свеждаше до пълна липса на избор.

— Добре... ще го направя... ако ограничите достъпа.

— Разбира се — увери я и Джайлс. Обясни ѝ, че ще има два дни, за да научи репликите и да направи предварителни тестове за грима и прическата. Докато разясняваше още куп други подробности, Алекса бе обзета от нов пристъп на страх. Би могла да запамети ролята за нула време, но ще може ли да я изиграе? Когато настъпи моментът, ще може ли да съблече дрехите си? Джайлс ѝ подаде копие от сценария. — Поспи малко и не се тревожи.

Алекса бавно пое към вратата, притиснала листите. Обърна се и погледна към Джайлс:

— Кой влиза в задължително необходимия персонал?

— Моля те, престани да се тревожиш.

Тя сви сценария на стегнато руло и излезе в коридора. После се обърна и с изненада откри до себе си Марк.

— Аз не влизам в категорията на задължително необходимите.

ГЛАВА 5

Алекса точно това искаше да разбере. Не желаше да се съблича, ако Марк Кимбръф ще стои там да я зяпа. Тръгна надолу по стъпалата и разбра, че той все още върви до нея.

— Нека уредим да ти дадат друга стая. Хотелът е пълен, но след като Мелани си е заминала, би трябвало да можеш да вземеш нейната стая.

Алекса продължи да слиза мълчаливо. Марк Кимбръф е арогантен нахалник, свикнал да нарежда на другите какво да правят. Трябва да види какво става с Рената и Линда. Говори, кажи му, че отиваш в стаята си! Стигнаха до края на стъпалата и свиха към фойето. Неохотно си призна, че Марк бе прав. Преместването в друга стая бе наложително.

На рецепцията Марк поиска да види управителя, а Алекса изчака до него. Насреща ѝ се зададе усмихната Линда и размаха ръце, но след като видя Марк, усмивката ѝ помръкна и тя смени посоката. Той вдигна поглед и навъсено изгледа отдалечаващата се фигура.

Управителят пристигна и Марк със сдържана властност настоя нещата ѝ да бъдат прехвърлени в освободената от Мелани стая. Поисква всички ключове от новата стая и попита кой ще разполага с резервни. След като направи множество запитвания за сигурността в хотела, той благодари на управителя и се отдалечи заедно с Алекса.

— Мисля, че бях съвсем ясен. Сега знаем, че само управителят и домакинът имат резервни ключове. Съмнявам се, че ще те притесняват повече.

Ръката му придържаше голото ѝ рамо, докато я превеждаше през фойето до трапезарията. В непринудената естественост на този му жест имаше нещо, което не ѝ се нравеше. Фактът, че в един момент може да е толкова рязък, а в следващия така интимен, я смущаваше.

— Кога заминаваш?

— Оставам — отвърна Марк, докато следваха сервитьора към терасата на ресторанта. — Трябва да съм сигурен, че всичко е наред,

преди да си тръгна.

Алекса огледа залата за маса, към която биха могли да се присъединят. Нямаше кой да ѝ се притече на помощ. Къде ли бе Линда? Ще трябва да изкара вечерята сама с този мъж.

Настаниха ги в края на терасата. Слънцето вече бе залязло в океана, но от хоризонта струеше достатъчно светлина, за да багри небето в коралово сияние под напирещата пелена на нощта. Шумоленето на бриза в палмовите клони се заглушаваше от плискането на вълните долу на брега.

— Виждаш ли нещо навън?

— Не. — Алекса посрещна настойчивия му поглед с хладна увереност. — Благодаря за смяната на стаята... — Замълча, търсейки подходящите думи, но нищо не ѝ хрумваше. — И благодаря, че се погрижи за всичко. — Марк кимна едва забележимо. — Защо ще иска някой да ме натопи? — попита тя, след като поръчаха напитките.

Марк сви рамене и леко повдигна вежди. Алекса внезапно осъзна, че всъщност е красив, по свой начин. Приглушената светлина на лампите позлатяваше черните му коси и смекчаваше израза на строгите му сиви очи.

— Не знам, ти ще ми кажеш. — Облегна се на стола и я изглежда внимателно.

— Нали ти казах — троснато отвърна Алекса. — Не знам.

Той се приведе напред и опря лакти върху масата.

— Алекса, двамата с теб изобщо не се познаваме. Съвсем естествено е да предположа най-лошото.

— Защо? — Дълбоко в нея се надигна нова вълна на враждебност.

— Даваш ли си сметка, че в Мексико все още ползват Наполеоновия кодекс?

— Виновен до доказване на невинност?

Сивите му очи се вгледаха изпитателно в нейните.

— Държат те в затвора, докато дойде време за процеса — когато и да е това.

— Напълно си ясен. Ако ме бяха арестували, можеха да ме задържат за неопределено време.

— Какво се намира на изток, точно на отсрещната страна на морето?

— Мазатлан?

— Провинция Синалоа — отвърна той и снизходителният му тон за пореден път възпламени гнева ѝ. — Точно оттам тръгва по-голямата част от наркотика, който идва от Мексико. Основният канал минава през Байа до Калифорния. Съединените щати напоследък оказват много голям натиск върху Мексико и на местните власти страшно им се иска да покажат, че полагат старание да сътрудничат. Нищо няма да им достави по-голямо удоволствие от това да поставят Вашингтон в неудобно положение, като арестуват американци за трафик на наркотици. Джайлс не предупреди ли целия състав още вечерта при пристигането, че трябва да внимавате?

— Да, но това едва ли е спряло някого. Трябва човек само да се разходи зад фургоните и да подуши въздуха и веднага може да си представи как техниците вдишват направо от коленете си. А това е само частта, която може да се надуши. Не ми се говори какво става зад заключените врати.

— Съгласен съм, но грижата ми е за теб.

— Защо? Да не би автоматично да приемаш, че всеки калифорниец има проблеми с наркотиците?

— Не си справедлива и го знаеш. Обединеното кралство също си има своя дял и Рената е идеален пример.

— Тя го е преодоляла, а аз никога дори не... Всъщност не те е грижа, нали? Само да не пречи на снимките. Права ли съм?

— Заложили сме милиони лири стерлинги и професионализма на множество хора в този филм. Трябва да бъдем внимателни. Мексиканските власти веднъж вече спряха снимките заради незначителни технически подробности, което очевидно беше претекст да ни измъкнат повече пари.

Сразена, Алекса кимна безмълвно. Прав е, разбира се. Това е бизнес и като всеки друг бизнес заслужава професионално отношение от страна на всички, които са включени. Да го приемаш лично е проява на ужасна незрялост. Спомни си за враждебната си реакция на въпросите на Джайлс. Защо се държеше толкова отбранително? Отговорът се съдържаше в една-единствена дума: Пол. През годините на съвместния им живот, тя му бе позволила непрекъснато да я поставя в отбранителна позиция.

Марк се протегна през масата и улови брадичката ѝ в ръка, за да я накара да го погледне право в очите. Тя се отдръпна, но страните ѝ се зачервиха от интимността на жеста му.

— Алекса, аз ти вярвам. — Уверените му сиви очи нито за миг не се отделяха от нейните. — Тревожа се, защото си най-открояващата се американка в състава. Ако някой се е опитал да те натопи, може би точно това е причината.

— Изобщо не ми е хрумнало... Благодаря — прошепна тя. Изпълни я смесица от объркани мисли и чувства. Може би се е заблудила относно този мъж. Би трябвало да се опита да види нещата и откъм неговата страна. Несъмнено му е тежко с товара на нарастващите задължения, причинени от различните пререзходи, от поддържането на толкова много хора на снимачната площадка. Кой знае какви други проблеми може да си има? Засрамена от пресилената си реакция, сега не знаеше какво да каже. Като по чудо точно в този момент пристигна сервитьорът с менюто.

Алекса се скри зад него и продължи да се взира в написаното, макар че отдавна бе взела решение. Както обикновено, сервитьорите действаха според мексиканските стандарти за време — бавно, много бавно — така че разполагаше с възможност да събере мислите си. Не знаеше какво да прави с Марк. Беше груб и арогантен, но и изненадващо внимателен. Някак си долавяше у него една по-тъмна страна, някакво силно подводно течение в характера му, което я предупреждаваше да внимава. Никой мъж след Пол не беше успял да привлече вниманието ѝ, макар че няколко бяха опитвали. Мисълта за Пол извика познатата тъпа, мъчителна болка, която я караше да подхожда с подозрение към всички мъже.

След като поръчаха, Алекса отново се загледа навън през балкона, но светлината беше угаснала и в падналия мрак не се виждаше кой знае какво. Нави кичур коса около пръста си. Обичаше да разговаря с хора, които живеят в различна от нейната среда, но нямаше идея какво да каже на Марк.

— Знаеш ли, че полуостров Байа за кратък период е бил част от Съединените щати? — Съзнаваше, че темата е доста отвличена, но може пък Марк да се интересува от история. При проучванията си за книгата тя беше натрупала задълбочени познания върху района.

Марк се облегна назад и намести стола, за да може да изпъне дългите си крака.

— Присвоен е по-точна дума. По време на Мексиканската война няколко от вашите генерали са си присвоили този полуостров. Някъде по същото време пак вашият генерал Фремонт заграбва Калифорния от Мексико.

Заграбва? Марк правеше придобиването на Калифорния да звучи като някакъв нагъл грабеж на територия. Погледна го и осъзна, че се шегува с нея. Ще успее ли някога да свикне с уловките на британския хумор? Ще престане ли някога да изпитва нужда да се защитава? Очите му се плъзнаха по лицето ѝ и в крайчеца на устните му трепна усмивка. Не само се шегуваше — той я предизвикваше.

Алекса не можа да се сдържи да не му се усмихне и в същото време си помисли, че наистина има необикновени очи. Изглеждаха тъмносиви, когато искаше да прикрие чувствата си, но в този момент имаха меката сивота на ранното утро. За миг ѝ хрумна мисълта, че може би се опитва да флиртува с нея. Странен е — не би могла да определи какво иска. Някаква далечна камбанка я подсещаше да го държи на разстояние, иначе ще съжалява.

— Всъщност, намирам книгата ти за необикновено точна.

— Така ли? — Алекса не беше сигурна дали ѝ прави комплимент, или отново се шегува с нея.

— Лорд Томас Кокран — усмихна се Марк. — Винаги съм се възхищавал на предприемчивостта му. Обеднял благородник без особени перспективи пред себе си решава да спечели богатство като пират.

— Хиляда осемстотин двайсет и втора — разсмя се Алекса и се почувства по-спокойна, защото обсъждаха нещо, което ѝ беше познато. — Закъснял е с повече от сто години. Всички големи имена и богатства вече са били създадени.

— Можеш ли да си представиш как е изглеждал Байа, когато Кокран претършувал полуострова в търсене на плячка? — Марк поклати глава и се разсмя силно и от сърце.

— А искаме ли? — присъедини се към смеха му Алекса. Колко е приятно да се смеят заедно, вместо да изстрелва насреща ѝ враждебните си въпроси.

Когато най-после им сервираха, вече бе успяла да му обясни как е превърнала мексиканския епизод от живота на Кокран в бестселър. Установи, че Марк е по-запален дори и от нея по историята. Докато очакваха сметката, Алекса се отпусна в стола. Въпреки усилията, усещаше как очите ѝ се затварят.

— Гроги ли си?

— Абсолютно. С Колин прекарахме нощта на пода в кметството, докато траеше „чубаското“. — Подръпна тънката материя на роклята, която носеше. — Цяло щастие е, че се бях преоблякла, преди да пристигне полицията, иначе още щях да съм с онзи бански, с който бях, когато се запознахме. Помниш ли?

Марк кимна съвсем бавно.

— Успях да му хвърля бегъл поглед. — Думите бяха последвани от странна усмивка, в която определено се съдържаше сексуален подтекст.

Алекса стреснато осъзна, че наистина е била права — опитваше се да я сваля. Продължаваше да се взира в нея, без дори да прави опит да прикрие интереса си. Затвори очи и се престори, че не е забелязала намека в думите му.

След като напуснаха ресторанта, Марк я изпрати до новата ѝ стая. Извърна се да му пожелае „лека нощ“, но той пристъпи вътре и светна лампите.

Стаята беше два пъти по-голяма от предишната и имаше балкон с изглед към Тихия океан. Нещата ѝ бяха преместени, а материалите ѝ стояха подредени в спретнати купчинки върху скрина. Мълчаливо благослови Линда и Рената за старанието им. На нощното шкафче имаше огромна ваза с букет бледорозови пъпки от рози, очевидно наследство от предишната обитателка.

Алекса отново се извърна да се сбогува и видя, че Марк се взира в розите с някакво странно изражение в очите. Щастливият поглед, който забеляза в тях по време на вечерята, беше изчезнал, заменен от изумително дълбока горчивина.

— На Мелани са — почувства се задължена да поясни. — Някой ги изпращаше всяка седмица от Лондон, струва ми се. — Задържа вратата отворена, така че да схване намека ѝ и да си тръгне.

Внезапно той рязко се извърна с лице към нея.

— Утре ще ти помогна за сценария.

Утре? Значи Марк възнамерява утре да бъде с нея? Вечерята се оказа по-приятна, отколкото очакваше, но нямаше намерение да насърчава този мъж. Дръж го на една ръка разстояние, а даже и по-далече.

— Къде ще бъдеш?

— На плажа — заобиколи въпроса тя.

Марк спря на прага и зачака, докато Алекса изучаваше мексиканската керамика на пода под краката си. После постави пръст под брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, за да я целуне лекичко. Алекса се отдръпна, но той я издърпа към себе си и я целуна отново, този път по-силно. Изпълни я някаква болка, дълбока и замайваща, и тя се притисна в него. Усещаше топлината на стегнатото му тяло. Собствената ѝ телесна температура се повиши и тя разпозна тръпката на сексуално желание, която не се беше появявала от месеци. Някъде в главата ѝ светна предупредителен сигнал. Бързо се издърпа навътре в стаята.

— Лека нощ — прошепна, затваряйки вратата.

— Лека нощ, Алекса — чу го да изрича от другата страна.

Алекса се облегна на затворената врата. Една ръка разстояние няма да е достатъчно. Слава богу, че отговорът ѝ беше съзнателно уклончив — има толкова много плажове.

Марк нагласи стола си и протегна крака под масата. Ярката светлина на късната утрин превръщаше терасата на ресторанта на хотел „Финистера“ от романтично местенце в оживено кафене. Докато чакаше да вземат поръчката му, той се взираше в празния стол насреща си, където предната вечер бе седяла Алекса. Споменът за гледката, която представляваше, със закрепените в съзнателно търсен изискан безпорядък карамелено руси коси, големите зелени очи, вирнатата и леко наклонена на една страна в отбранителна поза брадичка, го накара да се усмихне.

— Сеньор? — обърна се към него сервитьорът.

Марк не беше гладен, но по навик си поръча солидна закуска. После зарея поглед над океана. Не беше очаквал Алекса да откликне с такава готовност, да го целуне с такава страст. Когато я видя за първи път, а и по-късно, по време на прожекцията, беше почувствал

неоспоримо сексуално привличане. Чисто плътско желание, беше си казал. Но докато разговаряха насаме, отношението му се промени. От опит знаеше, че обикновено остава разочарован от жени, които отдалече са му се сторили привлекателни. Красивите им лица и тела често бяха единственото им качество. Не и при Алекса.

— „Хуевос ранчерос“ — обяви сервитьорът и му поднесе чиния, пълна с доста съмнителни на вид яйца.

Бодна веднъж с вилицата от желираната смес и побутна чинията настрана, като остави мислите си отново да се върнат към Алекса. Харесва го, независимо дали ѝ се иска да го признае. Целувката ѝ разсея всякакви съмнения, също както внезапното ѝ отдръпване беше сигнал за неувереността ѝ. Била е наранена, и то тежко. Тя е от онзи тип жени, които са много предпазливи по отношение на връзките си. Алекса няма да рискува да се обвърже с някого, освен ако не е сигурна в него. Това го караше да изпитва силно желание да я защити. Чувстваше се толкова нещастен, когато Каролин го напусна, така че много добре можеше да си представи какво ѝ е на Алекса.

— Привет — каза Стивън. Без да чака да го поканят, той се настани на мястото срещу Марк.

— Привет — бездушно отвърна Марк. И сега не харесваше Стивън повече от деня, в който преди години за първи път се срещна с него в училище.

— Как изкара снощи? — На деликатното му лице трепна едва забележимо пренебрежение. Изпод безупречно сресаните му светли коси сините му очи горяха от любопитство.

— Снощи? — невъзмутимо запита Марк, не особено доволен от насоката, която вземаше разговорът.

— С Макензи. Готино парче, а? Страхотно тяло.

— Тя е много приятна дама. — Марк нарочно наблегна на думата „дама“. Знаеше, че Стивън се ползва с репутацията на един от най-големите развратници в страната. Мераците му бяха насочени не към дами, а към амбициозни млади актриси, с надежди за издигане в кариерата.

— Точно така. — Сега вече на лицето на Стивън се четеше неприкрито пренебрежение. Нетърпеливо даде знак на сервитьора да му донесе менюто.

— Стивън, защо освободи Мелани по телефона от Лос Анджелис, вместо след завръщането ни тук, както се разбрахме?

— Не съм. — Твърде бързият му отговор и начинът, по който извърна поглед, убедиха Марк, че точно така бе станало. — Нямам и най-малка представа как е успяла да разбере.

Защо ще лъже Стивън? Няма никакво значение, че е освободил Мелани по телефона, освен че прикрива самия факт. Защо? Марк го наблюдаваше как се преструва, че проявява голям интерес към вълните, които се разбиват на брега. Някои неща никога не се променят. Стивън и сега си беше същият лъжец, както в ученическите им години.

Стивън наруши неловкото мълчание.

— Как я кара Уорън?

— Чудесно. Не съм го виждал много напоследък. През по-голямата част от годината бях извън страната. — Остана изненадан от въпроса му. Стивън не понасяше най-добрия приятел на Марк, Уорън Ръдърфорд-Джеймс, почти толкова, колкото ненавиждаше и самия Марк. Не устоя на изкушението да го контрира. — А Джейсън? — Ненавистта на Марк към Джейсън Толбът беше по-силна дори от тази към Стивън. Не беше отмъстителен човек, но в случая с Толбът смяташе да направи изключение. От цели дванайсет години очакваше подходящ случай да си отмъсти. Той е търпелив. Ще чака вечно, ако се налага.

— О, чудесно. Нали знаеш, катерене в Хималаите, сафарита в Африка, лов на едър дивеч — все същото — отвърна Стивън, с открито високомерен тон. — Ти с какво ще се занимаваш днес?

— Чакам да проведе разговор с Лондон — поясни Марк, което беше само половината истина. Разговорът снощи, след като се раздели с Алекса, го беше алармирал за нов проблем.

— Аз пък си мислех да помогна на Алекса. — Стивън се ухили кръвожадно и многозначително изви едната си вежда.

Сервитьорът пристигна със сметката на Марк и менюто за Стивън.

— Съмнявам се, че има нужда от помощта ти. — Подписа чека и каза „довиждане“ на Стивън, убеден, че той няма да е в състояние да открие плажа на Алекса.

На връщане към стаята си Марк се замисли за възникналия проблем. „Уиндзор Еърлайнс“ няма да преживеят годината, ако не успеят да спрат измамните със самолетни билети. Ако авиокомпанията фалира, хиляди британци ще загубят работата си. Припомняйки си месеците на работа като представител на Британската търговска асоциация, Марк знаеше, че всички успехи, които беше постигнал до този момент, ще бъдат забравени, ако не предотврати фалита на авиокомпанията.

— Лондон, ако обичате — помоли телефонистката веднага щом се върна в стаята си. После се строполи на леглото в очакване да го свържат. Какво ли бе успял да открие помощникът му? Успели ли са да проследят препраните билети по веригата от пътнически агенти?

— Ало, Ед? — Марк разтърси слушалката в безплоден опит да премахне смущенията по трасето. — Говори по-високо. Връзката е отвратителна. — После поклати глава, докато слушаше. — Това са пълни боклуци. Как може една пътническа агенция да купи цял пакет билети и да не знае откъде идват? — Изправи се и разкопча панталона си. — Продължавай проверките. Опитват се да се измъкнат. Знаят откъде пристигат тези билети. — Освободи се от панталона и старателно го преметна през таблата на леглото. — Продължавай. След два дни ще си бъда у дома.

Недоволно затръшна телефона. Обърна се към скрина и разрови дрехите си, докато откри банския. След като го обу, застана пред огледалото, за да се убеди, че загарът, който бе добил в Калифорния, изглежда добре. Излезе от стаята и си обеща, че в бъдеще ще понамали работата и ще си почива малко повече на слънце. Преметна хавлиената кърпа през рамо и се подсмихна. Алекса със сигурност ще остане изненадана, че го вижда.

ГЛАВА 6

Там беше. Сама. Изпъната по очи, с разкопчано горнище на банския, лежеше върху огромна, многоцветна плажна хавлия. Дупето ѝ, покрито с тънко парче червена материя, беше стегнато закръглено и много секси. Видът му накара сърцето на Марк да забие учестено.

Стоеше изправен на върха на стръмния скалист хълм, осеян с кактуси и огромни камъни, който разделяше залива Бандерас на две неравни части. От едната страна имаше широка пясъчна ивица, изпълнена с любители на слънчевите бани от снимачния лагер, построен върху лекото възвишение зад плажа. От другата страна на хълма, където Алекса се припичаше сама, се гушеше уединен плаж. Фин като пудра захар пясък обгръщаше тихото заливче с кобалтовосиня вода.

Марк изчака за момент да си поеме дъх и отново пое между големите скали. Като избягваше бодливите кактуси, той напредваше по импровизираната пътечка, която се виеше по стръмния склон надолу към плажа.

— Как, по дяволите, изобщо е успяла да открие тази пътека? — обърна се Марк към някакъв скален гущер, лениво излегнал се на припек.

Най-после стигна до плажната ивица и събу обувките си. Докато вървеше към Алекса горещият пясък влизаше между пръстите на краката му. Развързаната презрамка на червения бански леко се поклащаше на гърба ѝ от непостоянния бриз. Марк застана до нея, при което хвърли широка, тъмна сянка върху бронзовото ѝ тяло. Тънкият слой лосион с мирис на кокос караше кожата ѝ да блести. Испита почти непреодолимо желание да повдигне пищните ѝ жълтокафеникави коси, изпъстрени тук-там с бледозлатисти кичури, от раменете и да я целуне по тила.

Откъм залива появя лек ветрец. Полузаспала, Алекса се размърда бавно. В първия миг си помисли, че слънцето се е скрило. Не може да е на дъжд, защото тук много рядко валеше, като се изключи „чубаско“.

Споменът за ужасяващата буря я разбуди напълно и тя тревожно се взря в небето.

— Марк! — Опита се да се изправи, но усети натиска на босия му крак между лопатките си.

— На твое място, не бих предприемал никакви резки движения — засмя се той и прокара палец по гръбначния ѝ стълб. — Освен ако не смяташ, разбира се, че се намираме на френската Ривиера.

Алекса усети как лицето ѝ пламна при спомена, че е разкопчала горницето на банския в стремежа си да получи равномерен загар. Посегна назад и потърси малката катарاما.

— Имаш ли нужда от помощ? — Гласът му бе изпълнен с лека насмешка.

— Не. — Алекса закопча банския, после се изправи и застана с лице към него. Как ли е намерил плажа ѝ?

— Помислих, че може да искаш нещо за обяд. — Марк разпъна хавлията си до нейната и постави помежду им хартиената кесия, която носеше.

Алекса припряно сложи слънчевите си очила, след това продължи да наблюдава иззад тъмните стъкла как Марк изваждаше храната. Нямаше нито грам излишна плът по атлетичната му фигура. Широките му рамене бяха с добре оформени мускули и съвсем леко потъмнели. Гъсти, черни къдрици покриваха гърдите му и се спускаха надолу под колана на банския. Спомни си как го беше целунала предната вечер и бузите ѝ отново започнаха да горят.

— Ето. — С окуражителна усмивка той ѝ подаде сандвич. Беше по-изненадана, отколкото Марк предварително бе очаквал. — И вездесъщата американска напитка, достъпна във всяка страна на планетата. — Предложи ѝ леденостудена кутийка кока-кола.

— Благодаря, умирам от глад, но ме мързи да катеря хълма само заради храна. — Издърпа лентичката на колата и по крака ѝ плисна хладна струйка пяна. — Ей, следващия път не я разклацай толкова — смъмри го шеговито и посегна за салфетка, за да избърше коляното си. Вече се чувстваше по-уверена след напрежението от първите няколко секунди.

— Да, Ваше височество — поклони се присмехулно Марк, както си седеше с кръстосани крака. Иззад слънчевите очила „Картие“ с позлатени рамки очите му небрежно се плъзнаха по щедрите извивки

на гърдите ѝ, които заплашваха да изскочат от миниатюрните парченца плат. После неохотно отклони поглед от тези меки възвишения и се извърна да огледа стръмния склон. — Как изобщо успя да намериш пътека дотук? — Алекса започна да му обяснява как бе взела лопата от домакина на хотела и я бе използвала като лост, за да отстранява камънаците, докато прокара пътеката, но Марк не можеше да повярва. — Шегуваш се, нали?

— Не — решително отвърна тя между две хапки от сандвича. — Точно така си беше. Някои скали бяха прекалено големи, за да ги преместя, така че ги заобиколих. — Взе малкото пакетче с пържени картопки, стисна ъгълчето между зъбите си и го разкъса. — Искаш ли?

— Не. — Марк дояде сандвича си и се изпъна в цял ръст върху хавлията. После нехайно се обърна на едната си страна и се подпря на лакът, за да може да си взема от гроздето и да я наблюдава.

Алекса се взираше във вълните, които тихичко се плискаха в брега на няколко метра пред нея. Не можеше да види очите му, скрити зад тъмните очила, но усещаше, че я разглеждат. Намираще факта, че я беше издирил на този пуст бряг, едновременно смущаващ и вълнуващ. Твърдо бе решена да не го насърчава. Начинът, по който откликна на целувката му, може би създаваше впечатление, че е леснодостъпна. Защо го целуна с такава страст? Трябва да е минало вече повече от година, откакто не е била с мъж. Естествено, това обяснява реакцията ѝ спрямо Марк.

— Дай да чуя как казваш репликите си. Хайде! Опитай!

Алекса неохотно измъкна сценария от покритата с пясък торба и му го подаде.

— Започни в началото на страницата, отбелязана с кламера.

Марк се вгледа в профила ѝ, след като тя отново се извърна и устреми поглед към заливчето. Чудеше се дали знае колко възхитително изглежда със сладкото си, леко вирнато носле, което сега решително бе щръкнало право напред, докато се концентрираше. Отново се почувства изкушен, силно изкушен, да я целуне, но не го направи. Не бива да избързва, иначе доникъде няма да стигне с нея.

— Отлично! — възкликна той, щом Алекса произнесе последните думи. Тя се извърна към него и Марк бавно издърпа очилата от лицето ѝ. После смъкна своите и я погледна над ръба. — А сега опитай с малко чувство.

Веднъж започнала да изрича репликите си, опитвайки се да вложи чувствата, които ги съпътстваха, Алекса забрави за Марк. За пореден път болката, преживяна с Пол, ѝ помогна да се вживее в героинята си. Молеше се да може да използва същата техника, когато наистина се наложи да го изиграе пред камерата.

— Зашеметяващо! — възкликна Марк, след като завърши. Видя сълзите в очите ѝ и протегна ръка да прокара пръст нагоре по извивката на скулите ѝ. — Запази ги за пред камерата. — Надяваше се шеговитата му забележка да разсее смущението ѝ.

Алекса избърса сълзите с опакото на ръката си. Неговата мъжественост и неизменната му увереност оказваха магнетично въздействие върху нея. Преглътна една последна сълза и видя пред себе си лице от миналото — лицето на Пол. За пореден път почувства как в нея се борят минало и настояще. Както обикновено, миналото надделя. „Не се поддавай отново“, напомни си тя.

— Хайде да поплуваме. — Скочи на крака и затича към водата, без да изчака отговора му.

След като Алекса прекъсна разговора и се втурна към вълните, Марк я последва. Искрящата сапфирена вода кротко се плискаше върху белия пясък.

— Студена ли е? — Видя, че златистата ѝ кожа е леко настръхнала.

— Не особено.

— Лъжкия — засмя се той и нагази в пенливата вълна. — Сега сме март. Въздухът е топъл, но водата още е студена.

С крайчеца на окото си я наблюдаваше. Стоеше изправена с ръце на хълбоците, от което гърдите ѝ се очертаваха в цялото си великолепие. Лекият бриз подухваше в косите ѝ и ги отмяташе от лицето на огрени от слънцето златисти вълни.

— Да се състезаваме до скалата — предложи Алекса и посочи голям заоблен камък в средата на купчината скали, които обграждаха заливчето. Без да изчака отговора му, тя се гмурна в ледената вода.

От резкия допир със студа за момент дъхът ѝ секна. Трябваше ѝ няколко секунди, за да влезе в ритъм. После, за да се стопли, заплува бързо към скалата. Нямаше никаква представа какво ще направи, когато стигнат там. Най-добрият вариант би бил да се върне в лагера, но вече беше много късно за това. Ръката ѝ докосна скалата и тя излезе

на повърхността, като си поемаше задъхано въздух и отмяташе косата от лицето си.

— Къде се губиш? — запита Марк с развеселен глас.

Алекса вдигна поглед през мъглата от солена вода. Поклати учудено глава, докато ѝ помагаше да се изкачи на тясната ивица, образувана в скалата от морските вълни.

— Бърз си — призна нацупено.

Марк се облегна на горещата скала и остави излъчващата се от нея топлина да загрее тялото му. Високо горе видя девственото синьо небе, чиито купол се извисяваше над тях и потъваше в тъмносиньото на море. Затвори очи и се усмихна на себе си. Отначало Алекса изглеждаше толкова подразнена, че го вижда. Проявяваше по-голяма съпротивителна сила, отколкото Марк предполагаше. Харесваше това у жените — то ги правеше по-интересни.

Съзнавайки колко разрошени вероятно изглеждат косите ѝ, Алекса прокара пръсти през тях. Изпод влажните си мигли наблюдаваше как Марк се припича на слънцето. Водата допълнително подчертаваше външността му. Чупливите му черни коси лъщяха на ярката светлина, докато нейните представляваха объркана плетеница. Миглите на притворените му очи бяха осяяни с едва забележими капчици вода. По-едри водни капки искряха сред гъстото окосмяване на гърдите му.

— Виждаш ли нещо, което да ти харесва? — Очите на Марк внезапно се отвориха и уловиха погледа ѝ. Усмихна ѝ се закачливо.

— Ами... просто се чудех къде може един англичанин да направи такъв тен през март.

— Край басейна на хотел „Бевърли Хилс“. Прекарах там дни наред в четене на отчети и в очакване на всекидневните пробни снимки тук. Искях да разбера защо този филм толкова изостава от графика.

— О. — Алекса се намести на скалата и затвори очи. Почувства вече познатата сянка да закрива слънцето и разбра, че Марк се е привел към нея, почти докосвайки я. Когато устните му леко се опряха в нейните, тя замръзна, с ръце край тялото си, вкопчени в скалата. Отказа да отвърне на целувката и той се оттегли. Отвори очи и го видя на сантиметри от лицето си. Помилва я с пръст, който се плъзна по страната ѝ и надолу към шията.

— Алекса — прошепна върху устните ѝ и отново я целуна. Този път тя ги разтвори и плъзна език, за да посрещне неговия.

Марк я целуна бавно, без да бърза, предоставяйки ѝ време да откликне. Нямаше намерение да я целува, защото знаеше, че все още се страхува от него, но не можа да устои. Изглеждаше така дяволски красива, толкова съблазнителна в този червен бански, с щръкнали зърна, които се очертаваха под прилепналата материя. Мократа ѝ коса прилепваше към главата и допълнително открояваше сияйните ѝ зелени очи. Обви ръка около тила ѝ и погали с палец меката кожа зад ухото. Привлече я по-близо, за да се наслади на усещането от меките ѝ, почти голи гърди върху своите.

Бързо разнасящата се по тялото ѝ топлина бе доста неочаквана. Изведнъж вече не ѝ се искаше да си спомня за никакви разумни доводи. Затръшна вратата към спомените си и се предаде на изкушението. Алекса отрони тих стон на удоволствие, докато болезнено приятното усещане да бъде в ръцете на Марк се разливаше по тялото ѝ. Притисна се в него и чувствено плъзна пръсти през гъстите му, влажни коси. Целувката — дълбока, изучаваща, вълшебна целувка — се проточи, докато езикът му лениво си пробиваше път между зъбите ѝ, после се вплете в нейния. Изви се в ръцете му, за да може да усети грубото триене на кожата му върху изтръпналите си от възбуда гърди. Желаше го, о, как само го желаше!

Докато я целуваше, Марк усети как Алекса бавно се отпуска, сякаш съпротивата ѝ се стопяваше и тя се предаваше пред неизбежното. Пръстите ѝ се заровиха дълбоко във влажните му коси и пробудиха отведен трепет в тялото му, от който то се напрегна. Когато Алекса се изви под него и с бавно кръгово движение отърка гърдите си в неговите, му се стори, че ще полудее. Разяждащото напрежение в слабините нарасна.

Внезапно дланите ѝ се озоваха на раменете му и го отблъснаха. Марк спря да я целува, но я задържа плътно към себе си. Какво стана, по дяволите? Изчака за момент да си възвърне нормалното дишане.

— Алекса? — Главата ѝ лежеше на рамото му. Очите ѝ бяха здраво стиснати. Внимателно я облегна на скалата и я пусна.

Алекса усети приятната топлина на камъка. Сигурно е сърдит и не го обвинява. Ще си помисли, че е някоя от онези, които обичат само да дразнят мъжете. Отвори очи и видя, че не е помръднал. Седеше си

там, все така на сантиметри от нея, а сивите му очи се взираха настойчиво в лицето ѝ. Косата му беше разрошена и един вълнист черен кичур падаше над челото му. Долавяше топлината от тялото му през тясното пространство, което ги разделяше.

— Просто не мога — опита се да обясни тя.

— Знам. Няма нищо — прозвуча неочакваният му отговор. Приведе се към нея, едва сдържайки се да не я докосне.

— Съпругът ми... наскоро се разведохме.

— Преди около година, нали така?

Алекса кимна. Откъде ли е получил тази информация?

— Нужно е доста време. На мен ми трябваха три години.

И мина цяла една дълга минута, преди думите му да стигнат до съзнанието ѝ. Живите ѝ зеленикави очи се разшириха и в тях се изписа объркване.

— В известен смисъл не можах да свикна с факта, че Каролин ме напусна.

Алекса се размърда неловко.

— Три години?

Марк кимна утвърдително. Уверените му сиви очи нито за миг не се отделяха от нейните.

Беше смаяна. Мъжете, които познаваше, с тяхната мъжка гордост, никога не биха признали, че жените им са ги напуснали или че им е трябвало толкова време, за да се съвземат. Не очакваше такава откровеност от него — това направо я вцепени.

Марк изчака думите му да окажат цялостния си ефект. За момент си помисли, че Алекса ще се разплаче. Винаги се удивяваше как простата истина обезоръжава хората по начин, който не би могъл да се постигне и с най-хитроумната лъжа. Беше изоставил всякакви преструвки с нея, разкривайки повече неща за себе си, отколкото възнамеряваше.

— Развел си се преди три години — преглътна Алекса — и едва сега го преодоляваш?

Марк се поколеба. Отправи поглед зад нея, към развълнуваното море. Обичаше да поддържа известно ниво на неопределеност в отношенията си с хората, като се отдръпваше и избягваше създаването на истинска близост.

— Не, беше преди дванайсет години. — Гласът му прозвуча със странно равнодушие. — Трябваша ми около три години, докато свикна със случилото се.

— Дванайсет години? — удиви се отново Алекса. — Аз... се надявам да не ми отнеме чак толкова.

— Няма, ако не му позволиш.

— Тоест?

— Не се страхувай да опиташ отново. — И мина цяла минута, изпълнена с неизречени въпроси, докато Марк очакваше отговор. Когато такъв не последва, той се приведе напред и лекичко я целуна по носа. — Не се страхувай от мен.

— Не се страхувам — прекалено бързият ѝ отговор го убеди, че става въпрос точно за това. — Да не би да препоръчваш необвързващия секс като някакво домашно лекарство?

— Определено не. Не се опитвам да те съблазня. Просто вземам малко аванс.

— За какво? — попита Алекса, без да обръща внимание на обезоръжителната му усмивка.

— За теб. Когато пристигнеш в Лондон за пиесата си, искам да ме познаваш, да се чувстваш спокойна с мен. Тогава ще видим какво ще се получи.

Алекса изпита внезапно желание да се скрие.

— Хайде да се състезаваме обратно! — Не посмя да рискува да го погледне отново и се гмурна във водата, като плуваше колкото бързо ѝ позволяваха силите. Когато водата стана прекалено плитка за плуване, тя се изправи със залитане. Марк стоеше на брега, където вълните се разбиваха, с протегната ръка. — Предавам се — успя все пак да се засмее изпод завесата оплетени коси, закрили лицето ѝ.

Алекса и Марк тъкмо се качваха на микробуса, който служеше като совалка между хотела и снимачната площадка, когато над главите им шумно излетя самолет. Изви крила в широка дъга над морето Кортес и се насочи на север. Алекса забеляза как Марк проследи с очи самолета и усмивката му помръкна.

— Полетът за Ел Ей в пет и половина — метна торбата си на задната седалка тя. Марк кимна разсеяно и ѝ помогна да се качи.

Двамата бяха единствените пътници за селото. Шофьорът слушаше мексиканската радиостанция, която предаваше от единствения друг малко по-голям по размери град на полуостров Байа, Ла Пас. Алекса се загледа към водите на морето, искрящи в лазурносиньо под лъчите на късното следобедно слънце, докато изпод гумите на микробуса се надигнаха стълбове прах и закриха гледката ѝ. Извърна се отново напред и се вгледа в Марк. Той се вираше замислено и все така леко навъсен навън през прозореца. Микробусът зави край няколко скупчени къщурки, разпръсна групичката деца, която играеше в прахта, и запрати Алекса върху Марк. Тя поклати неодобрително глава и здраво се улови за ръката му.

— Нещо не е наред ли? — запита го тя. Защо изведнъж се бе смълчал така?

Марк видя загрижеността в дълбоките ѝ очи и неочаквано се развълнува. На плажа си помисли, че е разчупил емоционалната ѝ бариера, но тя внезапно се отдръпна. Крачка напред, две назад най-добре характеризираха Алекса. Преметна ръка през облегалката и небрежно отпусна длан върху рамото ѝ. Нищо няма да му навреди, ако ѝ каже за неприятностите в „Уиндзор Еърлайнс“. Може би ще е добре да сподели с нея проблем, който не ги засяга лично, да поговорят за нещо, от което няма да се почувства застрашена.

— Мислех си за проблемите в „Уиндзор Еърлайнс“. — Алекса изчака. Вероятно не му се иска да разговаря за деловите си проблеми с нея — Пол никога не го правеше. Едва когато вече бе станало твърде късно, нейният адвокат ѝ ги разясни. — До края на годината ще банкрутират, ако не се спре мрежата за фалшиви билети, която ги съсипва. — Марк леко се размърда на седалката, за да застане точно с лице към нея. — Купуват се големи пакети билети в страни от Третия свят, после се връщат на касите в Англия. Самолетните билети важат от една страна в друга и могат да се върнат срещу възстановяване на стойността им в брой.

— Как засяга това „Уиндзор Еърлайнс“?

— Представи си, че отиваш с британски лири в... да речем... Нигерия. Там обменяш лирите срещу местна валута. Но вместо да ползваш някое от официалните обменни бюра, отиваш при дилър на черния пазар. Той ще ти даде двойна или тройна цена спрямо официалния курс, за да получи твърда валута — лири, германски

марки или долари. Така вече разполагаш със значително повече местна валута, отколкото би получила по законен път. Следващата ти стъпка е да купиш самолетни билети от някоя нигерийска пътническа агенция. Тъй като имаш повече местна валута, отколкото първоначалните ти лири, можеш да закупиш много повече билети.

— След това се връщам в Англия и сменям билетите срещу пари в брой.

— Точно така! Авиокомпанията губи пари и пътува с празни места. Истински хаос! В Щатите това също е голям проблем.

Микробусът поднесе на някакъв завой и отново запрати Алекса върху Марк. През цялото време досега с известно неудобство усещаше как ръката му леко милва рамото ѝ. Беше леко, очевидно несъзнателно движение, но тя го чувстваше навсякъде по себе си. Когато се опита да се премести, ръката му я обхвана по-здраво. Отказа се и се сгуши в топлата извивка на тялото му.

Пътуваха успоредно на залива Сан Лукас и Алекса наблюдаваше как малките рибарски корабчета, пристигнали за сезона от Лос Анджелис, се издигат и спускат върху вълните. В съзнанието ѝ изплува някаква мисъл.

— Чакай малко! Защо „Уиндзор Еър“ не отнесе билетите в Нигерия, да ги върне там, да смени парите на черния пазар и да се прибере вкъщи? — Още докато говореше, усети как увереността ѝ се стопява. Твърде просто е, твърде очевидно.

— Първо, обмяната на пари на черния пазар е незаконна. Второ, изнасянето на големи количества валута от тези страни е забранено. Авиокомпанията ще загуби лиценза си. — Марк лекичко я притисна и целуна върха на още влажната ѝ коса.

— Предполагам, че използват тези страни, защото в тях изпитват нужда от нашите пари.

— Така е. Използват бедни страни със силно развит черен пазар. В Америка, Англия и другите икономически стабилни държави няма черен пазар, защото не съществува такава необходимост. Тези престъпни групировки нанесоха вреди на почти всички големи авиокомпани в индустриално развитите държави. Преди Интерпол да успее да ги разкрие, те се преместват в друга страна.

В това време микробусът започна битката за изкачване на дългия, почти отвесен път към хотел „Финистера“. Разположен на върха на

високия, тесен полуостров, крайната точка на планинската верига, оформяща гръбнака на Байа, преди постепенно да се снижи след още триста-четиристотин метра и да потъне в океана, хотелът предлагаше най-добрата гледка в Кабо Сан Лукас. Страховитата мощ на Тихия океан се плискаше откъм западната страна на хотелския комплекс, докато на изток се простираше живописното спокойствие на залива Сан Лукас и малките селца, пръснати по бреговете му.

Колата стигна до върха и спря пред откритото фоайе. Марк ѝ помогна да слезе. Хладният бриз, който подухваше във фоайето откъм океана, повдигна косите на Алекса. Той я поведе покрай рецепцията в посока към бара.

— Имаш ли някаква представа кой стои зад това? — запита Алекса, докато той ѝ придържаше стола на една от масите с изглед към залива.

После премести своя стол по-близо до нея и едва тогава седна.

— Имаме известни причини да смятаме, че са британци. — Не желаше да уточнява повече.

— Ами тогава е просто. Извадете от компютъра имената на всички британци, които са пътували до тези страни, и така ще ги хванете.

Смехът на Марк прозвуча дълбок и невероятно мъжествен. Алекса усети как се изчервява. Идеята ѝ беше глупава.

— Прекалено просто е.

Марк се протегна и разроши и без това оплетените ѝ златисти коси. Много е сладка, когато се изчервява така.

— Много телевизия гледаш. Престъпниците може и въобще да не излязат при компютърен анализ. Може да използват различни паспорти или различни входни пунктове. Възможно е дори да ползват военни или дипломатически паспорти. В страните от Третия свят, където охраната е подкупна, такива хора често се пропускат през паспортната проверка.

— Но ти определено смяташ, че не става дума за един човек.

Марк даде знак на сервитьора.

— Би трябвало. Някой познава пазара, а поне още един човек разпределя билетите между различните пътнически агенции.

— Различните?

Марк я изчака да си избере, после и той си поръча.

— Част от проблема се състои в това, че след като веднъж билетите се изнесат от страната в Третия свят, те се продават и препродават — изключително бързо — чрез мрежа от съмнителни пътнически агенти. Когато билетите се върнат за откупуване, това вече не са същите хора, които са ги закупили първоначално.

— О, това затруднява нещата. — Алекса впери поглед към хоризонта, където слънцето се спускаше зад завеса от пухкави бели облачета. Хрумна ѝ още нещо, но се поколеба, преди да попита: — Има ли опасност инвеститорите ви да загубят много пари, ако не успеете да го спрете? — Естествено, той също ще пострада финансово.

— Не, „Уиндзор Еърлайнс“ е частна собственост. — След като сервитьорът пристигна с двете чаши „Маргарита“, Марк продължи: — Аз лично няма да загубя никакви пари.

Тогава защо толкова се вълнува? Алекса отпи малка глътка от силната напитка и продължи да се взира в слънцето, което се спускаше още по-ниско в морето и обагреше дълбоките му сини води в коралови нюанси.

— През повечето време от годината работя за Британската търговска асоциация. Инвестиционната ми компания се управлява чрез лондонския ми офис от назначени от мен служители. Обикновено не се занимавам с ежедневната работа, освен както в този случай, когато нещо не е наред.

— Не знаех, че работиш за правителството.

— Не работя. Асоциацията е частна търговска организация. Аз я представлявам на събрания в различни страни. Опитваме се да отклоним прилива на евтини вносни стоки, които струваха загубата на толкова много работни места в Англия. Точно затова настоявах актьорите и техническият персонал в този филм да бъдат британци и затова ще се върнем за монтажа в Англия.

— Разбирам. — Но Алекса изобщо не разбираше. Това, което днес бе научила за Марк, в личен и в професионален план, не се връзваше с първоначалното ѝ впечатление за него. Той притежаваше власт и влияние, които я запленаваха.

Облаците се бяха разпръснали, оставяйки зад себе си само няколко рехави пухчета, които да отразяват последното зарево на деня. Слънцето залязваше сред величествено изригване от цветовете. Марк вдигна поглед нагоре и си помисли какво по-хубаво би могло да има от

това да наблюдава залеза с Алекса? Сети се за някои други неща, които на драго сърце би правил с нея, но засега трябваше да се задоволи със залеза.

Алекса докосна ръката му и му отправи лъчезарен поглед изпод тежките си мигли.

— Погледни този залез! Прекалено е красиво, за да се опише с думи!

Марк само кимна. Как става така, че Алекса успява да го накара да изпита болезнен копнеж само с едно докосване? У нея имаше една естествена, непресторена чувственост, която намираще за невероятно съблазнителна. Седеше си там, без изобщо да съзнава как изглежда със загорялата си кожа, искряща в светли коралови отблясъци под залязващото слънце. А косата ѝ представляваше блещукащ ореол от старо злато, с проблясващи изсветлели руси кичури.

ГЛАВА 7

Бялата ѝ рокля, закрепена само с тънки презрамки около врата, шумолеше приятно, докато Алекса прекосяваше фойето, нехаеща за възхитените погледи, отправени към нея. Къде е Марк? Погледна в ресторанта и видя, че вече се е настанил, с Колин и Рената насреща му и Линда до него. Единственото свободно място беше в другия край на масата, срещу Стивън Хънтър. Алекса се поколеба. Не това беше очаквала, когато Марк я покани да вечерят заедно. Надяваше се на нещо значително по-романтично — както предишната вечер на терасата.

Марк още не я беше забелязал, когато Стивън се втурна въодушевено насреща ѝ, открито възхищавайки се на прелестта ѝ.

— Запазил съм ти местенце, скъпа.

Издърпа стола и ѝ помогна да седне, докато останалите от групата се извъръщаха да я поздравят. Марк ѝ хвърли бърз поглед и очите му светнаха одобрително. Настроението ѝ мигновено се подобри, но само след секунди отново се сгромоляса, тъй като Марк насочи обратно вниманието си към Линда. Защо Алекса бе останала с впечатлението, че те двамата не се харесват особено? Определено изглеждат в дружески отношения.

— Всичко ли е готово за утре? — попита Рената.

Утре? Беше забравила за утре. Как би могла?...

— Да. — Утре ще трябва да си свали дрехите и да заснеме сцената.

— Няма да губя много време в репетиции — обади се Джайлс. — Искам те естествена и спонтанна, както онзи ден. След като те гримират и облекат, Линда ще ти обясни постановката. После снимаме.

— Не се тревожи, скъпа — успокои я Стивън с мек като кадифе глас, — толкова добра ще бъдеш, че всички ще те преследват, за да се снимаш и в други филми.

— Аз не съм актриса — гневно изсъска Алекса. Стивън изглеждаше толкова стреснат, че тя незабавно съжали за пресилената

си реакция. — Съжалявам. Ужасно се изнервям всеки път, когато си помисля за снимането на тази сцена.

Стивън ѝ се усмихна съчувствено и се зае да я успокоява. Докато ѝ говореше за успехите на „Хънтър Филмс“, Алекса си мислеше колко красив е наистина. За разлика от Марк, Стивън не беше така открито мъжествен. Но с русите си коси и големи сини очи, сякаш току-що бе слязъл от страниците на някое лъскаво мъжко списание. Оригиначните му италиански дрехи бяха в унисон със съвършенството на красивото му лице — стилни и скъпи, с точно необходимата доза небрежност. Прекалено е съвършен, прекалено излъскан, прекалено обработен, прекалено... холивудски. Приличаше на толкова много мъже от шоубизнеса, с които се беше срещала, откакто написа книгата си. Неизменните им, макар и доста изкуствени, усмивки бяха само тънко лустро, прикриващо безмилостните им амбиции.

— Алекса, работиш ли в момента над някой проект, от който бих могъл да се заинтересувам? — запита Стивън, а усмивката му изглеждаше почти искрена. Но когато му заговори за пиесата си, видя, че изобщо не се интересува. — Регистрирах собствена фирма и търся някой друг екшън сценарий, за да направя филм. Всичко съм уредил, за да започна след приключването на този. Но не ми харесва нищо от ръкописите, с които разполагам. Помислих, че може да имаш нещо, което да използвам.

— Няма ли да работиш с баща си? — любезно попита Алекса, докато надничаше към Марк. Очите му срещнаха нейните и той ѝ намигна. Мислено прокле мексиканския състав, който свиреше толкова силно, че беше невъзможно да чуе каквото и да е от разговора в другия край на масата.

— Не, скъпа — отвърна Стивън и на лицето му се появи някакво странно изражение. — Искам да стана самостоятелен. Първата ми работа ще бъде филм с много нисък бюджет, но съм сигурен, че ще има огромна възвръщаемост. Мога да те включа — протегна се и леко стисна ръката ѝ, която си играеше с вилицата. — Ако не като актриса, то като сценарист.

Алекса си помисли за няколкото нахвърляни проекта, които имаше. На този етап все още бяха само груби идеи, но би могла да развие някой от тях в сценарий вместо в роман, както възнамеряваше. В едно нещо нямаше съмнение — нуждаеше се от пари. След онова,

което бе направил Пол, нямаше да може да преживее със средствата, с които разполагаше, докато успееше да напише друг първокласен роман като „Последна възможност“.

— Имам няколко проекта. Могат да се разработят за романи или филми. На този етап са само идеи.

— Може ли да ги видя? Първо ще уведомиш агента си, естествено.

— Точно в момента нямам такъв. — Не добави, че агентът ѝ през цялото време е знаел за Пол, но беше пропуснал да ѝ каже. — Пиесата трябва да е на първо място...

Развеселеният смях на Джайлс прекъсна разговора.

— Брат ми... обувният магнат.

— Наистина ли? — запита Алекса в стремежа си да се включи в разговора на Марк. — Брат ти е собственик на фирма за обувки?

— Не — отвърна Рената, — брат му е управител на обувна фабрика. — Марк улови погледа на Алекса и ѝ се усмихна със същия магнетизъм, който едновременно я пленяваше и плашеше. С известна трудност успя отново да се съсредоточи върху разговора.

— Беше останал без работа цели две години и определено се беше поизнервил — поясни Джайлс, — докато Марк не направи нова фабрика в района.

— Не съм го направил лично, разбира се. Беше част от проекта на Търговската асоциация за осигуряване на работни места за мигриралите работници в района. — Думите му бяха насочени към цялата група, но очите му нито за миг не се отделяха от тези на Алекса.

Тя сведе поглед и му се усмихна. Искаше ѝ се да има някакъв възпитан начин да помоли някого да си сменят местата, но нямаше такъв. Пристигна сервитьорът и започна да приема поръчките откъм страната на Марк. Алекса забеляза, че веждите на Стивън са здраво сключени.

— Не му позволявай да те заблуждава. — Стивън снижи глас и се приведе по-близо до нея. — Всички тези филантропични глупости на Кимбръф... Не е на заплата, но не мисли, че не си докарва адски добри печалби от тези обиколки по света за сметка на Търговската асоциация.

— Как? — Беше ѝ трудно да си представи, че някой би могъл да отдели толкова много време, за да върши нещо, без да получава поне символично заплащане. Пол със сигурност никога не би приел подобно нещо.

Стивън надзърна към другия край на масата, преди да ѝ отговори с още по-снизен глас.

— Ти как мислиш? Под масата. Взима дял от всяка сделка, която уреди — изсмя се цинично. — Естествено, никой не трябва да разбере. Не би било етично, но мен не може да заблуди. Познавам го от години.

Наистина ли Марк би направил такова нещо?

— Какво ще кажеш за твоите проекти? — усмивката на Стивън се беше възвърнала. — Ако реша да ползвам някой от тях, ще имаш ли време да започнеш да работиш по него още докато сме в Мексико? Трябва ми колкото е възможно по-скоро. Искам да започна подготвителните работи веднага щом приключим тук.

— Да, пиесата е завършена. — Алекса за момент прецени положението. — И преди съм писала пиеси. Работех с една театрална група, знаеш ли? Писала съм пиеси, но едва наскоро се научих да правя сценарии. Като наблюдавах как преработват романа ми. Не съм сигурна...

— Направи най-доброто, на което си способна, скъпа. Имам нужда от някаква страхотна идея. Винаги мога да го преработя, ако е необходимо.

През цялото време, докато траеше вечерята, Стивън не престана да говори за плановете си за своята продуцентска компания, но Алекса почти не го слушаше. Продължаваше да хвърля крадешком погледи към Марк. Не можеше да повярва на казаното от Стивън, но здравият ѝ разум настояваше, че това е напълно възможно. Жизнерадостното ѝ въодушевление помръкна и празнотата, която ѝ беше постоянен спътник, откакто Пол я напусна, отново се завърна. Независимо от преструвките си, Марк беше същият безскрупулен използвач като Пол.

— Алекса — извърна се към нея Джайлс, след като приключиха с вечерята, — утре трябва да ставаш рано. Нали знаеш?

Тя кимна с глава — опитваше се да забрави. Как ще се справи с утрешния ден?

— Хайде утре вечер всички да го отпразнуваме — обяви Стивън. — След като Алекса приключи, ви каня всички в онова малко

заведение на плажа — „Дайкири Дик“.

— Добра идея — възкликна Рената. Златистите отблясъци от мексиканските фенери, придаваха на косата ѝ повече ръждив, отколкото червен оттенък. Дълбоките ѝ сини очи искряха, вперени в Джайлс.

— Предполагам, че е по-добре да си лягам — каза Алекса, усуквайки тънък кичур коса около малкото си пръстче.

Когато стана да си върви, Марк привлече погледа ѝ.

— Ще се справиш, Алекса.

— Идвам с теб. — Линда стана и я последва. — Напълно съм скапана.

Докато се качваха нагоре, Алекса не можа да се сдържи да не попита:

— Линда, не знам защо, но бях останала с впечатление, че двамата с Марк не си допадате особено.

Линда се поколеба, чудеше се дали ѝ се иска да разкрива нещо толкова лично. Макар че харесваше Алекса и напълно разбираше колко е разстроена след развода. Самата тя бе преживяла подобна ситуация. Но Линда никога не обсъждаше личните си проблеми с когото и да било.

— Марк има пълното право да не ме харесва. — Съзнаваше, че във всяко приятелство идва момент, когато или трябва да направиш тази допълнителна стъпка към откровение, или двамата завинаги да си останете само повърхностни приятели. — Казах ти за развода си, но това не е цялата история.

Алекса си припомни как Линда ѝ беше казала, че от две години е разведена и има малка дъщеричка в Лондон. Очевидно имаше и още нещо, освен вече изреченото, но пък и Алекса също не беше напълно откровена за нещата около развода си.

Стигнаха пред вратата на стаята ѝ и Алекса я покани да влезе за малко. После внимателно откряна вратата и надзърна вътре. Ще престане ли някога да очаква, че всеки път от полицията може да я очакват?

— Ела да седнем. — Посочи двата плетени стола и се запъти да отвори вратата към балкона.

Линда се настани и впери поглед към океана. Кръглата луна хвърляше ивици трептяща светлина по леко накъдрените води. Това ѝ

напомни за нощта, когато се запозна с Йън. Водата в Темза блещукаше под първото пълнолуние след есенното равноденствие и пръскаше звезден прах в очите ѝ, така че не забеляза какъв мошеник е Йън Карлайл.

— Както вече ти казах, ожених се за Йън по-малко от месец след като се запознахме. После веднага забременях и реших, че ще запазя брака си.

— Спомена ми, че ти е изневерявал. — Също като Пол. Усети прилив на съчувствие към Линда и я заля нова вълна на тъга заради стореното от Пол.

— Да, Йън започна почти от мига, в който се оженихме. Всички са знаели, освен мен — пресипналият смях на Линда бе изпълнен с горчивина. — Удивително е как всички се надпреварват да ти казват, че през цялото време са знаели — но след като вече и ти разбереш.

— Знам какво имаш предвид — отвърна Алекса и праметна крака върху перилата на балкона. — Всички се оказаха толкова добре осведомени, след като разбрах, че Пол си има друга.

— Йън никога не ме е обичал — изрече Линда с накъсан от вълнение глас.

— Линда, сигурна съм, че те е обичал. Толкова си красива, толкова талантлива. — Алекса замълча, защото не знаеше, какво друго да каже. Невъзможно бе да си помисли, че Йън би могъл да не обича Линда с нейната изваяна фигура, гладка като сметана кожа и големи виолетови очи, подчертани от кестенявите ѝ коси.

— Той се ожени за мен заради връзките на семейството ми. Разбираш ли, Алекса, дори и днес в Англия произходът е всичко. Имах достъп до всички важни личности. Йън имаше инвестиционна компания и след женитбата ни намери много клиенти сред приятелския кръг на семейството ми. — Линда замълча, изпълнена с омерзение към себе си заради това, което бе сторила. Не бе особено очарована да го признае пред приятелка, чието мнение ценеше. — Има нещо, което трябва да направя, когато се върна в Лондон, и точно затова ми е нужен Марк. Между другото, аз настоях да седна до него, макар да знаех, че пази мястото за теб.

— Така ли? — нехайно подхвърли Алекса, но Линда долови доволната усмивка в гласа ѝ. Господи, помисли си тя, няма нищо по-

хубаво за едно разбито сърце от нова любов — или от преоткриване на старата.

— Познавам Марк от години — продължи Линда. — Най-добрият му приятел, Уорън Ръдърфорд-Джеймс е мъжът, когото винаги съм обичала. Проблемът беше в това, че срещнах Уорън, когато все още бях твърде млада — едва на осемнайсет. Срецахме се през следващите две години, докато учех в художественото училище „Сейнт Мартин“. После бяхме неофициално стодени още две години. Уорън не искаше да ме принуждава да бързам. Беше с шест години по-голям от мен и смяташе, че трябва да започна собствена кариера като дизайнер, преди да се оженим. Запознах се с Йън, докато Уорън отсъстваше от страната по работа. Йън беше толкова вълнуващ! Непрекъснато ми повтаряше, че ме обича, и ми изпращаше подаръци и цветя. Уорън беше нежен и мил, но не вълнуващ. После Йън настоя да се оженим. Вместо да изчакам да видя дали връзката ни ще се закрепя, аз му пристанах.

Не приличаше много на практичната, рационална жена, която Алекса познаваше, но влюбените жени вършат странни неща.

— Не обясни ли на Уорън какво изпитваш?

— Не, оженихме се преди завръщането му. Дори не му се обадох. Оставих му бележка.

— Бележка? — рязко смъкна краката си от парапета Алекса. — Бележка — след цели четири години?

— Да, това беше най-подлото нещо, което някога съм вършила. — Светлината от стаята зад тях осветяваше сълзите в очите на Линда. Бръкна в чантата си и извади кърпа, като в същото време си мислеше, че отдавна би трябвало да е престанала да плаче за това. — Не мога да повярвам, че постъпих толкова зле с човек, който ме обичаше и беше толкова добър с мен.

— Разговаряла ли си някога с Уорън? — Алекса си спомни как самата тя бе очаквала някакво обяснение от Пол, но то така и не дойде. Не можеше да повярва, че Линда е постъпила толкова коравосърдечно.

— Не, а трябваше. Едва ли щях да поправа нещата, но щеше да е справедливо. Уорън сигурно се е почувствал дълбоко засегнат и унижен. Всичките ни приятели се движат в едни и същи кръгове. Всички знаеха как съм го зарязала, както по-късно всички знаеха, че Йън ме е мамел.

— Какво общо има Марк с всичко това?

— Натрапих му се тази вечер, защото от години се прави, че не ме познава. Искях да говоря с него, да му покажа, че съм се променила. Уорън и Марк са като братя. Искам малко да посмекча отношението на Марк, преди да отида при Уорън. Веднага щом се върна в Лондон, възнамерявам да го помоля да ми даде още една възможност.

В последвалата тишина, Алекса чуваше плясъка на вълните долу на брега и пискливия крясък на чайка, кацнала на перилата на някой съседен балкон. Още една възможност? Знаеше, че тя никога няма да даде на Пол нова възможност. Всичко беше приключило — той се бе оженил отново.

— Защо не отиде при него веднага след като се раздели с Йън?

— Бях разстроена и унижена от това, което ми причини. Искях просто да се скрия, затова приех работата в „Хънтър Филмс“. Последните две години прекарах извън Англия в изчакване да възстановя живота си. — Линда запази спокоен тон. Не беше необходимо да казва на Алекса колко ѝ бе трудно да остави малката си дъщеричка през цялото това време в Лондон, но нямаше никакъв смисъл да разнася Холи насам-натам, докато обикаля света с „Хънтър Филмс“. Но сега вече, независимо какво ще стане с Уорън, отново ще бъде при дъщеря си. Сега вече Линда разполагаше със средства да отвори свой собствен бутик и животът ѝ отново ще стане такъв, какъвто беше, преди Йън да ѝ завърти главата.

— Знам точно как си се чувствала. Настоях да ме включат като консултант на филма само за да мога да се махна от проблемите си. Казах, че искам да изуча писането на сценарии, но всъщност исках да се скрия.

— Алекса, с Пол е било по-зле, отколкото ми каза, нали?

Чувстваше се уморена до мозъка на костите си, а утре ѝ предстоеше истинско изпитание. Дали наистина ѝ се искаше да се разстройва с разговори за Пол тази вечер? Но реши да говори. Разказа на Линда всичко, включително и факта, че Пол бе укривал връзката си с друга жена, за която се беше омъжил два дни след развода им.

— Съжалявам, Алекса, беше нахално от моя страна да те товаря с проблемите си след всичко, което сама си преживяла. Никога нямаше да го направя, ако знаех. — Линда чувстваше, че Алекса премълчава най-съществената част в предателството му. — Но има и още, нали?

Алекса мъчително преглътна, за да не позволи на сълзите да потекат.

— Да, разбрах, че Пол е останал с мен, докато подпиша договора за филма. Разбираш ли, Калифорния е щат, където е в сила общата съпругеска собственост. Пол изчака с развода, докато „малкият ми проект“, както го наричаше, бъде продаден на издател. Изчака, докато агентът ми водеше преговори за филмовите права и докато подпиша договора. После ме напусна. Аз не исках да превръщам романа си във филм. Боях се, че ще го развалят, но Пол настояваше. След като се разведохме, той получи половината от парите, а аз наследих половината от дълговете му. Не знаех колко големи са загубите му — или би трябвало да кажа „загубите ни“ — на борсата, докато адвокатът не ми каза. Сега разполагам с много малко пари.

— Но не от това те боли, нали?

— Не, ако ме беше обичал толкова, колкото го обичах аз, щяхме да разрешим финансовите си проблеми. Не се интересувах от парите, но сега трябва да бъда практична. Да си осигуряваш пари за живот с писане е несигурна работа. Ще трябва да печеля достатъчно, за да не се налага да приемам друга работа, с която да издържам писането си.

— Ела в Англия и ще си помагаме взаимно. — Линда погледна часовника си и си помисли колко ще се ядоса Джайлс, ако разбере, че е задържала Алекса до толкова късно. — Вече е чудовищно късно, а утре трябва да ставаш рано. Веднага си тръгвам.

Алекса я последва до вратата.

— Изпитвах ужас да говоря за това, но след като го направих, се чувствам по-добре.

— Когато го задържаш в себе си, само удължаваш агонията — прегърна я Линда и здраво я притисна. — Поспи малко. Ще се видим утре сутринта.

След като си пожелаха лека нощ, Алекса се приближи до вазата с розовите пъпки. Разсеяно измъкна клюмналите цветя и ги пусна в кошчето за боклук. Кой се беше опитал да предизвика арестуването ѝ? Защо? До утре остават само няколко часа. Как ще изиграе тази сцена?

Извади една от още свежите рози от букета и накъса листчетата ѝ едно по едно. Нещо вътре в нея изщрака, като звук от зареждане на пистолет, и разпрати по тялото ѝ неясен, но безпогрешен предупредителен сигнал... Утре.

ГЛАВА 8

Марк за трети път през последните петнайсет минути погледна часовника си. Почти обяд. Вече трябваше да снимат сцената с Алекса. Колко ще продължи? Вероятно часове. Всичко при правенето на филм отнемаше повече време от очакваното. Отново насочи вниманието си към купчината документи пред себе си. Ежедневните отчети от снимките и продукцията си оставаха загадка за него, но беше започнал да проумява средния дневен метраж заснета лента и изчисляването на броя филмирани страници от сценария на ден. Диаграмите за паричните разходи не се нуждаеха от обяснение: те бяха основното. Всеки бизнес си имаше свои особености и Марк изпитваше огромно задоволство, че в крайна сметка започваше да проумява някои фази от производството на филми. По дяволите, изруга под носа си, разчитайки с пределна яснота редицката, изписана с червено. Долови някакъв шум и се извърна към вратата, където стоеше Линда Карлайл.

— Снимат ли вече?

— Да, но още не са готови за Алекса. Правенето на филм е несигурна работа, за която е нужно доста голямо търпение. Поне още два часа няма да стигнат до нея.

Марк не можеше да си представи Алекса — с цялата си неудържима енергия — да чака търпеливо.

— Не трябва ли да ѝ правим компания?

— Можеш, ако искаш. Ела! — Марк остави книгата и я последва навън. Двамата закрачиха рамо до рамо към фургона. — Работата ми е да бъда „момче за всичко“. Аз съм само един от няколкото помощник-режисьори, което означава, че получавам цял куп странни задачи, откъдето е и титлата ми — поклони се тя — „момче за всичко“.

Марк се разсмя и я огледа по-отблизо. Все още красива, Линда изглеждаше много по-зряла от момичето, в което преди години беше влюбен Уорън. Но пък и той самият беше много по-различен тогава. Така става с времето, каза си той, с времето и с натрупания опит.

— Марк, доколко добре познаваш Алекса?

Внимателно прецени отговора си.

— Виждал съм я няколко пъти, откакто съм тук. Изключително талантива е.

— Абсолютно — отвърна Линда, — но не съм сигурна, че сама го съзнава. Понякога е ужасно неуверена и предпазлива.

— Да, несъмнено разводът ѝ е в основата на проблема.

Линда спря и го погледна с любопитство.

— Казала ти е за Пол?

— Да. — Но не всичко, което би трябвало, допълни мислено.

— Допуснала е сериозна грешка и го знае — зарови с крак в пясъка Линда. — Всички правим такива грешки, както знаеш.

За момент Марк помисли, че Линда има предвид развода му с Каролин. Тъжният израз в очите ѝ промени мнението му и той леко я докосна по рамото.

— Знам какво се опитваш да ми кажеш — изрече тихо, — какво искаше да разбере снощи.

— Направих ужасна грешка. — Линда се взираше в краката си. — Марк, споменава ли е някога Уорън за мен?

— Не. — Беше сигурен, че Уорън и досега не е безразличен към Линда. Така и не успя да се привърже към друга жена, след като тя го изостави. Но не желаше да се бърка в работите на приятеля си.

— И аз така си мислех. — Линда спря и кимна към сламената колиба, където се помещаваха многобройните преносими генератори, необходими за хранване на мощните съоръжения, използвани при снимките. — Трябва да проверя нещо. Може би ще ми помогнеш, като обясниш на Алекса какво ще става, след като започнем да снимаме.

— По-добре да ме просветиш, защото нямам и най-бегла представа.

След като Линда проведе бърз инструктаж, той пое към дълъг, тесен фургон, разделен на няколко отделения. Този вагон тип „пчелна пита“ служеше като спомагателна гримьорна за няколкото актьори, чийто статут във филма не им осигуряваше самостоятелен фургон. Силната светлина на обедното слънце се отразяваше в стените му, когато Марк почука на третата врата.

— Кой е?

— Марк. Облечена ли си? Може ли да вляза? Линда ме изпрати да ти обясня някои неща.

— О, въъ... разбира се. Влез.

Пристъпи в малката кутийка и пое дъх, когато насреща му лъхна хладна струя въздух от климатичната инсталация, при което избилите ситни капчици пот по кожата му изстинаха. Алекса лежеше върху някаква кушетка. Лъвската ѝ грива беше нагласена в съвършени къдрици, модерни в началото на осемнайсетото столетие. Носеше тънък халат, който съблазнително прилепваше по приятните ѝ извивки и ясно даваше да се разбере, че отдолу няма нищо друго. Марк се усмихна вътрешно. Никак не е чудно, че се колебае.

Посегна към единствения наличен стол в тясната стаичка и го завъртя откъм облегалката, после го възседна, с лице към плакат на Джуди Гарланд, забоден на шперплатовата стена. Опря небрежно ръце на облегалката на стола и попита:

— Как се чувстваш?

— Чудесно, предполагам. — Очите ѝ отказваха да срещнат неговите. Тонът ѝ беше любезен и нищо повече. — Готови ли са вече за мен?

Хладината в гласа ѝ изненада Марк. Дали се чувства неудобно, защото е толкова леко облечена, или отново се беше отдръпнала? По малко и от двете, несъмнено.

— Не. Ще отнеме още около два часа.

— Стрррааахотно! — простена Алекса.

На вратата се почука силно и от другата страна се чу:

— Не я пипай. Нямаме време пак да ѝ правим грима.

— Не се притеснявай, Карл — извика Алекса, като повиши глас и се надигна на лакът. — Това е главният гримьор. Няколко часа боядисваха всеки сантиметър от тялото ми. През миналия век жените не са имали следи от бански.

Марк с усилие потисна усмивката си. Мисълта за тялото на Алекса без нищо друго, освен очертанията от банския, страшно го блазнеше.

— Махнали са следите? Как? — Да я накара да говори беше единственият известен му начин да преодолее неувереността ѝ. Очевидно не беше особено очарована от присъствието му тук. — Ще ме просветиш ли, или това е професионална тайна?

— Не съм много сигурна какво точно използват, но отнема часове. Накараха ме да стърча като бостанско плашило и цялата ме

намазаха с някаква кална смес от лепило и йод и не знам още какво. — Алекса сви рамене. — После изчакаха да засъхне — което продължи цяла вечност — и го измиха.

— Как можеш да се оцветиш равномерно, след като вече си имала по-тъмни места?

— Използваха различни нюанси от мазилото.

— Аха. — На Марк му харесваше мисълта Алекса да бъде по-светла на някои места, отколкото на други. — Изглеждаш малко по-червеникава от нормалното. Така ли трябва? — Усещаше как малко по малко тя се отпуска.

— Така ми казаха. — Алекса поклати глава. — Камерата има някакви филтри или нещо такова. Щяла съм да изглеждам напълно естествено във филма. След това измиха и навиха косата ми и сложиха тонове грим по лицето ми.

— Забелязах. Обикновено не ползваш нищо.

„С изключение на снощи“, добави на себе си. Специално се беше постарала да изглежда добре за него, а той се оказа приклещен в другия край на масата. Мисълта за маса му напомни, че е време за обяд. — Яла ли си?

— Не, прекалено съм нервна, за да огладнея, но бих изпила една кола.

— Веднага ще ти донеса. — Марк се смъкна заднишком от стола и се изправи на крака.

Алекса облекчено си пое дъх, след като той излезе. Не се чувстваше много удобно да седи тук, без нищо по себе си, освен памучния халат. Той не трябва да е на площадката, когато снимат сцената. Сам ѝ го беше казал. Защо пристигна сега?

Линда се вмъкна вътре.

— Къде е Марк? — Обърна стола и седна. Вече беше решила, че от тях ще стане идеална двойка. Въпреки репутацията си на закоравял ерген, Линда чувстваше, че Марк все още страда от провала с Каролин Хемптън. Вероятно и той се нуждае от добра жена, също както Алекса се нуждае от добър мъж.

— Отиде да ми донесе кола. Много ли още ще трае? — Алекса нави кичур коса около пръста си.

Линда се протегна и махна ръката ѝ.

— Не бива да я разваляш. Пак се отложи. Ще минат поне още два часа. Марк ще ти прави компания. Аз трябва да си изкарвам парите.

Линда се надяваше, че Алекса няма да се изнерви прекалено, докато стане време да играе. В края на краищата, тя не е професионалист. Съвсем очевидно е, че чакането я влудява. Линда също се чувстваше напрегната. Предполагаше, че това се дължи на факта, че след разговора с Марк още по-силно усещаше липсата на Уорън. Искаше ѝ се да приключи с този филм колкото е възможно по-бързо и да се завърне в Лондон.

Алекса кимна без особен ентузиазъм. Снощи беше готова да даде всичко, за да е близо до Марк, но днес вече не беше толкова уверена. Вероятно и той е същият като Пол — безскрупулен и амбициозен. Вече не беше сигурна, че иска да го опознае по-отблизо.

— Линда, смяташ ли, че Марк взема пари под масата от дейността си за Търговската асоциация?

— Разбира се, че не! Какво изобщо те кара да си помислиш подобно нещо? Виж, знам какво преживяваш — и аз съм минала през него. Но не всички мъже са като Пол и Йън. Не обвинявай Марк за онова, което е направил Пол, и не очаквай да се държи по същия начин. Да бъдеш търговски съветник е като да бъдеш съветник на президента във вашата страна. Никога не би рискувал да си създаде неприятности, като се възползва от положението си. — Линда убедено тръсна глава. — Защо му трябва? Вече е натрупал богатство. Предполагам, че го прави заради семейството си.

— Какво семейство?

— Родителите на Марк са починали, но той има цял куп роднини в бедстващите райони около Манчестър, където е израснал. Прекарва голяма част от времето си в опити да помогне за възстановяването на тази област. Спомняш ли си снощи, когато стана дума за обувната фабрика? Това беше един от неговите проекти за възстановяване. — Линда замълча за момент и си каза, че реакцията на Алекса е естествена, като се има предвид травматизиращия ѝ развод. Беше срещнала привлекателен мъж и сега поставяше прегради по пътя, защото се боеше. — Интересуваш се от Марк, нали?

— А не! — решително отрече Алекса, но след това се разколеба. — Ами... може би малко.

Линда отново се разсмя и тръсна кестенявите си коси.

— Няма нищо! Само не избързвай. Кой знае, може би като идем в Лондон...

Алекса долови обнадеждените нотки в гласа на приятелката си. Не е ли длъжна да ѝ каже истината? Връзката ѝ с Уорън е била преди години. Съвсем нереално е да очаква той все още да е влюбен в нея.

— Мисля си... — започна предпазливо, — че трябва да поговориш с Уорън, за да облекчиш съвестта си. Но не съм толкова сигурна, че ще ти даде нова възможност. Имаш ли някакви основания да смяташ, че все още те обича?

— Абсолютно никакви. Но понякога, когато погледите ни се срещаха сред множеството на някое събиране, имах усещането...

— Тогава говори с него и виж...

Вратата на фургона се отвори и вътре нахлу струя горещ въздух.

— Съжалявам, че толкова се забавих. Спрях се да поздравя Рената. — Марк понечи да подаде кутийката на Алекса.

— Задръж я в теб — каза Линда. — Ще преместим Алекса в гардеробната, където ще я облекат за сцената. Има още малко време, докато я повикат, но там климатикът работи доста по-добре от този.

— Обикновено не ги ли обличат най-напред, а после да ги гримират — запита Марк.

— Обикновено е така — отвърна Линда, — но при Алекса имаха работа по тялото. Не пречи — роклята ѝ е цялата с копчета отпред. Готова ли си? — извърна се към нея.

Алекса внимателно спусна краката си от кушетката, като придържаше заметнатия халат. Докато се опитваше да обуе с една ръка сандала си, Марк я прихвана през кръста, за да я закрепи. Топлината на ръката му проникна през тънката материя.

— Всичко наред ли е? — попита той, след като и втората обувка зае мястото си.

Алекса силно преглътна и кимна, като се извъртя леко в ръката му, за да застане с лице към него.

— Благодаря. — Долови ухание на леко тръпчивия му лосион. В тъмносивите му очи имаше миниатюрни сребристи точки, които преди не беше забелязала. Ръката му я прихвана по-здраво и тя усети по тялото ѝ да се разлива горчиво-сладката тръпка на желанието. Няма смисъл да го отрича, този мъж я привличаше.

След като излязоха навън, Линда посочи един от фургоните, поставен малко встрани, близо до камионите.

— Ето там е, Марк. Алекса, ще се върна да те взема половин час преди да сме готови за теб. Марк ще ти обясни всичко.

Когато влязоха във фургона, който служеше за гардероб, вътре нямаше никого. Шивашки манекени стояха на стража край закачалките с дрехи, с които бе изпълнена пустата стая.

— Сигурно са на обяд. Да изчакаме ей там. — Марк посочи два стола, обърнати един към друг, с малка ниска масичка помежду им. Издърпа единия за Алекса и се настани на другия срещу нея. Избута с крак масичката встрани и лениво изпъна дългите си крайници. Отправи ѝ съкрушителна усмивка, след това отвори кока-колата и ѝ я подаде.

— Какво трябва да ми кажеш? — отпивайки от кутийката, тя срещна втренчения му поглед с, както се надяваше, уверено изражение.

— Да ти кажа? — Марк побутна стола си напред, така че да се озове до нея. — Ммм... о, да, какво да очакваш. — Имаше много неща, които би желал да каже на Алекса, но Линда искаше от него да ѝ припомни някои детайли. Задачата му беше да я предразположи да се отпусне, за да даде първокласно изпълнение. И сам виждаше, че колкото повече чака, толкова по-напрегната става. — Вероятно вече си чувала всичко това. — Марк посегна към ръката ѝ и внимателно постави пръстите ѝ върху дланта си. — Изтрива ли се тази боя от тялото? — Щателно огледа палеца ѝ.

— Оцветяването се премахва само със сапун и вода. — Алекса помръдна пръстите си напред, докато цялата ѝ ръка се озова в неговата. — Казаха, че ще трае цяла седмица или нещо такова. Мисля, че Карл се тревожеше за грима на лицето ми. — Усети как страните ѝ се заливат от руменина.

— Разбирам.

Топлината на ръката му пробуждаше невероятно приятни усещания у нея. Изпълни я желание да се наведе встрани и да го целуне. Вместо това само прошепна:

— Какво трябваше да ми кажеш?

— Да не се изненадваш, ако тази къса сцена отнеме повече време, отколкото си очаквала. Може да се наложат няколко дубъла,

докато Джайлс остане доволен. — Внимателно постави пръст под брадичката ѝ и я повдигна, така че да може да вижда право в зелените ѝ очи. — Това няма да означава, че нещо не е наред в играта ти, така че не бива да се разстройваш.

— Добре. — Алекса и преди беше чувала всичко това, но нещо в начина, по който го изричаше Марк, ѝ действаше успокоително.

— Другото нещо, което трябва да запомниш, е, че по-голямата част от заснетата лента изобщо няма да се използва. Ще си отрежат каквото им трябва, а останалото отива на пода в монтажната зала. — Врълхлетя го тревожна мисъл, която накара познатата гореща буца да заседне в стомаха му. Рязко издърпа пръста си изпод брадичката ѝ.

— Какво има?

Стивън, помисли си Марк, кучият му син! Опита се да прикрие тревогата си, като поднесе пръстите ѝ към устните си и бавно целуна връхчетата им. Ще трябва да се погрижи Стивън да не се сдобие с „изрезките“, неизползваната лента от сцената с Алекса. Беше чувал за мръснишките му партита, на които показвал филми с „пробни снимки“ на изгряващи актриси. Мисълта как Стивън или, още по-лошо, Джейсън Толбът наблюдават Алекса да играе гола, го изпълваше с ярост.

Има нещо, което не ми казва. Алекса отпи голяма глътка кола, докато обмисляше въпроса.

— Марк... ако те бяха помолили... някой, който има особено значение за теб... като например приятелката ти, да изиграе тази сцена, щеше ли да ѝ позволиш?

Марк видя смущението в погледа ѝ. „Ти имаш особено значение за мен; просто все още не го знаеш.“

Алекса вече се презираше за въпроса си. Можеше да си представи как би изглеждала приятелката на Марк. Има си такава, естествено, може би дори няколко. Никоя от тях не би изиграла сцената.

— Нали нямаш никакви задни мисли, Алекса?

— Моля те само да ми отговориш на въпроса. — Издърпа ръката си от неговата.

Разбра, че не е бил особено дипломатичен. Отново посегна към ръката ѝ, без да обръща внимание на враждебния израз в очите ѝ.

— Щях да ти кажа да не го правиш. — Алекса понечи да проговори, но той вдигна ръка, за да я спре. — Не защото има нещо нередно в сцената, но аз мъничко прекалявам с викторианските схващания. Виж — продължи внимателно, — ти смяташе, че тази сцена е достатъчно важна за сюжета, за да се бориш да я запазят във филма. Още ли мислиш така? — Алекса бавно кимна. — Аз също. Както и Джайлс, Найджъл Хънтър, Рената, Линда — всички. Но по-важно от това е, че всички ние вярваме в теб, в способността ти да я изпълниш, както трябва. Не позволявай моите старомодни схващания да те притесняват.

Беше пряк и честен. Знаеше си, че ще ѝ каже истината.

— Просто буржоазният ми морал се проявява в неподходящо време. Дадох обещание, сега ще дам от себе си всичко, на което съм способна.

— Всичко ще е наред, обещавам. — Марк изрече думите в ръката ѝ, но не отделяше очи от нея. Сивите му очи бяха нежни и окуражителни, също както и думите му.

Алекса се раздвижи на стола, за да бъде по-близо до него. Отметна назад къдрав кичур от гъстите му черни коси. После нарочно бавно прокара ръка през тях, като остави къдриците да се плъзнат сладостно между пръстите ѝ. Дървесното ухание, което по-рано бе усетила, сега отново я заля.

— Марк — прошепна почти неволно.

Изрече името му толкова тихичко, че Марк за миг се поколеба, дали не му се е сторило. Докато пръстите ѝ се вплитаха в косите му, почувства как тялото му се разтърсва от тръпката на страстта. Само една целувка, една дълга, дълга целувка. По дяволите всичкият грим!

Марк посегна и смъкна роклята от рамото ѝ. Кожата ѝ имаше цвят на праскова на сумрачната светлина във фургона.

— Не ми се ще да ядосам Карл — прошепна и бавно целуна мястото в основата на шията ѝ.

Алекса пое дъх и го задържа, докато устните му продължиха да се спускат още по-надолу. Ръката му се плъзна под гърдата ѝ и топлината на дланта му нахлу през тънката материя. Тя въздъхна дълбоко.

Марк лекичко повдигна гърдата ѝ и бавно я помилва. Усети как зърното се втвърдява под плата. После отново плъзна ръка в дълбокото

остро деколте на роклята. Пръстите ѝ здраво стиснаха кичура коса, около който се бяха вплели.

Сърцето ѝ лудо откликна на първоначалния шок от допира на устните му върху гърдите ѝ и тя тихо простена. Тялото ѝ се напрегна от интимността на целувката му и Алекса усети прилив на топлина между бедрата си.

Внезапно отвън се чуха високи гласове.

— Карл — каза Марк и надигна глава, като едновременно сръчно притвори халата ѝ. — Има рентгеново зрение. Идва за мен. — В очите му трептяха игриви пламъчета, докато приглаждаше косите си.

Вратата се разтвори и пропусна вътре струя горещ пустинен въздух и ярка слънчева светлина.

Алекса оправи роклята си, като се опитваше да прикрие плъзналата по страните ѝ руменина.

— Търсихме те в другия фургон. Аз съм Хелга — обяви едрата жена. — Това е помощникът ми Теди — тупна кльошавия Теди по гърба и го запрати напред. След като успя да се закрепи, Теди кимна с глава, а Хелга се обърна към Марк. — А вие сте?

— Марк Кимбръф — протегна ѝ той ръка.

Очите на Хелга се плъзнаха по него с бърза, но очевидно одобрителна преценка, докато разтърсваше ръката му. После прекоси стаята и смъкна някаква бяла дантелена рокля от една закачалка.

— Това е костюмът на Алекса — гордо поясни на Марк, напълно пренебрегвайки самата Алекса. — Точно копие на нощница от деветнайсети век.

Марк изгледа бухналото дантелено творение и се опита да си представи Алекса в него. Приемаше я в дантела, добре, но в нещо черно и гладко, нещо, което ще подчертае формите на тялото ѝ, вместо да ги скрива под метри натруфени дантели и панделки.

— Нощниците определено са се усъвършенствали оттогава насам. В днешно време, някой би могъл да се венчае в такова нещо.

Алекса едва потисна смеха си, като видя ужаса, изписан на лицето на Хелга.

— Но, Марк, тук става дума за деветнайсети век. — Той отвърна с дяволита усмивка и неодобрително свиване на раменете. — Ето и останалите — замахна с ръка към друга закачалка Хелга.

— Останалите? — скочи на крака Алекса. В сцената ставаше дума само за една нощница, която почти веднага трябваше да съблече.

— Разбира се. За резерва. В тази сцена ти буквално разкъсваш дрехата си, за да го подмамиш, сладурче. Ами ако я развалиш при първия дубъл? Ако я намачкаш? Ако я изцапаш с грим? Трябва да разполагаме и с друга. — Решителният глас на Хелга не оставяше никакво място за спор. Постави отново роклята, която беше показала на Марк, върху закачалката и нареди на помощника си: — Ела, Теди, момчето ми, имаме си работа. — И заедно с Теди, който я следваше навсякъде по петите, тя изчезна зад стелажа с дрехи.

Алекса стоеше, запленена от редицата бели нощници. Без да се обръща, усети как Марк се раздвижва зад нея и спира на сантиметри, преди да я докосне.

— Помниш ли какво ти казах? — тихият му, уверен глас я успокои. — Със сигурност ще се наложи повече от едно изиграване. Трябва да си подготвена за това. Ще се справиш.

Алекса бавно кимна с глава. Увереността му беше заразителна. Това беше нещо, което Пол никога не бе успял да ѝ даде, защото и сам не го притежаваше. Точно затова той никога не я насърчаваше и винаги подрязваше самочувствието ѝ.

— Хайде да седнем. Разкажи ми за семейството си — помоли го тя, разбирайки, че ако продължава да мисли за сцената, още повече ще се притесни.

— Наистина няма нищо особено за разказване — отвърна Марк, докато се настаняваха. — Единствено дете съм. Родителите ми починаха още преди години, но имам неколцина лели и чичовци и купища братовчеди. Ами ти?

Алекса осъзна, че Марк за пореден път насочваше разговора към нея. Беше забелязала колко умело го прави и преди, когато не му се иска да отговаря.

— Аз също съм единствено дете. Майка ми почина преди две години, точно преди да завърша романа. — Прониза я твърде добре познатото усещане за самота. Изчака за момент болката да премине. — Никога не съм виждала баща си. Развели са се, когато съм била на четири.

— Тя ужасно ти липсва, нали?

— Да, беше най-добрата ми приятелка.

„Но не и съпругът ти“, поиска му се да добави. Вратата на фургона се разтвори и вътре връхлетя Линда заедно с вълна горещ въздух.

— Започваш веднага щом те облечем и... — Замълча, за да огледа грима ѝ. — Била си внимателна. Няма да се наложи да те гримираме наново, само малко ще те пооправим. Не е зле за толкова дълго чакане.

— Освободиха ли площадката? — попита Марк.

— Ти какъв си? — пошегува се Линда. — Личният ѝ мениджър?

— Нещо такова. — Марк знаеше колко по-уверена ще се чувства Алекса, ако не се допуснат случайни хора на снимачната площадка.

— В момента имат грижата за това. Вие двамата със Стивън сте изключени.

— Правилно. Аз само ще я притеснявам.

— Тогава дръж под око Стивън. Той, изглежда, смята, че присъствието му е необходимо.

— Ще се погрижа. — Марк отново кипна при споменаването на Стивън. Изрезките. Може би по-правилната стратегия ще е, вместо да говори със Стивън, да се свърже директно с Найдъъл Хънтър. Като изпълнителен продуцент, Найдъъл заедно с Джайлс би трябвало да следи за окончателния монтаж. Марк ще им напомни да приберат излишната лента.

— А сега си тръгвай, имам работа с Алекса — обяви Линда.

Времето беше изтекло, разбра Алекса. Готова ли е да застане пред камерата?

— Хелга — провикна се Линда и се скри зад стелажите с дрехи. — Трябваш ми.

— Горе главата, Алекса — окуражи я Марк. — Ще се справиш. Ще те чакам. Тази вечер ще се погрижа да бъда с теб на вечерята.

— Не забравяй. — Искаше ѝ се да го помоли да остане, да бъде там, ако има нужда от него. Но ще я смущава, когато трябва да се съблече.

ГЛАВА 9

Алекса леко се размърда в прегръдката му и усети грубата материя на дрехите му върху голото си тяло. С изключение на задъханото им дишане, нищо друго не нарушаваше необичайната тишина. Бързо разкопча копчетата на ризата му, като мачкаше твърдия колосан плат под пръстите си. Докато той я смъкваше от раменете си, Алекса освободи колана и издърпа панталона му. Катарамата издрънча на пода. Алекса сладно се притисна в тялото му и зърната ѝ се втвърдиха от допира до гъстите косъмчета по гърдите му.

— Кажи ми, че ме обичаш — прошепна тя. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, тялото ѝ предизвикателно се изви под неговото. Единственият му отговор бе груба целувка. Ръцете му болезнено стиснаха голите ѝ бедра и пръстите му се забиха в нежната ѝ кожа. — Моля те, кажи го — изрече умоляващо — само веднъж!

Блъсна я върху леглото и се стовари отгоре ѝ, като ѝ се нахвърли брутално. Алекса усети соления вкус на кожата, докато захапваше рамото му, за да сподави вика си. От очите ѝ рукнаха парещи сълзи. Най-после той се отпусна тежко отгоре ѝ.

— Спри! — извика някой отзад.

— Край! — изкрещя друг и светлините над главите им угаснаха.

Колин се смъкна от Алекса.

— Добре ли си?

Тя кимна и дръпна чаршафа върху голото си тяло. Колин нехайно се извърна на една страна и подпря брадичката си в ръка.

— Мислиш ли, че свършихме? — запита Алекса, без да отделя поглед от лицето му. — Това е седмият дубъл. Винаги ли повтаряте по толкова пъти?

— Често се случва. — Колин плъзна пръсти по голото ѝ рамо. — Ще ни кажат. Да изиграеш нещо толкова лично е трудна работа. Ти си върхът. Трябва да се замислиш за актьорска кариера.

— След това, което се случи първия път? — Алекса усети как страните ѝ се сторесяват при спомена. Справяше се добре — докато

не дойде моментът да съблече нощницата. После цяла минута остана да стърчи съвсем гола, а накрая се чу да пелтечи нещо за това, че не е актриса. Някой милостиво бе извикал „Спри!“ и Линда дотича при нея с халат. — Паникьосах се.

— Глупости, сценична треска. И досега ме държи. Вторият път беше чудесна.

Алекса забеляза, че Колин тактично не споменава за почти целия час, който бе нужен, докато я успокоят. След като подновиха снимките, той с нищо не намекна за кризата ѝ. Отнасяше се с нея с цялото уважение, полагащо се на професионална актриса. Колин Ейвъри се оказа не някоя самомнителна суперзвезда, а непресторено мил човек. Фактът, че беше поел такъв риск, за да ѝ помогне да се измъкне от полицията, продължаваше да я изненадва.

— Не знам как да ти благодаря за това, което направи онази вечер — за десети път повтори благодарността си тя. — Сега щях да съм в затвора, ако не...

— Забрави! Нямахте да допусна онази кучка Мелани да те прати в затвора.

— Благодаря ти. Не мисля, че Мелани го е направила. Защо ще...

— Проклятие! — изръмжа Колин при появата на екипа гримьори. — Още един път.

Алекса уморено се остави да я облекат в свободен халат и да я отведат до преносимата гримьорна, за да възстановят прическата и грима ѝ. По дяволите, как би могла още веднъж да изиграе тази сцена? Суетяха се около нея и с мека кърпа попиваха финия слой пот, причинен от знойната горещина на ярките прожектори. Появи се поредното творение на Хелга и Алекса отново бе готова.

— След минута по местата — извика някой. — Всички навън!

Неясни очертания на облечени в дънки техници нагласяваха и проверяваха наклона на камерите. Правеха се двойни проверки на осветлението и на мониторите.

— Освободете помещението... ако обичате!

— Отвори си устата — нареди една от помощничките и челюстите на Алекса покорно се разтвориха, за да поемат впръскването на тоалетна вода. — Ето, готова си отново да го целуваш.

— По местата... Тишина!

Алекса се напрегна. Още веднъж чувство, каза си мислено, пак връщане към миналото. Към Пол.

— Всички да млъкнат... Светлини... Камера... Действие!

Летвичката на табелката се спусна, помощникът извика номера на сцената и дубъла и Алекса отново пристъпи в обсега на камерата. По гръбначния ѝ стълб пробяга хладна тръпка на страх, някакво неочаквано лошо предчувствие. В дъното на съзнанието ѝ заседна една-единствена мисъл — не трябваше да прави това.

Микробусът рязко спря пред „Дайкири Дик“ и Колин плъзна вратата пред Линда и Алекса. Докато изскачаше навън, тя се почувства глупаво щастлива. Най-после приключи! Нямаше търпение да види Марк.

— От часове висят тук. Сигурно вече всички са се накиснали — засмя се Колин и ги побутна към входа.

Разположен само на няколко метра от морето, ресторантът представляваше обикновена сламена колиба с градина. Алекса прощаваше на Дик за посредствената храна, защото правеше най-добрата „Маргарита“ в Кабо и ресторантчето му имаше страхотен изглед към залива Сан Лукас.

Вътре тъмнината ги принуди да спрат за момент, за да се ориентират. Закачените високо мексикански фенери придаваха на палмовите клонки, от които бе направен покривът, жълтеникав отблясък. По масите горяха свещи, закрепени в празни бутилки от бира, и разпръскваха неясна светлина. Оркестърът шумно свиреше изопачена версия на „Толкова съм развълнуван“.

— Насам! — помахаше им Стивън.

Но очите на Алекса бяха вперени в Марк. Той бързо прекоси стаята, като се провираше между масите. Тъмносиньото му поло плътно прилягаше на широките му рамене, а снежнобелите панталони подчертаваха дългите му крака. Алекса обви ръце около него и се наслади на усещането за силното му тяло, докато го притискаше към себе си. Марк я притисна на свой ред, изненадан от явната демонстрация на чувства от нейна страна. Снимките се бяха проточили толкова дълго, че нямаше никаква представа в какво състояние ще бъде

тя, когато свършат. Ако не се налагаше да замине утре, щеше да настоява да отложат това празнуване.

— Свърши — изрече с видимо облекчение Алекса, докато я водеше към масата. — Благодаря ви — обърна се към цялата група. — Извинявам се, че вдигнах толкова шум около тази малка сцена, но за мен беше наистина много трудно.

Марк долови задавените нотки в гласа ѝ и разбра, че действително ѝ е било много тежко. Знаеше, че точно така ще бъде. Алекса не е от хората, които ще подхождат повърхностно към нещо такова.

— Искаш ли „Маргарита“? — попита я.

— Нека бъде двойна — отвърна тя. Докато Марк поръчваше питието ѝ, Алекса огледа масата. На другия край седеше Стивън и гледаше навъсено. Изпрати му въздушна целувка и той ѝ отвърна с измъчена усмивка. Срещу него седеше Линда и бърбеше с Джайлс и Рената, а Колин се беше отпуснал изтощен на стола до Алекса. Добри приятели са — всички. Изпълни я топло чувство. Осъзна какво ѝ е липсвало толкова години: истински приятели и чувството, че принадлежи към някого.

Сервитьорът пристигна с напитките. Алекса прокара език по ръба на чашата, за да оближе солта, преди да поеме първата глътка. После бавно отпи и се облегна назад, усещайки небрежно прехвърлената през облегалката на стола ѝ ръка на Марк.

— Когато приключим, всички ще ми липсват.

— Това важи ли и за мен? — приведе се по-близо Марк и се вгледа в блесналите ѝ зелени очи.

— Кое дали важи за теб? — Алекса с престорена свенливост сведе очи, докато отпиваше нова глътка.

Развеселен, Марк се усмихна насреща ѝ. Ама че дяволски секси е! Това, че може да флиртува с него, вече е някакъв прогрес.

— Ще ти липсвам ли?

— Разбира се — преднамерено закачливо отвърна тя. Протегна ръка и отметна кърлицата, паднала на челото му. — Кога заминаваш?

— Утре в девет.

— Не! Защо? — Беше я сварил неподготвена. Знаеше, че ще си замине, но защо трябва да е толкова скоро?

— След два дни трябва да съм в Брюксел на заседание на Търговската асоциация. — Марк се стараеше да говори шеговито. Не е необходимо да разбира колко много му се иска вместо това да остане тук, при нея.

— Не може ли някой друг да отиде?

— Боя се, че не. — Марк спря. Златистите лъчи от свещите искряха в зелените ѝ очи. Разочарованието ѝ от думите му беше очевидно. Не беше очаквал от нея да прояви такива чувства. От друга страна Алекса бе първата жена, към която проявяваше истински интерес от години, и му се искаше да знае какво изпитва към него.

— Вероятно ще останем тук до края на април или средата на май. Мислиш ли, че пак ще можеш да дойдеш?

— И дума да не става. Програмата ми е уговорена отпреди почти година. — Марк не добави, че възнамеряваше да се освободи от колкото е възможно повече пътувания, за да не му се налага толкова често да напуска Англия, след като Алекса пристигне там. И без това, при скоростта, с която се трупаха проблемите в бизнеса, щеше да се наложи да се задържи за по-дълго у дома. — Трябва да планираме много добре времето си. Ще бъда в Лондон към средата на май и след това няма много да напускам страната. — После се усмихна. — Нека се възползваме максимално от тази нощ.

Алекса изцяло съсредоточи вниманието си в остъргването с пръст на останалата по ръба на чашата сол. Преди да отпие отново, внимателно облиза кристалчетата от върха му. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ се надигаше тихо вълнение. Текилата започваше да действа и караше мислите ѝ да се блъскат несвързано, но намекът в думите на Марк беше повече от ясен. Какво трябва да каже? Просто е прекалено бързо. Не може да реши какво да прави, но и не може да се отърси от вълшебното чувство за предвкусвана наслада при мисълта да се люби с Марк.

Смуцението на Алекса ясно му разкри, че не се е опитала да лекува раните от развода, хвърляйки се в безразборни връзки с мъже. Хрумна му, че може и изобщо да не е имало мъж.

— Гладна ли си?

— Като вълк — потвърди Алекса, доволна от смяната на темата.

Джайлс я чу.

— Вече са затворили кухнята, но уговорихме специална поръчка. Всички ще се възползваме.

— Страхотно! — засмя се неловко Алекса. Усещаше погледа на Марк върху себе си, който я изучаваше смущаващо.

Докато се смееше, Алекса отметна глава назад и разпиля златистите си коси по раменете. Марк нехайно премести ръката си от облегалката на стола върху рамото ѝ. Бледозелената ѝ рокля без гръб подчертаваше добре оформените ѝ гърди. Без да мести ръката си, Марк бавно очерта кръг с палец по меката ѝ плът.

Алекса усети как кожата по гърба ѝ настръхва. Понеже не смееше да погледне към Марк, извърна очи към другия край на масата и видя Стивън. Той я наблюдаваше с мрачен израз на лицето. Усмихна му се, но Стивън ѝ отвърна само със слабо кимване. Сърдит е, осъзна Алекса. Тази вечеря, спомни си тя, я беше замислил за нея, а тя най-безцеремонно се хвърли в ръцете на Марк. Ще се реваншира на Стивън по-късно, но не тази вечер, не и след като Марк си заминава утре.

Сервитьорът пристигна с огромни димящи подноси с храна. Марк неохотно отдръпна ръка от рамото на Алекса.

Вече не се чувстваше гладна и само побутваше храната в чинията си, докато размишляваше. Няма да спи с него само защото утре си заминава. Ако нещо се случи между тях, то трябва да стане в Лондон.

— Хайде да танцуваме — каза той и я хвана за ръка.

Когато стигнаха до малкия дансинг, оркестърът свиреше валс и беше абсолютно невъзможно да се движат, сред плътно населения подиум. Марк я притегли ловко към себе си и я завъртя в центъра на тълпата. Алекса остана скована в ръцете му. Усещаше как кракът на Марк леко се прегъва между нейните, докато пристъпваха в такт. Той постави дланта ѝ върху солидната опора на гърдите си и с вече освободената си ръка леко отметна косата ѝ и я докосна по тила. Палецът му бавно потърка голата кожа, като едновременно я предразполагаше да се отпусне и пораждаше трепетни усещания, които пробягваха по гръбнака ѝ. Алекса облегна глава на рамото му и вдъхна топлото му, тръпчиво ухание.

Марк я привлече по-плътно към себе си. Гъвкавата мекота на тялото ѝ го разтърси с внезапен копнеж, примесен с болезнена нежност. Няма никакво съмнение, каза си той, по-добре общува с

Алекса чрез тялото, отколкото чрез думите. В бъдеще не трябва да го забравя.

Алекса усещаше ударите на сърцето му под гърдите си. Боязливо обви ръка около кръста му. Неговата изостави тила ѝ и бавно се спусна по голия ѝ гръб, пробуждайки трепетно очакване в глъбините на стомаха ѝ. Поне веднъж беше благодарна, че не е по-висока. Така не ѝ се налагаше да гледа в очите му и да му позволи да види колко много го харесва. Колко много го желае.

Оркестърът свърши мелодията и множеството около тях заръкопляска, но Марк и Алекса не помръднаха. Когато над дансинга прозвучаха тактовете на нов валс, двамата се залюляха в ритъма на музиката. Някаква друга двойка се блъсна в тях и това принуди Алекса да погледне нагоре. Разбра, че Марк нежно се взира в нея.

Той видя как миглите ѝ леко трепват, докато му се усмихваше. Забравил за хората край тях, сведе устни и срещна нейните — меки и топли. Ръката му стисна шепя златисти къдри на тила ѝ, за да я задържи неподвижна, докато езикът му разтваряше устните ѝ.

Не беше само целувка, каза си Алекса, когато той се отдръпна. Беше обещание за предстоящи ласки. Разтреперано положи глава на рамото му, с пълното съзнание, че решението ѝ да му устои вече бе изпълнимо. Марк лениво прокара длан по цялата дължина на гърба ѝ, като милваше леко с върховете на пръстите си голата ѝ кожа и я оставяше без дъх. Вече почти не помръдваха, само се преструваха, че танцуват. Широка му длан поглаждаше основата на гърба ѝ. Плъзна я надолу и погали меката извивка на хълбока. Бавно и предпазливо я притисна към себе си и тя почувства възбудата му. Без да съзнава действията си, Алекса се надигна на пръсти и потърка изтръпналото си тяло в подутината му.

— Не мислиш ли, че е време да се връщаме в хотела?

Алекса стоеше пред „Дайкири Дик“ заедно с Марк в очакване да пристигне едно от двете таксита, които продължаваха да работят след полунощ. Светлините на хотел „Финистера“ примамливо блещукаха в далечината. Сгуши се в него и посочи към каменната арка, известна като „Краят на земята“, която обозначава върха на полуостров Байа.

— Не е ли красиво? Финистера означава „край на земята“.

Кръглата луна гордо се извисяваше над скалистия хребет на арката и разпръсваше трепкащи светлинки във водите отдолу. Сребристите ѝ лъчи подчертаваха нащърбените ръбове на разядената от времето брегова линия, а хвърлените от лунната светлина сенки задълбочаваха неравните пукнатини, издълбани в скалите от вятъра и водата. Небето отгоре бе черно кадифе с примигващи като светулки звезди.

Алекса отметна глава и разпиля водопад от златисти къдри по рамото на Марк. Целуна я по върха на главата и лекичко я притисна. Алекса бе красива жена — без блясъка на онзи подчертано търсен шик, към който толкова жени се стремят, но прекрасна по свой начин. Бе изчистила тежкия грим, с който участваше във филма, и бе оставила лицето си така, както най-много му харесваше — напълно естествено.

Вдигна глава нагоре към него и видя в очите му да блести сребристо сияние. Погледът ѝ се плъзна надолу към твърдите му устни — така подканящи и близки. Разтвори своите и леко се приведе напред, с мълчалива молба за целувка.

Силните пръсти на Марк обхванаха врата ѝ и устните му се впиха в нейните. В целувката му нямаше настойчивост, само безкрайна нежност, която остави Алекса притисната в него, жадуваща за още. С въздишка на примирение обви ръце около врата му и прокара пръсти през гарвановочерните му коси. После плъзна длан под яката и се наслади на топлината на кожата му под пръстите си. Възбуждащо бавно, Марк премести ръка от основата на косата ѝ към извивката на скулите. Съвсем леко очерта контура им с палец, докато целувката му ставаше все по-настойчива.

Точно в този момент някаква кола, пълна с местни жители, изскърца със спирачки на паркинга. Алекса и Марк мълчаливо се разделиха и се загледаха към ивицата златист пясък, известна като Медано Бийч. В това време шумната група влезе в заведението.

— Искан ми се... да не се налагаше да заминаваш — прошепна Алекса със задавен глас. Тялото ѝ болезнено жадуваше отново да усети ласките му.

Марк я притегли към себе си и здраво я обви с ръце.

— Знам — отвърна шепнешком и топлият му дъх раздвижи косите ѝ. — Нямаше да замина, ако не беше абсолютно наложително да бъда в Брюксел. — После се отдръпна от нея и посегна в задния си

джоб. — Това е визитната ми картичка. На гърба съм написал домашния си телефон. Когато пристигнеш в Лондон, незабавно ми се обади. — Отвори торбата ѝ и пхна картичката във вътрешното джобче, след това затвори ципа. — Тук ще бъде ли в безопасност?

— Да, мястото е добро. Всичко ценно е в тази торба. Всичките ми бележки, записки с нови идеи и документите ми. Не рискувам да ги оставя в стаята си.

— Затова е така дяволски тежка — усмихна се Марк и я преметна през рамо в момента, в който пристигна таксито.

Алекса се пхна във вътрешния ъгъл на задната седалка. Марк я последва, после протегна дългата си ръка и я привлече към себе си.

— Сега трябва да се напиш хубаво — прошепна ѝ, след като тя отпусна глава на рамото му.

„Грешка — помисли си Алекса и се сгуши по-близо. — В момента не ми трябва точно това. Мога да спя и утре.“ Посегна към него и обходи с пръсти добре оформената му челюст, после го целуна. Ръката му леко се опираше в коляното ѝ, докато езикът му изследваше гладката вътрешност на устата ѝ. Плъзна я по бедрото, нагоре към приятната закръгленост на хълбока и нежно стисна стегнатата ѝ плът.

Алекса бегло усещаше как старият шевролет с усилие вземаше завоите по стръмния склон към хотела. Когато разпозна неудържимата болка в гърдите си и горещото набъбване между бедрата, тя се увери, че желае Марк тази вечер, а не след два месеца. Ръката ѝ смело се стрелна нагоре по бедрото му.

Без никакво предупреждение колата рязко се закова на място пред входа на хотела. Марк плати на шофьора и ѝ помогна да слезе. Никой от двамата не проговори, докато стигнаха пред стаята на Алекса. Той пхна ключа във вратата и леко я отвори.

Алекса едва сега осъзна колко е късно. Само звукът от грохота на вълните долу на брега нарушаваше мъртвата тишина. И неспирният екот на сърцето ѝ. Защо не поиска да влезе? Марк стоеше безмълвен и неподвижен.

— От балкона ми има страхотен изглед... искаш ли да го видиш?

Той въздъхна с облекчение. За момент си помисли, че няма да го покани. Искаше утре тя да си спомня, че е станало по нейно желание. Беше почувствал неувереността ѝ и разбра, че още не е готова за това. По-късно може да го намрази. Искаше му се да е тук, за да я успокои,

но нямаше такава възможност. По дяволите утрешният ден — той ще трябва сам да се погрижи за себе си.

Алекса побърза да влезе в стаята и припряно отвори балконската врата.

— В-виж — заекна и посочи с ръка към океана и към брега под тях. — Има пълнолуние.

Престореният интерес към гледката ѝ осигури някакво занимание в тези първи нервни минути. Океанът поклащаше облените си в лунна светлина вълни, стигащи до безкрая. Тишината помежду им, нарушавана единствено от ритмичния плясък на вълните, които се разбиваха в брега под тях, също изглеждаше безкрайна. Усещаше топлото му тяло до себе си, но нямаше кураж да го погледне. Дробовете ѝ се изпълниха с панически страх и дишането ѝ стана потрудно. Покани го в стаята, но сега той трябваше да направи нещо. След развода си Алекса не беше спала с мъж. Не беше готова за това. Тялото ѝ, така нетърпеливо преди това, сега сякаш бе от олово. Грешка беше, че го покани да влезе. Как не може да го разбере? Как би могла сега да се освободи любезно от него?

Марк наблюдаваше как ръцете на Алекса здраво стискат перилата. Не можеше да го заблуди с интереса си към гледката. Беше го поканила в стаята си, а сега умираше от страх. Точно това и очакваше. Бе започнал да я разбира. Точно затова не искаше първата им съвместна нощ да бъде последната нощ от престоя му в Мексико. Това, от което Алекса Макензи най-малко има нужда, е мъж, който да я люби и след това да изчезне. Но как би могъл да си тръгне сега, без тя да се почувства отхвърлена?

Приблужи се зад нея и постави ръце от двете ѝ страни, покривайки нейните, които продължаваха да стискат здраво парапета. Наведе се и леко я целуна по бузата. Отмести с нос къдриците с цвят на шампанско и целуна топлата кожа зад ухото ѝ.

— Само си помисли... Китай е точно отсреща — едва чуто изрече тя. Опита се да запази самообладание, докато устните на Марк се разтваряха и езикът му лекичко облиза ухото ѝ. — Ако можехме да преплуваме това разстояние.

— Филипините.

— Какво? — прошепна Алекса, макар вече да не проявяваше ни най-малък интерес към плуването до Китай. Дори плясъкът на вълните

се беше превърнал в далечен, приглушен звук.

Марк обсипа врата ѝ с влажни целувки и прошепна отговора в ухото ѝ.

— Ако плуваме, ще стигнем до Филипините, а не до Китай. Ако държиш курс все направо.

Алекса мъчително преглътна. Нека някой друг плува.

— Винаги ли си толкова точен?

— Да. — Марк издърпа ръцете ѝ от перилата и я извърна с лице към себе си. — Моля те, не се страхувай от мен.

Алекса вдигна очи към него. Лунната светлина очертаваше строгите контури на лицето му и го правеше да изглежда още по-мъжествено, някак по-силно.

— Не съм била с мъж след развода си — прошепна тихо. Видя, че очите ѝ са замъглени, с толкова много обида, толкова много мъка.

— Знам, няма нищо.

Целуна я бавно и внимателно. Както и бе подозирал, не е имало други мъже след съпруга ѝ. Не беше използвала секса като панацея за разбитото си сърце. Тази мисъл едновременно го изпълваше с радост и тревога. Ще трябва да се получи добре. Не искаше Алекса да съжалява, че точно него е избрала.

— И аз не съм го правил от месеци. — А и тогава никак не беше добре, каза си наум. При случайните връзки обикновено става така. Вплете пръсти в жълто-кафявите ѝ коси и допълни шепнешком: — Чаках теб.

ГЛАВА 10

— Алекса... Алекса — прошепна Мрак. Хвана лицето в двете си ръце и го отметна назад, взирайки се в красивите ѝ очи. Ярката луна хвърляше сребристи отблясъци сред кичурите с цвят на мед, които го обграждаха. Неувереността ѝ събуждаше у него желание да я защити и притежава едновременно.

В гласа на Марк имаше някаква нежна и окуражителна нотка. Вдъхваше увереност с прямотата и искреността си. Не беше усетила липсата на мъж, преди да го срещне.

— Марк... аз... — изрече Алекса и изви лице от устните му. Имаше хиляди причини да го помоли да си върви.

— Всичко ще е наред. Обещавам.

Преди да успее да отговори, устните му бяха върху нейните и нежно ги целуваха. Вкопчи пръсти в косата ѝ и притисна главата ѝ, за да я задържи до себе си. Ненастойчивата му целувка сякаш я молеше и подканяше. Плъзна топлатата си длан надолу по гърба ѝ и нежно я притисна към силното си тяло. Тя затаи дъх, когато езикът му разтвори устните ѝ и нетърпеливо се отърка в нейния.

Мислите на Алекса представляваха хаотични, несвързани картини и едно лице от миналото — лицето на Пол. Заливаше я водопад от чувства, които бяха заплашвали да излязат на повърхността при всяко повторение на сцената днес. Опитва се да се отдръпне, да се изтръгне от прегръдките на Марк, но той не я пускаше. Обгърнал гърба ѝ с широката си длан, шепнеше в ухото ѝ десетки успокоителни слова. Неспособна да се бори повече със себе си, Алекса се отпусна в здравата му прегръдка. Секундите се нижеха и в нея започна да се разгаря приятна жарава. Като с магическа пръчица устните на Марк премахваха и последните ѝ съмнения.

Той усещаше как съпротивата ѝ се стопява, докато се притискаше в него и го притегляше по-близо. Въздържаше се, за да ѝ даде възможност да привикне с тялото му. Топлината на кожата ѝ разнасяше сладко, приятно ухание, а пръстите ѝ помилваха мускулите

в основата на врата му, преди да се плъзнат нагоре в косата му. Марк затвори очи да се наслади на невероятното чувство, причинено от докосването ѝ.

Алекса усети как я разтърсва тръпка на чисто физическо удоволствие. Чувстваше се жива и безкрайно женствена за първи път след повече от година. Ще се справи, стига да не се влюби в него. Тя е интелигентна, самостоятелна жена — разбира се, че е способна да се владее. Единственото, което трябва да помни, е, че не бива да очаква кой знае какво.

— Съжалявам, че трябва да замина — прошепна Марк. — Не забравяй, че номерът ми е в чантата ти.

— Няма. — Езикът ѝ се плъзгаше в разтворените му устни. Ханшът ѝ предизвикателно се отърка в него.

Марк не можа да заглуши тихото стенание, което се надигаше в гърлото му. Да, Алекса има номера му.

— Как събличаш това нещо? — измърмори тя и подръпна полото му.

Марк я пусна за момент и с едно-единствено движение смъкна блузата през главата си и я запрати назад към стаята.

— Ммм! — Алекса огледа на лунната светлина изпъкналия гръден кош и широките му рамене. Къдравите черни косъмчета, пръснати по гърдите му проблясваха неясно под бледите лъчи. Посегна да докосне грапавата им повърхност, после прокара пръсти през навитите на спирали кичури и помилва твърдите мускули под тях. Мощните удари на сърцето му и мирисът на кожата му я възбуждаха още по-силно. Бавно започна да целува гърдите му, като се спускаше надолу към зърната. Езикът ѝ се стрелна между влажните ѝ устни и очерта бавни кръгове, от които зърното му се открие над гъстата растителност. Дишането му стана накъсано и тялото му се разтърси от едва доловим трепет.

— Колко те желяех — прошепна Марк и я притегли нагоре, за да целуне отново устните ѝ. Тази нощ Алекса е негова, защото сама го поиска, а не защото я е принудил. Ще я вземе цялата, ще изтрие съмненията, докато утоли някакъв дълбок, вътрешен копнеж в самия себе си.

Притисна я към перилата на балкона и тя почувства горещата и набъбваща твърдина до слабините си да напират към нея. Пръстите ѝ се

забиха в стегнатата кожа на гърба му и Марк усети леките отпечатъци с форма на полумесец, които ноктите ѝ издълбаха в плътта му. Предишната му сдържаност се замени от почти дивашко безумие. Алекса остро пое дъх, когато ръката му се спусна по гърба ѝ и пробяга по основата на гръбначния ѝ стълб.

После Марк вдигна глава и се отдръпна назад, сякаш се опитваше да запази някаква степен на самоконтрол. Тогава Алекса невъздържано протегна ръце и зарови пръсти в гъстите му черни коси. Без да проговори, той я вдигна и я внесе в стаята, след това спря до леглото.

В неосветената вътрешност проблясваха разпръснати лунни петна и подчертаваха тъмния цвят на косите му и металния сребрист блясък в очите му. Някъде в дълбините на съзнанието си Алекса усети лекото ухание на рози и помръдването на пердетата под повеея на бриза. Но вниманието ѝ бе съсредоточено върху Марк. Той нетърпеливо издърпа горната част на роклята ѝ и я смъкна от раменете ѝ. Меката материя се плъзна по гърдите ѝ и те изскочиха освободени. Марк застина.

— О, да!

Улови ги в ръце и ги целуна последователно, изпращайки тръпки на удоволствие по цялото ѝ тяло. Пое я в прегръдките си и ръцете ѝ се заровиха в гъстата му коса. Сладостно стенание се надигна в гърлото ѝ. Продължи да се извива, притисната в Марк, докато той смъкваше роклята. Меката купчинка се свлече на пода.

Притисна се в него и трескаво го зацелува, докато ръката му се спускаше по голия ѝ гръб към копринените бикини, които оставаха единствената дреха по нея. Марк я сграбчи с длани за хълбоците и я повдигна на пръсти, за да може тя да почувства възбудата му. Алекса се впи в него, обезумяла от вълнение.

Ръцете му се пъгнаха под бельото и бавно я помилваха. Дъхът ѝ изскачаше така насечено и неравно, че вече бе невъзможно да го целува. Зарови лице във врата му и се остави на ласките му. Едва когато Алекса се изви нетърпеливо, Марк премести ръката си пониско. С леко докосване, което ѝ подежда влудяващо, той подразни деликатната извивка от вътрешната страна на бедрото ѝ, плъзгайки върховете на пръстите си по гладката кожа. Пъгна ръка още по-навътре и свойски погали нежната плът между бедрата ѝ. Горещи вълни на

страст я заляха. Изпъната на пръсти, тя остана неподвижна, за да му даде възможност да я усети. С всяко движение на пръстите Марк придвижваше ръката си все по-високо, като умело навлизаше в крехката плът. Хлъзгавите движения на пръстите му спираха дъха ѝ.

— О, Алекса! — Чувстваше се зашеметен да я усеща как откликва пред него, как шепне името му и се притиска в него. Колкото повече се усилваше страстта ѝ, толкова повече нарастваше възбудата му. Задържа я здраво към себе си и бавно пъхна пръст в атлазената пещ на тялото ѝ. Влажна и гореща, меката ѝ сърцевина набъбна под докосването му. След като извика удивено, тя остана съвършено неподвижна, позволявайки му да я милва.

Неочаквано нежното му докосване взриви сладка експлозия от усещания дълбоко в нея. Затаи дъх и се прилепи към него, за да му даде възможност да удължи приятното изживяване. Всяко движение на ръката му водеше до неподозирани приливи на наслада. Изтръпнала от удоволствие, Алекса силно се притисна в напрегнатото му от възбуда тяло.

— Недей — простена, когато той се отдръпна.

Марк с рязко движение на ръката откопча ципа на панталона. Последва глух звук при падането на дрехата на пода. Бледата лунна светлина очерта символа на неговата мъжественост. Тръпка на предвкусвано удоволствие разтърси Алекса.

Марк издърпа покривката на леглото и припряно отметна чаршафа. После внимателно положи Алекса върху колосаната, снежнобяла ленена материя. Протегна ръка и разпиля златните ѝ коси по възглавницата. Лунната светлина, струяща през отворената врата на балкона, къпеше леглото в меко сияние.

Желае го, за това Марк нямаше никакво съмнение. Но това не го удовлетворяваше — той искаше да го желае отчаяно. Нужно му бе да се увери, че когато си тръгне утре, няма да го забрави.

Възпламенен, той я дари с най-продължителната целувка, преди да плъзне ръка надолу, за да открие гърдите ѝ. Гореща вълна заля Алекса и сърцето ѝ заби неукротимо, докато Марк изследваше тяхната заобленост. Тръпнещото ѝ тяло се изви под него. Той бавно очерта с върховете на пръстите си стегнатата извивка на корема ѝ. Когато стигна до еластичния ръб на бикините, Марк плъзна ръка по гладката коприна и покри влажния хълм между бедрата ѝ. Топлината от дланта

му мигновено проникна през плата и Алекса почувства, че дъхът ѝ секва. Притисна главата му към гърдите си и като обезумяла вплете пръсти в разрошените му коси. Изгаряща от страст, тя се питаше защо Марк толкова се бави.

— Сега, Марк, сега.

— Не още, ангеле, имаме цяла нощ.

„Успокой се, каза си наум, не избързвай... постарай се да го удължиш.“ Горещите му пръсти се плъзнаха под бикините ѝ. С премерено бавни движения продължи да я милва. Ханшът ѝ се раздвижи трескаво. Страстта ѝ го накара да усети с болезнена яснота колко напрегнат и неудържимо възбуден е самият той.

Алекса се протегна към него и прокара пръсти през тъмното руно по гърдите му, после бавно последва дирята му надолу през твърдата, плоска равнина на корема. Марк простена и застина неподвижен.

— Не спирай — подкани го умоляващо и насърчително се раздвижи под него.

— Докосни ме, Алекса... докосни ме. — Гласът му прозвуча далечен и за самия него. Чуваше единствено ускорения ритъм на сърцето си и задъханото си дишане. Да се въздържа вече ставаше мъчително.

Ръката ѝ се склочи около него. Той се притисна към тялото ѝ, мълчаливо подканяйки я да затегне захвата си. Тръпката на засилената му възбуда ѝ вдъхна нова самоувереност.

— По-силно, ангеле, няма да ме заболи.

— Марк — чуваше се да повтаря задъхано името му.

Марк нетърпеливо издърпа коприненото бельо и тя се раздвижи, за да се освободи от него. Премести се над нея и разтвори краката ѝ. Влудяваше го. Ако продължи да изчаква още, няма да остане нищо, което да очаква. Устреми се напред и се вклини в нея. Почувства как тялото ѝ се напрегна и Алекса простена. Марк разбра, че е действал с повече сила, отколкото му се искаше, и спря.

— Добре ли си?

— Не спирай! — задъхано прошепна Алекса. — Дали е добре? По-добре никога не е било. — „Само не спирай“, продължи да нарежда наум.

Марк проникна дълбоко и Алекса повдигна таза си, за да го посрещне. Задръж! Марк възпря въображаемия залп. Постарай се да й стане добре. Усети, че тя е на ръба на екстаза и леко отмести глава встрани, за да пропусне лунната светлина върху лицето ѝ. По-важно от собственото му удовлетворяване бе нейното. Погледна я напрегнато в този миг на пълна самозабрава и видя как в полузатворените ѝ очи проблясват леки искрици. Водопадът от разпилени златни коси засия под лунните лъчи, а на лицето ѝ се изписа върховна наслада.

— Марк — въздъхна тя и невъздържано се заизвива под него, стиснала кичур от косите му в юмука си.

Марк ускори ритъма, съсредоточен вече върху себе си, напрегна тялото си отново, и отново, и отново. Кръвта пулсираше в мозъка му и препускаше нажежена до бяло през вените, а той продължаваше мощните си движения напред и назад, с яростна страст, която не предполагаше, че притежава, докато накрая тялото му изригна с неопишуема наслада. Строполи се на възглавницата до нея, поемайки мъчително въздух.

Алекса се протегна и прокара ръка по косата му. Докосването ѝ бе почти непоносимо в нежността си. Както бе предположил, под болката и несигурността се криеше любяща и чувствена жена. Изпитвал ли е някога нещо подобно? От години е смятал, че се люби с жени, но всъщност само е изпълнявал движенията, търсейки физическо удовлетворение.

Напълно замаяна, с преливащо от удоволствие тяло, Алекса се сгуши в Марк. Харесваше ѝ как тялото ѝ приляга в извивките на неговото — сякаш точно там ѝ е мястото. Защо трябва да заминава? Обърна глава да го погледне. Млечнобялата луна хвърляше опалова светлина по красивото му лице. Кадифеносивите му очи гледаха кротко, пълни с топлина, разбиране... и може би дори нещо по-дълбоко.

Марк внимателно се взираше в Алекса. Чувстваше колко голяма е нуждата ѝ да остане в прегръдките му и да бъде утешена. Усети болезнено пробождане в гърдите — само да не се налагаше да заминава! Както лежеше със затворени очи и разпилени по рамото му медено руси коси, приличаше на ангел. Видът ѝ го развълнува по-силно и от физическото им сливане. Само с един пръст леко очерта деликатната извивка на лицето ѝ, нагоре чак до границата на косата.

Улови кичур от нея и го нави около пръста си, както я беше виждал да прави толкова често. Тя мълчаливо се притисна в него и го прегърна силно. Марк пусна кърлицата и я разстла върху възглавницата. Нямаш ни най-малка представа какво ми причиняваш! По тялото му се разля болезнена тръпка на нежност. Обикновено, след като се е любил, рядко се отдаваше на разговори, но тази вечер имаше толкова неща, които изпитваше нужда да каже.

— Алекса — прошепна тихо и целуна вирнатото ѝ носле. — Алекса?

Внимателно издърпа намачкания чаршаф отгоре ѝ и грижливо обви ръце около нея. Горкото дете, денят беше толкова дълъг и изтощителен за нея. Беше заспала преди още дишането ѝ да е възстановило нормалния си ритъм.

ГЛАВА 11

Алекса надзърна през плексигласовото прозорче на самолета в желанието си да види какво има отдолу. Вода. Все още се намираха някъде над Ламанша.

— Вижда ли се вече земя, скъпа? — попита Стивън и взе нова чаша водка, преди да обърне страницата на лондонския „Таймс“.

— Не.

Продължи да се взира през прозореца. Най-после на хоризонта се появи леко нагънат, пищно зелен силует с гъста мъгла. После хълмистият пейзаж отстъпи място на просторни поляни, покрити с диви жълти цветя. Алекса се оживи — Лондон едва ли е много далече. Грешка бе, че позволи на Стивън Хънтър да я убеди да прекарат няколко дни — които впоследствие се оказаха десет — в Марбела. Би трябвало да хареса слънчевия испански бряг с неговите варосани в бяло вили, препълнени с цвета на европейската младеж, и късните нощи, прекарани в танци в „Регине“. Но Марбела, новоизлюпеният съперник на Кан и Монте Карло, бе само поредният лъскав курорт за безгрижната прослойка в очите на Алекса, която предпочиташе уединението на Кабо Сан Лукас. Съжаляваше, че е загубила ценно време за подготовката на пиесата. И че нямаше възможност да види Марк.

— Е — изсумтя Стивън, — никак не съм изненадан.

— За какво? — продължи да се взира навън тя. Мъглата се беше сгъстила и скриваше гледката ѝ, но от време на време в пролуките се мяркаха отделни отрязъци от английския пейзаж.

— Кимбръф притежава половината от „Уиндзор Еърлайнс“.

Алекса рязко се извърна. Марк ѝ беше казал, че не притежава никакъв дял в авиокомпанията. Но това беше преди два месеца. Може би нещо се е променило оттогава.

— Сигурен ли си?

— „Таймс“ никога не греша — посочи ѝ финансовата колонка.

Внимателно прочете материала и видя, че „Трайъд Инвестмънт“ владее половината от „Уиндзор Еърлайнс“. Не може да има грешка — „Таймс“ е най-авторитетният вестник в Европа.

— Предполагам, че скоро го е купил — измърмори тя.

— Не, скъпа — поправи я Стивън. — За тези неща са нужни месеци наред преговори. Дори цяла година. Подочух разговорът му в колата, когато бяхме в Лос Анджелис. Още тогава я е притежавал. Знам какво е замислил. „Трайъд“ ще изсмуче животеца на болната компания и после ще продаде недвижимите ѝ активи. По този начин натрупа парите си Кимбръф.

— Моля, затегнете коланите си! — чу се глас от високоговорителите.

Алекса се взря в морето от пухкави бели облаци, през които се спускаха. Защо нямаше известие от Марк? През двата месеца след нощта, в която спа с него, той нито се обади, нито ѝ писа. Нищо. Имаше номера му в чантата си. Смяташе да му се обади веднага щом пристигнат в къщата на Стивън. Сигурно има някакво обяснение.

— Не се ли радваш за филма ни, скъпа? — запита я Стивън, докато слизаха от самолета и се отправяха към митническата проверка.

— След като ти продадох сценария, той стана твоя собственост и филмът си е твой. — Нарочно наблегна на думата „твой“. — Не съм променила намеренията си. Тук съм, за да осъществя пиесата за Рената.

— Добре, скъпа. — Стивън се насочи към опашката с британски поданици, които очакваха да преминат паспортната проверка. — Уведоми ме, ако промениш решението си.

Алекса се нареди на гишето, означено като „Паспорти извън Британската общност“. Докато чакаше реда си, мислите ѝ отново се върнаха към Марк. Защо не намери време да ѝ се обади? Беше ли тя само развлечение за една нощ? Чудеше се дали трябва да му се обажда. Ами ако не иска да я види?

Когато Стивън отвори вратата на градската си къща на „Уейвъртън Стрийт“, чуха, че телефонът звъни. Шофьорът, който ги посрещна на летището с лъскавата черна лимузина на „Хънтър Филмс“, внесе чантите им, а през това Стивън изтича да се обади.

Алекса се огледа във високото фоайе, цялото боядисано в бяло, с изключение на шахматно подредените черно-бели мраморни плочки по пода.

Пристъпи във всекидневната и се огледа, невярваща на очите си. Възможно ли е това да е къща в Мейфеър? Повече от двеста години Мейфеър се славеше като най-престижния квартал на Лондон. Построени като градски жилища за аристокрацията, къщите тук представляваха тесни, триетажни сгради, с отделни постройки зад тях за прислугата, както и конюшни, където се прибирали каретите и конете. Освен това първоначалните заселници притежавали обширни имения с акри зелени пространства, така че много малко жилища в Мейфеър разполагаха със собствени градини. Наредени плътно една до друга, като войници в строй, градските къщи се опираха на общи стени и отстояха само на няколко метра от улицата.

В наши дни недвижимите имоти в Лондон толкова бяха повишили цената си, че конюшните също бяха разделени и превърнати в луксозни апартаменти. Старите градски къщи бяха възстановени и продадени за милиони долари, което поставяше Мейфеър извън възможностите на повечето британци. В резултат на това понастоящем районът се славеше с множество посолства, включително американското, известни хотели и петзвездни ресторанти. Днес бе много по-вероятно обитателите на Мейфеър да са арабски петролни магнати, които в последните години се бяха превърнали в неотменна част от Лондон, или богати британски предприемачи, отколкото потомци на титулувания елит, станал причина за оформянето на квартала преди няколко поколения.

Дори и след като бе запозната с всичко това, Алекса изпадна в заблуждение от външния им вид — червени тухли с джорджиански мотиви — който изглеждаше много привлекателен, много британски. Но къде са уютната камина, топлата дървена ламперия, пищните метри кретонена басма и редиците избелели семейни снимки в старинни сребърни рамки? Не и тук. Очевидно интериорът е бил изцяло разрушен и преобзаведен в някакъв стил, който предполагаше, че трябва да се нарече „модерен италиански“. Чисто бялото преобладаваше като основен цвят, а скритото в тавана осветление акцентираше на отделни мебели от черно лакирано дърво.

Алекса огледа дрехите си и едва тогава се отпусна на тапицирания в бяла коприна диван. Беше нисък и с огромни по размери възглавници, които почти не оставяха място за сядане. Загледа се в масичката за кафе от черно лакирано дърво, украсена със самотно изкуствено цвете на фона на огромното черно-бяло абстрактно пано, което покриваше едната стена. Тъй като не може да разбере какво представлява, Алекса насочи вниманието си към камината от черен мрамор със самозапалваща се газова горелка.

Стивън се появи.

— Искаш ли да пийнеш нещо? — Отвори черно лакирано шкафче, в което бе вграден барът, и си наля водка във висока чаша.

— Никога не пия преди пет — отвърна Алекса, неспособна да прикрие напълно укора в гласа си. Колко водки вече беше изпил Стивън, откакто тръгнаха от Марбела? — Къде ще е моята стая?

— Можеш да разполагаш с целия втори етаж. — Стивън й отпрати момчешката си усмивка. — Съжалявам, но още не е преобзаведен.

„Страхотно, каза си Алекса, вече ми харесва. Дали горе ще има телефон?“

— Освен ако — продължи той — няма да се чувстваш по-добре при мен на първия етаж. Имам правена по поръчка спалня „Спурлучи“.

— Благодаря, но няма нужда.

Сините очи на Стивън помръкнаха.

— Разполагай се, скъпа. — Тонът му намекваше, че загубата е нейна. — На телефона току-що беше Одри Трокмортън. Бъди готова в шест и половина. Тази вечер организира купон в чест на съпруга си, сър Алек.

— Върви без мен. Не ми се ходи. — Опита се да отхвърли поканата, без да го обиди. — Уморих се от светски сбирки. — Това, което в действителност й се искаше да изкреци, беше, че й се повдига от неговите приятели. След десетдневно празнуване във вилата на Джейсън Толбът в Марбела последното, за което си мечтаеше, беше отново да ходи на купон.

— Боя се, че ще трябва да настоявам да дойдеш, скъпа. — Усмивката му излъчваше искреност и очарование, които биха му спечелили ролята на покаял се проповедник, в който и да е филм. —

Казах на Одри, че си ми гостенка и че ще бъда с теб. Ще те предвиди на масата. — Обърна се да си допълни чашата. — Пък и това ще бъде възможност да те запозная с някои потенциални инвеститори. Върви, скъпа. Изкъпи се и подремни малко.

Алекса прекоси стаята и излезе. Върна се при входа, праметна по една торба на всяко рамо и помъкна тежкия си куфар нагоре по стъпалата, като се чудеше защо Стивън няма постоянна прислуга. Докато се бореше с багажа, Алекса отново си помисли как хитро я върти Стивън на малкото си пръстче — за пореден път. Беше й страшно неприятно. Би било грубо да отхвърли молбата му да отиде с него на приема. Предполагаше, че би трябвало да му е благодарна, задето й помогна да разреши финансовата си дилема с откупуването на сценария ѝ. Вместо да ѝ плати в брой, той се съгласи да ѝ предостави за ползване без наем жилището си в Лондон, докато самият той отсъства за снимките на филма, а освен това ѝ даде и половин процент от нетните приходи от филма. В допълнение, Стивън беше обещал да ѝ уреди срещи с някои британски театрални инвеститори, за да може да си осигури финансова подкрепа.

Колкото и да оценяваше всичко, което бе направил за нея, Алекса не се чувстваше добре в компанията му. Непоправим бохем, той не пропускаше нито едно събиране. Но щом пристигнеше някъде, никога не се задържаше на едно място. Сякаш се страхуваше да не пропусне нещо и постоянно обикаляше, запознаваше се, поздравяваше този и онзи. Никога не си позволяваше да седне и да се види спокойно с някой познат. Алекса предпочиташе по-малки групи, където би могла да опознае хората.

Стигна до горната площадка и пусна товара си. Чантите ѝ бяха прекалено тежки, за да продължи да ги мъкне, преди да е установила къде точно трябва да ги занесе. Светна лампата в първата стая, в която влезе, и зяпна от удивление при вида на модерната италианска подредба с огледала по всички стени и по тавана. Върху издигнатия подиум, гордо се възправяше кръгло легло, покрито със снежнобяла коприна и изваяна табла от черно лакирано дърво, изобразяваща чапла в полет. Вграденият някъде в тавана източник хвърляше снопове светлина върху леглото, а по-нататък се кипреше внушителен шезлонг от бяло моаре пред още една камина от черен мрамор, която никога не беше виждала огън от истински дърва. На пода имаше постелка от

бяла арктическа лисица. Сърцето на Алекса се сви от болка за така ненужно погубеното животно.

— Промени ли намерението си, скъпа? — чу зад гърба си гласа на Стивън.

— Не, нали каза втория етаж.

— Да, скъпа. — Думите му излизаха леко завалено. — В Англия наричаме етажа над партера първи, а не втори.

— Забравих — върна се в коридора Алекса.

Уморено помъкна куфарите нагоре към следващия етаж. Двамата със Стивън бяха в обтегнати отношения, откакто напуснаха Мексико. Там той безропотно приемаше факта, че Алекса ще се посвети на пиесата си до момента, в който откупи сценария ѝ. След това непрекъснато се опитваше да промени намеренията ѝ, като я убеждаваше да му помогне в заснемането на филма.

— Довечера съм със смокинг — подвикна зад нея Стивън. — Ще те събудя в пет. Ще ти стигне ли времето за обличане.

— Чудесно — отвърна възможно най-безгрижно Алекса. — Има ли телефон горе?

— Не, скъпа. Има един в библиотеката и тук при мен.

Лицето ѝ просветна, когато стигна на втория етаж и видя стаята си. Тъмният апартамент с високи тавани и викториански корнизи определено не беше преобзаведан. В ъгъла имаше камина с деликатно изваяна лавица, върху която бе наредена колекция кристални свещници и малки фигурки. Стената на комина се украсяваше от огледало в позлатена рамка, а в бронзовото сандъче отпред имаше няколко дъбови цепеници.

Основно място в стаята заемаше легло от осемнайсети век с балдахин, застлано с избледняла кретонена покривка на розови фигури. Балдахинът беше от същия материал, обточен с по-блед нюанс розово, а от едната страна имаше кресло с висока облегалка и малка кръгла масичка, покрита със същата избеляла материя.

Бързият оглед на стаята потвърди, че няма вграден гардероб. Високият орехов шкаф, обграден от серия ботанически литографии ще трябва да побере дрехите ѝ. Виж, това вече е Англия, каза си тя, тръшна се на леглото и затвори очи.

Когато Стивън ѝ каза, че ще облече смокинг, Алекса не обърна особено внимание на думите му. Веднага щом пристигнаха на партито, разбра грешката си. Знаеше, че смокингите са онова, което в Америка наричат фракове, но не беше осъзнала до каква степен официално се обличат британците. В Лос Анджелис, често можеха да се видят жени в къси коктейлни рокли на места, където мъжете бяха облечени във фракове. В Англия жените се придържаха стриктно към правилата и носеха само дълги тоалети. Алекса веднага забеляза, че е единствената с къса рокля.

Вече нищо не може да направи по въпроса, реши тя. Дори нямаше дълга рокля у себе си. Отпивайки от шампанското, тя се опита да прикрие смущението си, като огледа с възхищение балната зала. Сглобеният от парчета тъмно орехово дърво таван високо над главата ѝ плавно преминаваше в бледожълтата ламперия на стените. Една цяла стена бе покрита с високи прозорци от гладко оловно стъкло с изглед към терасата. Тъмносини кадифени завеси, обточени с бледосиня коприна бяха закрепени встрани с дебели златни връзки. От трите величествени стари полилея искреше мека, приглушена светлина. Те се отразяваха в красивия паркет, подреден на рибена кост и излъскан до блясък, който представляваше дансингът. Покрай него бяха наредени изящни позлатени столове, където сега гостите се събираха за коктейла.

Стивън я поведе между групичките и я представяше на гостите по същия начин, по който го правеше и в Марбела — като американска актриса. Вътрешно кипеше и често го прекъсваше, за да добави, че освен това е и писателка. Изпита огромно удоволствие, когато няколко човека познаха името ѝ и заявиха, че са чели книгата ѝ.

Застанала до Стивън при поредната група, тя го слушаше как обяснява за новата си филмова компания. Някъде в далечината чу болезнено познат глас. Цялото ѝ тяло се напрегна. Изключи се от разговора край себе си и съсредоточено се взря в мехурчетата, които се издигаха в чашата ѝ с шампанско. Не може да бъде! И все пак това беше приятният глас, който хиляди пъти бе чувала в сънищата си, идващ откъм група гости само на няколко метра от нея. Алекса се премести по-близо до високия и много едър мъж вдясно от себе си. Надзърна през масивната му фигура и го видя. Широките му рамене представляваха внушителна гледка в официалния смокинг. Съвършено

нагласена папионка украсяваше ослепително бялата риза със спретнато подредени на предницата ситни копченца. Всичко това му придаваше невероятна елегантност и изисканост, които не беше забелязала в Мексико. Изглеждаше спокоен и щастлив, сивите му очи излъчваха топлина, докато оживено разговаряше с някой, когото Алекса не можеше да види.

Защо не намери време да слезе и да му се обади днес следобед? Сега ще я види със Стивън и ще остане с погрешно впечатление за причината да отседне при него. Вече нищо друго не може да направи, освен да отиде и да го поздрави, после да изчака удобен случай да му обясни положението насаме. Тъкмо понечи да тръгне и един от гостите, който минаваше край нея, блъсна чашата ѝ и разля шампанско по ръката ѝ. Тя бързо дръпна роклята си преди течността да е попаднала върху нея.

— Боже мой, много съжалявам. Ужасно недодялано от моя страна — възкликна висок, едър мъж с оредяващи бакърени коси и живи, интелигентни очи. Измъкна носната си кърпа и попи ръката ѝ. — Чонси Бедингтън. Струва ми се, че не съм имал честта да се запознаем.

— Аз съм Алекса Макензи.

— Не може да бъде! Онази Алекса Макензи?

Забеляза, че лекият израз на досада, изписан върху патрицианските му черти, веднага изчезна. Кимна с глава, докато Чонси продължаваше да подсушава загрижено ръката ѝ и да закрива гледката ѝ към Марк. В следващия момент от устата му дойде възможно най-лошата новина. Бил чел книгата ѝ три пъти и тя много му харесвала. Изглежда, нямаше нищо против да прекара вечерта в разговор с нея. Не ѝ беше известен учтив начин да се измъкне от човек, раздал двайсет и три луксозни копия от книгата ѝ на свои приятели. Като се преструваше, че го слуша внимателно, тя леко промени позицията си, за да може да зърне Марк.

Той се отдалечи от групичката и това накара стомаха ѝ да се свие мъчително — Марк водеше под ръка най-зашеметяващата жена, която Алекса някога бе виждала. Беше много висока, източена, с почти момчешка фигура, характерна за топмоделите. Черните ѝ като ноц коси бяха опънати назад и хванати в хлабав кок, популярен сред парижките манекенки. Значително количество изкусно поставен грим

подчертаваше одухотворените ѝ сини очи и високи скули. Безупречно бялата ѝ кожа, очевидно напълно чужда на слънчевите лъчи, контрастираше съвършено на дългата рокля от черна коприна, която минаваше през едното рамо, докато другото оставаше напълно разголено, и след това плътно прилепваше към стройната ѝ фигура. Роклята със сигурност беше някакво безумно скъпо творение на известен дизайнер. Всичко в тази жена излъчваше блясък, изтънченост и висша мода.

Алекса се прикри зад върлинестия Чонси, така че Марк да не я види. Улови кичур коса и го нави на пръста си.

— Алекса, ето те къде си била. И Негова светлост — поздрави го Стивън. — Виждам, че вече си се запознал с Алекса.

Абсолютно вцепенена, тя остана на място, докато Стивън я улови подръка и продължи да бърби приятелски с Чонси Бедингтън за общите им познати. Нищо чудно, че Марк не се обади! И защо, след като си има такава компания? Алекса усети как под силния ѝ загар плъзва гореща червенина при спомена за срещата си с Марк. През последните два месеца тази нощ нещо непрекъснато се връщаше в спомените ѝ.

— Как го постигна, скъпа? — запита Стивън, след като Чонси бързо се отдалечи от тях.

— Кое? — заекна Алекса и пусна кичура коса.

— Какво ти става? Не чу ли какво каза Негова светлост?

— Н-не — призна си тя. Изобщо не го слушаше. Негова светлост? Чонси сигурно е херцог.

— Отиде да намери Одри. Желаете да ти бъде партньор по време на вечерята. Не знаеш ли каква чест е херцогът на Рестън да поиска да бъдеш негова партньорка на вечеря? — Алекса поклати безмълвно глава и се опита да не обръща внимание на тъпата болка под лъжичката. — Това ще те направи важна особа. Докато дойде време за танците, вече всички ще те познават. Стегни се! Това ще е твоята велика нощ!

Слава богу, Стивън се насочи към другия край на залата, в противоположна посока на Марк. Макар да присъстваха около стотина гости, даваше си сметка, че едва ли е възможно да го избегне през цялата вечер. Стивън продължи да я запознава с различни хора, а тя полагаше усилия да се усмихва на безкрайните им баналности. Тъкмо

разговаряха с малка групичка гости, когато видя, че Марк се приближава. Прикри се зад Стивън, сигурна, че все още не я е забелязал. Като наблюдаваше Марк и мис Висша мода, в гърдите ѝ се стегна мъчителен възел на ревност. Двамата явно добре се познаваха. Начинът, по който ръката му обгръщаше талията ѝ и я притегляше към себе си, докато я съпровождаше между гостите, подсказваше за известна интимност. Жената спря, сякаш за да довърши някакъв личен разговор, преди да се присъединят към групата на Алекса. Червените ѝ устни съблазнително прошепнаха нещо в ухото му, докато отмяташе с дългите си лъскави нокти паднала на челото му непокорна къдрица. Марк се засмя, светлите му очи с метални отблясъци весело започнаха да искрят и той я притегли още по-близо до себе си.

Групичката се раздвижи, за да им направи място. Алекса усети в тялото си някаква странна празнота, но гордостта взе връх и ѝ заповяда да запази самообладанието и усмивката си.

— Марк, страхотно е, че те виждам — поздрави ги с широка усмивка Стивън. — Също и Шърмейн. Прекрасна, както винаги. — Свойски обви ръка около талията на Алекса. — Спомняш си Алекса, Марк.

— Да... разбира се. — Сивите му очи останаха невъзмутими и той я изгледа замислено, сякаш се опитваше да си припомни откъде точно я познава.

Алекса кимна със застинала усмивка.

— Шърмейн, това е най-новата ми звезда, Алекса Макензи. Алекса, това е Шърмейн Кроун.

— Здравей — учтиво я поздрави Шърмейн с ясната и точна дикция, която Алекса бе започнала да откроява у висшата английска класа. Мелодичният ѝ глас и ореолът на достойнство и непоклатима увереност, който се излъчваше от всяка изящна черта на тялото ѝ, убеди Алекса, че интуицията ѝ не я е излъгала. Всичко в Шърмейн говореше за безупречен произход и наследствени привилегии. Нямахше никакво съмнение, че тя можеше да назове предците си чак до Магна Харта.

С леко трепване на дългите си, извити мигли Шърмейн плъзна поглед по лицето на Алекса, не откри нищо интересно и се спусна надолу по тялото ѝ. Алекса разбра, че роклята от прозрачна бяла коприна в гръцки стил, с миниатюрни златни нишки, не е най-

подходящото облекло. В горната си част тя падаше на изящни гънки, после плътно прилепваше към талията и се спускаше свободно около ханша. Но беше прекалено къса. Съвсем очевидно бе, че часовете, прекарани в един от многобройните шикозни бутици на Марбела в мъчителни колебания над подобна екстравагантна покупка, според мнението на Шърмейн, са били напълно загубени.

Не особено сигурна в способността си да говори, Алекса отново закрепил на устните си предишната любезна усмивка. Някой я попита нещо, но кръвта толкова силно пулсираше в ушите ѝ, че беше неспособна да се съсредоточи. Последва кратка пауза и преди Алекса да успее да изрече каквото и да е, Стивън отговори вместо нея.

— Алекса живее с мен. Трябва да знаете, че е страхотна актриса. Изпълнява малка роля във филма ми.

Онемяла от изненада и смущение, Алекса се взираше в чашата си с шампанско.

— Извинете ме — каза Марк и махна на някакъв познат, който минаваше край тях.

— Трябва ми нещо за пиене — заяви Стивън, завъртя я и я поведе към бара.

Съкрушена, Алекса още не можеше да проговори. Какво си е помислил Марк? Очевидно изобщо не го интересуваше. Онази нощ в Мексико нямаше никакво значение за него.

— Не е ли зашеметяваща! — възкликна Стивън и подаде чашата си, за да му я напълнят.

Самообладанието ѝ се възвърна, а заедно с него и гневът.

— По дяволите, Стивън, защо каза, че живея с теб?

Без да обръща внимание на въпроса ѝ, Стивън продължи:

— Шърмейн Кроун. Бъдещата Шърмейн Кимбръф.

Сгодени са? Алекса забрави за гнева си към Стивън, докато пълният смисъл на думите му проникваше до съзнанието ѝ. Унило протегна ръка и пое новата чаша шампанско, която ѝ подаде барманът.

— Джейсън казва, че всеки момент ще го обявят. Крайно време е. От две години движат заедно.

Две години? Ама че съм глупачка, помисли си Алекса и сърцето ѝ се изпълни с тъпа болка. Видя тържествуващия израз в очите на Стивън. Дали знае за онази нощ? Най-вероятно — да. Във филмовите среди си имат собствени канали за разпространение на клюките.

Слуховете се разнасят бързо и няма никакви тайни. Хората като че ли знаят всичко още преди да се е случило.

— Не знам как Марк успява да подмами тези жени. Също като Каролин Хемптън. Успя да я убеди да се омъжи за него, после се възползва от парите ѝ, за да завърти бизнес. След като започна да печели, веднага се разведе. — Стивън поклати глава с отвращение. — Сега не му трябват парите на Шърмейн, макар че и тя разполага с огромно наследство. Заради връзките на баща ѝ е. Кимбръф се гласи за политическа кариера.

Алекса продължаваше да се взира в чашата си. Светлините отразяваха мехурчетата, които изскачаха на повърхността и заедно с тях се пукаха всичките ѝ илюзии за Марк Кимбръф.

— Всички се опитахме да предупредим Каролин, но тя не искаше да чуе — не спираше Стивън. — Беше влюбена в него. Даже баща ѝ, който категорично се противопоставяше на женитбата ѝ с човек под нейната класа, не можа да я спре. Дори и накрая все още го обичаше. Разправяше из целия град, че е подал молба за развод и не отговаря на обажданията ѝ. После започна да пие жестоко.

Алекса отпи голяма глътка шампанско. Жестоката действителност се стовари отгоре ѝ, разбивайки надеждите ѝ на хиляди парчета. Марк е същият като Пол. Защо се оказа неспособна да го проумее? Какво казваха психолозите? Жените обикновено продължават да си избират все същия тип мъже. Ненавиждаше се заради слабостта си. Да допусне два пъти една и съща грешка е абсолютно непостигливо.

— Какво стана с Каролин?

— Умря.

От другия край на стаята Линда забеляза Алекса да разговаря на бара със Стивън Хънтър. За момент се поколеба — не харесваше Стивън. През последните седмици го наблюдаваше как манипулира Алекса. Опита се да я предупреди, че Стивън я използва, но Алекса бе прекалено добра, за да го разбере. Този тип изпитваше удоволствие да се перчи с красиви филмови звезди пред приятелите си. Но с Алекса беше надминал себе си. Тя не само, че беше известно име, но и можеше да накара всяко мъжко сърце да спре, особено с тази рокля.

Линда огледа стаята и забеляза еkleктичната смесица от гости — титулувани особи, млади бизнесмени като Марк Кимбръф, политици и по някой представител на артистичните среди. Знаеше съвсем точно на какво дължи своето присъствие. Аристократичното им семейство до такава степен беше обедняло през десетилетията, че титлата баронет, носена от брат ѝ, вече нямаше никакво значение. Сега работеше като адвокат, и то много добър. Като се остави фамилната титла настрана, Линда знаеше, че е поканена, защото всички са любопитни да разберат къде е била през последните две години. Нека се чудят! Прекоси стаята, нехаеща за възхитените погледи, които предизвикваше ослепителната ѝ розова рокля без презрамки.

Някой потупа Алекса по рамото. Извърна се рязко и видя насреща ѝ да се усмихва Линда Карлайл.

— Алекса, къде беше? Кога пристигна?

— Днес следобед и страшно се радвам да те видя. — Алекса обви ръце около приятелката си и я прегърна силно. Искаше да разбере какво се е случило с Каролин, но сега не бе моментът, каза си наум и остави Стивън на бара, за да последва Линда. — Какво става? — Изпитваше огромно облекчение от самия факт, че Линда е до нея.

— Уорън е тук. Искам да се запознаеш с него. — Линда се беше върнала още преди две седмици, но до тази вечер той отсъстваше от града. Малко по-рано успя да го изненада, като го поздрави при влизането му. Явно не беше очаквал да я види, защото промърмори само едно хладно „здравей“ и демонстративно се извърна. Но тя нямаше намерение да се предаде толкова лесно. — Ето го — прошушна Линда. — Там, с онази нисичка блондинка с червената рокля.

— Искаш да кажеш малкото херувимче, което изглежда като закачено на ръката му?

Линда се изкиска, но смехът на Алекса заседна в гърлото ѝ, тъй като видя, че Марк и Шърмейн се отправят към Уорън. Мислено се смърри строго, припомняйки си лъжата на Марк за „Уиндзор Еърлайнс“ и подлото му поведение спрямо бившата му жена.

— Уорън, бих искала да те запозная с една моя приятелка — каза Линда, след като се присъединиха към групата. — Това е Алекса Макензи.

Алекса тръсна глава и разпиля косите по раменете си. Отнякъде успя да изнамери учтив глас и усмивка, които не подозираше, че притежава.

— Здравейте. — Протегна ръка към нисичък, доста набит мъж, с ръждиво руси коси и леко осеяно с лунички лице. На устните му грееше постоянна усмивка, а в кафявите му очи искряха закачливи пламъчета, които подсказваха, че Уорън е сърдечен и очарователен мъж. Не беше толкова хубав, колкото бе очаквала Алекса, но тя веднага го хареса.

— Джулия Хартли — обяви на изискан английски той и посочи червенобузата блондинка, която беше увиснала свойски на ръката му.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна Алекса. Забеляза, че Джулия не гледаше към нея, а се взираше с учтиво прикрита враждебност в Линда.

— Разбрах, че сте писателка. — Думите на Уорън бяха предназначени за Алекса, но очите му се бяха приковали в Линда.

— Да — потвърди тя и си позволи да плъзне небрежно поглед по останалите в групата. Макар лицето на Марк да беше съвършена маска на английска любезност, очите му приличаха на две бучки сив лед. — Пристигнах да подготвя една пиеса за...

— Алекса, скъъппа — провикна се писклив женски глас. — Ето те къде си!

Извърна се и се озова във възторжената прегръдка на Мелани Терънхолт, която незабавно се впусна в безсмислени брътвежи колко ѝ била липсвала. Мелани носеше рокля от отровно зелено ламе и деколте, което придаваше действително съвсем ново значение на понятието „дълбоко“. На раменете ѝ се мъдреше бяла кожена яка, наподобяваща пухен гирлянд. При всяко помръдване тя разпръскваше ухание на сладък парфюм.

— Значи вече всички познавате моята приятелка Алекса? — Мелани изпърха няколко пъти с клепахи. — Току-що приключихме един съвместен филм. Алекса изпълнява онази неприятна гола сцена. — Поклати пухчето под носа на Уорън и се изкикоти многозначително.

Алекса стоеше като онемяла. Нейна приятелка? Неприятна гола сцена? Почувства как от срам по страните ѝ се разлива гореща вълна.

— Не беше...

— С удоволствие бих я видял — дяволито се усмихна Уорън.

Шърмейн изви една от изкусно очертаните си вежди, с което даде на Алекса да разбере, че каквато и да е, голата сцена е нещо абсолютно просташко. Марк продължи да стои и да я наблюдава равнодушно със сивите си очи.

— Направена е с изключително чувство за мярка — вметна Линда. — Нали, Марк?

Очите му невъзмутимо се плъзнаха по Алекса.

— Не бих могъл да кажа. Не съм виждал филма. — Изрече думите си спокойно, с привидно нехаен тон, и въпреки това всяка от тях се заби като острие в нея. Как можа? Алекса цялата пламна от неудържимо напирателен гняв.

— Агентът ми просто не би позволил да се съблека по този начин — изчурулика Мелани и размаха яката, за да подсили думите си. — Алекса притежава толкова много таланти. Сега прави нов филм със Стивън Хънтър.

— Ще правя пие... — понечи да протестира Алекса.

— Нищо чудно, че имаше нужда от ваканция. Толкова беше заета — продължи с излиянията си Мелани и не й позволи да вземе думата. — Нали вилата на Джейсън Толбът в Марбела е направо възхитителна? А и Джейсън е най-очарователният мъж. — В блесналите от фалшиво въодушевление очи на Мелани се прокрадна сянка на мрачно самодоволство.

— А-а-ами аз почти не го познавам — заекна Алекса. Истина беше. В Марбела Джейсън бе направил не особено настоятелен опит да я изкуши, но после се насочи към по-лесна плячка. Усети, че самообладанието и я напуска. Във всичко, което изричаше Мелани, имаше някакъв елемент на истина. Едно по-подробно обяснение, ако изобщо успееше да го даде, би направило Алекса да изглежда смешна. Намираше се на ръба да изрече нещо ужасно грубо, само и само да накара Мелани да млъкне.

— Хай-й-де, не бъди скромна. Джейсън ми каза каква сензация си направила. Поканил те само за два-три дни, а си останала цели десет. Не всяка жена може да заинтересува мъж като Джейсън Толбът.

Уорън хвърли бърз поглед към Марк и в очите му проблеснаха многозначителни пламъчета. Изражението им беше учтиво, но резервирано.

— Не ме е... Не съм... — притеснено заговори Алекса, но Мелани отново я прекъсна и продължи безгрижно да бърбори за това колко чудесен бил Джейсън. Алекса остана да стои, онемяла от смущение. Мелани не ѝ позволяваше да отхвърли по възпитан начин всичките ѝ намеци. Заля я вълна на ярост и унижение и точно тогава се появи Чонси Бедингтън.

— Скъпа моя — протегна ѝ той ръка, — Одри кани всички по масите.

След като откриха местата си, към тях се присъединиха още няколко двойки. Последните, които пристигнаха на масата за дванайсет човек, бяха Марк Кимбръф и партньорката му за вечеря, овдовялата дукеса на Дънфей. Техните столове бяха точно срещу Алекса. Слава богу, огромен тържествен букет от червени рози и висок разклонен свещник затрудняваха изгледа ѝ към Марк, а през широката маса, разговорът беше невъзможен.

Алекса опита да се съсредоточи върху внимателния Чонси, но твърде често се хващаше, че се ослушва за гласа на Марк. Вече се бе убедила, че Марк е съвсем различен, и сега с изумление установи колко нещастна се чувства от истината. През цялото време, докато траеше вечерята, осезателното му присъствие я караше да се смее нервно, но гордостта я възпираше да не поглежда към него.

Линда държеше под око съседната маса, където бе настанен Уорън, и изчакваше да направи следващия си ход. След като приключиха с пастета от черен дроб на яребица и трюфели в сос от зелени пиперки, сервитьорите се заеха бързо да разчистят масите, за да подготвят следващото блюдо. В суматохата Линда стана от масата и се приближи до Уорън.

— Може ли да поговоря с теб насаме? — попита тя, като изричаше думите достатъчно високо, за да могат седящите наоколо да я чуят. — Няма да отнеме и минута. Ще се върнеш навреме за следващото ястие.

Сърцето ѝ биеше необуздано, докато наблюдаваше как Уорън Чарлз Джофри Ръдърфорд-Джеймс, бъдещият виконт на Атънбъро, става от мястото си. Знаеше, че няма да откаже на молбата ѝ. И двамата бяха получили аристократично възпитание, което изискваше любезност и цивилизованост, особено в присъствието на други хора.

— Какво има? — запита Уорън, след като го хвана подръка и го поведе през коридора на трапезарията към галерията с портрети.

— Нека да седнем — отвърна тя. Твърдо бе решила да не му позволи да се измъкне лесно.

Уорън се настани неохотно на една от малките масички за двама. Сериозните му очи нито за миг не изпуснаха лицето ѝ, но обичайната му усмивка липсваше.

Макар безброй пъти в продължение на толкова много години да беше репетирала речта, думите отново заседнаха в гърлото ѝ.

— Уорън, бих искала да знаеш колко ужасно съжалявам за това, което направих.

Тишина.

— Ти беше чудесен с мен. Не го разбирах, докато не те загубих. — Уорън я гледаше объркано, сякаш нямаше и най-малка представа за какво говори. — Обичах те... много те обичам, знаеш го. Не знам какво ме прихвана с Йън.

— Благодаря, че ми каза — изрече той с безстрастен тон, който я разтърси много повече от сърдитите думи, които бе очаквала.

— Държах се толкова зле — продължи, без да обръща внимание на напирания трепет в гласа си. — Бих искала да ми дадеш още една възможност.

— Това беше тогава, а сега е друго — отвърна Уорън и се изправи с леко и непринудено движение. Заобиколи зад стола си и опря двете ръце на облегалката. — Свършено е. Не можем да върнем миналото... дори и да искаме. Желая ти всичко най-добро — каза накрая и се отдалечи.

След като вечерята приключи, Чонси придружи Алекса до балната зала, където свиреше оркестър. Плъзна се грациозно в ръцете му и в същото време се питаше как е могла да повярва, че Марк, този безсрамен лъжец, обладан от жажда за пари и власт, е нещо различно. Всяка жена, която не може да разбере, че Марк Кимбръф е един жалък лицемер, ще си получи заслуженото. Съдбата беше благосклонна към нея. Разкриха ѝ истината, докато все още имаше време да се спаси. Заповяда си да се забавлява и да забрави за Марк.

Поредица от кавалери, чиито имена и лица Алекса знаеше, че никога няма да запомни, се изредиха да я въртят на дансинга. Заредена от шампанското, тя не спираше да се смее и да говори. Отново и отново си повтаряше да не поглежда към Марк, но не пропусна да отбележи, че той непрекъснато танцува единствено с Шърмейн. Виждаше, че двамата си пасват идеално — високи и тъмнокоси, като чифт добре гледани чистокръвни коне. Чувстваха се съвсем непринудено естествени в елегантното вечерно облекло, което носеха увереността на хора, напълно привикнали с официални приеми... и един с друг.

Докато танцуваше всеки танц с различен партньор, Линда търпеливо обясняваше къде е била и че сега се е върнала за по-дълго. През цялото време Джулия не се отделяше от Уорън. Линда разбра, че ако иска да получи друга възможност да разговаря с него, ще трябва сама да я предизвика. Точно в този момент край нея премина Марк, обгърнал царствената Шърмейн. Какво ли се бе случило с Марк и Алекса? Марк улови погледа ѝ и се усмихна. Линда бързо извърна очи встрани, където Уорън стоеше с чаша в ръка заедно с Джулия. Когато започна следващият танц, забеляза, че Марк отвежда Джулия към дансинга. Линда изобщо не се поколеба.

Минути след полунощ Алекса отново танцуваше с Чонси. Той беше от онзи тип мъже, които всяка жена би пожелала, помисли си тя. Притежава богатство, чар и дори титла. Защо тогава не изпитва влечение към него? Близко до тях танцуваха Марк и Шърмейн. Притискаше я много близо до себе си, а тя се смееше с леко дрезгавия си глас и гледаше нагоре към него. Когато се завъртяха покрай нея, Алекса видя как ноктите на Шърмейн проблясват в гъстите коси на тила на Марк. Той бавно плъзгаше ръка по гърба ѝ, точно по ръба на роклята, при което палецът му лекичко милваше кожата под него. В съзнанието на Алекса нахлу вълна от болезнени спомени. Изсмя се високо на нещо, казано от Чонси, с прикована като парализирана на лицето си усмивка.

ГЛАВА 12

Алекса се отклони от Шафтсбъри авеню и забърза по „Ърлхем Стрийт“ покрай редиците със сергии на търговците, после сви в късата странична уличка, означена като „Тауър“. Вече леко започваше да ръми; дъждът блестеше по паважа и го правеше хлъзгав. Вятърът се усили и нахлу под пуловера ѝ. Тежко надвисналото небе вещаеше приближаваща буря, а не просто краткотрайно преваляване. Какво стана? Когато се уговори с Линда и Рената да се срещнат, за да изберат театър, който да наемат за пиесата, навън грееше слънце.

Сега небето бе причерняло от натезали дъждоносни облаци и в подножието на старите сгради бе станало мрачно, а това я затрудняваше да разчете адреса, който си бе надраскала на къс хартия. Възможно ли е да е това? Огледа подозрително китайския магазин „Чонг-Лен“, после отправи поглед към отсрещната страна на тясната уличка. Старата тухлена сграда с джорджианска фасада и страничен двор, отделен с ограда от ковано желязо, изглежда, беше това, което търсеше. Върху резбованата двойна врата, която очевидно от години не беше отваряна, декоративен готически надпис обявяваше: „Риджънси Тиътър“.

Рената и Линда ѝ бяха казали, че ще я чакат вътре. Изкривената врата се отвори със скърцане и тя пристъпи във фойето. Лъхна я хладен, влажен въздух и мирис на плесен. Самотна крушка, отдавна простила се с предпазния си абажур, висеше от оръфан кабел и се поклащаше напред-назад, като осветяваше последователно тясното пространство.

— Хей? — Гласът ѝ отекна в тъмнината. — Хей? — Провря се през чифт плесенянали завеси, отделящи фойето от театралната зала. В далечината съзря светлина, която се процеждаше под спуснатата завеса пред сцената. Изчака няколко секунди, докато очите ѝ привикнат с полумрака. — Линда? Рената?

Никакъв отговор. Пое надолу по пътеката към светлината. Раздърпани седалки, тапицирани с нещо, което Алекса предположи, че

някога е било червено плюшено кадифе, и увиснали като драперия през облегалките паяжини, образуваха разкривени редици. На самата пътека се простираше избелял килим, на много места напълно износен и потънал в прах.

— Алекса, тук горе сме — извика Рената и надникна иззад провисналата сценична завеса.

— Какво мислиш? — запита я нетърпеливо Линда, след като стигна до тях.

— Ами... аз — заекна Алекса. И двете изглеждаха толкова доволни и ентусиазирани.

— Не е това, което очакваше, нали? — замахна с отрупаната си от пръстени ръка към сцената Рената.

— Да — призна си Алекса. — Кога за последен път е използвано това място?

— Преди около десет години — отвърна Линда. — Не е лесно да се намери свободен театър в Уест Енд. Повечето са взети за години напред.

— Нали бяхте наели агент да търси? — Алекса усука къдрица коса около пръста си. — Това ли е най-доброто, което може да ни предложи?

— Да — увери я Рената и отново се върна на сцената. — Ще ти покажем още два в съседство, но това е най-доброто.

Потресена, Алекса ги последва в лабиринта от миниатюрни стаички — истински театрален склад за отпадъци, пълен с изпотрошени декори и изтърбушени седалки. Не можеше да си представи нейната пиеса да се играе тук.

— Има ли някакви проекти за обновяване?

— Агентът казва, че собственикът ще ни отпусне щедра сума за ремонт, ако се съгласим да го наемем за две години — поясни Линда.

Каква ли щедрост е склонен да прояви, зачуди се Алекса. Няма ли да е по-лесно просто да го взривят и да започнат на чисто?

— Хайде да отидем да видим и останалите два театъра — предложи Рената, след като отново се добраха до плесенясалото фойе.

— Не сме ли близо до „Ембесъдър Тиътър“? — попита Алекса, щом излязоха на тротоара.

— Зад ъгъла е.

Това я поуспокои. „Капанът“, най-дълго играната лондонска пиеса, се беше задържала там почти четири десетилетия. Поне се намираха в подходящия квартал. Вятърът за момент стихна, но дъждът продължи да се сипе. Алекса изруга. Защо в Испания не си купи шлифер вместо безполезната официална рокля, с която беше на партито? Споменът за това върна образа на Марк в съзнанието ѝ. Независимо от сътресението след всичко случило се, сълзите не искаха да дойдат, за да облекчат болката в сърцето ѝ. Все още не можеше да се съвземе от факта, че Марк се е възползвал от парите на съпругата си по начин, който много напомняше на този, по който Пол бе използвал нея самата. В Мексико изглеждаше толкова сърдечен, толкова почтен. Но изобщо не ѝ се обади. И защо ли? Мис Висша мода очевидно добре запълва времето му. Горчивата истина е, че Алекса е била само забавление за една нощ — нищо повече.

— Къде е Стивън? — подвикна Рената през свистенето на дъжда. — Мислех, че ще дойде с теб.

— Замина извън града за няколко дни — отвърна колкото можа по-спокойно Алекса. Не допълни, че изобщо не ѝ беше казал за пътуването си. Тази сутрин, след обаждането на Линда, беше открила бележката му.

Следващите два театъра бяха по-малки и приличаха повече на някогашните концертни зали. Нищо чудно, че агентът спокойно им бе предоставил ключовете — никой уважаващ себе си крадец не би се занимавал с тези дупки. В сравнение с тях „Риджънси Тиътър“ определено заслужаваше по-голямо внимание.

— „Риджънси“ не е това, което си представях — каза Алекса, докато стояха пред последния театър в очакване да мине някое заблудено такси или дъждът да спре.

— Тук не сме в Щатите — поясни Рената. — Нашите театри са много стари. Театърът е в кръвта на всеки англичанин. Бихме отишли навсякъде, за да видим една добра постановка — концертни зали, кръчми, църковни крипти, селски площици — където и да е. Не ни трябва да сме в някой по американски лъскав театър. Важна е пиесата.

Алекса неохотно кимна в знак на съгласие. Напомни си, че англичаните бяха най-ненаситните театрали в света и гледаха средно по около три пъти повече постановки годишно, отколкото един американец би видял за целия си живот.

— Права си. Тъкмо затова искам сама да поставя тази пиеса. У нас никога не бих могла да постигна това. На жените не се дава никакъв шанс.

— Ще се справиш — увери я Рената. — Хората няма да те преценяват по това дали си жена. Най-важното е да направиш добра постановка, това ще е най-важно. Но първо трябва да решиш дали искаме да играем в Уест Енд, или да потърсим друго място?

— В Уест Енд — убедено отвърна Алекса, защото знаеше, че това е все едно да си на Бродуей. — Твоето място е тук, а не в някой театър в предградията.

— Тогава ще трябва да наемем „Риджънси“.

— Хайде да притичае зад ъгъла до кафе „Бомбай“ и да поговорим — предложи Линда. — Можем там да изчакаме спирането на дъжда. — Въпросното заведение се оказа на цели три пресечки и докато стигнат, Алекса вече се тресеше от студ. — След като обядваме, ще те заведем на пазар — обяви тя и сведе поглед към съсипаните кожени обувки на Алекса, — за да си купиш хубав чадър, шлифер и чифт истински обувки.

Докато отпиваха от горещия чай в очакване да донесат поръчката им, Алекса усети как по тялото ѝ се разлива гореща вълна, а заедно с нея и желанието да забрави коя е. Времето съвсем точно отразяваше мрачното настроение, в което бе изпаднала — пълно униние. Действителността катастрофално се разминаваше с всичко, което си бе представяла. Как ще помогне на Рената, ако трябва да постави пиесата си в онзи разнебитен театър? И още по-важно, може ли да разчита, че Стивън ще ѝ помогне да си осигури финансиране? В живота ѝ вече нищо не беше по-важно от приятелките и професията ѝ. Трябва да постигне успех с тази пиеса. После, след като и филмът излезе по екраните, ще има в сметката си три големи удара — книга, филм и пиеса. Името ѝ ще бъде утвърдено. Ще спечели достатъчно пари, за да се оттегли за две-три години и да напише още един голям роман.

— Видя ли какво стана в събота вечер? — попита Линда, почувствала, че мислите на Алекса са някъде далече.

— Кога? Май пийнах повечко шампанско, отколкото ми се полагаше.

— Нищо ти нямаше — усмихна се Линда и отново си помисли колко неуверена изглежда Алекса. — Говорих с Уорън.

— И? — приведе се към нея Рената.

Линда разказа накратко за случилото се на дансинга.

— Казах на Уорън, че разбирам как се чувства, но не се отказвам.

И че всеки път, когато ме види, трябва да знае, че го обичам. Когато обичаш някого, не бива да се отказваш лесно — особено когато си причинил на този човек огромна мъка. Не можеш да очакваш да минеш само със „съжалявам“. Възнамерявам да му докажа, че наистина е така.

— Добре — потвърди с тръсване на червените си коси Рената. — Джайлс нито за момент не се отказа от мен. Каза, че ще направи всичко... но не и да търпи пристрастието ми към кокаина. Когато отидох при него, бях почти мъртва. Но разбрах, че ме обича, и поисках да започна отначало. — Замълча, за да си поеме дълбоко дъх. — Знаете ли какво ми каза? Каза, че ме обича и че е минал през ада, докато ме чакал. Трябваше да вляза в болница. За известно време всичко беше поставено на карта, но разбрах, че не мога да го предам. Продължавай, Линда, докажи на Уорън, че го обичаш. Може би и той е минал през ада и се бои да опита още веднъж с теб.

Алекса преглътна бликналата неочаквано сълза.

— Предполагам, че... от опит не боли. — Сервитьорът пристигна с голяма купа къри и чиния с ориз. Острата миризма от горещото къри изпълни ноздрите на Алекса. Внезапно се почувства ужасно изгладняла. След като момчето се върна с огромна кана вода, тя попита учудено: — Това пък за какво е?

Рената се засмя.

— Това къри е от първа степен на огнеопасност. Може да ти трябва вода, за да гасиш пожара.

Алекса поля предпазливо ориза си с лъжица къри и опита.

— Уоу! — Грабна чашата с вода и отпи голяма глътка. — Полното е и от тексаско чили! — Докато се хранеха, Алекса набра кураж и попита: — Знае ли някоя от вас как е умряла жената на Марк?

Рената поклати глава, но Линда отговори:

— В автомобилна злополука.

— Някакви загадъчни обстоятелства?

— Не, ролсът ѝ минал през заледен участък на пътя близо до семейното им имение. Ударил се в насипа и паднал в някакво дърво, като я убил на място.

— Пияна ли е била? — Споменът как Стивън се олюляваше, докато отиваха към колата след партито, отново изплува в съзнанието ѝ.

— Възможно е. — Яносините очи на Линда се присвиха. — След развода пиеше много.

— Знаеш ли каква е била причината за развода? — продължи с въпросите Алекса.

— Нямам представа. Съмнявам се, че са имали много общи неща — толкова различни бяха. Но Марк е прекалено голям джентълмен, за да го обсъжда с някого. Защо питаш?

— Ами... просто се... чудех. — Явно приятелките ѝ бяха изпаднали в заблуда под обаянието на Марк. Те сякаш не разбираха, че именно разбитото сърце на Каролин я е подтикнало към пиянство.

— Марк свърши страхотна работа с онази авиокомпания, не смятате ли? — възкликна Рената.

— Абсолютно — съгласи се Линда. — Англия се нуждае от повече мъже като него. Без неговите пари „Уиндзор Еърлайнс“ щяха да фалират. Щяхме да си имаме още една държавна авиокомпания. Очевидно е успял да сложи край и на мрежата за билетни измами.

Алекса преглътна някаква унищожителна забележка и отново се запита защо Марк не ѝ беше казал, че притежава „Уиндзор Еърлайнс“. Спомни си за Пол и за всичко, което така умело беше прикривал. Марк е съвсем същият като бившия ѝ съпруг.

— Да поговорим за пиесата.

— Джайлс не може да ни помогне — каза Линда. — Зает е с работата по монтажа на филма. Крайният срок за първото копие е в средата на юни. Ще ни насочва, но е ужасно зает.

— Ако си съгласна, той е уредил да прослушаш едно от протежетата му, Арчибълд Туиксбай — допълни Рената. — Млад, но талантлив режисьор.

— Много съм му благодарна, ще го видя. — Сега само Стивън да намери време да я запознае с потенциални инвеститори. — Парите са основният проблем.

— Винаги е така при постановките — успокои я Рената. — Ще се получи от само себе си. Направи корекции, отново прегледай приоритетите и всичко каквото трябва.

Алекса леко се намръщи. И досега се занимаваше само с неща от първостепенна важност. Но как изобщо можеше да постави пиесата си в онзи грохнал театър — нищо нямаше да се получи.

— Да поговорим с агента. Трябва да разберем колко е готов да ни даде собственикът за ремонт на театър „Плесен“.

Точно както Алекса се беше опасявала, собственикът им предложи за ремонт сума, която бе прекалено малка, за да им е от помощ. И за да се усложнят нещата още повече, трябваше сами да организират възстановителните работи.

— Сигурни ли сте, че можем да го направим? — попита тя, докато пътуваха с такси към „Хародс“, за да напазарува някои необходими неща. — Сумата изобщо не е достатъчна, а и ние нищо не разбираме от строителство.

— Ще се справим — твърдо заяви Рената. — Не е толкова зле, колкото смяташ. Едно основно почистване и малко боя ще подействат като вълшебна пръчица. От двайсет години съм на сцената. Познавам всякакви хора. Ще ги използваме.

Вълшебна пръчица? Точно това ще е нужно, за да се превърне този, меко казано, стар театър в поне някакво подобие на онова, което Алекса си представяше.

— Ами счупените столове? Тапицерията? Осветлението?

Таксито спря пред магазина.

— Не се притеснявай — успокои я Линда. — Ще работим на черно.

— На черно? — измъкна се от колата Алекса, благодарна, че дъждът бе престанал.

— Работниците получават помощи — поясни Рената. — Правителството им плаща, защото са безработни. Ще трябва да им плащаме в брой. Така се върши повечето работа в днешно време. Събират им се повече пари, отколкото ако работят редовно. И ние ще можем да си намалим разходите. Всички го правят.

— Нищо повече не мога да направя, скъпа. — Стивън се наведе към нея и прокара пръст по изпъкналата ѝ скула. — Никой не иска да си рискува парите, като инвестира в постановка с участието на Рената.

— Може би, ако бях дошла с теб... — Гласът на Алекса се прекърши.

— Стивън направи всичко, каквото може. И аз попитах няколко човека, които познавам — допълни Джейсън. Помежду им като че ли съществуваше някаква телепатична връзка. Преди още единият да е изрекъл нещо, другият вече бе схванал мисълта му.

Алекса изгледа подозрително Джейсън. Досуц като герой от филм, Джейсън Толбът олицетворяваше до най-малка подробност красивия, но надменен аристократ. Изпод гладките кестеняви коси тъмнокафявите му, почти черни очи изразяваха пълното му безразличие. Едва ли би могъл да изглежда по-отегчен, освен когато се прозява.

— Виж, не съм ти обещавал, че ще успея да намеря парите — продължи Стивън и даде знак на сервитьора за още едно питие. — Казах, че ще опитам. Сделката ни включваше да получа твоя сценарий срещу жилището ми, но не и да ти осигуря финансиране.

— Знам — сопна му се Алекса и веднага съжали. През седмицата, откакто се беше върнал в града, Стивън се бе опитал да намери необходимите средства за поставяне на пиесата ѝ. Наистина не е негова вината, че никой не желае да рискува с Рената. — Все някак ще намеря парите. Рената разчита на мен.

— Защо точно Рената Тремейн? — попита Джейсън с очевидно презрение.

— Тя ми е приятелка, и то добра. — Алекса реши да не споменава за инцидента с мексиканската полиция. Макар че не можеше да обясни защо, имаше усещането, че колкото по-малко знае Джейсън за нея, толкова по-добре. — Написах пиесата специално за нея.

Джейсън пренебрежително сви рамене.

— Целият ми капитал е вложен в по-доходоносни дейности. — Снизходителното му отношение ужасно я дразнеше. Отричането на професионализма на Рената и същевременно на качествата на собствената ѝ пиеса, с всеки изминал ден я изправяше пред по-големи проблеми.

— Защо не дойдеш с мен, докато снимам филма? — попита Стивън.

— Не мога да направя това. Ще намеря начин да финансирам постановката си.

— Както искаш, скъпа.

В Стивън наистина живееха двама души. Единият тя харесваше, но към другия изпитваше някакво недоверие. И все пак той направи онова, което беше обещал — опита се да ѝ помогне. Действително тя трябва да намери пари. Проблемът е неин, а не на Стивън.

— Вече трябваше да е тук. — Вперил поглед някъде над тях, Джейсън оглеждаше стаята с видимо раздражение. Стана от масата и се отправи към входа.

— Жена си ли очаква? — попита Алекса.

— Господи, не! — поклати глава Стивън. — Двамата са се разбрали — той си има свой живот, тя също.

— О! — Смутена, Алекса плъзна поглед из заведението. Обстановката в нощния клуб, известен като място, където се събираха богати мъже от английския шоубизнес, беше твърде претенциозна. Никога не се чувстваше добре на места, където всички сякаш бяха дошли, за да бъдат видени. Стивън бе настоял да го придружи. Никой, каза ѝ той, не знае коя е и няма да разбере, ако прекарва цялото си време в работа над пиесата. „Ето ме, помисли си Алекса, хубавичко ме вижте, защото повече няма да дойда.“

После примигна няколко пъти, невярваща на очите си. Насреща им, с Джейсън, обвил ръка около кръста ѝ, гордо се носеше Мелани Терънхолт.

— Какво прави тя тук?

— Отпусни се, скъпа. Те с Джейсън от години ту се събират, ту се разделят.

— Сериозно? — Алекса беше изумена. Ненадминат покорител на женски сърца, Джейсън с лекота колекционираше красиви жени. И, както беше забелязала в Марбела, жените също го обожаваха. Слушаха заплени всяка негова дума, смееха се повече от необходимото и го даряваха с по-голямо внимание, отколкото той им връщаше в замяна. Мелани, отбеляза Алекса, правеше изключение. Джейсън я зяпаше с прехласната усмивка.

— Алекса — прати ѝ въздушна целувка Мелани, докато се настаняваше на масата. Уханието на силен парфюм изпълни тясното пространство.

Тя я изгледа втренчено. Под платиненорусите букли дебнеше свита на кълбо усойница, готова да ухапе. Нямахте смисъл да се разправя с нея за намеците, които беше подхвърлила на партито. А и какво ли би могла да каже? И тогава изведнъж ѝ се проясни. Как е могла да бъде толкова глупава? Може би Мелани действително вярва, че Алекса е имала нещо с Джейсън, и ревнува. Това със сигурност обяснява поведението ѝ. Ревността, завладяващото чувство, което Алекса бе изпитала, като видя Марк с Шърмейн, отново я връхлетя мъчително. Отвърна с измъчена усмивка на Мелани — съчувстваше ѝ, но не ѝ се доверяваше. Несъмнено единствената вина на Мелани бе, че проявява лош вкус при избора на любовници. Алекса напълно я разбираше. Беше допуснала същата грешка — и то два пъти.

— Добре, задръжте. Усмивки! — блесна ослепителна светкавица и се чу шумно изщракване, когато някакъв фотограф ги изненада с апарата си.

— Защо ни... — Алекса примигна, за да отстрани ярките кръгове пред очите си.

— Заради Мелани — отвърна Стивън. — Тя е голяма сензация в таблоидите.

Все още заслепена от ярката светлина, Алекса усети как я обзема неприятно чувство. Не искаше снимката ѝ да се появи в някой от тези вестници. За краткото време, откакто бе пристигнала в Лондон, тя вече се бе сблъскала със зловредната жълта журналистика. Антипод на „Таймс“, тези вестници се бяха впуснали в преследване, истинско или въображаемо, на кралски особи и знаменитости. Като кралица на най-гледаните британски сапунени сериали, Мелани беше материал за първа страница.

— Как беше в Италия? — попита Мелани, след като фотографът се отдалечи.

Стивън се изправи на мястото си.

— Чудесно. Уредих част от обичайните проблеми.

— Няма ли да снимате в Судан? — попита учудено Алекса.

— Външните снимки ще са в Судан, скъпа — размърда се неловко Стивън, а сините му очи отбягнаха нейните. — Студийната работа ще бъде в Рим. По-евтино е, отколкото в Лондон.

Защо Стивън ѝ каза, че отива извън града, внушавайки ѝ, че ще бъде някъде в Англия, а всъщност е пътувал до Италия — запита се

Алекса. Беше твърде странен. Понякога бе самото очарование, можеше да прекара часове, доверявайки й плановете си за бъдещето, а после изведнъж ставаше резервиран и потаен.

— Виждала ли си напоследък Марк Кимбръф? — попита Мелани.

— Само за кратко на онова парти, на което присъства и ти.

— Наистина? — Мелани се усмихна, сякаш някой току-що ѝ бе поднесъл кралската корона. — Мислех си... — Замълча театрално и се притисна към Джейсън. — Ами в Мексико двамата изглеждахте... близки. Но нали знаеш какъв е Марк.

Да, знам, помисли си Алекса.

— Марк е заложил много от капитала си в „Уиндзор Еърлайнс“. — Красивото лице на Джейсън разкри неприязънта му. — Това може да се окаже голяма грешка.

— Този път се е нагърбил с повече, отколкото може да поеме — добави с усмивка Стивън.

Изразът на Джейсън мълниеносно се промени, докато изричаше следващите си думи.

— Марк Кимбръф може и да види малката си империя на „Карни Стрийт“.

— Какво е... — понечи да попита Алекса.

— Банкрут, скъпа — допи чашата си Стивън.

ГЛАВА 13

Небето беше безупречно синьо, а слънцето светеше ярко. За Алекса денят изглеждаше по-обещаващ, отколкото предишните два дъждовни. През това време се беше обърнала с молба към всички, които познаваше, за да поиска пари за пиесата си. Разговаря с по-голямата част от актьорите и техническия персонал на „Последна възможност“ и изслуша идеите им. Подказаха ѝ много имена, но и от тях получи поредния любезен отказ. Кураж, каза си тя, докато крачеше към първата си среща за новия ден. Вярваше в пиесата си. Беше най-доброто ѝ произведение досега и идеално подходеше за Рената.

Няколко часа по-късно, след множество не особено приятни разговори и учтиво отхвърляне на искането ѝ, Алекса забави ход и пое по тясната уличка с отпуснати рамене. Би трябвало да е по-лесно, каза си тя. Във Великобритания по всяко време се играят стотици пиеси. Колкото и да са консервативни, те все пак са създали повечето новаторски театрални постановки през последните двама века. Беше разчитала точно на тази артистична предприемчивост. У дома, в Щатите, никога няма да ѝ дадат възможност да постави пиеса. Тук непознатите, и жените получават уважение, което на Бродуей се пази само за утвърдени имена.

Проблемът не идваше единствено от лошата репутация на Рената. Хората от финансовите среди не познаваха Алекса и не бяха склонни да ѝ се доверят. Американска романистка, която никога преди не е писала театрални пиеси, плюс доказана наркоманка се възприемаха като смъртоносна комбинация. Едва ли може да обвинява някого. Вече разбираше, че едва ли някой ще се реши да финансира постановката. Както често се случваше, откакто бе пристигнала в Лондон, името на Марк Кимбръф отново изплува в съзнанието ѝ. Той познаваше Рената и я харесваше. Познаваше също така и Алекса и поне би трябвало да я уважава в професионален план, макар и да я беше отхвърлил в личен. Но не желаше да позволи този човек отново да трупа дивиденди на гърба ѝ. Достатъчно неприятен ѝ бе фактът, че

когато филмът бъдеше завършен, щеше да увеличи значително приходите му. Не искаше той да спечели нито пени от пиесата ѝ. Трябваше да има и друг начин.

По небето препускаха сгъстяващи се сиви облаци, а в далечината дочу глух тътен. Алекса застана пред внушителните сгради, в които се помещаваха гигантите на британската филмова индустрия, и се опита да се пребори с умората, безсилието и отчаянието си. Събра целия си кураж за този последен опит да получи финансова подкрепа. Устата ѝ беше пресъхнала от страх, докато влизаше в зданието. Какво ще прави, ако Найджъл Хънтър ѝ откаже?

След като чака около час, тъй като нямаше уговорена среща, секретарката я пропусна в покоите от хром и стъкло. Прекоси стаята по дебелия бял килим, който заглушаваше стъпките ѝ, и нервно протегна ръка.

— Благодаря, че ме приехте. — Погледна право воднистите сини очи на Найджъл и заяви: — Опитвам се да събера пари за пиесата си. Ще бъде...

— С Рената Тремейн? — Безцеремонно прекъсна обяснението ѝ Найджъл и съкрати старателно подготвените ѝ доводи.

— Да, тя е идеална за ролята. — Чувстваше, че изобщо не се справя добре. Найджъл изглеждаше незаинтересован. Беше само привидно любезен. Алекса посегна към кичур коса и го намота около пръста си.

Найджъл тежко пристъпи до остъклената стена на кабинета си. Виждаше профила му, загледан навън към проблясващите светкавици, които чертаеха своите синкави паяжини по небето.

Мислено стисна палци. Трябваше да си признае, че грубото му, рязко отношение ужасно я плашеше. Никога не би събрала смелост да дойде при него, ако Стивън не ѝ беше казал колко впечатлен е останал баща му от играта ѝ. Изглежда, Найджъл бе успял да надделее над решението на Марк да ползват Мелани и се беше съгласил със Стивън, че Алекса може да изпълни ролята по-добре.

— Добре — тихо изрече той и се извърна към нея. — Ще ти дам известна сума при едно условие.

Алекса слезе от таксито пред голямата сграда в джорджиански стил. Покрай ниската ограда от ковано желязо зеленината бе старателно подрязана, а над входа се виеха гроздове рози, които се разклоняваха върху сивите каменни стени. Докато удряше с месинговото чукче по вратата, отново започна да вали и въздухът се изпълни с миризмата на мъх. Типично време за май в Англия, помисли си Алекса, проливен дъжд се редува със слънце и отново дъжд. Чудеше се къде ли бе оставила чадъра си този път.

— Здравей, Малкълм. Линда ме очаква — каза на прислужника, който я пропусна вътре.

— Влизай, Алекса — надникна през вратата на библиотеката Линда. — Хладничко е. Реших, че малко топлина ще ни дойде добре, нищо че вече е лято. Нещо не е наред ли? Изглеждаш потисната.

— Исках да говоря с теб насаме, преди да дойдат Джайлс и Рената. — Алекса се отпусна тежко на мекия кожен диван и усука кичур коса около пръста си. — Стивън не можа да намери никой, който да финансира в пиесата ми. Никой не иска да поеме риск с Рената. Самата аз направих няколко безуспешни опита през последните три дни. Знам колко много разчита Рената на това. Аз също съм вложила всичките си лични пари в тази пиеса.

— Можеш ли да си го позволиш?

— Всъщност не, но искам да дам шанс на това, в което вярвам, а аз вярвам в Рената. Моля те да не споменаваш пред нея колко рисковано ще бъде това за мен. Сега смята, че разполагам с предостатъчно пари. Тя трябва да мисли само за кариерата си, а не да се притеснява за моето финансово състояние. — Размота кичур коса от пръста си, после го намота още по-стегнато. — Но не разполагам с цялата необходима сума. Имам около половината.

— Иска ми се да можех да помогна, но всичките ми пари са вложени в магазина. Ще живея тук с брат ми, докато бутикът започне да ми носи печалба.

Линда бе прекъсната от Малкълм, който обяви пристигането на Рената и Джайлс.

— Привет — поздрави ги Алекса, прегърна Рената и се усмихна на Джайлс. Виждаше го за първи път, откакто бе пристигнала в Лондон. Знаеше, че е ужасно зает с довършителните работи на „Последна възможност“. — Как върви монтажът?

— Чудесно — отвърна Джайлс. — Може да ми потрябваш някоя сутрин за малко работа по озвучаването, но още не съм сигурен.

— Само кажи. — Алекса изчака малко. — Виждаш ли си нещо от заснетото с мен?

— Само предварителните снимки. В следващите две-три седмици, докато правим първа редакция, ще ги видя по-подробно. Не се притеснявай, ще се погрижа да не те разголят много. — Леко разроши косата ѝ. — Последната дума е моя.

Алекса кимна. Знаеше, че Джайлс е настоявал да има последната дума при монтажа на филма, преди да се даде окончателното копие. Обикновено тази функция се падаше на продуцентите, известни с комерсиалния си и не толкова художествен вкус. Някак си не се чувстваше успокоена, но отхвърли страховете си на заден план. Има си и без това достатъчно тревоги. Каквото и да излезе от сцената, ще трябва да се примири.

— Хайде да прием чай в зимната градина — предложи Линда и ги поведе по коридора към просторната остъклена стая с изглед към малка градина. За разлика от библиотеката с типично мъжките миризми на стара кожа и тютюн, това помещение бе изключително романтично, обзаведено в лавандулови и розови нюанси. — Алекса е намерила половината пари за пиесата — с горда усмивка обяви Линда.

— Страхотно! — усмивката на Рената грейна по-ярко от пръстените ѝ и предизвика нов прилив на въодушевление у Алекса. Приятелите си заслужават риска.

— И кой е ангелът? — запита Джайлс, разположил се до Рената върху пищния розов диван.

Алекса се поколеба. Беше ѝ неприятно да мами приятелите си, но Найджъл бе съвсем категоричен — да не се споменава неговото участие.

— Аз вложих една четвърт и Стивън още толкова. — Прокара кичур коса между пръстите си. Това беше близо до истината. Тя влагаше една четвърт, а Стивън щеше да получи печалбата от инвестицията на Найджъл.

— Стивън? — На лицето на Рената се четеше изненада. — Смятах, че е вложил всичко в новата си продуцентска компания.

— И защо ще инвестира в театрална постановка? — запита я Джайлс. — Филмът му е с толкова малък бюджет, че го снима в

Африка с някакъв неизвестен италиански режисьор.

— Вярва в Рената — прибави още една лъжа към предишната Алекса — и иска да постигне успех, без да зависи от баща си.

„Това не е съвсем лъжа“ — успокои съвестта си тя. Беше обещала на Найджъл да не споменава името му. Очевидно, той вярваше също и в уменията на Алекса. Беше я поканил да се обърне към него за следващия си филмов проект.

— Това, което трябва да направя сега, е да намеря другата половина от парите. — Забеляза, че щастливата усмивка на Рената бе помрачена от сянка на безпокойство.

— Искан ми се да можем да помогнем — изрече със задавен глас тя и блесналите ѝ от сълзи очи се разшириха. — Не разполагаме с много пари. От три години аз изобщо не съм работила, ако не се брои онази малка роля във филма. Всички пари, които спечели Джайлс, отидоха за изплащане на дълговете ми. Няма да получим никакви приходи, докато „Последна възможност“ не излезе на печалба.

Джайлс се протегна и с такава нежност я притегли към себе си, че Алекса извърна поглед.

— Не се тревожи, все някак ще намерим останалите пари.

— Няма начин да не намерим човек, който е готов да финансира пиеса с Рената в главната роля — каза Линда, докато поднасяше закуските към чая.

— Дай да видим при кого си ходила вече — предложи Джайлс. — Може би си пропуснала някого.

Алекса изреди потенциалните инвеститори, които лично бе посетила, включително и Чонси Бедингтън.

— С радост би инвестирал, но не е в състояние преди началото на следващата година. Някаква клауза в наследствения му фонд определя лимит на капитала, който му е позволено да тегли в рамките на една година. Достигнал е максимума за тази.

— Разбирам — замислено кимна Джайлс и отхапа от един сандвич. — Струва ми се, че пренебрегваме Марк Кимбръф. Той много харесва Рената и освен това знае, че аз лично ще се погрижа постановката да бъде успешна.

— Не искам да се обръщам към него. — Алекса си знаеше, че рано или късно ще стане дума за Марк. — И не мисля, че разполага с парите. — Опитан се да се измъкне, възползвайки се от думите на

Стивън за банкрута като спасителна вратичка. — Тази история с „Уиндзор Еърлайнс“ може да съсипе бизнеса му.

— Няма такава вероятност — отвърна Джайлс. — В „Таймс“ пише, че неприятностите са приключили и отново са на печалба. Марк ги откупи в разгара на кризата.

Алекса стана и се приближи до прозореца. Дъждът продължаваше да вали упорито и в гаснещата светлина цветовете на розите изглеждаха необичайно ярки. Как може да позволи на гордостта си да застане на пътя ѝ? Ако има и най-малка вероятност Марк да им заеме парите, трябва да опита.

— Ще го попитам.

ГЛАВА 14

Алекса седна на ръба на стола със сковано изпънат гръб и протегна офертата си през бюрото към Марк Кимбръф.

— Търся инвеститор за пиесата си.

Марк пое документа, а тя издърпа самото на костюма си, като приглади някакви несъществуващи гънки.

— С Рената Тремейн?

— Да, може би съм ти споменавала за това в Мексико.

— Спомням си. — Марк прегледа страниците, като от време на време спираше поглед, за да прочете по-внимателно някой параграф.

„Дали си спомня и нещо друго?“ — запита се Алекса. Когато го видя в изискания му кабинет, като излязъл от реклама на някоя модна къща, заседналата в гърдите ѝ буца стана още по-мъчителна.

— Никога не съм финансирал театрална постановка — продума той с хладен тон. — Недвижими имоти, това е моята сфера.

— Ние... помислих, че може би...

— Колко инвеститори вече ти отказаха?

— Не са склонни да финансират — нарочно отбягна въпроса му, — защото не вярват, че Рената вече е добре. Но тя наистина се възстанови и тази пиеса ще я върне отново на върха.

— Кой е този... — Марк прелисти страниците на офертата. — Арчибълд Туиксбай?

— Режисьорът...

— И сам виждам. Откъде идва? Има ли опит в театъра?

— Да, учил е в Кралската академия за драматично изкуство. Джайлс Актън го препоръча.

— В такъв случай има опит главно в киното, а не в театъра.

— Да, но първоначално е работил в театъра.

— Разбирам — стисна устни Марк. — За разлика от американските актьори, повечето британци най-напред играят в театъра, но това не означава, че непременно са добри в тази област. Щом Туиксбай е работил с Джайлс, значи го бива най-вече в киното.

— Рената и Джайлс, изглежда, смятат, че е най-добрият режисьор, който можем да поканим за пиесата ми. — Усети как по врата ѝ се разлива топлина. — Разговарях с него и останах с убеждението, че ще можем да работим заедно.

— Разбирам. — В гласа му ясно пролича съмнение. — Режисирал ли е някога преди театрална постановка?

— Не.

Марк отново насочи вниманието си към документа. В едната ръка подхвърляше бързо елегантната си писалка „Мон Блан“. Всеки път, когато паднеше върху масивното дъбово дърво, тя издаваше глух звук.

— Ами ти?

Гърлото ѝ се сви, последва момент на колебание, преди да проумее, че иска да разбере за професионалния ѝ опит в театъра.

— Написала съм и съм поставила пет пиеси.

— Така ли? Къде?

— По Западното крайбрежие... В Калифорния. — Разбра, че ако продължава да увърта, ще е само в нейна вреда. — В един малък театър в предградията.

— Аматорски? — Марк се изправи и високата му фигура се откри на фона на широкия стъклен прозорец зад него.

— Бяхме професионална труппа — продължи Алекса. В това време Марк се бе извърнал с гръб и се взираше навън. — При близостта на Холивуд просто бяхме длъжни...

— Така ли? — подхвърли, без да се обръща.

— Да, не би трябвало да имам никакви проблеми при помощта на Рената, Джайлс и Арчибълд...

— Защо Стивън Хънтър е вписан като копродуцент? — Сега Марк се извърна с лице към нея. — Смятах, че заминава да прави филм. Не съм знаел, че има някакъв опит с продуцирането на театрални постановки.

— Ъ-ъ... ами той... — Алекса се поколеба. Найджъл не би могъл да възрази, ако използва името му в по-различен аспект. — Стивън каза, че по всяко време мога да се обръщам към Найджъл — молеше се името на Найджъл да подейства като някакъв талисман.

Марк бавно се отпусна на тапицирания в кафява кожа стол, като я наблюдаваше с недоверие. Тя се размърда на мястото си. Гигантското

бюро не беше достатъчно широко, за да я предпази от пронизателния му поглед. От уредбата пред него се чу тихо бръмчене и той леко се навъси, докато натискаше бутона.

— Търсят ви на втора линия.

— Да оставят съобщение. Казах да не ме прекъсвате.

— Барнаби Апсфорд от „Уиндзор Еърлайнс“ е.

— Извини ме. — Обърна се към нея, докато вдигаше слушалката.

Алекса забеляза как студенината в очите му мигновено изчезна.

— Барнаби! — изрече Марк с дълбок и развълнуван тембър.

Продължи да го наблюдава, докато той внимателно слушаше събеседника си отсреща. Бе принудена да признае, че Марк никога не бе изглеждал по-добре. Опита се да насочи вниманието си към „Уиндзор Еърлайнс“. Болката от двуличието на Марк отново я прониза като нож. Защо просто не ѝ беше казал, че притежава част от авиокомпанията? Какво значение би могло да има? Усмехнатото лице на Пол, докато ѝ поднасяше поредната си лъжа, отново изникна в съзнанието ѝ. Същият е като Пол, помисли си Алекса и се запита колко ли често е мамил жена си Марк, преди да я изостави.

— Имаш ли някаква представа къде са купени? — Наклони глава на една страна, за да закрепил слушалката към рамото си, докато бързо си записваше нещо. — Така ли?... Значи са се преместили... Толкова малка страна. Започни проверки в пътните агенции там. Дай да го спрем, преди да е станало по-лошо... Свържи се с Интерпол. — Марк остави слушалката на мястото ѝ. — Само за момент — извини се на Алекса и излезе от стаята.

Когато влезе в кабинета му, беше прекалено нервна, за да забележи обстановката. Сега се огледа с любопитство. За разлика от многобройните офиси, които бе посетила напоследък, с техните лъскави, модерни интериори от хром и стъкло, кабинетът на Марк запазваше историческото очарование на сградата. Старинен килим в приглушени тонове на ръждивокафяво и синьо покриваше частично дъбовите дъски на пода. По лавиците на библиотеката бяха подредени подвързани с кожа томове, някои от които изглеждаха доста стари, наред с десетки художествени произведения, които очевидно бе събирал по време на пътуванията си. В далечния край на стаята, пред малка камина, имаше кът за седане с две кресла с високи облегалки, покрити с шотландски одеяла в същите цветове като килима. Върху

ниската масичка между тях имаше кристална гарафа с бренди и няколко чаши. Единственото отстъпление пред съвременността бяха телефонът и малък компютърен пулт. Кабинетът притежаваше изключително мъжка, характерна атмосфера и Алекса си помисли, че едва ли някой дизайнер би могъл да проектира пространство, което да подхожда до такава степен на мъжа, който го обитава.

— Та какво казваше? — отново се настани на мястото си Марк.

— Ч-че Найджъл ще ми помага, ако имам нужда от него.

— Ами ти? — запита, все така подхвърляйки писалката.

— Аз? — Настойчивият му поглед я смуцаваше. — Аз инвестирам колкото мога да си позволя.

Продължи да я гледа изпитателно и да си играе с писалката. Надеждата, че би могъл да ѝ помогне, е напразна, реши Алекса.

— „Риджънси Тиътър“ — не ми звучи познато.

Усети как по страните ѝ избива червенина.

— Вероятно не. От няколко години не е използван.

— Колко?

Изчака, преди да отговори.

— Десет.

— И защо?

— Поддръжката му е малко... ъ-ъ... занемарена.

— Разнебитен е.

— Собственикът ще ни отпусне средства за ремонт.

Марк погледна часовника си.

— Хайде да се обадим на агента и да вземем ключовете.

— Защо? — От изненада почти изгуби способността си да говори.

— Искам да го видя.

— „Риджънси“? — Иска да го види. Мислите се завъртяха в главата ѝ и тя си представи как красивите му кожени обувки стъпват по мишите изпразнения. — Дадох ключа на Рената. Отиде там да репетира.

— Сигурен ли си, че трябва да го видиш? — попита Алекса, докато крачеха към спортния му ягуар.

— Напълно — отвърна Марк и задържа отворената врата пред нея.

Тя се настани на красивата кожена седалка и прокара ръка по гладката орехова облицовка на таблото. Беше стара, истинска класика, но умело поддържана. Очевидно високо ценена придобивка. След като завъртя ключа, мощният двигател избръмча и Марк ловко се включи в късния следобеден трафик.

— Инвеститорите ще трябва да преотстъпят театъра, ако се наложи пиесата да се спре.

— Разбира се. — Не беше помислила за това, защото никога не ѝ беше хрумвала възможността постановката да пропадне. Нервите ѝ се опънаха още повече. Сега ще види състоянието на театър „Плесен“ и никога няма да вложи и два пенса. Човек трябва да има доста развито въображение, за да си представи успешно представление в този театър.

Движението по „Шафтсбъри“ беше задръстено. Спортната кола, проектирана да препуска с хиляди конски сили, едва помръдваше и спираше.

— Ходи ли до Мароко, когато беше в Испания? — наруши неловкото мълчание Марк.

— Да — отвърна тя. Откъде се появи този въпрос?

Той отново помръдна и я погледна подозрително.

— Хареса ли ти?

— Не... да... Ами...

— Кое?

— Беше ме страх.

— Защо? Стивън щеше да те защити. — В гласа му се прокрадна сдържан сарказъм.

— Бях сама. Групата ни трябваше да е с въоръжена охрана. Толкова опасно беше, че ни накараха да оставим паспортите си на кораба, за да не ни ги откраднат.

— Била си сама? Не е трябвало да ходиш там сама.

— Нищо не се случи. Глупаво беше да се страхувам толкова. На връщане отидох да видя скалата на Гибралтар. Никога не съм предполагала, че там има толкова неща. — Продължи да бърби безсмислено за състава на скалата, макар да виждаше, че изобщо не я слуша.

Докато Марк паркираше близо до „Риджънси“, Алекса почувства ново тревожно пробождане. Появата му тук беше предизвикано от чисто отчаяние.

В мига, в който Марк отвори вратата на театъра, Алекса усети миризмата на плесен. Какъв е смисълът изобщо да влизат вътре. Но не можеше да се върне. Ръката му я улови за рамото и я въведе във фойето.

— Покривът тече — отбеляза равнодушно той.

Алекса остана закована на място, напълно объркана.

— В такива стари сгради — продължи Марк, сякаш напълно забравил за нея — човек трябва да го очаква.

Стисна я здраво за лакътя и я избута в залата, преди да успее да каже каквото и да е за фойето. Докато крачеха по пътеката към сцената, Алекса оглеждаше помещението, невярваща на очите си. Този, който беше почистил входното фойе, беше размахал същата магическа метла и в театъра. Нямаше ги паяжините и тоновете прах. Без тях мястото приличаше повече на обедняла аристократка, отколкото на парцаливата сиромашкия, която Алекса очакваше да завари.

— Привет, Марк! Алекса! — помаха им Рената от сцената, където някой беше подменил изгорелите лампи и закрепил увисналата завеса.

— Рената! — усмихна ѝ се в отговор.

— Пристигате точно навреме — надигна се от един стол на първата редица Уорън. Усмихна се щастливо насреща им, с Линда от едната си страна. После Уорън продължи да бърбри свойски с Марк за представленията в „Риджънси“, които помнеше от младежките си години. Неподправеният му чар и близостта му с Марк бяха очевидни. Линда също се включи в разговора с Марк с онази непринуденост, която бе характерна за близки приятели. Алекса не знаеше как да се държи с него, единственото, което разбираше, бе, че трябва да заеме отбранителна позиция.

Успя да намери пътя до сцената. Купищата декори все още задръстваха помещенията, но някой бе изчистил подовете.

— Кой свърши това? — прошушна тя.

— Аз — засмя се Рената. — По-добре ли е?

— Със сигурност.

Докато групичката оживено разговаряше, Алекса стоеше настрана и наблюдаваше мълчаливо. Уорън беше наминал да види Линда. Може би все още се интересува от нея. Колко е жалко, че и неговите средства, също както при Чонси Бедингтън, бяха затворени в някакъв попечителски фонд. Но пък може би Уорън ще успее да убеди Марк.

— Алекса, да погледнем в работния кабинет — прекъсна мислите ѝ Марк. — След като в предварителния ти договор не се предвиждат разходи за работни помещения, предполагам, че ще използваш кабинета на управителя.

Алекса кимна и го поведе по задното стълбище. В тясното помещение грееше една-единствена, обвита в паяжини крушка, която осветяваше малко бюро, все още отрупано с хартии, ръждясал шкаф и хлътнал диван. По стените бяха хаотично закрепени множество плакати от някогашни постановки. В стаята се разнасяше неприятна миризма на застояло. Някъде в краката ѝ се чу забързано трополене — една мишка притича по пода и се шмугна под дивана.

— Няма да стане. Участвал съм в многобройни проекти с недвижима собственост. Това, което предлага собственикът, не е достатъчно. Покривът тече. Най-много се забелязва във фоайето, но трябва да се ремонтира навсякъде. Нови килими, тапицерия... — поклати глава. Очите му бяха придобили металносив цвят на слабата светлина. — Електрическата инсталация несъмнено не отговаря на стандартите.

— Не се притеснявай за това, което предлага собственикът. Можем да се оправим. Ще работим на черно... — замълча насред изречението, забелязала внезапната промяна в израза на лицето му.

— Не, няма!

Защо се ядоса толкова? Отговорът я връхлетя с внезапно прозрение. Марк, припомни си тя, с неговите политически амбиции и обществената му дейност в Търговската Асоциация, никога не би одобрил нещо незаконно. Всичко, което прави, трябва да бъде безукорно. Трябваше да се досети!

— Всички го правят — прошепна едва чуто.

— Никога не съм влагал пари в начинание, което да не е напълно законно. — С две крачки прекоси помещението и отново се върна обратно.

— Какво правите двамата там вътре? — чу се гласът на Рената иззад затворената врата.

— Ще трябва да помисля за пиесата ти — заяви Марк, докато напускаше кабинета. Нарочно наблегна на местоимението „ти“, давайки ѝ да разбере, че това никога няма да бъде негова пиеса.

Алекса го последва, онемяла от собствената си несъобразителност. Приличаше на картонена кула от карти, която се сгромоляса на жалка купчина. Провали всичките си шансове да го убеди да ѝ помогне.

— Отиваме в „Мортън“ да пийнем по нещо — осведоми ги Уорън, когато се присъединиха към другите във фойето. — Хайде с нас!

— Добре — съгласи се с безстрастен тон Марк.

— Аз имам среща — излъга Алекса. Как би могла да погледне приятелите си, като току-що бе объркала всичко? После се застави да се извърне към Марк: — Благодаря ти, че ми отдели време и че разгледа предложението ми. — След като той кимна стегнато, тя се сбогува с останалите.

Когато излезе от театъра, навън ръмеше. Беше започнало да се смрачава и сенките на сградите по тясната уличка изглеждаха още поплътни. Не беше обърнала внимание колко късно бе станало.

— Трябва ли ти превоз? — обади се зад нея Марк.

— Не — стреснато отвърна Алекса. Очакваше, че е останал с другите, докато Рената заключваше. — Благодарна съм ти, че отдели време да дойдеш дотук.

Завъртя се на пети и се отдалечи. Беше изминала пресечка и половина, преди да усети, че не е взела чадър и че се движи в противоположна на станцията на метрото посока.

ГЛАВА 15

В три часа, всяка нейна стъпка отмерваше времето, докато крачеше към кабинета на Марк. В три часа ще разбере дали ще ѝ даде парите. Алекса пое дълбоко дъх, за да прогони мъчителното присвиване в стомаха, и заобиколи строителните заграждения, които препречваха тротоара. Върху площ от стотици квадратни метри в това царство на бизнеса се издигаха скелета и високи кранове, които превръщаха и без това тесните улици в непристъпни задръстени проходи. Алекса не харесваше кубистичните форми на цялото това високо строителство. Твърде голяма част от живописния Лондон, с неговите призраци от миналото, беше отстъпила място на модерните, изчистени линии на небостъргачите. Чудеше се дали някоя от тези постройки от хром и стъкло, така променили облика на града, е дело на предприемаческата фирма на Марк Кимбръф.

Разположеният върху съвсем ограничена площ административен квартал някога е бил сърцето на града и затова лондончани умилително го нарекли Сити. Той все още имаше свой отделен кмет и градски съвет, които функционираха, независимо от останала част на Лондон. Дори кралицата трябваше да получи разрешение, за да влезе тук. Някога Сити представлявал само укрепление, преди римляните да го разширят и да изградят стена около него. По-късно се оформил лабиринт от тесни улички, водещи началото си от кейовете по Темза. Сега районът бе плътно населен с разнообразни финансови институции, резултат от разрастващата се британска икономика. Не само че придобиваха американски компании, като всъщност си връщаха загубените колонии, но и осигуряваха на страната си възобновена финансова мощ.

Близо до катедралата „Св. Павел“, Алекса влезе в необичайно старо здание, където се помещаваха офисите на Марк. Върху дискретна месингова табела над старомодното фигурално стъкло можеше да се прочете: „Трайъд Инвестмънтс“. Ако се съдеше по изредените направления, Марк участваше в многобройни дейности,

включващи недвижими имоти, международни инвестиции, управление на собственост и нещо, което се наричаше международно изкупуване. Дейността на холдинга му беше много по-широка, отколкото предполагаше. Със сигурност би могъл да си позволи да финансира пиесата ѝ.

Прекося малкото входно фоайе, като не пропусна да забележи, че старинната архитектура с фино изваяните си елементи придава допълнителна елегантност на иначе скромното на вид приемно помещение. Облицованите стени бяха украсени с едно-единствено маслено платно на Хогарт.

След като се приближи и натисна копчето, наподобяващият кафез за птици месингов асансьор пристигна почти мигновено и безшумно. През плетеницата от извити месингови елементи наблюдаваше как стените отминават надолу. Когато издърпа вратата и пристъпи в коридора към кабинета на Марк, заседналият в стомаха ѝ възел се затегна още повече. „Бъди готова да приемеш каквото и да ти каже, напомни си тя. Не се разстройвай, ако откаже.“

— Алекса Макензи — представи се на секретаря му. — Имам среща в три часа.

— Господин Кимбръф беше неотложно възпрепятстван — отвърна пясъчнорусият луничав господин Кумс иззад очилата си с дебели рогови рамки.

Цялата ѝ смелост се изпари, докато търсеше свободен стол в приемната. „Защо ли да чака?“ — питаше се сама. Беше изминала повече от седмица, откакто се видя с Марк. Ако възнамеряваше да ѝ помогне, със сигурност щеше да се свърже с нея по-рано. Без съмнение поканата му за днешната среща е само проява на учтивост. Поне едно нещо беше научила, откакто пристигна в Англия, и то е, че британците бяха неизменно учтиви, дори когато казват „не“.

Придърпа сакото си и огледа приемната. Излъчваше същата атмосфера на отминали времена, както и личният му офис. Изящните английски антики и красивият килим „Обюсон“, застлан върху дъбовите дъски на пода, придаваха на стаята някакъв старинен дух. През тесните стъкла на старомодните прозорци пречупената светлина пръскаше из помещението нежна дъга от цветове.

Времето минаваше... Къде ли е? Взираше се разсеяно в ловните сцени, закачени по ламперията. Прелисти няколко броя на

„Файненшъл Таймс“, както и някакви строителни списания, оставени на малката масичка.

— Ще се забави ли още много? — обърна се към господин Кумс, след като изминаха два часа.

— Наистина не бих могъл да кажа.

Алекса отново седна на мястото си обезсърчена. Трябва да се види с Марк. Ако съществува и най-малка вероятност да ѝ помогне, трябва да го разбере. Възможно ли е нарочно да я кара да чака по този начин? Дали не се надява да загуби кураж и да си тръгне? Самата мисъл, че може да се наложи да се откажат от пиесата, и разочарованието, което ще изживее Рената, предизвикваше мъчително парене в стомаха ѝ.

Най-накрая Марк се появи забързан на вратата, само леко кимна с глава към господин Кумс и влезе в кабинета си, без изобщо да погледне в нейната посока. В отговор на някаква недоловима команда, секретарят незабавно го последва с бележник и химикал в ръка. Сега вече няма да трае дълго, каза си Алекса.

През следващите двацет минути тя двацет и пет пъти погледна часовника си. Реши, че я е забравил. Неясната розова светлина започна да избледнява, докато слънцето се спускаше по-ниско по небето.

— Мис Макензи — обяви господин Кумс, докато излизаше от кабинета на Марк. Задържа вратата отворена, за да я пропусне.

Алекса скочи на крака. „Чакай... овладей се!“ Позабави се, за да приглади гънките по костюма си и да изобрази най-самоуверената усмивка на лицето си.

— Извинявам се, че те накарах да чакаш. Имах спешно заседание. — Думите звучаха извинително, но тонът му беше определено неприветлив. — Седни!

Алекса се отпусна в креслото срещу бюрото му. Марк изглеждаше разсеян, докато прелистваше купчина документи. Някакъв мускул на бузата му се напрегна и очерта по-ясно скулите му. Едва ли би могла да попадне в по-неподходящ момент. Стисна здраво облегалките на креслото и положи усилие гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Да дойда ли друг път? Утре по-удобно ли ще бъде?

— Не е необходимо. — Продължаваше да търси нещо сред листите.

„По дяволите, каза си Алекса, приключвай вече! Просто кажи «не» и ме пусни да си вървя.“ Подаде ѝ сноп листи през бюрото. Срещна погледа му и сърцето ѝ заби лудо в гърдите. Отначало помисли, че ѝ връща предложението, но после забеляза, че този документ беше доста по-обемист.

— Значи ще инвестираш в пиесата ми — изрече едва чуто.

— Ако приемеш условията ми.

Какви условия? Удивена от невероятния формализъм, Алекса бавно запрелиства страниците. Текстът беше осеян с фрази като „имайки предвид“, „дялове на първата страна“, „отнасящо се до“ и „поема задължението да“.

— Предполагам, че сте наели адвокат?

Мрачният му тон я вледени. Кимна и мислено благослови брата на Линда, доброволно предложил помощта си. Сигурно ще умре, като види документа, но на всяка цена ще има нужда от него, за да разшифрова тази юридическа главоблъсканица.

— Сега ще обсъдим заедно най-важните точки. По този начин ще знаем дали сме постигнали съгласие, преди да помолиш адвоката си да го завери.

Алекса отново кимна и се насили да се усмихне. Никой друг няма да ѝ отпусне пари — нуждае се от Марк. Може да диктува каквито поиска условия.

— Първо, няма да се извършва никаква работа по пиесата, която да не съответства на законовите изисквания. Всички разпоредби на правителството и договорености на синдикатите ще бъдат стриктно спазвани. — Облегна се назад и я измери с поглед. — Знаеш ли как се попълват книжките?

— Книжките?

— Така си и мислех. — Устните му се изкривиха в лека усмивка, а в стоманеносивите му очи трепнаха насмешливи искри. — Национална осигурителна книжка за всеки служител. Ще трябва всяка седмица да се попълват и подпечатват.

— Мога да се науча...

— Никой няма да работи без осигурителна книжка. Никаква работа на черно.

— Разбира се, аз...

— Минавам на страница седма. Бюджетът. За всяка категория — заплати, реклама, костюми — ще има строги финансови условия. Ще трябва да се придържаш в тези рамки. Ако се налага да превишиш предвиденото в бюджета, искам да ме осведомиш предварително. Разбрано?

— Да — потвърди безстрастно. Опитваше се да овладее еуфоричното чувство, завладяло я само преди минути, когато проумя, че ще финансира в пиесата ѝ. На този етап все още не може да се приема като „ангел“. Обикновено не се допускаше инвеститорите да оказват такъв контрол. Той хитро се повишаваше в копродуцент. И я ограничаваше финансово, като намаляваше и без това оскъдния ѝ бюджет.

— Следващият раздел, на страница петнайсата се разглежда твоя договор.

— М-моят договор? — заекна Алекса.

— Естествено. Всички ще работят по договор. Не мога да рискувам пари, като позволя на разни хора да изоставят постановката в случай, че възникне по-изгодна възможност. Две години. Ще бъдеш ангажирана с пиесата за две години — колкото е срокът за наемането на „Риджънси“. Дотогава всичко трябва да е тръгнало гладко и няма да има повече нужда от услугите ти.

— Две години? — повтори тя и се уплаши от мъчителното треперене в гласа си. Смяташе да се занимава с постановката до премиерата, може би още месец-два след това. Най-много година. Но две? Това е много време, а и няма да има възможност да се заеме с нищо друго. Ще трябва да остане в Лондон.

— Съгласна? — В здраво стиснатите му челюсти се четеше някаква мрачна ирония, докато се взираше сякаш цяла вечност в нея.

Усмихна му се право в очите, приемайки предизвикателството.

— Да.

Алекса разбра какво се опитва да направи. Искаше да ѝ предложи парите, така че в очите на всички да изглежда като герой. Но нарочно бе поставил неприемливи условия, за да я накара да отхвърли предложението му. Ако приеме, трудно би могла да се нарече продуцент. Мениджър, работещ за Марк Кимбръф, би било по-точно определение, но нямаше никакъв избор.

Той отново прелисти страниците.

— Отивам на страница двайсета.

Алекса бързо прочете написаното. Наемният договор и ремонтът ще трябва да са под управлението на „Трайъд“.

— Защо?

— Ако постановката пропадне, искам да бъда в състояние да преотстъпя сградата. Ти нямаш опит в ремонта на сгради. Глупаво е дори да опитваш, след като аз непрекъснато с това се занимавам.

— Разбирам. — Алекса потисна желанието си да подхвърли някаква хаплива забележка. Вече беше абсолютно уверена, че е решил да я накара да отхвърли предложението му. Искаше ѝ се тя да ръководи възстановителните работи. Ще се наложат подобрения в осветлението и озвучителната система, за които той няма и представа. А колкото и да изглеждаше зле, не искаше „Риджънси“ да бъде съсипан. Както вече бе забелязала, красивите стари сгради на Лондон бяха отстъпили пред модерното строителство. Твърдо бе решила да не позволи това да се случи с „Риджънси“.

Марк бързо прочете някаква бележка, смачка я и я запрати към кошчето за боклук.

— Обърни на последната страница. Внимателно прочети този раздел. Трябва да си сигурна, че си го разбрала.

Алекса бързо прочете страницата, после се върна и отново я препрочете бавно, за да се увери, че не бърка нещо. Невъзможно е! Тя и Рената ще бъдат задължени да се подлагат на ежеседмични тестове за наркотици! В Мексико Марк ѝ беше казал, че ѝ вярва, но очевидно не бе така. Защо иначе ще я унижава по този начин? Освен ако това не е последно отчаяно усилие да я накара да отхвърли предложението му.

— Ако в който и да е момент тестовете ви са положителни, спираме постановката. Без втора възможност. — Сега в гласа му се долавяше лека нотка на враждебност. Веждите му се сключиха мрачно над леденосивите очи.

— Разбирам. — Опита се да овладее гнева си, но бе сигурна, че е проличал в гласа ѝ, въпреки усилията.

Продължи да се взира в страницата. Как може да го прави? Седмични тестове! Не са необходими за никоя от тях — сам го знаеше. А тя? Как би могла да приеме такъв договор? Ще се обвърже за две години и ще трябва непрекъснато да е нащрек, за да не превиши бюджета и да не се наложи да го моли за още пари. Усети как гневът се

надига като нагорещена до яркочервено вълна и плъзва по страните ѝ. Посегна към кичур коса и го нави около пръста си.

Напомни си, че ако избухне, само ще влоши още повече положението.

— Има ли още нещо?

— Значи разбираш защо са необходими тестовите? — Гласът му прозвуча неочаквано меко, но въпреки това думите му бяха по-болезнени от плесници.

Да, разбира. Това е последният му опит да я накара да отхвърли условията му. Беше я притиснал в ъгъла и го знаеше.

— Разбирам. — Изрече на глас с унищожителен сарказъм. Изпита невероятното удоволствие да види как лицето му се скова от яд. Няма да му се даде толкова лесно.

— Значи си съгласна?

Алекса осъзна, че Марк изпитва перверзно удоволствие да я измъчва. Не искаше да разочарова Рената, но справедлива ли е към себе си? Заслужава ли да се подлага на всичко това, само за да има една успешна пиеса в актива си? И всичко това само за да спаси кариерата на една приятелка?

Неочаквано в съзнанието ѝ отново изплува онази последна нощ, прекарана с Марк в Мексико. Този спомен, мъчителен и унищожителен, опъна нервите ѝ до краен предел. Защо не бе проумяла какъв мъж е той? Предишното ѝ чувство на отрезвяване сега се замени с гняв. Вече напълно разбираше колко безскрупулен е Марк Кимбръф.

Трябваше да отговори. Беше разстроена и вече не разсъждаваше ясно. Изведнъж ѝ се прииска да закрепци, да се разплаче или дори да хвърли нещо по него. През целия си живот никога не бе мразила друг човек повече. Погледна към Марк, но вместо него видя Рената — как излиза изпод душа и застава лице в лице с мексиканските полицаи.

— Приемам условията ти.

ГЛАВА 16

Алекса стана от мястото си и рязко се отдалечи към вратата. Смаян, Марк успя само да я изгледа как изскача от кабинета му, поклащайки предизвикателно буйната си коса, и как затръшва вратата след себе си. Внезапното ѝ напускане го свари напълно неподготвен. По дяволите! Защо никога не може да обсъди нещата спокойно? Какво ѝ става? През цялото време на срещата им едва прикриваната ѝ враждебност го вбесяваше. Не разбира ли, че се опитва да ѝ помогне? Очевидно не. Защо изобщо се забърква? Точно сега, когато бизнесът му е сериозно застрашен, беше поставил под въпрос и личния си живот, като ѝ даваше пари назаем. Но беше неспособен да ѝ откаже.

Марк се приближи до прозореца и се загледа навън през пречупените ромбоиди към купола на „Св. Павел“. Също като това изкривено стъкло животът му бе напълно объркан. Става за посмешище заради жена, която предпочита компанията на друг мъж. Марк разбра, че нещо не е наред още когато не отговори на нито едно от обажданията му в Мексико. Помисли, че не е получила съобщенията му или че заради натоварения си график той пропуска обажданията ѝ. Безброй пъти си припомняше онази нощ в Мексико и при всеки спомен мислите му бяха сподирени от дълбока болка, която не успяваше да овладее. Какво, по дяволите, се беше объркало? Времето, прекарано с нея, се оказа капан, хлопнал така неочаквано, че дори не осъзна, че е уловен, докато не стана твърде късно за бягство.

Да я избягва след онова парти, след като разбра, че живее със Стивън, се оказа умно решение. Откажи се от губещите начинания! Този твърд принцип в бизнеса беше придобил ново значение, след като Алекса се появи със Стивън Хънтър. А в какво се забърква сега? Със сигурност в нещо повече от онова, за което се спазари, каза си Марк, като мислено направи преглед на намаляващата си банкова сметка.

На вратата се почука и след това се разнесе гласът на Уорън.

— Том каза, че си сам. Готов ли си?

— Готов? — запита Марк и се отпусна на стола си.

— За откриването. Не помниш ли? Бутикът на Линда. — Кафявите очи на Уорън искряха весело и на лицето му, както винаги, бе изписана щастлива усмивка.

— Тази вечер? — Чувстваше се изтощен. Тежкото събрание в „Уиндзор Еърлайнс“ и срещата с Алекса бяха изцедили всичките му сили. — Мисля, че ще го пропусна. И без това нямам намерение да купувам женски дрехи.

— Изглеждаш уморен. Проблеми? — попита Уорън и се настани на освободеното от Алекса кресло.

Марк кимна.

— Онази история с „Уиндзор Еърлайнс“. Пак започнаха.

— Отново фалшиви билети? Загазил ли си? Финансово имам предвид?

— Скоро ще съм, ако не успея да ги спра. Не разполагам с неизчерпаеми парични запаси, за да наливам непрекъснато.

— Не се тревожи — успокои го Уорън и си помисли, че приятелят му изглежда по-потиснат от когато и да било. — Ще разкриеш цялата работа. Миналия път почти ги хванахте. — Погледна часовника си. — Като стана дума за неизчерпаеми запаси, на излизане от асансьора налетях на Алекса. Как мина срещата? Изглеждаше ядосана?

— Почти със същия успех, както и събранието в „Уиндзор Еърлайнс“ — пълна катастрофа. Като че ли никога не мога да разговарям с нея както трябва. Всеки път става враждебна, отбранителна. Несъмнено Стивън ѝ е внушил, че съм някакво чудовище.

— Разбра ли защо си подготвил договора по този начин?

— Каза, че разбира. — Марк прокара пръсти през косата си. — Но при нея понякога е трудно да се каже.

— Ами тогава може би е заради начина, по който разговаряш с нея. На моменти можеш да си ужасно неприветлив. Не си такъв, но така изглеждаш.

— Никога не съм притежавал твоята способност да разговарям с жените.

Уорън се разсмя и в очите му се отрази вроденото му добродушие.

— Ти винаги печелеше момичетата, а аз трябваше да говоря с тях. — Марк се усмихна. Уорън винаги успяваше да го развесели. Беше единственият му наистина близък приятел. Той като че ли винаги разбираше в какво настроение е Марк. — Сериозно ти говоря. Познавам те. Държиш се сурово с нея заради Стивън. В бизнеса може и да се получава, но не и с Алекса. Прекалено е чувствителна.

— Предполагам, че си го разбрал след двете ти кратки срещи с нея?

— Да. И от разговорите с Линда.

Марк отиде до къта за сядане и наля по чаша бренди за двамата. Уорън е прав, каза си, наистина се опитваше да засегне Алекса. Знаеше колко е чувствителна — поне това бе научил в Мексико. Детинско е от негова страна да иска да я нарани. Но пък мисълта, че прекарва всяка нощ в леглото на Стивън го влудяваше. Никога нямаше да се обърне към него, ако имаше възможност да получи парите от друго място. Амбицията ѝ беше коз, който възнамеряваше да използва.

— Прав си. — Подаде чашата на Уорън. — Смятах, че Алекса ще прояви повече разум, вместо да се хваща със Стивън. Пак не бях прав. Както показва миналото и на двама ни, жените много повече ги бива да мамят от мъжете.

— Съмнявам се, че се е опитала да те мами. Мисля, че и пет пари не дава за Стивън.

— Не? Настоява да бъде включен като копродуцент, дори и след като изобщо няма да е тук, за да ѝ помага. Тя ще свърши цялата работа, а той само ще се възползва от печалбата. Струва ми се, че я върти, както си иска.

— Дай ѝ възможност. За нула време ще разбере какъв е Стивън. Мислеше, че той стои зад онази бъркотия с черния пазар на билети в Мароко, нали?

— Смятах, че това е една от възможностите. Вилата на Толбът не е далече. За Стивън или Джейсън не би било проблем да прескочат до Танжер и обратно, без отсъствието им да се забележи. Но ако са били замесени в билетните измами, единият от двамата щеше да придружи Алекса, когато е изявила желание да отиде до Мароко. Щеше да е идеално извинение.

— Успяха ли агентите ти да открият някакви следи?

— Все още разследват, но с всеки изминал ден дирите им се губят. Точно сега над главите ни се изсипаха цял порой купени на черно билети от Пакистан.

Уорън държеше Марк да го придружи на откриването. Посещението му нямаше да изглежда толкова лично, ако отидат двамата заедно.

— Мисля, че трябва да разсееш вниманието си от цялата тази неприятна бъркотия. Алекса ще демонстрира някои от новите тоалети на Линда на откриването. Ела с мен и се опитай да проявиш малко братска любов към дамата.

Движението във вечерните часове беше натоварено и Уорън бе принуден да маневрира през задръстените улици. Марк го наблюдаваше как седи, небрежно отпуснал длани върху волана, загледан в плътната редица коли отпред. Външно изглеждаше спокоен и весел, но Марк знаеше, че той се притеснява от срещата с Линда.

— Пак ли ще се съберете двамата? — запита с небрежен тон.

— Не знам. — Уорън продължи да се взира в светлините пред тях. Задръстването при кръговото движение на Пикадили до Грейн Парк ги принуди да спрат.

— Говорих с Линда в Мексико. Иска втора възможност. Наистина смятам, че се е променила.

Уорън не отговори веднага и Марк също замълча. В известен смисъл изпитваше завист към приятеля си. Линда щеше да го преследва, докато Уорън не ѝ позволише да го хване. В същото време Марк не успя да постигне нищо с Алекса, дори и след като ѝ зае пари. Не го ли беше научила Каролин, че човек не може да купи любовта?

Уорън се взираше пред себе си в морето от светлилки, докато спортната кола напредваше сантиметър по сантиметър. Не си беше давал напълно сметка до каква степен Линда му липсва. До момента, в който му каза, че го обича. След това започна да я среща прекалено често, за да е просто случайност. Всеки път го даряваше с онази изкусителна усмивка, която така и никога не успя да забрави.

Миналата седмица попадна на нея на излизане от клуб „Корсар“. Беше с брат си, също член на клуба, но той бързо — твърде бързо — се измъкна с някакво извинение. И преди да се усети, Уорън вече я беше

поканил на чай, а накрая се озоваха в „Риджънси“. Остана изумен до каква степен Линда се бе променила. Младежката ѝ наивност беше изчезнала, оставяйки след себе си по-зряла и далеч по-интересна жена.

Но може ли да ѝ прости? Съмняваше се. Дори и сега ясно си спомняше мъчителното усещане за предателство, което го прониза, когато прочете бележката ѝ. Фактът, че се е влюбила в друг мъж, го изненада. Но да отхвърли връзката им само с една кратка бележка направо го опустоши. Никога не можеш да имаш доверие на жена, способна на такава постъпка.

Не я беше виждал от онзи ден в театъра. Отиваше на откриването не защото тя го бе помолила да отиде, а защото искаше да види дали е реализирала таланта си. Преди години той се бе съгласил да ѝ открие бутик веднага щом завърши училище. Но тя захвърли на вятъра кариерата си — и любовта му — и избяга с онзи австралийски мошеник, Йън Карлайл.

— Каза ли на Алекса, че си купил „Риджънси Тиътър“? — запита Уорън, защото изпитваше нужда да смени темата. Напоследък прекалено много мислеше за Линда.

— Не — отвърна Марк. — Не искам никой да знае.

— Може да е от полза, ако разбере колко работа си свършил, за да уредиш цялата сделка. Не беше длъжен да го купуваш само защото собственикът отказва да го приведе в съответствие с изискванията. Можеше да намериш друг театър.

— Нямахте други. Проверих.

Останаха мълчаливи, докато колата пълзеше по „Бромптън Роуд“, покрай „Хародс“ и после по „Бийчъм Плейс“. Линда бе проявила добър вкус, настанявайки се тук, заедно с останалите бляскави бутици на водещи лондонски дизайнери, като Брус Олдфилд и Емануел. Цял куп знаменитости, известни с прозвището Слоун Рейнджъри заради предпочитанията си към магазините в близост до „Слоун Скуеър“, всички до един пазаруваха на „Бийчъм Плейс“.

Уорън остави спортната си кола на предназначенията за паркиране място.

— Трябва да ѝ кажеш. Не притежава кристална топка, както знаеш — подхвърли той. — Тя също е инвестирала доста в това начинание.

— Една четвърт от пиесата. Аз държа половината — отвърна Марк, докато излизаха от колата.

— Алекса е вложила и последния цент, с който разполага.

Марк спря на място. Окъпаният в светлини бутик беше препълнен с хора.

— Невъзможно! Книгата ѝ е световен бестселър, а и е продала филмовите права. Трябва да разполага с повече пари.

Запробиваха си път през навалищата на входа.

— Линда беше абсолютно сигурна — изрече Уорън през рамо.

— Ето я — сръчка го Марк. — Да вървим да я поздравим.

Докато се промъкваша към Линда, Марк продължи да се оглежда за Алекса. Помисли си, че проточилата се среща помежду им сигурно я е принудила да закъснее за откриването. Чу тихия ѝ гърлен смях, спря наред пътя, извърна се и я видя да демонстрира ефирна бяла рокля.

Внушителен господин с издаден корем, който му придаваше повече вид на бременна жена, отколкото на дебелак, и кръглоликата му приятелка открито се възхищаваха от дълбокото деколте на Алекса. Тя отметна назад непокорния водопад от златисти коси и отново се засмя. Прозрачната копринена рокля се разлюля и подчерта оскъдната си дължина. В съзнанието му отново изплува образът ѝ на партито у Одри с онази зашеметяваща дреха. Изглеждаше невероятно секси в това гръцко творение, което прилепваше съблазнително към тялото ѝ. Никога досега не бе пожелавал по-силно друга жена. Беше се проявил като истински глупак, като флиртуваше с Шърмейн в напразните си опити да накара Алекса да ревнува.

Закачливо сръчкване в ребрата върна вниманието на Марк отново към Уорън.

— Казах, че сме впечатлени от бутика ти, Линда. Нали така, Марк?

Марк кимна. Впечатлен беше, наистина.

— Не му обръщай внимание — продължи Уорън със смях, — той просто се възхищава на творенията ти.

— Видяхте ли роклята на Рената? — обърна се към двамата Линда, но Марк забеляза, че очите ѝ не се отделяха от Уорън.

Прободе го чувство на завист. Никоя жена никога не го беше гледала с такава неприкрита любов. Уж случайно плъзна поглед през тълпата по посока на Алекса. Тя стоеше и разговаряше с група жени на

средна възраст. Когато се отдалечи, вдигна очи и улови погледа на Марк. Той ѝ се усмихна сърдечно. Погледът ѝ се поколеба, но Марк продължи да ѝ се усмихва, докато и тя не му отвърна със същото.

— Джайлс ни покани всички на вечеря — обяви Линда. — Предполагам, че имаме повод за празнуване. Рената е толкова развълнувана, че ще финансираш пиесата, че едва успяхме да я облечем.

— Звучи съблазнително. Нали, Уорън? — отвърна Марк, съзнавайки, че приятелят му все още не може съвсем да свикне с новата Линда. Ако не отиде с него, Уорън вероятно също ще се откаже.

— Мисля, че имаме достатъчно поводи за празнуване — пиесата, твоят бутик. — Уорън спря един от преминаващите сервитьори и взе две чаши шампанско. Подаде едната на Линда, като остави Марк сам да се погрижи за себе си.

Погледът му срещна теменуженосините очи, докато поемаше чашата от ръката му. Трябваше да положи усилие, за да го отклони. Необходимо ли бе да носи това спиращо дъха творение? Шифонът с цвят на синя слива подсилваше цвета на очите и падаше чувствено по стройното ѝ тяло.

— Това не е ли Шърмейн? — Линда зададе въпроса на Марк, но очите ѝ все така не изпускаха Уорън.

„Господи!“ — помисли си Марк. Трябваше да се досети, че ще е тук. Като професионален манекен, Шърмейн познаваше всеки нащумял бутик и елегантен салон в Лондон, Париж и Милано.

Промъкна се изискано до тях, хванала чашата си с шампанско като скиптър.

— Как си, Марк?

Марк покорно се наведе и целуна предложената му буза.

— Чудесно.

— Линда, какво възхитително магазинче! Добре познавам квартала. Повечето си рокли купувам малко по-нагоре на улицата, от Брус.

— Брус? — Марк нямаше представа за кого говори, но можеше да различи един двусмислен комплимент.

— Брус Олдфилд — засмя се Шърмейн. — Той е водещият лондонски дизайнер. — Следващата ѝ реплика беше отправена към Линда. — Разбира се, някои от дрехите ти са интересни. Аз

предпочитам да нося черно... — Замълча и хвърли небрежен поглед по посока на Алекса. — Понякога и бяло — ако не простее прекалено.

— Създадох тази рокля специално за Алекса — отвърна Линда. — Всъщност всички рокли, които ще покажат двете с Рената тази вечер, съм създала за тях. Всяка жена, която си купи от моите модели, ще знае, че е проектиран конкретно за нея.

Уорън мълчаливо изръкопляска на Линда. Някога тя би се обезсърчила, ако такъв специалист по модата подхвърли пренебрежителни забележки за моделите ѝ. Годиците ѝ бяха придали една целеустременост и решимост, които преди ѝ липсваха.

— Вижте, ето го Чонси — възкликна Шърмейн. — Да идем да го поздравим — подръпна Марк за рамото.

— Ти върви. Ей сега идвам. — Марк я изгледа как се отдалечава в навалищата.

— Не се хващай на приказките на Шърмейн — обърна се Уорън към Линда. — Направила си нещо страхотно. — И наистина го мислеше. Всеки би могъл да види, че Линда притежава не просто усет към модния дизайн. Имаше уникален талант.

На входа настъпи някаква суматоха, последвана от ярки светкавици на многобройни фотоапарати. Тълпа папараци се хвърли към вратата, а из помещението се разнесе любопитно шушукане.

— Очакваш ли някоя знаменитост, или кралска особа? — пошегува се Уорън. — Може би принцеса Даяна?

— Съвсем не — отвърна Линда. — Само обичайното сборище на титулувания елит, но никой, който да заслужава чак такова внимание.

Марк простена вътрешно. Тъй като беше най-висок от всички, той пръв я видя.

Линда възкликна.

— Изобщо не съм канила Мелани Терънхолт!

ГЛАВА 17

Марк бързо огледа претъпкания бутик за Алекса, но тя никъде не се виждаше. Вероятно се бе върнала в съблекалнята, за да облече друг тоалет. След възмутителното поведение на Мелани по време на партито искрено се надяваше, че Алекса изобщо няма да се появи, докато тя не си тръгне.

— Как може да пристига без покана? — разгорещено възкликна Линда.

— Успокой се — посъветва я Уорън. — Това е безплатна реклама. Утре цял Лондон ще знае, че Мелани е присъствала на откриването.

— Не искам никой да си помисли, че съм създала каквото и да е за нея!

— Не се тревожи — присъедини се и Марк към Уорън. — Много малко хора забелязват с какво изобщо е облечена, но така ще получиш голяма известност.

— Не съм сигурна... — колебливо изрече Линда.

Марк ѝ съчувстваше. Мелани Терънхолт нямаше абсолютно никакъв вкус. Всички дрехи, които носеше, изглеждаха поне с два номера по-малки и винаги бяха с деколте, стигащо почти до пъпа ѝ. От друга страна, Шърмейн винаги се обличаше много изискано, но дрехите ѝ бяха прекалено екстравагантни. Обикновено носеше нещо черно и шикозно, от този тип тоалети, по които хората се заглеждаха. Но на него не му харесваше жената да се облича прекалено екстравагантно. Винаги имаше чувството, че единствената цел на тези жени е да покажат на останалите до каква степен са в крак с модата. Съмняваше се, че Шърмейн изобщо се интересува дали начинът ѝ на обличане му харесва, стига името ѝ да присъства в списъка на най-елегантните особи.

Марк отново потърси с поглед Алекса, но тя все още не се бе появила. Нейният стил, каза си той, всъщност не е никакъв стил. Притежаваше някаква естественост в начина си на обличане, сякаш

само е посегнала в гардероба и е измъкнала първата попаднала ѝ дреха. Разрошената ѝ изсветляла на слънцето коса и отсъствието на грим допълваха невероятното ѝ обаяние. Жените би трябвало да изглеждат точно така, а не като манекенки или уличници.

Високият смях на Мелани прозвуча отнякъде наблизко. Марк се извърна и я видя да се провира между хората, поклащайки ханш като някоя танцьорка на ламбада. Спираше се тук-там, за да поздрави някоя важна личност, а глутницата фотографи и репортери запечатваха всичко. Преди да успее да се измъкне, Мелани го забеляза.

— Марк, скъпи! — Спусна се към него, обви ръце около врата му и го целуна по бузата. Услужливо остана в ръцете му, пърхайки с дългите си изкуствени мигли, докато фотоапаратите щракаха.

— Здравей, Мелани. — Измъкна се от прегръдката ѝ и дискретно отстъпи две крачки назад. Откъде, за бога, се снабдява с този ужасен парфюм?

— Линда, абсолютно съм възхитена от прелестния ти бутик — изгука Мелани.

— Благодаря — хладно отвърна Линда.

— Уорън, скъпи — хвърли се към него Мелани. Той успя да се измъкне само с бърза прегръдка.

— Видя ли се с Чонси Бедингтън? — Уорън посочи към ъгъла, където стояха Чонси и Шърмейн, увлечени в разговор. — Ето го там! — Марк забеляза лукавите искрици в очите на приятеля си.

— Момчета — обърна се към групичката папараци около себе си Мелани, — херцогът на Рестън е един от най-старите ми и скъпи приятели. Чонси, скъпи — изчурулика тя и си запробива път към ъгъла.

Точно в този момент Марк забеляза Алекса. Идваше по временно пригодения за откриването подиум. Буйните ѝ коси, проблясващи с платинени отблясъци, падаха меко по раменете. Носеше прозрачна вечерна рокля от прилепваща коприна, която недвусмислено очертаваше чувствените ѝ форми. Марк не знаеше как да нарече този особен нюанс на зеленото. Беше нещо средно между морскозелено и смарагд — съвсем същият цвят като очите на Алекса. При повнимателно вглеждане се забелязваше, че роклята всъщност не е прозрачна. Затвореното деколте представляваше паяжина от смарагдова коприна, на която се крепеше горната част. Тя напълно

разкриваше засенчената цепнатина между гърдите ѝ и подчертаваше високите им, стегнати контури.

За момент шумът от разговори стихна и Алекса внимателно пристъпи до края на пътеката. Направи бавен пирует, при което ясно си пролича, че не е свикнала с професията на манекен. Въпреки това тя се движеше с грациозност, с която човек или се ражда, или никога не може да притежава. Завъртя се и отново се извърна с лице към публиката, усмихната и нехаеща за усещанията, които предизвикваше.

— Какво носи човек под такова нещо? — обърна се Уорън към Линда.

— Каквото Господ му е дал — прошушна тя и намигна.

Без нищо да разкрива, в действителност роклята не прикриваше нищо от фигурата на Алекса. Марк грабна нова чаша шампанско от преминаващия сервитьор. Алекса слезе от подиума и се смеси с тълпата. Разговорите се подновиха, но Марк забеляза, че твърде много мъже спираха наред изречението, когато тя преминаваше край тях. Разклати шампанското си, докато се образува миниатюрен водовъртеж, и после го изпи на един дъх.

— Ще я взема.

— Не мисля, че фигурата ти е подходяща — засмя се Уорън.

— Говоря сериозно — обърна се към Линда.

— Марк, това е най-скъпият модел в цялата ми колекция. Наистина...

— Изпрати ми сметката. Дай я на Алекса. — Замълча и се вгледа в сините ѝ очи. — Само не ѝ казвай, че е от мен. Не може да продадеш тази рокля на никой друг. Никой друг няма да изглежда толкова добре в нея.

— Линда, скъпа — внезапно изникна до тях Мелани. — Наистина трябва да имам тази рокля.

— С тази кравешка фигура? — прошушна в ухото на Марк Уорън.

Марк сподави смеха си. Как си представяше Мелани, че ще закрепил едрите си гърди в това фино творение? Всъщност ефектът на роклята изцяло зависеше от фигурата на човека.

— Съжалявам, но е продадена — отвърна Линда.

— Продадена? Как е възможно? — сърдито възкликна Мелани. — Та нали току-що я показах? Да не би някой да я е купил направо от

закачалката?

— Да — вметна Уорън. — Някои хора знаят точно какво искат.

— Е... аз никога — отдалечи се Мелани.

— Чудя се — чу Марк гласа на Шърмейн до себе си — дали не можеш да ми направиш същата рокля, но в черно?

— Съжалявам, правя само по една рокля от всеки модел. Така всяка жена знае, че притежава уникат.

— Разбирам — изви една от тънките си вежди Шърмейн. — Ще ме придружиш ли до колата, Марк. Имам друг ангажимент.

Не можеше да ѝ откаже, макар да знаеше, че управлението от шофьор ролс-ройс на баща ѝ ще бъде на обичайното си място — точно пред входа на всяка сграда, в която Шърмейн влизаше. Тя свойски пхна ръка под неговата. Когато стигнаха до вратата, Марк погледна крадешком през рамо. Алекса стоеше сред тълпа възхитени мъже. Мелани се приближи до нея, като повлече след себе си и котерията фоторепортери. Марк с изумление забеляза приветливата усмивка, която Алекса ѝ отправи. Двете останаха да разговарят като стари приятелки, докато вездесъщите апарати запечатваха срещата им.

Алекса се напъха в своята памучна рокля. С въздишка прокара пръсти по хладната зелена коприна на дрехата, която току-що бе върнала на закачалката. Никога не бе носила нещо подобно. Предизвикателна, без да е прекалено сексапилна или неприлична, тя ѝ прилягаше, сякаш бе ушита по нея.

— Алекса, тук ли си? — чу се гласът на Рената иззад вратата на съблекалнята.

— Да, облякох се. Влез.

— Да побързаме — промуши червенокосата си глава през вратата тя. — Джайлс е в „Рифлекшънс“ и ни пази гласа. Ти върви да вземеш Линда, докато аз намеря такси.

Как ще каже на Рената за наркотичните тестове? Проточилата се среща с Марк я принуди да закъснее за откриването. Пристигна точно навреме, колкото да съобщи на Рената и Линда, че вече разполагат с парите. Рената беше във възторг и с напредването на вечерта ставаше все по-щастлива. А сега определено сияеше. Алекса ще трябва да ѝ обясни всичко по време на вечерята. Беше решила да го спомене

между другото, като се престори, че не е чак толкова важно, след като вече се беше съгласила с условията по принцип, нямаше причина да тревожи Рената.

— Линда, къде си? — провикна се Алекса в слабо осветения склад.

— Тук съм, проверявам стоката — отвърна Линда. Мисълта ѝ все още бе заета с невероятния успех тази вечер, а също и с факта, че Уорън остана до нея през по-голямата част от времето. — Знаеш ли, че продадох почти всичко, което показах тази вечер? Какво ще правя сега? Няма да има какво да продавам, когато отворя магазина за широката публика.

— Това е фантастично! — прегърна я Алекса. — Ще направиш още, после и тях ще продадеш. Готова ли си да вървим при Джайлс?

— Да, разбира се. — Линда угаси лампите. Не би го пропуснала — Уорън също ще бъде там. — Алекса, зелената рокля...

— Ще я донеса — понечи да се върне в съблекалнята тя.

— Не, остави я... Аз... — Линда се поколеба и ѝ стана страшно неприятно, че не може да ѝ каже истината. — Искам да я задържиш.

— Нямах представа колко ми харесва тази рокля. Никога не съм обличала нещо подобно. Искан ми се да имах парите, но ги нямам. Продай я на някой друг. Не можеш да си представиш колко много хора ме попитаха за нея.

— Знам. — Гласът на Линда звучеше неуверено. — Продадох поне дузина други рокли и приех поръчки за още цял куп само защото ти изглеждаше толкова добре в нея. Подарявам ти я.

— Не говориш сериозно. Прекалено е скъпа. Не мога да ти позволя да направиш такова нещо. — Алекса усети как сълзите напират. Самият факт, че Линда иска да ѝ подари роклята, бе невероятно трогателен.

— Настоявам. Направи чудеса за бутика ми, като се съгласи да представиш моделите тази вечер. Изработих тази рокля специално за теб. Твоя е — и не приемам повече възражения. Смятам, че си много специален човек. Заложил на карта цялата си кариера заради Рената. Искан роклята да е за теб.

— Не можеш да си представиш колко много означава това за мен — преглътна сълзите си Алекса. — Наистина ми харесва. Никога не

съм носила рокля, която да ме кара да се чувствам толкова... толкова красива.

— Само ми обещавай, че ще я запазиш за някой специален човек... наистина специален.

Със звънлив смях Алекса последва Линда и Рената през бара. „Рифлекшънс“ беше едно от многобройните нови заведения, изникнали в Лондон през последните пет години. Както десетките ресторанти от новата вълна, които копираха американските си събратя и караха Алекса да изпитва още по-силна носталгия по „стария“ Лондон, „Рифлекшънс“ разполагаше с бар, двойно по-голям по размери от залата за хранене. Като си пробиваха път между джунглата от папрати и оскъдно облечени сервитьорки, накрая се добраха до самата зала. Боядисаните в цвят на праскова стени се осветяваха от меките отблясъци на аплици с формата на миди. Пейки и столове в потъмен нюанс бяха разпръснати навсякъде из препълненото помещение. Стратегически разположените гигантски палмови дървета създаваха илюзия за уединение на масите.

Когато откриха тяхната компания, Алекса се спря за миг, разкъсвана от противоречиви чувства. Защо Марк бе тук, по дяволите? Беше го видяла да си тръгва с Шърмейн. След като Рената се настани до Джайлс, Алекса се отдръпна, за да отстъпи свободното място до Уорън на Линда и за нея не остана друг избор, освен да седне до Марк.

Той я изгледа с любопитство и приветливо ѝ се усмихна. Алекса кимна бързо за поздрав и насочи вниманието си към Джайлс.

— Е? Какво мислиш? Не е ли страхотен бутикът?

— Да — потвърди той, — виждам къде ще отиват голяма част от парите ни.

— Истинска сензация — намеси се Уорън, като се престори, че не е забелязал маневрата на Линда за мястото до него.

— Голямо нахалство беше от страна на Мелани Терънхолт да се появи без покана — подхвърли Линда в опит да завърже разговор с Уорън.

— Съжалявам, Линда — намеси се Алекса. — Аз я поканих. Говорих с нея преди няколко дни и ѝ казах да дойде. Помислила, че поканата ѝ се е загубила. — Алекса почувства как погледите на всички

се насочиха към нея. — Не смятах, че ще бъде проблем. Хората от пресата я следват навсякъде. Реших, че така ще осигурим на магазина малко безплатна реклама.

— Точно това й казах и аз — подкрепи я Уорън. — Това е известност, която не може да се купи с пари.

— Предполагам, че Уорън е прав — отвърна Линда.

— Не знаех, че двете сте в приятелски отношения — допълни Рената и отметна червените си коси зад ухото.

— Имаме много общи неща — отговори Алекса, внезапно почувствала необходимост да защитава човек, когото в действителност не харесваше.

— Като например? — попита Марк.

Каза го шеговито, но Алекса го прие сериозно.

— Като например Джейсън Толбът — отвърна му, кипнала от гняв, че се осмелява да съди избора й на приятели. Всички млъкнаха и в тясното пространство се възцари неловка тишина, подсилена от шума около тях. Алекса погледна към Марк. Сивите му очи бяха потъмнели, но лицето му оставаше безстрастно. За момент се поколеба объркана. Какво става, по дяволите? — Съвсем просто е — продължи на глас — Мелани обича професията си и Джейсън.

— В този ред ли? — Гласът на Уорън прозвуча необичайно саркастично.

— Виж, Мелани обича човек, който е нищожество. Тя го знае, но въпреки това нищо не може да направи. Знаем как се чувства, сама съм го изпитала. Мъчно ми е за нея. Не е чак толкова лоша, ако й дадеш възможност.

Сякаш всички изведнъж въздъхнаха с облекчение.

— Не си губи времето да съчувстваш на Мелани. — Тонът на Рената прозвуча неочаквано хладно. — Прекалено си добра, Алекса.

Марк остана мълчалив, но Джайлс за момент смръщи чело и я изгледа назидателно.

— Стой далече от нея. Само създава неприятности.

— По-добре да поръчваме. Става късно. — Уорън даде знак на сервитьора.

Алекса полека се извъртя в стола си така, че да не може да вижда Марк, нито пък той нея. Всички останали изглеждаха в прекрасно

настроение — защото нямаха представа за строгите условия, които Марк беше наложил над пиесата.

Линда премести стола си по-близо до Уорън и снижи глас.

— Благодаря ти, че дойде на откриването. Беше много важно за мен.

— Винаги съм вярвал в таланта ти. — Погледна в теменуженосините ѝ очи и се опита да запази същия непринуден тон. — Трябваше да го направиш още преди години.

Линда постави ръка на рамото му и се вгледа в сериозното му лице.

— През последните седем години си плащах за грешките. Не е минал и ден, в който да не съм съжалявала за глупавата си постъпка.

— Защо остана при него тогава?

— Заради Холи. Тя е единственото хубаво нещо в живота ми, откакто те напуснах.

— Но я изостави почти за две години. — Уорън не можеше да си представи как е възможно една майка да изостави такова малко дете и да го вижда само за по няколко дни в годината. Предполагаше, че това е признак за някакъв вътрешен недостатък, който не бе успял да забележи, също както изобщо не очакваше от нея да го отхвърли с една-единствена кратка бележка. Тогава бе твърде омагьосан от красотата на Линда и усещането за нежната ѝ копринена кожа, когато се любеха, от щастливите мигове, прекарани заедно, за да види недостатъците ѝ.

— Оставих Холи... — гласът на Линда потрепери — ... заради нейното собствено добро. Когато с Ъън се разведохме, нямах пари, нито начин да изкарвам прехраната си. Найджъл Хънтър ми даде възможност. С каквото и друго да се бях захванала, нямаше да мога да спечеля повече, отколкото при него. Едва свързвах двата края, непрекъснато исках от семейството си пари за училищната такса на Холи. Разбрах, че ако приема работата, само след две-три години ще разполагам с капитал да откроя бутик. Ако бях останала тук, щяха да ми трябват поне десет години. Но трябваше да работя на снимачни площадки в различни страни. За Холи беше по-добре да живее при брат ми и да ходи на детска градина тук, където с нея са не само братовчедите ѝ, но и моите родители. — Линда спря за момент и погледна към сервитьора, който бе застанал до рамото ѝ. Поръча

първото, което ѝ дойде наум. Изчака Уорън също да даде поръчката си, преди да продължи: — Приключих със съжаленията за миналото. Когато се прибрах у дома, започнах отначало. Вече имам професията, която винаги съм желала, и Холи. Ако ми дадеш още една възможност, няма да съжаляваш.

Уорън не отговори. Искреността на Линда не подлежеше на съмнение. А и обяснението ѝ за причините да остави дъщеря си изглеждаше разумно. Длъжен бе да си признае, че част от него искаше да ѝ прости.

— Още вино? — попита в другия край на масата Марк и принуди Алекса да погледне към него.

— Не... благодаря. — С усилие изкриви устни в отговор на широката му усмивка. Нито за миг не успя да я заблуди. Може да обсъжда пиесата с Джайлс и Рената колкото си иска, но Алекса знаеше, че е положил максимални усилия, за да ѝ попречи.

Докато довършваха напитките и коняка след вечерята, Алекса разбра, че вече е крайно време да съобщи на Рената за тестовете за наркотици. Ако тя е против, тогава да не губи напразно времето на адвокатата да преглежда договора.

— Рената, трябва да ти кажа нещо, свързано с постановката. Има една много неблагоприятна клауза в договора. Ако си против, няма да сключи сделката.

За втори път тази вечер над групата се възцари внезапно мълчание. Всички се вгледаха учудено в нея.

— Каква клауза? — попита Рената. Сините ѝ очи помръкнаха от безпокойство.

— Ти... и аз ще трябва да правим ежеседмични тестове за наркотици. — Алекса не успя да сдържи озлоблението в гласа си.

Устните на Рената се извиха в облекчена и щастлива усмивка.

— О, Алекса! Както го каза, помислих, че нещо не е наред.

— Нямаш нищо против, че всяка седмица ще бъдем унижавани да се подлагаме на тестове за наркотици?

— Идеята е моя.

— Твоя? — Алекса усети как кръвта за миг се отдръпна от лицето ѝ, после нахлу обратно.

— Да, спортистите в Америка го правят. Защо не и тук? След като в продължение на две години минаваме през тестове, никой няма

да може да каже, че някоя от нас има проблем. — Рената се протегна през масата да хване ръката ѝ, но очите ѝ продължаваха да се взират в Марк. — Не ѝ ли обясни положението?

— Какво положение? — не можа да сдържи враждебните нотки в гласа си Алекса. Как е успял Марк да убеди Рената, че идеята е нейна? Изглежда го, без дори да се опитва да прикрие неприязънта си.

— Както изглежда, не си успяла да получиш финансова подкрепа, защото се говори, че имаш проблем с наркотиците — отвърна Марк.

— Слухът тръгна от средите на шоубизнеса — намеси се Джайлс. — Още преди да се върнем в Лондон, всички знаеха за обиска. Далеч, преди да приключим със снимките, „Лойд“ вече бяха включили и двете ви в черния списък.

— Черен списък — прошепна Алекса, едва различавайки собствения си глас. — Какво означава това?

— Отказват да застраховат каквото ѝ да е, в което участвате, заради риска от наркотици — отговори отново Марк.

— Тогава как е застрахована пиесата?

— Самозастраховаме се — изрече той с тих глас. — Ние ще си плащаме за всички проблеми, които възникнат.

Алекса остана да седи, неспособна да допие кафето си. Черен списък? Хрумна ѝ нещо ново. Защо Стивън не ѝ бе казал? Би трябвало да знае, че е включена в черен списък.

Докато Джайлс уреждаше сметката, Уорън наблюдаваше Алекса и Марк. Приятелят му през цялата вечер се държеше сърдечно и приятелски с нея, но Алекса оставаше резервирана, едва запазвайки приличие. Очевидно имаше повече проблеми, отколкото смяташе Линда. Питаше се дали наистина трябваше да насърчава Марк. Забеляза, че и двамата останаха мълчаливи, докато групата се изнасяше навън. Портиерът докара най-напред колата на Уорън и двамата с Марк се обърнаха, за да се сбогуват. Уорън съзнателно изричаше думите към цялата компания, без да откроява специално Линда. Пъхна се зад волана, след което портиерът затвори вратата му. Зачака Марк да заобиколи и да влезе от другата страна. Чу почукване по стъклото, извърна се и видя Линда. Уорън внимателно смъкна прозореца.

Тя пъхна глава през отвора.

— Не забравяй какво ти казах: Обичам те!

Приведе се напред и го целуна. Беше съвсем лека, едва осезаема целувка, нищо повече, но сърцето на Уорън заби лудешки. Задържа се за момент само на сантиметри от устните му, а дълбоките ѝ, сини очи искряха като тлееща жарава. В следващия миг тя беше изчезнала.

Смътно осъзнавайки, че Марк е в колата, Уорън потегли неуверено. Нагласи огледалото за задно виждане — Линда все още стоеше на платното и се взираше след тях.

ГЛАВА 18

С наведена глава, все едно че разглежда екрана на компютъра пред себе си, Алекса седеше в кабинета си в „Риджънси“ и наблюдаваше как котката отърква ръждивооранжевата си козина в тъмносиния костюм на Марк. Той вдигна ръка да отблъсне упоритото животно, но остана съсредоточен върху купищата документи пред себе си. След известно време котката се отказа от опитите да си изпроси ласки. Настани се върху една от хартиените купчинки на бюрото пред него и започна да ближе задната си лапа. Понякога това животно наистина се държеше отвратително, помисли си Алекса. Два пъти по-едър от нормален котарак, кожухът му целият беше осеян с белези. Едното ухо бе прегънато на половина и част от него липсваше, което свидетелстваше, че е имало поне една битка, в която не той е бил победителят. Изглеждаше толкова раздърпан и окаян, че Алекса не устоя и го донесе в „Риджънси“ — на длъжност постоянен ловец на мишки. Трябваше да признае обаче, че ако човек не знаеше, че е котка, би го оприличил по-скоро на нещо, което котката е домъкнала.

— Има ли си име това животно? — попита Марк.

Алекса рязко вдигна глава и срещна стоманеносивите му очи.

— Т.С. — отвърна и отново сведе поглед към празния компютърен екран.

— Като Т.С. Елиът? — Гласът на Марк беше равнодушен.

— Не, като телешка супа. — Знаеше, че това ще сложи край на разговора и така и стана. Трябваше да му каже още нещо, но не знаеше как. През седмиците, откакто пое финансирането на пиесата, Марк неуморно се занимаваше с вътрешната организация на постановката, превръщайки се по същество в неин копродуцент. Никога не се намесваше в творческите ѝ намерения, но настоя да използва неговата счетоводна система и компютърни програми.

Това, което трябваше да му каже сега, бе, че съжالياва. Искаше да се извини за възмутителното си поведение в ресторанта. Ако чувството, което изпитваше тогава, бе само гняв, не би имала проблем

с извинението. Но не беше. Длъжна бе да си признае, че имаше нещо много по-дълбоко. През всичките изминали седмици, докато уреждаха документацията, подготвяха възстановителните работи по театъра и работеха съвместно с мълчалива деловитост, Алекса се оказа неспособна да изрече това извинение. Извинение, което би разведрило обстановката и би показало, че не е толкова незряла, колкото изглежда. Извинение, което той заслужаваше да чуе, но което гордостта ѝ отказваше да произнесе. Изключи компютъра и стана от мястото си.

— Ще изляза да видя как върви репетицията.

Взе северната линия на метрото до покрайнините на града, където се помещаваше временната им зала за репетиции. На този етап ежедневното пътуване най-вероятно нямаше да е необходимо. Режисьорът се справяше добре, но тя просто не можеше да се въздържа. Имаше нужда да поговори с тях. Откакто Стивън замина преди няколко седмици, не виждаше почти никого извън театъра. Бутикът запълваше времето на Линда, а когато не работеше в него, беше с дъщеря си. Рената репетираше и след това се прибираще у дома при Джайлс. Алекса работеше по пиесата, след това се връщаше в къщата на Стивън и продължаваше да работи. „Признай си го, каза си тя, чувстваш се самотна.“

Слезе от вагона и усети топлината на юлското слънце, а с него и неизменния оптимизъм, с който винаги я зареждаше лятото. Пое към залата за репетиции, доволна, че с Туик и Рената се сработват толкова добре.

— Привет — прошепна тя и се отпусна на един от столовете до Туик, който в това време наблюдаваше групичка актьори, репетиращи на сцената.

Арчибълд Туиксбай ѝ се усмихна широко. Нисък, жилив, с тъмнокестеняви коси, ниско подстригани отстрани и сресани право нагоре, Туик изглеждаше, сякаш е претърпял електрически удар със средна сила. През дясното му ухо беше промушена двацет и четири каратова златна безопасна игла, която висеше свободно надолу. Отначало пънкарският му вид обезпокои Алекса, но още след първия им разговор разбра, че ще може да работи с него. Той веднага схвана замисъла на пиесата ѝ и през седмиците, които последваха, доказа, че Джайлс е бил прав за режисьорските му способности. Алекса беше

сигурна, че един ден името му ще бъде синоним на първокласна режисура.

Не за първи път тя се почувства благодарна, че Марк никога не изяви желание да посети репетициите. Колкото и властно да налагаше мнението си по отношение на финансовата страна, нито веднъж не се намеси в творческата сфера. Огледа помещението и събраните в него артисти и помощен персонал. Можеше да си представи какво ще си помисли Марк, като види Туик и останалите от трупата. Бяха необичайно разнородна компания, която включваше от младежи с вид на улични гамени, какъвто бе и самият Туик, до по-старите, почти пред пенсия членове на екипа, събрани от Рената. Всички до един бяха професионалисти. Алекса се съмняваше, че би събрала по-подходяща трупа, ако трябваше сама да ги подбира. Но все пак беше длъжна да признае, че взети заедно, приличаха на британски вариант на армията на Кокси. Както бе притеснен за инвестициите си в момента, Марк сигурно ще изпадне в ужас, когато види трупата, след като ремонтът в „Риджънси“ приключи и репетициите се преместят там.

— Десет минути — извика Туик, след като сцената завърши, после се извърна към Алекса. — Е, уредено ли е за „Таной“?

Алекса се загледа в пуловера на скута си.

— Работя по въпроса. Не се притеснявай, няма да използваме старата озвучителна система. Ще имам грижата.

— Минах оттам вчера — настоя Туик. — Бригадирът ми каза, че в плановете не се предвижда подмяна на „Таной“.

— Ще се погрижа за това.

— Алекса! — дотича развълнувана Рената. — Какво мислиш? Не се ли справя великолепно Туик?

— Обсъждаме озвучителната система — подхвърли Туик.

— Какво каза Марк?

— Нямах възможност да разговарям с него. — Алекса се срамуваше от откровената си лъжа.

— Свободна ли си тази вечер? — запита Туик. — Искам да чуеш нещо.

— Да — неохотно се съгласи Алекса. Предварително знаеше, че Туик през цялото време ще ѝ натяква за подмяна на системата.

— Аз съм в следващата сцена — бързо изрече Рената. — Ще се видим по-късно.

Мислите на Алекса отново се върнаха към проблема с озвучителната система. Когато предвиждаше първоначалните си разходи, не се бе сетила да включи някаква сума за ремонта ѝ.

Приклещена в бюджет, който определяше парите точка по точка, Алекса нямаше възможност да лавира. В него просто не бе предвидена сума за подмяна на озвучителната система, а тя не желаше да моли Марк за нищо повече. Сега изчакваше с надежда, че някое друго бюджетно перо ще падне под предвидената сума и така ще има възможност да подмени озвучителната система.

След края на репетицията Туик я върна обратно до Сохо със стария си автомобил. Паркираха и изминаха няколко пресечки пеш до сексмагазина „Пуси Кет“. Поеха по задните стълби и се добраха до таванчето на Куинтън Малмсби.

— Окей, Куинт — каза Туик, след като приключи с представянето, — нека да чуем какво имаш.

Алекса се отпусна до Туик и потъна в кушетка, която очевидно служеше за легло. Опита се да не зяпа много явно момчето с яркооранжеви коси и гъсти черни вежди, седнало пред огромната клавиатура. За разлика от всички останали апарати, които бе виждала досега, тази клавиатура разполагаше с многобройни лампички, лостове и бутони. Приличаше на марсиански модел на пиано.

— Първо — изрече той и гласът му прозвуча изненадващо тих в противовес на смущаващата му външност, — темата на Рената. След това ще чуете интродукцията на измамника, няколко варианта за смяната на декорите, за скандала и любовната сцена.

Алекса простена вътрешно. Как да им каже, след като толкова много са се трудили, че не може да си позволи музика, а още по-малко оригинална композиция.

Куинт се забави малко, докато натискаше бутоните и правеше настройките. Гърмящата музика, разнасяща се от бара под тях, изпълваше малкото помещение и караше кушетката да вибрира. Алекса поклати глава към Туик, разбирайки, че тази музикална композиция е поредната му гениална творческа идея. Имаше и още оригинални замисли за осветлението, постановката и декорите, които изобщо не си беше представяла за възможни. Трудно се издържаше на непрекъснатите му творчески хрумвания.

Куинт изсвири първата нота и за изненада Алекса стаята се изпълни със звуци, сякаш свиреше цял оркестър. Тон след тон мелодията се разгръщаше в таванското помещение и заглушаваше шума отдолу. Хипнотизирана, Алекса слушаше. Когато Куинт изсвири любовната тема, очите ѝ се напълниха със сълзи. Скочи от леглото и бързо се приближи до момчето.

— Никога не съм чувала нещо подобно. Красиво е! — Седна до него и бързо го прегърна.

— Това е синтезатор — поясни Куинт. — Симулира до съвършенство всички познати на човека инструменти. Красотата му е в това, че за изпълнението е нужен само един.

— Покажи ми как работи — помоли го Алекса. — Изсвири ми отново темата на Рената.

Куинтът я повтори без никакво усилие, а когато свърши с нея, Алекса поиска да чуе още веднъж любовната мелодия. В продължение на цял час, тя внимателно изслуша отново цялата композиция.

— Никога няма да се получи на система „Ганой“? — извърна се към Туик.

— Не.

— Трябва да го вземем. — Замълча. Не е редно да ги подвежда. Не може да си го позволи. — И-и-скам да кажа, че е прекрасно, една от най-хубавите композиции, които някога съм чувала... наистина. Но просто не разполагам с парите.

— Готов съм да ви дам музиката изцяло на кредит, срещу процент от продажбата на записи след премиерата. — Тревожният поглед на Куинтът го правеше да изглежда далеч по-млад от своите двайсет и пет години.

— Познавам хора в Германия, които са разработили озвучителна система с дистанционни високоговорители — обади се Туик. — Още не са я пуснали на пазара, така че съм почти сигурен, че ще ни дадат да я изпробваме. Ще трябва само да купим главното устройство и да инсталираме микрофоните. Ще се наложи прекарването на специални кабели, но само толкова. — Отправи ѝ широка усмивка, която сякаш разрешаваше всички проблеми.

— Само за момент, нека да помисля. — Никога преди не бе пожелавала нещо толкова силно. Трябва да включи тази музикална композиция към пиесата си. Внезапно ѝ хрумна как може да намери

парите. — Знае ли някой от вас студио, в което могат да направят евтини касети и плочи.

— Има едно студио в Ливърпул. Защо? — присвиха се въпросително кафявите очи на Туик.

— Мисля си за „Евита“ и „Котките“, когато излязоха в Лос Анджелис — бавно изрече Алекса. Боеше се да каже на Туик какво има предвид. Може да е неосъществимо дори за него. — Това, разбира се, бяха лондонски постановки и Ел Ей трябваше да изчака няколко месеца, докато дойдат, но музиката винаги предшестваше самите представления. Всички знаехме мелодиите още преди да видим пиесите. Следите ли мисълта ми?

Туик зяпна учудено за момент.

— Искаш да кажеш, да запишем и пуснем музиката преди премиерата на пиесата?

— Защо не? Няма ли така цял Лондон да бъде в очакване на пиесата? Ще си направим огромна реклама, а и ще получим приходи от музиката.

— Защо не? Защо не, по дяволите? — потърка увисналата на ухото му златна игла Туик. — Но не пропускаш ли основния проблем, старата озвучителна система?

— Съвсем не — увери го Алекса, — съвсем не.

На следващия ден, неделя, Алекса отиде в „Риджънси“, за да огледа по-отблизо системата „Таной“. За нейна изненада, Марк също беше там и преглеждаше седмичните отчети. Изглеждаше спокоен и непринуден в спортния панталон и риза с отворена яка.

— Някакъв проблем? — попита тя.

Марк вдигна очи и поклати глава. Т.С. се беше покачил на малкото бюро, което Марк използваше при посещенията си в офиса. Алекса се отпрати към компютъра, като едва сдържа усмивката си. Очевидно животното обожаваше Марк, който полагаше всички усилия да не обръща внимание на закачливите му движения. Все още не можеше да се похвали с първата си хваната мишка, но комичното му задоволство заслужаваше възхищение. Марк издърпа купчина компютърни разпечатки изпод него, но Т.С. не обърна никакво внимание на безпокойството.

Алекса изчака на екрана да се появи графикът за предстоящата седмица. Взираше се в зеления екран, без да вижда редиците с имена и цифри. После бавно стана от мястото си и се приближи до неговото бюро.

— Да? — вдигна поглед Марк.

Седна на стола до бюрото, така че погледите им да бъдат на едно ниво. Не за първи път забеляза уморените бръчици в ъгълчетата на сребристосивите му очи. Зачуди се дали е успял да разреши проблемите си в „Уиндзор Еърлайнс“. Миналата седмица бе изкупил основния пакет и сега изцяло владееше авиокомпанията.

— Марк, не мога да ти опиша колко много съжалявам за поведението си онази вечер в „Рифлекшънс“. Не знам защо се държах така... Предполагам, че бях разстроена от случая с обиска в Мексико. Помислих си, че не си ми повярвал. Нямах представа, че съм включена в черен списък. Съжалявам. Наистина оценявам това, което правиш за Рената и за мен. Извинявам се, че се държах толкова детински. — Марк мълчеше. Изглежда, очакваше да му каже още нещо, но тя не намираще други думи. — Съжалявам — повтори шепнешком, — ужасно съжалявам.

ГЛАВА 19

През следващата седмица Алекса изобщо не видя Марк. Идваше късно вечер, за да нагледа как вървят строителните работи и да ѝ остави кратки бележки. Трябваше да разбере кога ще отсъства от града за три или четири дни. Знаеше, че често пътува по работа, но искаше да научи дали някой път няма да отсъства и през уикенда, когато строителните работници също ще са в почивка. Получаването на такава информация бе трудна задача, тъй като Марк никога не споделяше с нея плановете си.

Обедното слънце промушваше топлите си лъчи през единствения прозорец на кабинета и те огряваха бюрото ѝ. Алекса се приготвяше за поредното пътешествие до репетиционната зала. Точно в този момент вратата се отвори и на прага застана Марк.

— Би ли искала да помогнеш при избора на плат за тапицерията? — попита той и пропъди задрямалия Т.С. от стола си, после захвърли куфарчето върху бюрото.

— С удоволствие — усмихна му се весело. Ако иска да разбере нещо за плановете му, ще трябва поне да си поговори с него.

— Да вървим — каза Марк, без да отвърне на усмивката.

Алекса предположи, че ще я заведе до някое лондонско мебелно студио, но когато влязоха в един небостъргач с огледални стъкла и Марк натисна бутона на асансьора, на който пишеше „покрив“, тя не се съдържа и попита:

— Къде отиваме?

— В Манчестър. — Резкият му отговор пресече всички по-нататъшни въпроси, така както едносричните му реплики, докато пътуваха с колата, бяха угасили желанието ѝ за разговор.

Стигнаха на най-горния етаж и Марк я изведе през една необозначена врата към покрива, където черен хеликоптер, наподобяващ някакъв футуристичен бръмбар, беше заел позицията върху изрисувания оранжев кръг. Отстрани на хеликоптера стоеше емблемата на „Трайъд“ — стилизирана буква „Т“, пронизана от сребриста мълния.

Марк ѝ помогна да се настани на задната седалка, която се оказа изненадващо просторна, като се има предвид аеродинамичната форма на машината. После даде нареждане на пилота да потегля. С глухо бръмчене хеликоптерът се издигна право нагоре и едва тогава се устреми напред. Алекса се взираше със страхопочитание през тъмното стъкло, докато под тях се низеха кварталите на Лондон, стари кули, обградени от строителни скелета и многоетажни модерни здания. Марк измъкна от куфарчето си портативен компютър и започна да натиска клавишите.

Само след минути вече бяха излезли от града и летяха над потъналите в зеленина околности. Преминаха над цъфнали градини, затънтени селца, поляни с диви цветя.

Алекса се наведе напред и попита пилота:

— С каква скорост се движим?

— Малко над четиристотин километра в час. — Мъжът помилва множеството примигващи лампички върху командното табло. — Той е като реактив. За половин час сме там.

— О! — възкликна Алекса и си припомни, че във Великобритания ползват хеликоптерите по същия начин, по който в САЩ ползват частните самолети. Тъй като разстоянията бяха помалки, хеликоптерите се оказваха по-подходящи за тук.

Приземиха се върху зелено поле край група тухлени постройките, покрити със сажди. Когато слязоха, перката на хеликоптера все още продължаваше да се върти и полученият вихър навираше косата в очите ѝ, докато крачеше след Марк към стар модел „Бентли“, който ги чакаше на съседната поляна.

— Това е един от проектите за възстановяване на Търговската асоциация — поясни Марк и посочи овехтелите от времето здания, покрай които минаваха.

В една от сградите в рамките на комплекса ги въведоха в шивашко ателие, където два топа плат бяха опънати върху дебела дъбова маса.

Марк посочи плътна дамаска с цвят на слонова кост, със златен лебед, заобиколен от тъмнозелени лаврови клонки.

— Това е копие на плата, използван при откриването на „Риджънси“ през хиляда осемстотин деветдесет и трета. — Обърна се

към другата мостра. — А това е като дамаската, с която е претапициран театърът през хиляда деветстотин и трийсета.

Алекса разпозна релефната яркочервена материя, която видя по столовете при първото си посещение в театъра. Беше красива — традиционното червено, използвано в залите през по-голямата част от века — но пък светлият плат, с финия си рисунък, нямаше равен на себе си.

— Коя предпочиташ? — Строгият, делови тон на Марк чувствително се беше смекчил.

— Ами — предпазливо изрече Алекса — има ли разлика в цената?

— Разходите по подновяването ще се поемат от „Трайъд“. — В гласа му отново прозвучаха ледени нотки. — Коя смяташ, че ще бъде най-добре?

— С лебеда. Няма да има друг толкова красив театър в Лондон. — Представяше си как нежната материя с цвят на слонова кост ще изпъква на фона на златните орнаменти в театъра. — Но ще бъде ли готово навреме?

— Това ще е специална поръчка — отвърна Марк и я поведе по извитата вътрешна стълба към кабинета на директора.

— Извинете, господин Кимбръф — посрещна ги той. — Ако знаех, че ще дойдете...

— Няма нищо. Това е Алекса Макензи. Работи с мен. Избрахме плата с лебеда. Ще ни трябва след месец.

На Алекса ѝ се стори, че видя как мъжът преглътна мъчително, но на глас отвърна:

— Разбира се.

Почтителното му отношение към Марк я убеди, че той стои и зад този проект, също както при фабриката за обувки, в която работеше братът на Джайлс.

— Значи поръчката ще е готова в края на месеца? — попита Марк и директорът кимна. — Последната седмица ще бъде извън страната, но Алекса ще наблюдава поставянето.

Алекса замръзна. Ама че късмет! Марк ще отсъства от града цяла седмица. Беше разбрала кога няма да го има без изобщо да се налага да задава подозрителни въпроси. Сега трябва само да нагласи

записите в компютъра, така че да не разбере, че е похарчила от парите за костюми за озвучителната система.

На връщане Марк се поотпусна и ѝ разказа какви са намеренията му за „Риджънси“. Изглежда реставрирането на стари сгради му беше нещо като хоби и той твърдо бе решил да възвърне предишното великолепие на театъра.

Приземиха се върху яркия оранжев кръг под спускащия се воал на здрача. Марк здраво я улови за рамото, докато продължаващите да се въртят перки завихряха въздуха край тях. Двамата бързо притичаха до входа към сградата. Черните му коси бяха разпилени в хиляди различни посоки и това му придаваше по-младежки вид. Ръката му продължаваше да стиска рамото ѝ и докато вървяха към асансьора, Марк се движеше по-близо от необходимото. Напомни ѝ да избере агенция, която да организира рекламната кампания.

— Ще мина в сряда следобед да видя с какво разполагаш, ако си там.

Извърна се с лице към нея и тя почувства възбудата от очакването, неспособна да я прогони въпреки всичко, което бе узнала за него.

— Ще бъда там — отвърна тихо.

Минаваше пет часът в сряда, а Марк все още не се беше появил. Алекса приключи с работата си за деня, както и с част от тази за следващия. Изсипа консерва котешка храна „Уискас“ в купичката на Т.С. и я остави пред вратата на кабинета. Котката, която напълно пренебрегваше задълженията си на ловец на мишки, изведнъж се размърда и зарови муцуна в купичката. Единствените две неща, от които се интересуваше това създание, бяха храната и Марк Кимбръф. Алекса изключи осветлението и пхна ключа във вратата на служебния вход.

— Много ли закъснях? — Неочакваният звук от гласа на Марк иззад нея я накара да подскочи.

— Н-не. — Извърна се на пети. Стоеше облеган на стената на сградата, с отпуснати рамене, с разхлабена вратовръзка и разкопчано най-горно копче на ризата. Лицето му имаше измъчен, посърнал вид и в сянката изглеждаше години по-стар. — Ял ли си? „Айви Грил“ е

точно зад ъгъла. — Помисли си, че определено не изглежда в настроение да преглеждат офертите за реклама.

— Добра идея. — Тръгнаха към кафенето. — Съжалявам, че закъснях. Цял ден бях на събрание и забравих, че ти обещах да мина.

— Няма проблем — увери го тя и продължи да бърбори за пиесата, докато стигнаха до заведението. Алекса поддържаше разговора и по време на храненето. Марк изглеждаше угрижен и като че ли изобщо не я слушаше.

— Наистина съм във възторг от рекламните предложения, които получихме, но нека го оставим за друг ден.

Той се поизправи на стола и се усмихна измъчено.

— Толкова зле?

— Какво?

— Толкова зле ли изглеждам? — повтори уморено.

Не, толкова добре. Твърде добре.

— Изглеждаш уморен. Гроги си, нали?

— Не съм спал почти цяла нощ.

— Тогава трябва да си починеш тази вечер. Ще свършим това друг път.

Марк кимна и Алекса продължи да поддържа едностранно въодушевения разговор, докато вървяха обратно към „Риджънси“.

— Пооправих се. Хайде да видим с какво разполагаме.

Алекса се поколеба. Рекламата представляваше едно от най-големите пера в бюджета на пиесата. Марк сигурно ще се взира в него още по-щателно отколкото при останалите, не изискващи толкова много средства неща. Искаше да е свеж и добре отпочинал, преди да види онова, което бе избрала.

— Сигурен ли си? Всеки ден съм тук.

Взе ключа от ръката ѝ и отвори вратата.

— Напълно сигурен съм.

Излегнат до празната купичка и зает с поредната си баня за деня, Т.С. скочи на крака веднага щом видя Марк. После с дълги гальовни извивки отърка оранжевото си кожухче в панталона му. Алекса преглътна усмивката си, докато Марк прескачаше мъркация братовчед на лъвовете, за да влезе в офиса.

— Помолих всяка агенция да подготви проект за плакат и оферта. Плакатът ще се използва също за рекламните и за програмите.

— Подаде му пакета на една от предложените от него агенции. После се засуети с някакви хартии, докато Марк разпъваше предложението върху бюрото си.

— Хм — изсумтя, след като прочете материала и разгледа макета на плаката. Алекса му връчи второто предложение. Той погледна плаката, после нея. — По-добре е, не мислиш ли?

— Да. — Избута мъркащия Т.С. от стола до бюрото му и седна.

Когато му подаде третия плакат, очите му блеснаха.

— Определено — усмихна се към нея. — Това е! Ако и офертата им е приемлива, да работим с тях. Добра ли е?

Тя кимна с глава, като се опитваше да прикрие вълнението си.

— Каква е тази агенция? — Марк присви очи и разгледа емблемата. — „Уилкинс и Уилкинс“? Не ми е познато.

Алекса пое дълбоко дъх.

— Съвсем млади са, току-що завършили училище. Имат един таван в Сохо. Личи си, че са талантиливи.

— Феноменални са, но дали ще могат да направят всичко, от което се нуждаем? — Марк вдигна плаката, който беше изцяло в тъмнозелено, с изключение на тънката сребриста линия, очертаваща стройна фигура на жена в дълга прилепнала рокля. Главата ѝ представляваше буен вихър от минзухарени къдри. Пръстът му очерта самотния кичур, който се извиваше встрани и оформяше думата *Рената*. Под името ѝ с по-малки сребърни букви беше изписано заглавието на пиесата: *Невъзможност*.

— Сигурна съм, че ще се справят. Нови са в бизнеса... — Чу задъханото вълнение в собствения си глас и пое дъх — ... Но са талантиливи. Веднага разбраха образа, който им описах, докато в нито една от останалите агенции не ми предложиха това, което исках.

— Значи това — Марк размаха плаката пред нея — е било твоя идея?

— Какво може да е по-добро от червени коси и една-единствена дума „Рената“? Цялата кампания ще е съсредоточена върху Рената и нейното завръщане. Пиесата е на втори план. Е? Какво мислиш?

— Мисля? Какво мисля? — Марк прокара пръсти през косата си. — Мисля, че си невероятно талантилива, но... — замълча многозначително. — Мисля, че трябва първо да го обсъдим.

Усети как страните ѝ пламват от неочакваната похвала. Може би ще успеят да работят заедно, независимо от всичко.

— Никой не е по-благоприятен от мен да се дава шанс на младите британци, но има някои чисто технически положения, които трябва да проучим, преди да им възложим задачата. Много често начинаещите фирми не успяват да доставят продукта не защото са несериозни, а от липса на опит. Може да не разполагат с нужните налични средства за покриване на разходите. Може да ни вземат парите и да ги похарчат за покриване на дългове по предишни поръчки. И когато дойде време за нашия плакат, да се окаже, че нямат повече средства. Ще се наложи да даваме още пари, а това не смятам да допусна.

— Но те...

— Изслушай ме, Алекса. Не съм казал, че няма да работим с тях, но ако решим, ще трябва да следиш сметките им съвсем отблизо. Точно в момента си имам ужасно много проблеми.

Искаше ѝ се да го попита за проблемите му, но не смееше да подлага на риск възстановените им отношения.

— Ще бъда много внимателна с „Уилкинс“.

— Добре. Сега по въпроса за Рената. Като изграждаш цялата рекламна кампания върху нея, по този начин ѝ подчиняваш и пиесата. Ако с нея се случи нещо, отпада всякаква възможност пиесата да постигне успех.

— Тя е пиесата — настоя Алекса. — Написах я за нея. Вече няма нищо общо с наркотиците — изобщо не се притеснявам за нея.

— Ами ако я блъсне кола или си счупи крак?

— Не е справедливо към теб, нали? Ти ще загубиш инвестициите си, ако нещо се случи с нея.

— Готов съм да рискувам — отвърна Марк, — щом и ти си готова. Идеята за кампанията е блестяща. Просто искам да осъзнаеш какво рискуваш.

— Като говорим за рискове, имам и друга идея. — Видя го как си поема дълбоко дъх. След като му обясни плана си за предварителна продажба на билети чрез собствена каса по намалени цени, той изглеждаше скептично настроен. — Искам всички да очакват с интерес завръщането на Рената — продължи Алекса. — Ако си купят билети

по-рано, ще можем да получим пари и да ти ги дадем да ги инвестираш. Така бихме могли да спечелим още преди откриването.

— Това няма да се хареса на разпространителите на билети. Няма да могат да предприемат нищо, ако пиесата не се получи чак такъв хит, но не е и съвсем зле, за да бъде спряна. Тогава могат да се откажат от работата.

— Но тя ще бъде хит. Ела на някоя репетиция и ще видиш.

Наложи се да го убеждава известно време, но накрая той се съгласи да изпробват идеята ѝ за билетите.

В събота вечер Алекса се приготвяше да излезе с Чонси Бедингтън. Вследствие на тристагодишната титла и богатство у него имаше някакво прекалено силно развито джентълменско чувство, към което ѝ беше трудно да се нагоди. „Никакви извинения, каза си тя, докато се обличаше, човекът е истинска досада, но пък ти си самотна.“ Както винаги, Чонси беше точен и двамата пристигнаха в достъпния само за тесен кръг лица клуб „Белият слон“ още преди масата им да е готова. Настаниха ги в салона за коктейли и тъкмо им донесоха питиетата, когато Алекса чу изискан женски глас зад себе си.

— Чонси, колко е хубаво, че те виждам! — извърна се и видя Шърмейн Кроун да се насочва към масата им. До нея вървеше Марк Кимбръф, който само кимна сдържано. — И... ъъ... — Шърмейн се извърна за помощ към Марк.

— Алекса Макензи — подсказа ѝ той.

— Да, разбира се. Как сте? — попита Шърмейн, все така щастливо усмихната към Чонси.

— Добре — отвърна Алекса и бързо погледна надолу към бялата си рокля. Ама че късмет! Защо реши да облече точно същата рокля, с която беше и на партито у Одри?

Преди да успее да възрази, Чонси настоя да седнат при тях. Издокарана в къса черна рокля, украсена със сребристо, Шърмейн беше център на вниманието. Голяма сребърна диадема, закрепена върху кока ѝ, придържаше мрежест воал, който падаше над лицето и ѝ придаваше вид на излязла от трийсетте години на века.

— Чух, че пиесата върви невероятно добре — продума тя. — Сигурно сте ужасно благодарна на Марк.

— Всички творчески идеи принадлежат на Алекса — подхвърли Марк и ѝ се усмихна.

Шърмейн ги изгледа над ръба на чашата с вино. Тя ревнува, с удивление установи Алекса. Независимо от парите и красотата си, Шърмейн не е напълно сигурна в Марк.

— Виж, ето го и татко — възкликна тя и посочи изискан мъж с посребрени коси и същите светлосини очи като нейните. — Татко — продължи, след като си размениха поздравии, — нали помниш Алекса? На партито на Одри всички много се възхитихме на роклята ѝ.

Търстън Кроун кимна любезно, но Алекса се съмняваше, че изобщо я е забелязал на партито.

— Определено добре използваш дрехите си — допълни Шърмейн, като погледна първо към Марк, а после към Чонси.

По страните на Алекса изби топлина, но преди да се наложи да отговори, пристигна сервитьорът, за да ги покани на масата. Докато се отдалечаваха, Марк улови погледа ѝ и ѝ се усмихна неочаквано топло.

В ресторанта компанията му се оказа настанена близо до тяхната маса. Към групата им се присъединиха още неколцина по-възрастни мъже.

— Бих казал — подхвърли Чонси, — че слуховете може би са верни.

— Слухове? — изпълни я някакво мъчително усещане.

— Струва ми се, че тези господа се опитват да убедят Марк да се кандидатира за място в Парламента.

— В момента виждаш всички действително влиятелни политически мъже в Англия — увери я Чонси.

Но Алекса изобщо не гледаше към тях. Докато слушаше скучните разсъждения на Чонси за възможността от още една студена зима, тя крадешком хвърляше погледи към Марк. Всеки път, когато той погледнеше към нея, тя му се усмихваше, защото знаеше, че изпод черния воал арктически сините очи улавят всяка усмивка.

Докато Чонси поръчваше питиетата след вечеря, тя се извини и отиде до дамската тоалетна. На връщане, когато минаваше по коридора покрай телефонните кабинки, видя Марк.

— Алекса — заговори я той и застана точно пред нея, — какво ще правиш утре?

ГЛАВА 20

Алекса се взираше през прозореца на ягуара, който летеше през полята. Когато я попита какво ще прави в неделя и тя му отвърна, че няма никакви планове, бе помислила, че Марк иска да работят нещо по продукцията. Изненада я, като пристигна пред вратата ѝ с намерение да я заведе на пикник.

— Накъде отиваме? — извърна се към него и забеляза колко спокоен изглежда, подпрял лакът на спуснатия прозорец. Облечен в бял ленен панталон със съвършени ръбове и тъмносиня спортна фланелка с къс ръкав, той изглеждаше много по-непринуден, отколкото се чувстваше тя в кораловочервената си лятна рокля с презрамки.

— Малко след Пилдоун Кросинг. Ходила ли си някога нататък? — Обърна се към нея и ѝ се усмихна с бавната и закачлива усмивка, която не бе виждала след Мексико.

Тя поклати глава. Среща. Това си беше среща, а тя едва сега го осъзнаваше. Защо? Та той е практически сгоден за Шърмейн. Какво е замислил? Не може да си позволи да го отблъсне, но няма намерение да позволи връзката им да се превръща в нещо повече от делово партньорство.

— Ще ти хареса. Кент е градината на Англия.

Трябваше да се съгласи с него. По яркото небе се рееха млечнобели ефирни облачета, а леко поклащащите се от вятъра поляни с жълтеникави диви цветя сякаш приветстваха августовското слънце. Свърнаха от магистралата по тесен, двупосочен път, обграден от високи папрати, които се извисяваха даже над ягуара. Марк нито веднъж не намали скоростта, докато с овладяна лекота вземаше неравните завои. Накрая стигнаха до струпани на едно място няколко къщи и магазини, заобиколени от тристагодишни дъбови дървета.

— Пилдоун Кросинг — обяви Марк и отклони ягуара от главната селска улица по тесен, непавиран път, все още дълбоко изровен от пролетните дъждове. Изминаха няколко километра под сводовете на

извисените като катедрали дъбове, преди Марк да свие в още по-тесен черен път, на чиято табела пишеше: „Уиндам Хол“.

— Какво мислиш? — попита той, когато спря пред голяма каменна къща, която трябва да беше поне на сто години.

Като излязла от туристическа брошура, помисли си Алекса, загледана в обраслата в зеленина постройка. По обветрените от времето камъни се преплитаха гъсти бръшляни, които обвиняваха величествените комини. Оловните стъкла на прозорците проблясваха и отразяваха златистите слънчеви лъчи в малкия вътрешен двор. По неокосената поляна бяха избуяли китки диви цветя.

— Харесва ми! — отвърна на глас, загледана в пълната с рози градина. Двойка влюбени сойки се стрелна във високите дъбове край алеята, а някъде в далечината, печална гълъбица изгука нещо на другаря си. — Кой е собственикът?

— Банката — отвърна Марк и изключи двигателя. — Задръж — извика към нея, докато тя слизаше от колата.

— Побързай!

Настигна я и двамата поеха заедно по застланата с плочи пътека към входната врата. Зеленината по оградата на двора беше плъзнала над пътеката и прекрачила чак по мъхестите камъни.

— Електричеството е изключено — поясни Марк, докато влизаха. От сводестото входно фойе се виеше спираловидна стълба, която събуждаше спомени от приказките. Нахлулите снопове лъчи осветиха прашинките, затанцували в предизвиканото от отварянето на вратата течение. Въздухът имаше тежък, застоен мирис, сякаш празната къща се отваряше за първи път от месеци. — Насам. — Марк постави ръка на рамото ѝ и я насочи по широкия коридор. — Големият салон. — Посочи с ръка към просторна стая с дебели, открити греди по тавана. От голямата централна греда висяха три бронзови полилея, предназначени за свещи, а не за електрически крушки.

— Погледни тази камина — възкликна Алекса. Приблужи се до каменното огнище и застана пред отвора. — Мога да вляза вътре. — Приведе се напред и се провря в отвора.

Марк я хвана за ръката и я издърпа навън.

— Какво мислиш? — попита, без да я пуска.

— Прекрасно е. Само ми се искаше да има осветление. Щяхме да виждаме по-добре. — Изтри малко петънце от сажда върху голото си

рамо.

Когато влязоха в библиотеката, Алекса трябваше да потисне мъчителния пристъп на завист. Дъбови полици от пода до тавана съхраняваха стотици, подвързани в кожа томове. Висока подвижна стълба осигуряваше достъп до най-горните рафтове. На едната стена изцяло изваяна камина излагаше на показ изключително широката си полица, по която бяха наредени множество ръчно украсени, със златни орнаменти книги.

— Оставили са книгите, а са взели мебелите?

— Несъмнено са продали мебелите парче по парче. Но се съмнявам, че някоя от тези книги е с особена стойност. — Марк я изведе от библиотеката обратно в коридора. Спряха за момент на прага на трапезарията с нареден във форма на рибена кост кестенов и орехов паркет. — Обмислям да купя това място. Имам нужда от някакво убежище за почивните дни на достъпно от Лондон разстояние. Какво мислиш?

Погледна към нея със сериозните си сиви очи. Какво мисли? Определено беше позеленяла от завист. Веднага щом се сдобие с някакви пари, ще си купи къщичка в провинцията.

— Харесва ми. Действително ми харесва. Ще трябва много работа. Да видим останалото.

— Ще направя някои проучвания за архитектурната история на Уиндам Хол. Собственичката, възрастна дама, която се е оттеглила в Португалия, изглежда, не знае много. Смята, че стълбището е правено от Гринлинг Гибънс, но не е сигурна.

— Нека ти помогна. — Думите се изплъзнаха от устата ѝ, преди Алекса да разбере какво става. — Много ме бива за проучвания.

— Чудесно, напоследък наистина съм ужасно зает. Само разбери кой и кога, а след това ще решим как е най-добре да възпроизведем материите и мебелировката от епохата.

Алекса кимна безмълвно. Точно това ли искаше да каже? „Ще решим.“ Наистина ли смята да се възползва от помощта ѝ? Ами добрата стара Шърмейн? Може би работата им в крайна сметка не е сигурна. Усети как по тялото ѝ се разлива топла вълна. „Ще решим“. „Престани, Алекса! Слушай разума, а не сърцето си!“ Напомни си, че това е мъжът, който не си беше дал труда да ѝ се обади нито веднъж

след онази нощ в Мексико. „Бъди по-умна този път! Не се хващай отново на въдицата!“

След като разгледаха спалните помещения на горния етаж, които отчаяно се нуждаеха от ремонт, двамата се върнаха при колата за кошницата и одеялото за пикник.

— Насам. — Марк я поведе встрани зад къщата.

— Толкова е тихо — прошепна Алекса.

— Най-близките съседни са в Пилдоун Кросинг, а това е почти на пет километра. В града виждам прекалено много хора. Имам нужда да се махна. — Малко поточе, обкичено със синьо-лилави диви цветя, криволичеше сред високата трева и се губеше в гората. Спряха при високия бряст на ръба на потока и Марк остави кошницата на земята. — Изглежда ми добро място за пикник. Как мислиш?

— Идеално.

Той разпъна одеялото върху тревата и й даде знак да се настани. Алекса внимателно седна на меката материя. Миризмата на мокра трева и влажна пръст се смесваше с тази на орловите нокти. Наистина беше идеално. Марк й се усмихна, докато изваждаше невероятен брой пакети от голямата кошница с капаци.

— „Фортнъм енд Мейсън“? — поинтересува се Алекса, оглеждайки студено пушената съомга, пирожките с дивечово месо и цяла колекция други студени меса и сирена.

— Къмбърбеч — отвърна Марк и измъкна бутилка вино.

— Къмб...

— Икономката ми, госпожа Къмбърбеч. Тя направи всичко. Вече е малко старичка за тези неща. — Отвори друга кутия, откъдето се пъчеха студени гърди от петел и чиния с някакъв сос, който Алекса не можа веднага да назове. — Госпожа „К“ не обича особено да я будя след полунощ и да й поръчвам продуктите за пикника да са готови рано сутринта. След шейсетте стават малко раздразнителни.

Шейсет? Раздразнителна? Значи някаква баба се грижи за Марк? Усмихна се против волята си. Не беше планирал предварително този пикник. Снощи... ами той сигурно си е помислил... Е, наистина се опита да предизвика ревността на Шърмейн като флиртуваше с него. Споменът за онзи първи пикник в Мексико отново изплува в съзнанието й. Въпреки резервите й към Марк, усети как я обзема същото тревожно и въпреки това възбуждащо усещане.

— Вино? — протегна ѝ чаша шардоне и тя я пое.

През следващите два часа продължиха да обсъждат приятелски обновяването на Уиндам Хол, като същевременно се гощаваха с лакомствата на госпожа Къмбърбеч. Алекса се опитваше да запази известна дистанция от него, но твърде често се улавяше, че ѝ се иска да не знаеше толкова неприятни неща за него и това да беше началото на познанството им.

Марк прибра обратно празните кутии и измъкна малка кошничка с ягоди, заедно с опаковка бита сметана. Щом Алекса посегна към ягодите, той ѝ подаде парче кейк.

— Ромовият кейк на госпожа „К“. Идеален е с ягоди и сметана — намигна и ѝ се усмихна закачливо.

След като довършиха всичко и събраха нещата в голямата кошница, Марк се излегна по гръб, загледан в следобедното слънце, което хвърляше светли петна върху одеялото през гъстия листак на бряста. Алекса извърна глава с горещото желание да не обръща внимание на факта колко силно я привлича, независимо от всичко. Насили се да съсредоточи вниманието си към шепота на лекия ветрец във върховете на дърветата и тихото ромолене на поточето.

— Алекса — извърна се на една страна Марк и се подпря на лакът. — Бих искал да ти обясня някои неща.

Нещо в тона му я накара да застане нащрек. Тя изпъна гръб и застина в очакване.

— За „Уиндзор Еърлайнс“.

Положи огромно усилие да не показва удивлението си, но ако се съдеше по изражението му, опитът ѝ беше неуспешен.

— Когато бяхме в Мексико, не бях напълно откровен с теб. Знаех, че „Уиндзор“ имат неприятности, че ще им заема пари за рефинансиране, ако не успеят да разрешат проблемите си. Трябваше да ти го кажа, вместо да говоря само за Търговската асоциация. Наистина действам активно чрез Асоциацията, но рискувах мой собствен капитал, за да помогна на „Уиндзор Еърлайнс“.

— От колко време работеше по рефинансирането?

— Когато се запознах с теб, тъкмо бяхме на етапа на разговори. Трябваше да ти кажа цялата истина.

Алекса забеляза как уморените бръчици, които цял ден липсваха, отново се връзват край очите му. Изпъна се насреща му и подпря глава

върху сгънатата си ръка.

— Няма нищо.

— Не, не е така. Цялата истина винаги е най-добрият подход. Трябваше да ти кажа, че възнамерявам да ги кредитирам, ако не успеят да се отърват от контрабандата.

Алекса се поколеба, чудеше се дали Стивън не е разбрал погрешно телефонния разговор, дочут в колата. А като се има предвид взаимната им омраза, възможно е и нарочно да се е опитал да го изкара лош. Това е без значение, каза си тя при спомена за онази нощ в Кабо, който едновременно върна със себе си и унизителната гледка на Марк и Шърмейн. Нищо чудно, че изобщо не ѝ се обади. Сега отново я гледаше с онзи поглед, по който толкова си беше паднала в Мексико. Какво иска този път? Няколко секунди преценяваше ситуацията и реши, че трябва да се възползва. Искаше новата стереосистема да бъде монтирана, преди Марк да е разбрал какво става.

— Марк. — Отправи му най-пленителната си усмивка. — Аз съм тази, която трябва да се извини за... тестовете за наркотици. Получи се ужасно недоразумение. Вината наистина е моя, че...

Преди да успее да довърши, Марк се протегна и я привлече в ръцете си. Топли и твърди, устните му срещнаха нейните и настояха да ги разтвори. Когато се подчини, езикът му се плъзна в устата ѝ. С няколко бързи движения откри нейния, помилва го нежно и без повече да се отделя от него, се зае да го обхожда отново и отново.

Алекса се отпусна и се остави да я целува, като в същото време се опитваше да насочи мисълта си към това как ще го измами. Марк простена тихо и се прехвърли отгоре ѝ, притискайки я в меката пръст под одеялото. Отдръпна се назад — тъмносивите му очи бяха замъглени от страст. Измъкна кичур от косите ѝ и нежно го помилва, преди отново да я целуне. Езикът му се плъзна между разтворените ѝ устни и той продължи да я целува. Алекса почти престана да чува ромоленето на близкия поток и чуруликането на птичките в дърветата над тях. Едва когато плъзна ръка по настръхналите ѝ зърна, тя усети горещата топлина, която се зараждаше между бедрата ѝ. Няма да ѝ причини това — не и този път. Постави ръка на гърдите му и го избута.

По дяволите! Марк се претърколи по гръб и се загледа в балдахина от дървета. Ненавиждаше се за това, че я желае, но безспорно беше така. Слънчевите лъчи се процеждаха между листата и

редуваха тъмни и светли проблясъци. Също като Алекса, помисли си той, светлина и мрак, прилив и отлив.

— Алекса, какво искаш, за бога?

— Марк... аз... не можем.

Седна и погледна надолу към нея.

— Защо не, по дяволите?

Тя също се изправи седнала, сви крака под тялото си и вдигна очи към него с плаха усмивка.

— Имаме общ бизнес. Не е разумно да...

— И Мексико никога не е било? — Опита се да заглуши сарказма в гласа си, но изразът на лицето му разкри, че е улучил право в целта.

— Не биваше. Но имах нужда да...

— Да спиш с някого? — попита Марк. Видя я как кимва смутено, а страните ѝ порозовяват. — Не, имаше нужда от много повече... и още имаш. Дава ли ти Стивън това, от което се нуждаеш.

Тя поклати глава и медено русите ѝ коси се разпиляха по голите ѝ рамене.

— Нека аз ти го дам!

Алекса се извърна и се загледа в брезовата горичка в отсрещния край на поляната. Марк се протегна и улови брадичката ѝ в ръка, за да я накара да го погледне.

— Какво искаш от мен?

Тя сведе глава и постави нежна целувка в извивката на дланта му, преди отново да вдигне очи към него.

— Искам да бъдем приятели. Нека започнем с това, да видим какво ще стане. Самотна съм, объркана и много притеснена заради пиесата. Излъгах, като казах, че съм имала нужда само да спя с някого. Казах го, защото е по-лесно, отколкото да призная, че се страхувам. Нека да не бързаме.

— Добре, да не бързаме, но не се зальгвай. Не си повтаряй, че между нас няма нищо. — Обгърна я с ръка през голите рамене.

Алекса се сгуши в него, като притисна глава в извивката на шията му. „Представя ли си изобщо какво му причинява?“ — запита се Марк. Може да се държи незряло и оскърбително и въпреки това да го накара да ѝ прости. Беше я довел днес в Уиндам Хол, за да види реакцията ѝ. Искаше да има място, където ще могат да са сами. Нескритото ѝ възхищение от къщата отразяваше неговия собствен

възторг. Няма никакво съмнение, че изпитва нещо към него. Но какво я възпира? Стивън? Бившият ѝ съпруг? Чонси?

Дълго останаха да седят така и мълчаливо да наблюдават как аленото слънце се спуска зад дърветата. Една по една птичките изоставяха песните и се връщаха в гнездата си, докато накрая можеше да се чуе единствено печалната мелодия на чучулигата.

— По-добре да вървим — каза Марк и неохотно я пусна.

Когато се върнаха при колата, двамата застанаха хванати за ръка и се обърнаха назад към къщата. Небето вече притъмняваше в тъмновиолетова здрачина и хвърляше меки сивкаво-червени сенки по обраслите в бръшлян стени.

— Тъжно е, че си тръгваме — прошепна Алекса и пристъпи по-близо до него.

— Ще се... — Сам се възпря да изрече „върнем“. — Започни проучването. Заминавам утре рано сутринта, нали помниш?

Погледна нагоре и му се усмихна закачливо.

— Помня.

По време на пътуването обратно към Лондон Марк поддържаше разговора, без да засяга лични теми. Алекса все още се нуждаеше от време, но той не можеше да се отърси от усещането, че днес е постигнал по-голям напредък, отколкото през всичките три изминали месеца. Когато я закара до дома ѝ, Марк я придружи до вратата и ѝ напомни да внимава за бюджета.

— Дръж здраво рекламната кампания и следи отблизо ремонта на столовете.

— Да, сър! — поздрави го присмехулно и погледна нагоре през невероятните си мигли. — Още нещо, сър?

— Обади се на секретарката ми, ако имаш някакъв проблем. Ще изпратят някой или ще се свържат с мен... каквото е необходимо.

— Марк! — Пристъпи по-близо до него и втвърдените ѝ зърна леко докоснаха тънката му памучна блуза. — Днес прекарах чудесно. Къщата е разкошна!

Повдигна се на пръсти, обви ръка около врата му и го целуна по бузата. По дяволите! Няма да я остави да се измъкне с това. Притегли я към себе си, целуна я и настойчиво пое меките ѝ устни, докато тя не се олюля в него. Марк вдъхна сладкия аромат с дъх на цветя на парфюма

й, все още запазен по кожата й, и прокара ръка по голия й гръб, докато усети, че настръхва под пръстите му.

Искаше да я чуе да изрича отново името му с онзи нежен, възбуждащ шепот, но вместо това се отдръпна.

— Права си — каза с усмивка. — Няма нищо между нас. Наистина?

Тежестта в гърдите й малко отслабна.

ГЛАВА 21

— Господин Кимбръф ви търси — повика я помощник-режисьорът.

Погледна косата си в огледалото на съблекалнята и набързо прокара четката, преди да посегне към едно от червилата в несесера. „Не му давай никакъв повод за подозрение“, напомни си тя.

Мина зад кулисите, надолу по стълбичките и слезе в залата. На слабата светлина различи само силуета на висок мъж, седнал на последния ред, заслушан в репетицията. Възелът от страховете се затегна още повече в гърдите ѝ. Тъй като системата „Волфшмид“ в момента не се използваше, Марк не би могъл да се досети какво е направила. Но истинското изпитание ще дойде, когато включат осветлението. Ще забележи ли, че далеч по-големите високоговорители „Таной“ са заменени с по-малки?

— Добре дошъл — поздрави го шепнешком и се плъзна на мястото до него.

— Привет — отвърна ѝ със сърдечна усмивка, но вниманието му незабавно се насочи обратно към пиесата.

С угълчето на очите си Алекса забеляза, че изглежда уморен и косата му има нужда от подстригване. Едва ли се е върнал отдавна — най-много преди ден или два. През последните три дни с тревожно нетърпение очакваше завръщането му. Дали при прехвърлянето на пари от сметката за костюмите за изплащане на озвучителната система е направила нещо, което да събуди подозренията му? Ако разбере, че е използвала тези средства и е работила „на черно“, за да плати за монтирането на системата, никой не би могъл да каже как ще реагира. Съвсем ясно бе дал да се разбере, че на никого не трябва да се плаща под масата, а тя наруши нареждането му, като направи точно това.

Обърна се и го дари с най-очарователната си усмивка.

— Е? — кимна с глава към сцената.

— Впечатлен съм. Мястото е станало страхотно. Платът е изключително подходящ — много по-хубав от червения. Всичко гладко

ли мина?

— Никакви проблеми. Вече приключихме. — Вдигна очи към него и видя, че я наблюдава с нещо повече от обикновен интерес. Изтри влажните си длани в дънките си.

— Искам по-късно да разгледам по-добре — прошушна той и отново насочи вниманието си към сцената.

Алекса преглътна смеха си. Марк бе чел сценария, но никога не бе присъствал на репетиция, защото едва отскоро можеха да използват театъра. За първи път виждаше младежите в уличната сцена. Видът им не подлежеше на описание: кожата и веригите властваха с пълна сила, също както тебеширенобелите лица с черни устни и сенки за очи. Но ако имаше някакви негативни впечатления, той ги запази за себе си.

— Прилича ли ти изобщо на плесенясалата пещера, в която те доведох? — попита Алекса, след като репетицията приключи и тя го изведе във фойето.

Марк поклати глава, но очите му и за миг не изпускаха нейните. Обзе я опияняваща тръпка на възбуда. Той дори не си даде труда да се огледа наоколо. Влезе в офиса и продължи да обяснява като картечница какво е свършила след заминаването му.

Марк спря, за да избута Т.С. от стола си.

— Никакви проблеми с рекламната кампания? — попита, докато седеше.

Алекса му показва произведението на изкуството, изготвено от „Уилкинс“. През цялото време, докато траеха обясненията ѝ, той не престана да кима и да я гледа напрегнато. От тъмните дълбини на сърцето ѝ започна да се надига някакво усещане за безтегловност, странно предчувствие за нещо. Невидимата паяжина на привличането, което винаги бе изпитвала към Марк, за пореден път изплува на повърхността, въпреки опитите ѝ да си припомни всички разумни основания да не му се доверява. Наложил се да се пребори с внезапния порив, да му признае всичко и да го помоли да не ѝ се сърди.

Настойчивият му поглед я смущаваше и тя глупаво заекна, докато му подаваше компютърната разпечатка за последните две седмици.

— Ще я прочета по-късно — отвърна Марк и я напъха в куфарчето, което и без това вече беше толкова пълно, че се наложи да притисне силно капака, за да го затвори.

Алекса отпрати мълчалива молба да не му остане време да разглежда отчетите твърде внимателно. Със сигурност си има важни дела. С малко повече късмет ще има време да възстанови средствата, преди да е разбрал какво е направила.

Марк остави куфарчето настрана и зачака Алекса да каже нещо. Цяла сутрин изглеждаше нервна, възбудена. Беше ли прекарала и тя толкова време да мисли за него, колкото той за нея? Едва дочака да я види отново. Ако снощи, когато се прибра, не беше толкова късно, щеше да ѝ се обади. Седмицата, през която отсъстваше, се оказа толкова дълга и празна, че той се изплаши. Беше му трудно да се съсредоточи дори за събранието на Търговската асоциация и несекващите проблеми в „Уиндзор Еърлайнс“. Сега, след като я видя, ще може ли да насочи цялото си внимание към лавината от делови задачи, която не се съмняваше, че го очаква на бюрото му?

— Това е — завърши тя.

Не можеше да знае как сърцето му е ускорило пулса си. Дори най-простото ѝ движение му напомняше за сексуалното ѝ излъчване. Има ли представа колко сексапилно изглежда в тези дънки? Свободното движение на гърдите ѝ под дебелия пуловер подсказваше, че не носи сутиен. Всъщност като се замислеше, никога не я беше виждал да носи.

— Трябва да отида до „Трайъд“. Върнах се снощи. Това е първата ми спирка.

— Разбира се — отвърна тя, като се приближи до вратата и я отвори, преди да е успял да довърши.

— Закъде бързаме — усмихна се Марк и посочи с глава стола до бюрото си. — Искам да си поговорим.

Алекса бавно прекоси стаята.

— Да? — Гласът ѝ прозвуча необичайно колебливо.

— За Уиндам Хол. Обади ли ти се господин Кумс? — Тя кимна и той продължи: — Значи знаеш, че вече съм собственик.

Алекса скочи от стола и се спусна към бюрото си. Наведе се през него и измъкна тъмнокафява тетрадка от най-долното чекмедже. Подаде му я с подкупващо изражение.

— Проучването ми върху Уиндам Хол. Снощи го приключих.

Марк удивен прелисти страниците. Бе отхвърлила повече работа, отколкото очакваше да свърши за шест месеца. Родословни таблици,

планове на градината, описание на мебелировката и изрезки от вестници със съобщения за минали събития в Уиндам Хол.

— Кога намери време?

Алекса сви рамене и страните ѝ се обагриха в лека червенина.

— Аз наистина съм професионалист в проучванията. Точно така написах и книгата за Кокран. Знам къде да отида. Дори открих къде се намират някои от оригиналните мебели. В края на тетрадката има списък.

Марк се прокашля, за да прикрие вълнението си от видимото ѝ въодушевление по проекта. Не може да си представи колко много означава за него. Беше положил огромни усилия да скрива чувствата си от нея, а сега не беше моментът — още не.

Стоеше пред него, пъхнала ръце в задните джобове на дънките, с изпънати, стегнати гърди. Прехапала долната си устна, изглеждаше действително притеснена. Оживените искрици в очите ѝ бяха угаснали и лицето ѝ беше станало аленочервено. Как никога не му идва наум да каже каквото трябва?

— Благодаря ти, Алекса.

— Значи ти харесва?

Изправи се и я сграбчи за раменете с две ръце, принуждавайки я да извади ръце от джобовете.

— Разбира се, че ми харесва. Чудесно е! Просто не очаквах...

— Каза, че искаш да ти помогна — измънка тя и нервността ѝ стана болезнено очевидна.

— Да, много съм доволен. — Притегли я в ръцете си и се вгледа в живите ѝ зелени очи. — Не ме бива много в приказките. — Замълча, за да си поеме дълбоко дъх. — Трогнат съм, че си се постарала толкова. Нищо не би могло да ме направи по-щастлив. Това е само първата крачка. Искам да ми помогнеш да възстановя Уиндам Хол.

Мрачното ѝ изражение се замени от щастлива усмивка. За част от секундата в стаята стана толкова тихо, че той чу мъркането на Т.С. После Алекса бавно се надигна на пръсти и разтвори устни, за да посрещне неговите. С нежна и страстна целувка той ѝ каза онова, което бе неспособен да изрече с думи. Месеците на жадуване, гняв и неудовлетвореност се стопиха помежду им. Меките ѝ гърди се притиснаха в стегнатото му тяло, и тя плъзна ръце под сакото му и ги обви нагоре по гърба. Марк изпитваше физическа нужда да я обладае,

но същевременно осъзнаваше, че това не е само сексуална страст. Беше отчаяно желание да я притежава, сякаш физическият акт по някакъв начин ще я привърже към него. Продължи да милва лениво гърба ѝ и каза:

— Знаеш ли какво наистина ми се иска? Да прекараме една вечер с тази тетрадка в някое уединено малко ресторантче. Какво ще кажеш за тази вечер? Да кажем, в осем?

— Тази вечер? — Дръпна се от ръцете му Алекса и в зелените ѝ очи се изписа някакво особено, тревожно изражение.

— Имаш ли някакви планове? — попита Марк с надежда, че ще отмени срещата си.

— Не... но...

— „Къмбърбеч тратория“. Най-добрата храна в цял Лондон. В седем?

Алекса се загледа замислено във върховете на старите си маратонки.

— Ти нямаш ли някакви планове?

— Да, но възнамерявам да ги отменя веднага щом стигна в офиса. Ще бъде голямо парти. Няма да им липсвам.

Думите му предизвикаха още по-объркано изражение на лицето ѝ.

— Можем да го осъществим някоя друга вечер... някой път следващата седмица — измънка смутено, а очите ѝ тревожно се оглеждаха наоколо, сякаш търсеха начин за измъкване.

— Алекса, мислех, че ще бъдем откровени един с друг. Какво има?

— Рожденият ти ден.

Господи! Беше го забравил! Как, по дяволите, е разбрала? Видя я как се извъръща и се приближава отново до бюрото си. Бавно извади от едното чекмедже някакъв пакет, обвит в кафява амбалажна хартия.

— Нямах време да го опаковам.

Пое тежкия предмет от ръцете ѝ. Пленителната ѝ, по детски чиста усмивка накара сърцето му да се свие, докато измъкваше от дебелата хартия чифт бронзови книгодържатели. Двойката лъвове — мъжкият, поставил лапа върху кръгла топка, представляваща земното кълбо, и женската, с малкото в краката си — бяха излъскани до блясък.

Погледна ги внимателно и веднага установи, че са поне на двеста години.

— Къде ги намери?

Усмихна му се дяволито.

— Двеста години са стояли на камината в Уиндам Хол. Открих ги потънали в прах в един антикварен магазин.

— Не е трябвало.

— Исках.

Не знаеше какво да каже. Тя със сигурност не можеше да си позволи такова нещо.

— Тогава, непременно трябва да отидем на вечеря.

— Не — поклати глава Алекса и разпиля водопада от златисти къдри по раменете си. — Тържеството е в твоя чест. Всички ще бъдат там. Не можеш... Шърмейн толкова много се е постарала.

— По дяволите! Мразя тези „партита изненада“.

Това отново върна спомена за онази нощ, преди години, когато Каролин му беше организираща парти с изненади. Всичко в него беше изненадващо, наистина! Страшно се изненада да научи, че всичките им приятели са знаели за връзката на жена му. И още по-изненадан остана, като разбра кой е любовникът ѝ.

— Марк — отпрати му невинен поглед Алекса. — Не смяташ ли, че би могъл да се справиш? Престори се. Половината Лондон ще бъде там.

Марк за трети път се опитваше да нагласи папионката към смокинга си. Вгледа се с отвращение в безупречно скроеното сако и колосания бял нагръдник с твърда яка. Тези дрехи някак си му напомняха за дните в Билбро Хол, със задължителната униформа. Виждаше се при постъпването си в училището: самотно, мършаво дете, твърде недодялано в поведението си.

Захвърли намачканата папионка и взе нова от кутията с надпис „Уесткот“. В магазина за мъжка мода на „Джърмин Стрийт“ бяха достатъчно умни да продават папионките по цяла дузина. Веднъж намачкани, за нищо не ставаха. Този път съсредоточи вниманието си в черната копирена лента и с по-голяма лекота успя да направи официалния възел. Нещата определено се бяха променили от онези

училищни дни, когато Уорън се сприятели с него. Сега имаше сериозни проблеми, а не само юношески терзания. Някой преднамерено и систематично се опитваше да го унищожи. Отначало си помисли, че развива параноя, но вече бе сигурен. Смяташе, че „Уиндзор Еърлайнс“ е обект на атаки от същите мошеници, които издевателстваха и над останалите авиокомпании, но когато проблемите се разраснаха драматично, след като той я закупи, започна да става подозрителен. А сега, успоредно с билетите от черния пазар, в действие бяха влезли и купища фалшиви билети.

Ако ставаше дума само за „Уиндзор Еърлайнс“, би могъл да махне с ръка, но останалите му подразделения също търпяха поражения. Необясними пожари... трудови конфликти... банкови спорове. Някой дори беше пуснал в скъпата му компютърна система вирус, който обърка цялата информация и я направи неизползваема. „Трайъд Инвестмънт“, някога синоним на добре организирано строителство, бързо се превръщаше в поредица от неудачи. Сега му липсва само да възникнат проблеми и с постановката. Не че в нея е вложил толкова много пари. Не, но няма да може да погледне Алекса, ако нещо се случи.

По пътя към голямата резиденция на семейство Кроун в елегантния квартал Белгрейвия Марк продължаваше да мисли за затрудненията си. Ако се окаже прав, нещо ще се случи с пиесата и то най-вероятно ще засегне Рената. Още веднъж образът на Алекса се появи без покана пред него. Никой, освен Уорън, не знаеше какво изпитва към нея. Изведнъж му хрумна, че ако някой разбере колко много държи на нея, тя ще стане уязвима. Може би ще е най-добре да държат отношенията си в тайна. Уиндам Хол. Там могат да бъдат сами. До момента, когато ще успее да стигне до дъното на тези саботажки. Дотогава е по-добре да се преструва, че връзката им е чисто делова.

Подкара нагоре към вилата в стил Риджънси и пътьом се възхити на многобройните дървета и паркове в района. В известен смисъл, със зелените си площи и обградени с дървета улици, Белгрейвия беше по-красив от Мейфеър, където живееше той. Прислужникът взе колата му и я присъедини към колекцията от специални лимузини, подредени на една от най-престижните улици в Лондон. Нарочно закъсна, за да даде възможност всички да се съберат преди него. Чудеше се дали Алекса вече е пристигнала. Възнамеряваше да я помоли на следващия ден да

отиде с него в Уиндам Хол. Малко по-рано се опита да я хване в театъра, но тя си бе тръгнала. Тази вечер трябва да изясни нещата с Шърмейн. Вече ѝ беше обяснил, че не желае да се обвързва и че няма намерение да се жени повторно. Това, което всъщност имаше предвид — и което подозираше, че всички мъже имат предвид, като го казват — беше, че не желае да се обвързва с нея. Тя отвърна, че разбира, но когато след завръщането си от Мексико престана да спи с нея, Шърмейн му показа една страна от себе си, за чието съществуване изобщо не беше подозирал. Стана агресивна по своя си възпитан и сдържан начин. Непрекъснато му се обаждаше и го канеше на многобройни прояви, които никак не го интересуваха. За нещастие, се беше оставил да го убеди да я придружи на партито у Трокмортън. Онази вечер ѝ даде всички основания да вярва, че не е безразличен към нея, и дори извинението му вечерта на откриването на бутика не успя да я разубеди. Когато баща ѝ го покани на вечеря, за да обсъдят възможността за делово сътрудничество, Шърмейн се бе самопоканила.

Марк бавно изкачи стъпалата към входната врата и спря да поздрави портиера Оливър. Той понечи да отвори двойната резбована врата пред него, но Марк поклати глава. Пое си дъх и се загледа в голямата, осветената като замък от приказките къща. Стегна се, усмихна се леко и кимна на Оливър да отваря вратата.

— Изненада! — извика в хор множеството от хора, някои от които му беше трудно да си припомни.

Марк отвори уста с престорена изненада и видя Шърмейн да се носи щастливо насреща му.

— Честит рожден ден, скъпи — прошепна тя и му подаде чаша.

— Шърмейн, не трябваше. — Изобрази захаросана усмивка на лицето си. — Какво да правя с теб?

Тя му намигна многозначително и му отправи съблазнителна усмивка, при което му се прииска да си бе държал устата затворена.

— Ела да те разведа. — Пъхна със собственически жест ръка под неговата.

Марк потърси сред групичките гости Алекса. Още я нямаше. Опита се да се концентрира върху Шърмейн, докато му сочеше застаналите в кръг хора, които го гледаха в очакване. Можеше да се закълне, че никога не е виждал нито един от тях. Оказа се прав.

Шърмейн се зае да го запознава. Кимаше учтиво, но всъщност не чу нито едно име. После напълно се изключи, след като групичката се впусна в политическа дискусия с настървение, което и за миг не намаляваше от факта, че всички бяха напълно единодушни.

С крайчеца на окото си Марк огледа Шърмейн. Както обикновено, беше издокарана в екстравагантен тоалет. Дълга чак до пода и тясна колкото добрият вкус можеше да позволи, черната рокля плътно прилепваше към слабата ѝ фигура. От едната страна с изкуствени диаманти беше извезан флорален мотив. Косата ѝ вместо в познатия кок на тила този път беше събрана високо на главата, а през изкусно подредени къдри бяха промушени чифт черни, украсени с диаманти, игли. Пое си дълбоко дъх и предпазливо огледа навалищата за Алекса.

Беше допил питието си, преди да осъзнае какво всъщност става. Под прикритието на тържество за рождения му ден това всъщност си беше повод семейство Кроун да го покаже пред политическите другари на Търстън Кроун. Въпреки че всички приятели и познати на Марк също присъстваха, армията от политици, които никога не би причислил към приятелите си, беше забележително многочислена. Очевидно онази вечер в „Белият слон“, двамата Кроун не бяха повярвали на думите му, че няма политически амбиции.

— Честит рожден ден — постави ръка на рамото му Уорън.

Марк продължи да се усмихва и да кима на хората, докато двамата се промъкваха през стълпотворението от гости в търсене на спокойно кътче.

— Къде е Линда? — попита Марк, като си помисли, че е много вероятно Алекса да пристигне с нея.

— Не знам. Не съм я виждал — отвърна Уорън, без да добави, че изминалите седмици се оказаха по-дълги и по-мъчителни, отколкото му се искаше да признае дори пред Марк. Да знае, че Линда е негова — стига да я пожелае — се оказа по-трудно за издържане, отколкото когато я загуби заради друг мъж.

Марк леко присви вежди и си помисли, че ако на света има човек, който да заслужава да бъде щастлив, то това е Уорън. През всичките тези години така и не успя да прежали Линда. Дявол да го вземе, може би този път ще се получи.

— Какво ще кажеш за това? — Уорън кимна към събраното множество. — Да не би да имаш политически амбиции, които не си споделил с мен?

— Знаеш, че нямам.

— Предполагам, че Кроун не е разбрал посланието ти. — Уорън се приведе към него и понижи глас. — Половината от присъстващите сякаш току-що са излезли от „Карлтън Клуб“.

Марк се засмя в знак на съгласие, че клубът на консерваторите действително имаше силно представителство.

— Не съм създаден за политика. Прекалено съм пряк в приказките. А и нямам намерение личният ми живот отново да се коментира по страниците на таблоидите. Веднъж ми стига.

— Ето я Линда! Извини ме. — Уорън се отправи към фоайето. — Хайде следващата седмица да се видим на обяд или вечеря — подхвърли през рамо.

Алекса не беше с Линда. Марк погледна часовника си. Къде ли е, по дяволите?

— Скъпи, искам да те запозная с Върнън Херингтън — появи се изневиделица до него Шърмейн заедно с висок, слаб мъж с къдриви бели коси.

Марк отпиваше от чашата си и слушаше Херингтън, който се опитваше да прави нескопосан анализ на проблемите на британската търговия. Кимаше любезно, макар че не чуваше и думичка, и не откъсваше очи от входното фоайе и новопристигналите. Появи се Чонси Бедингтън, с дребна блондинка под ръка. Горещата буца, заседнала в стомаха му, се нажежи до бяло.

— Ето го и Чонси — изгука Шърмейн и придърпа Марк след себе си.

Докато се приближаваха, русокосата жена се извърна и Марк въздъхна беззвучно. Не беше Алекса. Изчака, докато успее да се измъкне учтиво, и тръгна да търси Линда. Тя ще знае какво е задържало Алекса. Трябваша му няколко минути, докато ги открие с Уорън в библиотеката. Седяха на дивана и тихичко си говореха, допрели глави.

— Извинете ме — прекъсна ги Марк — Линда, чудя се какво ли е задържало Алекса.

Линда го изгледа объркано, после сините ѝ очи се разшириха.

— Тя не е поканена.

ГЛАВА 22

— Намеренията му към Алекса са сериозни, нали? — попита Линда веднага щом Марк се отдалечи.

— Надявам се, че не. Знам, че ти е приятелка, но се държи отвратително, когато става дума за Марк. Той не го заслужава. — Уорън не добави, че точно в момента Марк си има сериозни проблеми с бизнеса. Не му трябваха допълнителни тревоги с Алекса.

Линда се поколеба, чудеше се какво да отговори. Уорън сам я бе потърсил тази вечер, след като няколко седмици я отбягваше. Не искаше да спори с него, но трябваше да бъде честна.

— Алекса е най-добрата приятелка, която някой би могъл да си пожелае — заяви тя и му разказа всичко, което беше направила за Рената. — Проблемите ѝ идват от развода. Съпругът ѝ ужасно я е наранил. Не вярва на мъжете, дори и на човек като Марк Кимбръф. Опитах се да ѝ обясня, че той е по-различен, но тя не може да го види. Ще трябва време, това е.

Уорън остана мълчалив и за хиляден път си помисли, че не трябваше да се връща към Линда — само отново ще го накара да страда! Но някакъв вътрешен глас не преставаше да му напомня колко щастлив бе някога. Тя неколkokратно му се извини. Сега вече не може да направи друго, освен да избира — да ѝ прости или да се отдръпне завинаги. Споменът за самотата, за търсенето на друга, която да заеме мястото ѝ, все още бе твърде жив. Времето, прекарано с Линда, макар и преди толкова години, си оставаше най-щастливият период в живота му. Златните години. Винаги така ги наричаше в мислите си. Беше сгрешила, но трябва ли Линда — или пък той — вечно да плаща?

— Хайде да поговорим за това у дома — предложи Уорън.

В гърдите ѝ заседна гореща буца от вълнение, докато се извиняваха на домакините и напускаха тържеството.

Веднага щом влязоха в къщата на Уорън на „Адамс Роуд“, очите на Линда се напълниха със сълзи. Този дом в Мейфеър от поколения принадлежеше на семейството му.

Родителите му сега живееха в имението им в Дарбишър, а Уорън обитаваше градската им къща след завършването на колежа. Като повечето английски къщи, които се предаваха от поколение на поколение, обстановката съвсем малко се бе променила от началото на века. Колко пъти си беше мечтала отново да бъде тук! Нищо не се бе променило — и все пак всичко бе променено.

— О Уорън... — обърна се и се озова в прегръдките му. „Недей да плачеш! Не разваляй момента!“

Уорън силно я притисна, вдъхвайки лекия ѝ парфюм и уханието на чистите ѝ коси. Прокашля се, без да знае какво да каже. Изглеждаше съвсем нормално да е с нея. Толкова нормално! В мига, в който влязоха, времето се върна назад. Заприлича повече на някогашната Линда — свежа и прекрасна като английска роза. И невинна. О, толкова невинна!

— Скъпи — прошепна със задавен от сълзи глас тя. — Заведи ме горе. Позволи ми да те любя.

Уорън се усмихна в мрака. Това беше новата Линда, която поемаше инициативата.

Линда продължи да води играта. Събличаше дрехите му, целуваше го, милваше го, възбуждаше го отвъд всичко, което бе изпитал след нейното заминаване. Всичко в ласките ѝ бе до болка познато и същевременно напълно ново.

— Обичам те — прошепна тя, след като двамата се озоваха върху леглото.

Уорън се вгледа в небесносините ѝ очи, които му говореха през годините и го приветстваха у дома. И там, в дълбините на тези очи, той видя живота такъв, какъвто винаги е бил — щастлив и пълен с обещания.

Пое дълбоко дъх, защото изведнъж осъзна, че само за минути се е възбудил до полуда. Линда изстена и прошушна нещо в разтворените му обятия. Ръката ѝ се плъзна нагоре към мястото, в което се срещаша бедрата му. Цялото му тяло пулсираше за нея, помисли си, зашеметен от силата на собствената си страст. Други жени бяха минавали и заминавали, но само една можеше да го накара да се чувства така.

— Скъпа... скъпа — простена той.

— Надявам се, че предварителната продажба на билети и на музиката към пиесата ще даде резултати — отбеляза Рената, докато седяха в звукозаписното студио заедно с Джайлс и Алекса. — Мисля, че на Марк ще му се отразят положително малко добри новини точно сега.

— О — възкликна Алекса. — Защо? — Все още бе под въздействието от записа на музиката и умът ѝ за първи път от дни не беше зает с Марк. Беше взела аванс от издателя си за новата книга и го беше използвала за финансиране на касетата. Половината от новосъздадената фирма бе записала на името на Марк.

— Не следиш ли провала на „Уиндзор Ейр“ във вестниците?

Алекса поклати глава. Цялото ѝ време бе заето с постановката и проучванията за Уиндам Хол. Не можеше дори да си спомни кога за последен път е имала време да прегледа вестник.

— Според „Таймс“ — намеси се Джайлс — „Уиндзор“ не са успели да се справят с черния пазар на билети, но сега ги е връхлетяло и ново бедствие с фалшиви билети. Очевидно местата за някои от най-търсените полети са били продадени по два или дори три пъти. Наложило се част от разярените пътници да останат или да ползват други авиокомпании, а „Уиндзор“ трябвало да им върне парите.

— Не могат ли да го оправят с компютри? — попита Алекса. — В Щатите пътническите агенции и гишетата на авиолиниите проверяват мястото, датата и не знам още какво на компютри. Не могат ли билетите да се проверят някак?

— Не съм чак толкова добре запознат — отвърна Джайлс, — но доколкото разбрах, в много от представителствата на „Уиндзор“ в страни от Третия свят не се използват компютри. Явно фалшивите билети идват от такива страни.

Алекса се замисли съсредоточено върху всичко това. Нищо чудно, че Марк изглеждаше толкова уморен напоследък. В съзнанието ѝ премина лека сянка на угризение, прогонена от мисълта, че скоро ще потекат пари и това ще е компенсация за измамата ѝ. Знаеше, че е детинско да се опитва по този начин да поправи прегрешението си, но друго нищо не можеше да стори. Няма да са кой знае колко пари, като се имат предвид огромните размери на сумите, поглъщани от авиокомпанията, но пък могат да му послужат за повдигане на духа.

На следващия ден огледаха ливърпулския „Бректън Тиътър“. Макар и много по-малък от „Риджънси“, всички се съгласиха, че е напълно подходящ за предпремиерните представления.

— Рената е толкова добра, та ми се струва, че напразно губим пари за постановки в провинцията през целия януари — каза Алекса. — Разходите за издръжка на актьорите и персонала тук ще бъдат астрономически.

— Не си права — прекъсна я Джайлс. — Всяка постановка се нуждае от доизпипване. Всички ние сме прекалено вътре в нещата, за да го видим. Разликата между успеха и провала се състои в дребните неща. Всяка лондонска постановка първо прави предпремиерни представления в провинцията. Така се дава възможност на режисьора — той се извърна към Туик — да направи поправките, преди да се изправи пред критичната лондонска публика.

— Може би трябва да намерим по-близка до театъра лаборатория за тестовете за наркотици — каза Алекса, когато двете с Рената пристигнаха в „Риджънси“ в десет сутринта в понеделник. — Туик трябва да чака цял час, докато дойдеш.

— Господин Кимбръф ви очаква — подвикна един от техниците.

Настроението на Алекса изведнъж се срина. Марк! Какво може да иска? Нагласи зелената барета на главата си, пое дълбоко дъх и едва тогава отвори вратата на кабинета.

— Привет — поздрави я Марк. Седеше отпуснато, изпълнал дългите си крака с кръстосани глезени, и милваше Т.С., който мъркаше върху бюрото. — Къде беше?

— В лабораторията — отвърна тя, свали палтото, а после и баретата си. Доброто му настроение я успокои, че не е разбрал за озвучителната система.

— Опитах се да се свържа с теб през почивните дни.

— Ходих до Ливърпул да видя един театър за януари — отвърна Алекса и забеляза, че изглежда облекчен. — Как беше рожденият ден?

Пристегнати във фин английски туид, раменете му изглеждаха по-широки от обикновено. Весела гримаса оживи лицето му.

— Оживях — усмихна се дяволито, после избута стола си назад и кръстоса ръце зад тила си. — Едва. Не разбрах, че ти няма да идваш.

— Какво те води толкова рано? — попита Алекса, без да коментира пропускането ѝ в списъка на поканените.

— Очаквам доставка.

— На какво?

— Какво ще кажеш за нова озвучителна система?

По тялото ѝ пробягаха ледени тръпки. Извъртя се обратно и зарови сред купчина компютърни разпечатки върху бюрото си.

— В първоначалните планове за реконструкция не е предвидена такава. — Опита се да овладее треперенето в гласа си, но въпреки това ясно го чу.

— Защото не знаех кога ще имат готов за инсталиране прототип. Има една нова британска фирма със страхотни съвсем малки високоговорители, но не бях сигурен кога ще могат да ги доставят. Не исках да задържам ремонта.

„Ама че късмет! Сега вече няма как да скрие истината от него.“

— Хей — подсмихна се Марк, — ако не я искаш, ще я върна!

Алекса не знаеше откъде намери сили, но все пак успя да застане с лице към него. Изглеждаше толкова доволен от себе си, че сърцето ѝ се сви.

— Може би така ще е най-добре.

— Какво искаш да кажеш? — попита той тихо. Твърде тихо.

— Вече имаме нова система — продума Алекса и гласът ѝ изневери, след като всички добре обмислени начини да му обясни положението се изпариха от ума ѝ.

— Кога? Не съм забелязал нищо в отчетите. Как си платила? — В гласа му, все така опасно тих, прозвучаха застрашителни нотки, като далечен гръмотевичен тътен.

— Използвах парите, предназначени за костюми. Очаквам постъпления през декември. Ще ги прехвърля по сметката за костюмите, които ще ни трябват чак през януари.

Марк скочи на крака.

— Не си спомням никакви сметки за монтаж в компютърните отчети.

Алекса мъчително преглътна, преди да отговори.

— Нямаше.

— Платила си на черно, след като изрично ти казах да не го правиш? — Очите му се присвиха и той продължи сякаш цяла вечност

да се взира в нея. Накрая попита: — Защо? Защо не дойде при мен?
— Защото не исках да разбереш.

Смисълът на думите ѝ се взриви веднага щом ги изрече и
разкриха цялата истина. През цялото време го е мамила.

ГЛАВА 23

— Не мога да повярвам! — Рената размаха ръце във въздуха и разпръсна светли искри от пръстените по тях.

— По-добре, отколкото се надявах — потвърди Алекса. — Доверявам се изцяло на рекламната кампания на „Уилкинс“. — Кимна към лъскавия зелен плакат на вратата на кабинета, който сякаш изпълваше малката стаичка.

— Куинт намина тази сутрин с касетата. Чу ли я вече на „Волфшмида“? — Алекса само кимна и Рената продължи:

— Страхотно е, но все пак ще трябва да синхронизираме още по-добре репликите си, за да се чува музиката. Сега го отработваме с Туик.

— Добре — промърмори Алекса. Самата дума „Волфшмид“ предизвикваше тъпа болка. — И аз се видях с Куинт. Каза ми, че студиото вече е задръстено от поръчки, въпреки краткото време, откакто е в ефир.

— Парите потекоха, точно както ти предричаше. Божичко! — възкликна Рената и погледна часовника си. — Седем часът! Изчезвам! В осем трябва да съм в студиото на Би Би Си в Илинг. Пак имам интервю.

— Лека нощ! — извика след нея Алекса.

Нещата едва ли можеха да се подредят по-добре. Всички смятаха, че Алекса има щастлива ръка. Рекламната кампания излезе по-евтина от предвиденото в бюджета, а продажбите на музиката вече започваха да изплащат разходите. Предварителната продажба на билети още от първия ден предизвика опашки по цялата улица. Би трябвало да е на седмото небе, а вместо това се чувстваше нещастна.

Загледа се в стола на Марк, на който дремещият Т.С. се разполагаше сам през последния месец. В мига, в който каза, че не е искала той да разбере, Марк изскочи през вратата. Обажда се в офиса му, остави му многобройни съобщения, но той не ѝ отговори. Мислеше да използва личния номер, който ѝ беше написал на визитната си

картичка, но после се отказа и вместо това му изпрати писмо. В него му обясняваше действията си и му съобщаваше, че е закупила дял от правата върху музиката на негово име.

Получи кратко и категорично писмо от адвоката на „Трайъд“, в което ѝ съобщаваше, че всеки следващ опит за замесване на господин Кимбръф в нейните „начинания“ ще доведе до юридически действия от тяхна страна.

Час по-късно Алекса също си тръгна от театъра. Излезе от станцията на метрото под влажното и тъмно небе. Как се страхуваше от самотните нощи! Докато беше в театъра се опитваше да изхвърли Марк от мислите си и да се съсредоточи само върху пиесата. Но като постоянен, невидим придружител, той често се намесваше в работата ѝ. Как би постъпил тук? Какво ще каже за това? Ако не се потапяше изцяло в работата си, насилвайки се да работи без почивка, споменът за него заплашваше да обсеби и дните ѝ, също както пустите ѝ нощи. Принудена да признае, че изпитва силно влечение към него, независимо от онова, което бе причинил на жена си, Алекса бе изправена пред пълно опровергаване на досегашните си схващания за любовта. Възможно ли бе наистина да се е влюбила в четиринайсеткаратов негодник! Отново! Последния път не знаеше — но сега вече нямаше никакво извинение.

Придърпа шлифера по-плътно около тялото си и забърза през Шепърдс Маркет. Затворен по това време, с изключение на кръчмите и кафенетата, пазарът представляваше остров от Англия през деветнайсети век, заобиколен от изискания Мейфеър с неговите претенциозни бутици по „Бонд Стрийт“ и огромни универсални магазини по „Оксфорд Стрийт“. Често пазаруваше тук, защото ѝ доставяха удоволствие старомодните магазинчета и павирани улици, които не бяха отстъпили пред модернизацията на двайсети век, нито пък бяха позволили да ги издокарат като за туристи.

Макар че бе едва началото на октомври, във въздуха се усещаше повеят на зимата. Докато стигна до къщата, беше здраво измръзнала и вече валеше. Зарови в чантата си за ключовете. Луната бе обградена от мъглив ореол и слабата светлина пред входа затрудняваше очите ѝ. Чу как в далечината телефонът звъни. Сърцето ѝ спря за няколко секунди, преди разумът да я върне към реалността. Марк няма да се обади. Нека проклетото нещо си звъни!

Горе в стаята ѝ бавното и монотонно стичане на дъждовните капки от стрехата се придружаваше от печалния вой на вятъра в голите клони на дърветата. Алекса потрепери и не изпита никакво желание да свали шлифера си. Преди да се заеме с работата по романа, имаше нужда от гореща баня, за да прогони студа. Напълни ваната и постави соли в горещата вода, преди да се потопи и отпусне назад. Блаженство! Абсолютно блаженство! В главата ѝ се въртяха мисли за вече свършената работа по ръкописа и за онова, което трябва да направи тази вечер. И тогава отново чу звъна на телефона на долния етаж.

Изскочи от ваната, грабна хавлията си в движение и хукна по стъпалата. Подхлъзна се на излъскания мрамор, но успя да стигне задъхана до телефона точно при поредното му силно иззвъняване.

— Ало?

— Алекса? — Мъжкият глас звучеше познато, но не успя веднага да го идентифицира.

— Да? — отвърна, опитвайки се да не издава разочарованието в гласа си.

— Уорън се обажда.

Уорън? Бързо си припомни наум кой ден е и изчисли, че Линда трябва все още да е в Париж на покупки за бутика.

— Как си?

— Чудесно. Тази сутрин говорих с Линда. Каза ми да те убедя да престанеш да работиш непрекъснато и да дойдеш с мен на вечеря. Яла ли си вече?

— Не.

— Какво ще кажеш за „Льо Каприс“ — предложи Уорън, назовавайки един от най-шикозните лондонски ресторанти. — Да мина ли да те взема след час?

По времето, когато влязоха в заведението — обичайното местенце за заможните младоци от Сейнт Джеймс — Уорън вече бе накарал Алекса да се разсмее. Заразителният му хумор и приятните му маниери я накараха да проумее каква невероятна щастливка е приятелката ѝ. Блясъкът в топлите му кафяви очи, когато произнасяше името на Линда, ѝ казваше всичко, което искаше да знае. Независимо

колко подло е било поведението на приятелката ѝ в миналото, Уорън ѝ беше простил.

— Алекса, каня се да направя нещо, което никога досега не съм правил, а то е да си пъкна носа в работата на Марк — започна Уорън и веселото му изражение изведнъж стана сериозно. — Никой не знае, че ще говоря с теб за това, и не искам никой да разбере, дори и Линда. Страшно много държа на приятелството си с Марк.

— Добре. Какъв е проблемът?

— Надявах се, че ти ще можеш да ми кажеш. Мисля, че между вас двамата става нещо, но Марк отказва да говори за теб.

— Никога повече няма да ми проговори — продума тя и гласът ѝ потрепери. — Никога!

— Искаш ли да поговорим за това? — попита Уорън, след като сервитьорът им донесе менюто. Алекса му обясни накратко и с жестока самокритика историята с озвучителната система. — Чакай малко. Върни назад. Тази работа започна много преди това, нали? Когато Марк се върна от Мексико, той ми каза, че се е запознал с много интересна жена. За първи път от години го чувах да казва такова нещо. После ти се появи на партито на Одри със Стивън и Марк пощуря.

— Наистина ли? — попита тя и усети лек прилив на надежда.

Уорън се усмихна и кимна. Алекса беше необикновена и много особена жена. Тази вечер влезе в ресторанта, без да се впечатли, че я настаниха на най-хубавата маса, и изобщо не забеляза, когато той поръча бутилка специално отлежало вино „Шато Марго“. По същия начин, изглежда, изобщо не си даваше сметка, че е завладяла сърцето на един от най-богатите и най-недостъпни ергени във Великобритания.

— Какво каза Марк, когато се появих със Стивън? — отново попита Алекса, след като поръчаха.

— Нищо. Но аз го познавам достатъчно добре, за да мога да преценя доста неща само като гледам и двама ви. Финансира пиесата ти, след като никой друг не пожела, но въпреки това ти се държа непростимо грубо онази вечер в ресторанта. Държите се един към друг толкова непостоянно, а е съвсем ясно, че всеки ужасно много държи на другия.

— Аз да, но Марк...

— Върви при него. Обясни му.

— Обаждах се. Писах му.

— Изяж си вечерята, преди да е изстинала — подхвърли Уорън, след като им сервираха ордъовъра. После хвана вилицата в лявата си ръка и се зае с морския език. Изчака за момент, след това попита: — И наричаш това, което си направила, опит? Линда ме притискаше при всяка възможност.

Алекса с усилие преглътна хапка сърнешко месо. Как би могла да каже на най-добрия приятел на Марк, че не само този случай се изпречва помежду им? Онова, което бе сторил на Каролин, не можеше да се обясни лесно.

— Възможно е да не ти прости веднага. Марк може да е невероятен инат на моменти, но не е безразличен. Ще отстъпи. Това, което си направила, не е чак толкова тежко, както да изоставиш приятеля си и да му оставиш бележка от три реда. — Уорън пое нова хапка и замислено я сдъвка, докато решаваше откъде да започне. — Има някои неща, които трябва да знаеш за Марк. Запознахме се преди много години в Билбро Хол. Тъй като семейството му беше изключително бедно, Марк учеше с държавна стипендия. Баща му караше камион, а майка му работеше като учителка по пиано. Както всички останали престижни училища у нас, и в Билбро Хол има строг правилник за облеклото. Марк пристигна със сако и раиран панталон, който беше с няколко сантиметра по-къс. Между яката на ризата и врата му можеха да се пъхнат три пръста. Първия ден, на вечеря, беше съвсем ясно, че не е виждал повече от една вилица при хранене. По цялата маса се носеше хихикане и момчетата демонстративно го изоставиха сам. Аз седях на друга маса. Не разбрах какво става, докато не вдигнах очи и не видях това върлинещо момче, загледано в чинията си да се храни само. Трябваше да видиш израза на лицето му, когато отидох и седнах при него.

— Сигурна съм — продума Алекса и сърцето ѝ се сви от болка заради изоставеното момче. После благослови Уорън заради неговата чувствителност.

— Оказа се, че това е било най-добрата ми стъпка. — Уорън отпи глътка вино. — Станахме най-близките приятели. После им даде да се разберат. Когато ставаше дума за спорт, Марк нямаше равен на себе си — особено на футбол. Беше израснал в труден квартал в Манчестър,

докато ние, останалите, бяхме водили лек живот. Ако се справиш там, можеш да играеш навсякъде.

— Ами в училището?

— Винаги първенец на класа.

— Значи си е спечелил приятели след първите седмици?

— Може би за теб, като американка, ще е трудно да го разбереш, но класовата принадлежност винаги е била от голямо значение в Англия. Вече не говорим много за това, но то си съществува. Повечето момчета приеха Марк — спортът е силен фактор — но двама-трима през всичките следващи години се посветиха на мисията непрекъснато да му напомнят за произхода. Независимо колко награди печелеше на спортния терен и извън него, те винаги успяваха да му покажат, че не са забравили.

— Това притесняваше ли го?

— Никога не го показва външно. В Деня на родителите с гордост представяше баща си и майка си на всички. Но винаги когато имаше забава, Джейсън и Стивън имаха грижата всички момичета да разберат колко е беден. На тази възраст момичетата могат да бъдат големи снобски.

— Джейсън Толбът и Стивън Хънтър? — смаяно попита Алекса.

— Не ти ли е казал Марк? Четиримата никога не сме се обичали. Винаги сме били ние двамата срещу тях. Естествено, сега вече сме твърде стари за това.

— Искаш да кажеш, че Джейсън и Стивън наистина са правили такива неща?

— Определено, до самия ден на дипломирането ни. Аз и Марк постъпихме в Лондонския икономически институт, а те минаха в категорията на „безгрижните“. През годините не сме се засичали много. Така че, когато ти се появи със Стивън, Марк беше шокиран.

Алекса въздъхна.

— Не съм знаела. Марк наистина ми хареса в Мексико, но когато дойдох тук, изглеждаше толкова различен. Резервиран, груб. Изобщо не съм спала със Стивън — сметна за нужно да поясни тя. — Ползвам къщата му, нищо повече.

— Марк знае ли?

— Не е питал.

— Върви при него. Обясни му всичко това. Сложи всичките си карти на масата и му дай шанс.

— Не. Харесвам го, но може би така е по-добре — отвърна тя и се опита да преглътне буцата, заседнала в гърлото ѝ. — Ще го преживея. Ако изобщо е изпитвал нещо, ще му мине. Не отричам, че постъпих зле, но мисля, че не мога да приема онова, което е причинил на Каролин.

— За какво говориш? — След като Алекса му каза, че Марк се е възползвал от парите на Каролин и после я е изоставил, Уорън бавно поклати глава. — Това, което си чула, Алекса, е версията на таблоидите за развода им. Изобщо не беше така. Марк се запозна с Каролин, след като се беше върнала от някакво девическо училище в Швейцария и живееше с група момичета в Лондон. Руса, красива, синеока, със синя кръв — това е доста точно описание. Започнаха да излизат, но никой не смяташе, че ще продължи дълго. Каролин беше маниачка на тема магазини и партита. Нямаше други интереси в живота. Помислих, че Марк ще се отегчи от нея за ден-два. Не бях прав. Щом погледнеше в невинните ѝ сини очи, и се разтапяше. После си помислих, че тя ще се отегчи от него — нямаше достатъчно пари, за да издържи на начина ѝ на живот. Оказа се, че пак не съм бил прав. Очевидно Марк притежава други качества, които жените ценят.

Алекса усети как страните ѝ пламват, но гласът ѝ остана спокоен.

— Какво беше отношението на нейните родители?

— Отначало помислиха, че е само временно и ще ѝ мине. Но когато Каролин го заведе къщи и има дързостта да го представи на някакво семейно събиране, баща ѝ ѝ забрани да се вижда с него. — Уорън бавно поклати глава. — Честно казано, смятам, че това беше причината. Нищо не е по-примамливо от забранения плод. Ако баща ѝ беше махнал с ръка, сигурен съм, че Марк щеше да ѝ омръзне. Беше прекалено интелигентен за нея, а и прекалено беден.

— Но той сигурно е намирал в нея нещо... освен външните ѝ качества — каза Алекса. — Беше ли излизал с много жени преди това?

— Всъщност, с доста. Жените винаги са го намирали привлекателен, дори снобките. Каролин се вкопчи в него, накара го да се почувства значим. Веднъж ми каза, че тя действително имала нужда от него.

— Оженили са се без разрешение на родителите ѝ?

— Не, съгласиха се, макар и неохотно, предполагам. Вдигнаха голяма сватба. От все сърце се надявах и се молах бракът им да потръгне. Но Каролин скоро се умори да живее с ограничени средства и в апартамент, който бе малко по-голям от гарсоньера. Харчеше пари, с каквито не разполагаха, и непрекъснато се оплакваше, но Марк се примиряваше. Смяташе, че Каролин има нужда от тези неща, защото винаги е разполагала с тях. Работеше без прекъсване и от малкото наследство на някакъв далечен сродник успя да изгради истинска империя. Никога не взе и една лира от Хемптънови, макар че те искаха да го включат в бизнеса си. И не разреши на Каролин да използва значителната си зестра.

— Значи не се е оженил за нея заради парите? — прошепна Алекса, обзета от пълно отчаяние след чуто.

— В никакъв случай. И до момента на развода им, Марк вече беше натрупал доста пари. Даде ѝ голяма издръжка, за да е сигурен, че ще може да живее спокойно.

— Защо се разделиха? Щом е печелел достатъчно пари, за да поддържа начина ѝ на живот, би трябвало да е щастлива.

— Разбери едно нещо — Марк Кимбръф е затворен човек. Почти е невъзможно да го накараш да говори за такива деликатни неща. Никога не ми каза какво точно се е случило, но знам, че хванал Каролин да го мами. И я напусна.

— О, не — простена Алекса и си помисли, че двамата имат много повече общи неща, отколкото изобщо е предполагала.

— Отначало нямаше никакви вести от Каролин, но после нещата с любовника ѝ нещо се разпаднаха. Никога не ми каза кой е той, но мисля, че беше някакъв френски граф, с когото се запознала същото лято в Марбела. Във всеки случай започна да звъни в службата му и у дома, където той живееше. Плачеше и го умоляваше да се върне при нея, но Марк не отстъпи.

— Но ако я е обичал... — Алекса побутна чинията си само на милиметри, но сервитьорът, който се навърташе на дискретно разстояние, незабавно я вдигна.

— Казваше, че ако се сдобри с Каролин, това само ще се повтаря отново и отново.

Последва потискащо мълчание. Алекса изпитваше дълбоко, мъчително усещане за загуба. През цялото време преценката ѝ за Марк

е била погрешна, обвинявала го е за нещо, което изобщо не е извършил.

— Около година след развода им Каролин загина при автомобилна злополука. Марк се обвиняваше, защото тя започна да пие много, след като я напусна. Била е мъртвопияна в онази нощ, когато седнала зад волана. Някой подхвърли пред вестниците версията, че Каролин Хемптън е загинала трагично, защото не могла да се възстанови, след като Марк я напуснал. Таблоидите писаха, че бил натрупал богатството си за сметка на попечителския ѝ фонд. По-късно Едуард Хемптън — баща ѝ, го опроверга в няколко интервюта, но, изглежда, никой не помни такива неща.

— Сигурно никой от приятелите му не е повярвал.

— Разбира се, че не. Много хора знаят как стоят нещата, но така или иначе, у него остана твърде силно огорчение от живота — и жените. Докато не се появи ти.

— А аз провалих всичко. Наистина го провалих.

— Алекса — хвана ръката ѝ Уорън и лекичко я стисна. — Върви при него!

ГЛАВА 24

— Здравей, скъпа.

— Кога се върна? — възкликна Алекса при вида на Стивън, докато влизаше във всекидневната, следващата вечер.

— Днес следобед пристигнах от Рим. Имам няколко дни почивка, преди да заминем на снимки в Хартум. Реших да дойда да се видя с някои стари приятели. Имаш ли нещо против?

— Н-не, разбира се, че не. Къщата си е твоя. Винаги когато решиш, можеш да се прибереш. Просто не съм те чувала.

Стивън потупа снежнобялото канапе.

— Ела тук, скъпа. Кажу как вървят нещата.

Алекса се отпусна до него.

— Стивън, знаеше ли, че „Лойд“ са ме включили в черния си списък?

— Чух нещо такова, но реших, че са само слухове. Предполагам, че трябваше да се поинтересувам, но бях ужасно зает с филма. В Рим разбрах, че е истина. Съжалявам. — Сините му очи сезираха право в нея. Искреността му беше непогрешима. — Но все пак се уреди, нали така? Как върви пиесата?

Възхищаваше му се, че ѝ каза истината. Понякога беше безкрайно себичен, но наистина беше затънал в подготвителните работи за филма. Понечи да му каже, че не е бил прав за Марк и Каролин, но се отказа. Уорън ѝ беше казал, че Марк много старателно пази личния си живот. Щом като дори с Уорън не е споделил подробности за разрива си с Каролин, със сигурност няма да иска Стивън да разбере, че жена му го е мамила.

През следващия един час Стивън внимателно слушаше всички подробности за постановката. От време на време кимаше или се смееше в подходящите моменти и така създаде впечатление, че нищо на света не е по-важно от нейния разказ. Когато Алекса свърши, той настоя да я заведе на вечеря. Поколеба се — тази вечер възнамеряваше

да отиде при Марк. Но какво значение може да има още един ден? Марк и без това сигурно ще излиза тази вечер.

Стивън я заведе в „Анабелс“, клуб на „Бъркли Стрийт“, достъпен единствено за членове. На входа нямаше никакъв надпис, само дискретна месингова табелка с номер 44. Алекса забеляза, че Стивън е доста известен тук — заобиколиха групичката на вратата и незабавно ги настаниха. Стивън прекара първия час след пристигането им в непрекъснато изправяне и седане, за да поздравява приятели, с които не се беше виждал от седмици. Алекса прояви снизходителност — той имаше нужда от това. Докато стана време за вечерята, тя вече действително се беше отпуснала. Твърде дълго не е имало с кого да си поговори, каза си наум.

— Как върви филмът? — попита го тя, след като установи, че изобщо не е споменал за това.

— Малко съм закъсал с парите — отвърна неохотно.

— Тогава защо сме тук?

— С тази вечеря не може да се плати и един костюм. Пък и докато пристигне сметката, ще разполагам с предостатъчно пари. Затруднението е само временно. Работата в студиото ми излезе малко по-скъпо, отколкото очаквах. После италианците започнаха стачка. Трудовите им спорове ни забавиха с няколко седмици.

— О, Стивън, каква бъркотия!

— Надявах се, че ще можеш да ми помогнеш — погледна я с нещастно изражение на изгубено дете. — Можеш ли да ми дадеш малко пари назаем?

Изведнъж проумя защо се е държал толкова мило и защо я покани на вечеря. Искаше да му заеме пари.

— Нямам нито една излишна лира. Вложих всичко в пиесата, не помниш ли?

— Разбира се — отправи ѝ зашеметяваща усмивка, с която я убеди, че е трябвало да избере кариера на политик. — Направил съм много изгодна инвестиция, която скоро ще се изплати. Получавах си парите, плюс щедра лихва. Не би ли могла да ми отпуснеш средства от сметката на пиесата? Не е необходимо Кимбръф да разбира.

— Не, не мога да рискувам. В тази постановка е заложено името на Рената. Финансирането на филм е черна дупка по отношение на парите. Всичко може да се случи, може да имаш нужда от всичките си

инвестиции, за да продължиш снимките, а аз ще трябва да прекратя постановката, ако не ми върнеш парите. Освен това не е честно. Няма да го направя.

Следващия ден, събота, се оказа един от най-дългите дни в живота ѝ. Понеже знаеше, че Стивън се мотае сърдит из къщата, тя остана дълго в стаята си, докато накрая не можа да издържи повече. Измъкна се навън и тръгна по „Саут Стрийт“ към Парк Лейн. Пътеките бяха обградени от цели армии късни хризантеми и тя пое по тях, запленена от обичайния парад на понита и коне. След като вървя в продължение на часове, Алекса хапна поредната си вечеря от салата и изгледа едно квартално представление, преди да се върне в къщата на Стивън. Беше ѝ казал, че има билет за полета до Рим в осем. По това време вече би трябвало да е тръгнал за „Хийтроу“.

Веднага щом отвори вратата на стаята си, тя разбра, че нещо не е наред. Беше превърнала единия ъгъл в нещо като кабинет и бе разположила портативната си пишеща машина върху масата. До стената беше подредила бележките и книгите, необходими ѝ за написването на новия роман, който бе обещала да предаде. Издутият тапициран стол служеше като поставка за всичко, което домъкваше от театъра. В петък беше оставила там главния счетоводен журнал, бележника си с идеи, чековата книжка и компютърни разпечатки. Някой беше подредил всичко върху стола старателно — прекалено старателно. Защо? Никой не влизаше в стаята ѝ, освен приходящата прислужница, пакистанката мисис Радж, но днес тя не беше на работа. Можеше да е само Стивън, освен ако при него не е идвал някой друг, докато я нямаше. Но какво е търсил? Каза му всичко за пиесата.

Остана за момент, преценявайки възможностите, после издърпа чековата книжка изпод компютърните разпечатки. Прелисти страниците, докато откри последния талон. Следващият чек си беше на мястото и очакваше да го попълни в някоя банка. Захвърли чековата книжка и си каза, че въображението ѝ е прекалено развинтено. Само защото Стивън ѝ беше поискал пари назаем, не означава още, че ще вземе от чековете ѝ, след като му отказа. Продължи да се чуди защо някой ще ѝ пипа нещата. Отново сграбчи чековата книжка и се зае методично да прелиства страниците една по една. Беше прегледала

около две трети, когато откри липсващия лист. Някой беше откъснал цяла страница с чекове.

Прилоша ѝ при мисълта, че беше дала на Стивън карта с банков спесимен на подписа му. Като копродуцент, той също имаше право да подписва чекове. Разбира се, това беше само формалност. Нали той нямаше да е тук, за да се занимава, с каквото и да е по финансирането. Но сега може съвсем законно да изтегли парите и тя нищо не би могла да направи.

Разрови в кожената си торба и измъкна визитната картичка на Марк. Стисна я здраво в ръка и хукна надолу по стъпалата. Почти полунощ. Дали ще си е вкъщи? Дали има някой при него? И по-важното — дали ще ѝ помогне? Закова рязко на място пред телефона.

Обади се още след първото позвъняване.

— Кимбръф на телефона. — Само звукът от гласа му прониза с остра болка цялото ѝ тяло. — Кимбръф на телефона — повтори нетърпеливо.

— М-Марк, Алекса е. Не затваряй. Случи се нещо. Трябва незабавно да те видя. Може ли да дойда?

Мъртва тишина. Стомахът ѝ се стегна.

— Посред нощ е. Не може ли да почака?

— Утре може да е късно.

— Добре — изрече той и затвори.

Алекса се затича с пълна скорост по „Саут Одли Стрийт“ и вече приближаваше Американското посолство на „Гросвенър Скуеър“, когато назъбена светкавица освети огромния орел, кацнал на покрива на посолството. Откъде се появи тази буря, по дяволите? Кръглата луна, която преди това ѝ се усмихваше от осеяното със звезди небе, се беше скрила, оставяйки след себе си плътни, застрашителни кълба облаци. Внезапно дъждът рукна като плътна завеса. Затича по „Лийс Плейс“, покрай портата от ковано желязо, обозначена като „Шепърдс Клоуз“ и спря пред номер 8.

Застана под малкия навес. Лъч синкавобяла светлина струеше над входа и осветяваше изящната джорджианска врата. Удари тежкото месингово чукче и зачака, цялата трепереща. Изминаха няколко минути, преди вратата да се отвори.

Марк застана пред нея, зашеметяващо красив, облечен в тъмносин панталон от рипсено кадифе и дебел тъмносин пуловер,

който го правеше да изглежда още по-едър. От стреснатото изражение на лицето му разбра, че сигурно прилича на нещо, което Т.С. е намерил на улицата.

— Влез!

Пристъпи вътре, като шляпаше звучно с маратонките, и застана на място, докато от нея по излъскания му паркет се стичаше навсякъде вода.

— Марк, имам нужда от помощ.

Вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Преди да си хванала пневмония, бягай горе и съблечи тези дрехи. Банята е втората врата вляво. Остави нещата си пред вратата, за да мога да ги пхна в сушилнята. Можеш да облечеш халата, закачен на вратата.

Маратонките ѝ остро проскърцваха сред тишината на ослепителното фоайе с висок, сводест таван и кристален полилей, докато изкачваше ореховата стълба към втория етаж. В банята, обзаведена в подходяща за мъж тоналност в шоколадово и жълтеникавокафяво, тя свали всичките си дрехи. Остави ги отвън, тракайки със зъби. Тъкмо се подсушаваше, когато Марк почука.

— Сешоарът е в чекмеджето.

Облече дебелия тъмносин хавлиен халат и вдъхна дълбоко тръпчивото ухание на лосиона му. Независимо какво ще каже за чековете, няма да си тръгне оттук, без да му се извини. Още веднъж.

Намери сешоара, но когато го взе, усети, че е още топъл. Обърна се и погледна към кабинката на душа. Бежовите плочки бяха покрити със ситни капчици. Докато тя е тичала през бурята, той си е взел набързо душ. Значи с никого не е излизал!

Появи се в кабинета му със стигащия под коленете ѝ халат и увиснали като на монашеско расо ръкави.

— Е — попита Марк, — какво е толкова важно?

— На път съм да изгубя всички пари за постановката.

— И аз ти помагам.

— Моля те, изслушай ме! Нужен ми е съветът ти!

Посочи към тапицирания в бургундскочервено диван пред камината, за да я покани да седне. Тя се настани върху меката велурена материя и сви премръзналите си крака под себе си. Той седна в едно

кресло до дивана и продължи да я гледа застрашително, докато му обясняваше ситуацията.

— Какво искаш от мен?

— Знаеш ли някакъв начин да се попречи на Стивън да осребри чековете?

Тишина. Очите му се рееха по лавиците с томове в кожени подвързии, а Алекса улови кичур от разрошените си коси и го нави около пръста си.

— Не мога да ти помогна. Ще ти донеса дрехите. Вече трябва да са изсъхнали. После ще те закарам до вас.

Върна се с нещата ѝ и ѝ ги подаде, без да пророни и дума.

— Марк, не мога ли да направя нещо, за да предпазя постановката? Не питам заради себе си, но десетки хора разчитат на мен да я осъществя. Ако се сещаш за нещо, каквото и да е, кажи ми!

— Облечи се.

Алекса притисна купчината дрехи към гърдите си. Хладният му отказ беше повече от явен, но тя не искаше да си тръгне, без да му каже какво изпитва.

— Бих искала да знаеш, че съжалявам за това, което направих. Изобщо не трябваше да се опитвам да те лъжа. Беше прав онзи ден на плажа в Мексико, когато каза, че е нужно време, за да се съвземе човек от горчилката след развода. Преценката ми беше повлияна от различни събития в миналото ми и от неща, които бях чула за теб. Знам, че не трябваше да отклонявам средства, но го направих заради постановката, а не за собствена изгода. — Когато завърши, очите ѝ бяха пълни със сълзи, които заплашваха всеки момент да потекат. — Какво повече мога да кажа, освен че сгреших и че съжалявам.

Той само сви рамене и се отдалечи.

Алекса изтича по коридора към банята и се облегна на затворената врата. Здравно стисна очи, но горещите сълзи потекоха неудържимо по страните ѝ. Прибяга до мивката и започна да плиска лицето си със студена вода.

Когато се върна в кабинета, завари Марк седнал на бюрото си. Със сковано изправени рамене и здраво стиснати челюсти, той разглеждаше документ от няколко страници.

— Ела тук.

Алекса се приближи до бюрото и застана пред него. Зачака, свела поглед към върховете на маратонките, които се бяха изкривили в сушилнята.

— Може и да има начин за излизане от положението — продума той и надраска нещо в един бележник. — Но ще трябва да дадеш съгласието си.

— За всичко — прошепна тя.

— В договора ти има клауза, според която в случай на злоупотреба със средства или неспазване на законовите разпоредби, договорът може да се прекрати. Технически погледнато, това ми дава право да изтегля парите си и така да прекратя постановката. Това, което бих могъл да направя, е да ти дам да подпишеш документ, с който признаваш злоупотреба. Мога да отстраня теб и Стивън от участие. После може да се учреди ново сдружение и работата по пиесата да продължи. Какво ще кажеш?

Като полудяло махало, мислите ѝ се мятаха от желанието да запази положението си на продуцент до желанието да спаси постановката.

— Да го направим — каза накрая и остана да стои с премаляло от болка сърце. Щеше да получи удовлетворение от работата си като писател, но всичките ѝ часове на труд по поставянето на пиесата щяха да останат без отплата. — Има ли някакъв начин Стивън да изтегли пари, преди да уредиш тези неща?

— Не, утре е неделя. До понеделник нищо не може да направи. Преди да отворят банките, адвокатите ми ще са подготвили нужните документи за закриване на сметката. Ела утре следобед да подпишеш юридическите документи, с които признаваш злоупотребата със средства.

— Добре. Благодаря ти.

— Разбери едно, правя го заради Рената, Туик и всички останали, които работят професионално и не заслужават постановката да пропадне. Ако ставаше дума само за теб щях да използвам тази клауза още когато разбрах за озвучителната система. — Озлоблението му я изуми и за момент я остави безмълвна. Разбира се, че е ядосан. Има пълно право. Следващите му думи прозвучаха през здраво стиснати зъби. — И повече не искам Стивън Хънтър да има нищо общо с тази пиеса. Ясен ли съм?

ГЛАВА 25

— Карта? — попита Алекса, след като служителят във входното фоайе на „Трайъд“ ѝ каза, че не може да се качи без лична идентификационна карта. Чудеше се дали Марк не отива твърде далеч с мерките за сигурност. През трите седмици, откакто се водеше служител на „Трайъд“, някога тихото, старомодно фоайе, беше поето от специален пазач, който не пропускаше никой да влезе без стриктна проверка на самоличността.

— Да, мис — отвърна той и кимна към другия мъж, застанал наблизо. — Отидете с господин Сарджънт.

Докато го следваше, забеляза, че красивото маслено платно на Хогарт е заменено с ботаническа гравюра. Охранителната служба беше поместена на следващия етаж в малка стая, която преди това очевидно се е ползвала за склад. В единия ъгъл, върху триножник беше монтиран фотографски апарат, а на малкото бюро стоеше машина за ламиниране.

— Нужно ли е всичко това? — попита Алекса, след като включиха ярко осветление и господин Сарджънт ѝ направи няколко снимки. — Идвам само да взема подписаните чекове за заплатите.

— Да, при всички тези бомбени и терористични заплахи напоследък в Лондон, човек никога не може да е сигурен.

Докато чакаха промиването на снимките, господин Сарджънт ѝ зададе няколко въпроса „за файловете си“. Основната информация вече беше включена в личното ѝ досие, което попълни, след като Марк основа ново сдружение за поставяне на пиесата, при което определи нея за продуцент, себе си за копродуцент, а Стивън напълно изключи.

— Изберете си една — посочи готовите цветни снимки господин Сарджънт.

Алекса направи гримаса и избра тази, на която изглеждаше най-малко стресната и ококорена. Докато го наблюдаваше как изрязва снимката и я ламинира в идентификационната карта, тя си помисли за Найджъл Хънтър. Определено не изглеждаше загрижен от разтурянето

на продуцентското сдружение. Все още изпитваше съжаление, че не можа лично да му обясни положението. Дни наред се опитваше да се свърже с него, но той винаги „отсъстваше“. Когато най-после ѝ се обади, звучеше напълно безразличен и незаинтересован. Беше очаквала някоя от прословутите му яростни сцени, но нищо такова не последва. Не, не знаел, че филмът на Стивън е закъсал с бюджета. Не, не бил виждал Стивън, докато бил в града. И не, не бил чувал Стивън, откакто е пристигнал в Хартум.

Вътрешният телефон избръмча и господин Сарджънт вдигна слушалката.

— Охрана — кимна с пясъчнорусата си глава. — Да, тук е. — Кафявите му очи за момент се разшириха, после отново се присвиха и той се вгледа в Алекса, сякаш я виждаше за първи път. — Ще ѝ кажа — затвори и се обърна към нея.

— Господин Кимбръф иска да ви види веднага щом приключите тук. Ще ви придружа до горе.

Алекса запази спокойното си изражение, но не можа да спре ускорения ритъм на пулса си. Какво ли иска пък сега?

— Влизайте направо — покани я господин Кумс, след като я въведеха в директорския офис.

Пооправи заплетените си коси, които, както ясно си беше проличало на снимките, бяха недотам изкусно нагласени от упорития ноемврийски ветреца, и влезе в кабинета. Седнал зад бюрото си, Марк крепеше телефона между главата и рамото си и в същото време бързо прелистваше някакъв документ. Даде ѝ знак да заеме мястото срещу него.

Усети как започна да трепери леко под топлото палто, с което все още беше облечена. Спонтанната ѝ реакция при вида му беше невероятно силна. Той беше необикновен. Била е глупачка да не го разбере от самото начало.

— Алекса — заговори Марк веднага щом остави слушалката, — тази сутрин ми се обадиха Уорън и Линда. Ще се женят.

— Чудесно! — импулсивно възкликна тя, но липсата на въодушевление в изражението му ѝ даде да разбере, че той си има своите съмнения. — Знаех си! Създадени са един за друг, независимо че им бяха нужни толкова години да се съберат. Кога?

— Тази вечер в седем — отвърна с безстрастен тон. — Затова те извиках. Искат да присъстваме.

— Разбира се! — продължи с все същия щастлив тон Алекса. Дори Марк да не одобрява, няма да му позволи да помрачи радостта ѝ за Линда. — Къде? Само кажи и ще бъда там.

— Торкай... едно селце на юг по крайбрежието. Ще идем с моята кола, но ще са ни необходими няколко часа. Трябва да тръгнем веднага, ако искаме да стигнем навреме. Отивай вкъщи и пригответи каквото ти е необходимо. Ще преспим в „Ботууд Ин“. Хеликоптерът ще ме вземе рано сутринта, защото трябва да летя за Австралия. Ти трябва да върнеш колата ми в гаража на „Трайъд“.

Алекса си позволи разкоша да вземе такси до дома и бързо си събра багажа. Когато се обади в „Риджънси“, за да им съобщи, че няма да се връща, Биб Уиксън, новият помощник, който от „Трайъд“ бяха настояли да вземе, ѝ каза, че Джейсън Толбът се опитвал да се свърже с нея. Реши да не губи време да му се обажда, но после размисли. Той може би имаше някакви известия от Стивън.

— Джейсън? Алекса Макензи се обажда.

— Как си? — Гласът му бе мек като кадифе.

— Добре. Какво мога да направя за теб? — попита тя, докато наум прехвърляше гардероба си и се чудеше какво да облече за церемонията.

— Защо сме толкова делови? Нямах ли време за един стар приятел?

Приятел?

— Джейсън, чувал ли си се със Стивън? Затова ли се обаждаш? — Чековете така и не бяха осребрени и на Алекса ѝ се искаше да вярва, че Стивън не е виновен.

— Не, обаждах се да ти кажа, че ще те взема в осем за вечеря. Крайно време е да се опознаем по-добре.

— Н-не мога. Ще... — Мисълта ѝ препусна лудо в търсене на любезен предлог да се измъкне, без да споменава за сватбата. Знаеше, че Уорън и Линда няма да искат Джейсън Толбът да разбере за женитбата им още преди да са казали на роднините и приятелите си. — Ще заминавам в провинцията. Благодаря за поканата.

— Кога се връщаш? — нетърпеливо попита той. — Ще излезем тогава.

— Не съм сигурна. Ще ти се обадя. — Затвори, без да дочака отговора му. Захвърли листчето с телефонния му номер в коша за боклук и се втурна обратно по стъпалата да довърши опаковането на багажа.

Алекса застана пред огледалото и задържа изящната зелена рокля, която Линда ѝ подари, пред огромния си пуловер. Вярно, че беше прекалено официална и разголена за вечерна сватба, но нямаше какво друго да облече. В края на краищата Линда ѝ я беше дала със заръката да я запази за някой специален случай. А случаят наистина е специален. Може би, ако облече черното си кадифено сако отгоре... Точно така, реши тя и измъкна сакото от гардероба. Ако остане с него през цялото време, роклята няма да изглежда толкова официална и разголена.

Ягуарът препускаше на запад по шосе А-30, докато Алекса поглаждаше вълнения клин с влажните си длани. Досега Марк не беше продумал нищо повече от абсолютно необходимото. Разбираше, че това пътуване може да е единствената ѝ възможност да говори с него и въпреки това не знаеше откъде да започне. Очите му сезираха право напред, макар че движението следобед не беше натоварено.

— Торки ли каза? — попита нервно. — Изобщо не съм го чувала. Какво представлява?

— Т-о-р-ка-й. Произнасяме го така, че да се римува с „поркай“. Едно от най-популярните курортни селища по крайбрежието на Девън. — Извърна се и за миг ѝ показа белите си зъби, което явно трябваше да мине за усмивка. — Би трябвало да се почувстваш като у дома — палмови дървета и топъл бриз. Там е най-мекият климат в цяла Англия.

— Наистина? Имах намерение да се поразходя в тази посока, но не ми остана време.

— Англия не е само Лондон — подхвърли Марк и отново насочи погледа си към пътя. — Повечето американци изобщо не си дават труда да видят най-доброто от Кралството.

Алекса разбра, че намекът му е предназначен за нея, но търпеливо посрещна атаката. В края на краищата напълно я заслужаваше.

— Смятам да...

— Защо не вземеш колата и не се разходиш из Девън през почивните дни? Това, че аз заминавам, не означава, че и ти трябва да се върнеш веднага. Иди до Дартмур. Това е един от най-големите ни национални паркове. Само да не се загубиш.

През следващите два часа Алекса продължи да поддържа разговора най-вече едностранно. Нарочно избягваше всяка тема, която би могла да подразни Марк. Насочи вниманието си към историческите и географски забележителности и се опита да го въвлече в разговор. Той обаче отговаряше на въпросите ѝ лаконично и без особен ентузиазъм.

Марк сви от главния път, за да поеме покрай бреговата линия и ѝ показа червените пясъчници, плажовете от дребни камъчета и пясъчните заливчета, характерни за крайбрежието на Девън. Влязоха в Торкай малко преди пет.

— Представи си изумлението на гражданството, когато сър Франсис Дрейк доплувал дотук с първия пленен от него кораб на испанската армада — каза Марк.

— Тук?

— Не точно — отвърна той и посочи над водата. — Отсреща, в Бриксхем, но всички в Торкай са могли да видят корабите.

— Прилича повече на Средиземноморието, отколкото на Англия — подхвърли Алекса, докато се взираше напред към пристанището, пълно с платноходки и яхти. Обградената от палмови дървета крайбрежна алея водеше до парк с построен в стила на колониалната индийска архитектура от епохата на кралица Виктория павилион.

— Права си, напомня за Кан и Сен Тропе. Тук преобладават югозападните ветрове и това осигурява на тази част от крайбрежието по-мек климат, отколкото на болшинството англичани. — Марк сви с ягуара към пътя, който се виеше по склона на хълма с изглед към пристанището и водеше до малка, съвършена като пощенска картичка каменна странноприемница.

След като им показаха стаите, откриха Линда и Уорън да пият чай в малката трапезария на „Ботууд Ин“. Изглеждаха толкова влюбени, че Алекса не се въздържа да погледне крадешком към Марк,

за да види реакцията му. Искрената му, доволна усмивка напълно противоречеше на предишния му скептицизъм.

— Поздравления! — Най-напред целуна Линда по бузата, а след това се извърна и се здрависа с Уорън.

— Седнете да пиете чай с нас — усмихна се Уорън и топлите му, кафяви очи заблестяха. — Как мина пътуването?

— Страхотно — отвърна Алекса. — Никога не съм предполагала колко красиво е крайбрежието на Девън.

— Това е любимото ни място. Наели сме малка къщичка в Бриксхем — обяви Линда. — Ще останем там една седмица, преди да се върнем в Лондон.

— След това ще вземем Холи и ще заминем за Хонг-Конг, където трябва да се погрижа за някои бизнес дела — допълни Уорън, докато един сервитьор поставяше каничка с нов чай и още две чаши на масата. — Май ще стана баща по бързата процедура.

— Ще бъдеш идеален — увери го Линда. — С Уорън смятаме, че тримата имаме нужда да прекараме известно време заедно, за да се сплотим като семейство. Откакто се разведохме с Йън, Холи прекарва повечето време в дома на брат ми. Боя се, че е малко объркващо за едно дете да има баща, който си е заминал за Австралия, чичо, който ѝ е като баща, а сега и нов татко. Ще отнеме известно време, но този път ще направим всичко както трябва. — Не добави, че приемането на Холи от страна на Уорън стоеше като последно препятствие пред нея. Ще бъде ли в състояние да приеме детето на друг мъж? Прие го. А начинът, по който му се радваше Холи, премахна всичките ѝ притеснения.

— Звучи добре — отбеляза Марк и разбърка захарта в чая си, после прибави щедра доза бита сметана. — Кога ще се върнете?

— Не по-рано от началото на следващата година — отвърна Уорън. — След като приключи с работата в Хонг-Конг, ще заведе момичетата си в Шамони. Време е Холи да се научи да кара ски.

Алекса се взираше в чашата с чай и се питаше къде ли ще се намира тя на Коледа. Рената и Джайлс вече бяха в Щатите за предварителните прожекции на „Последна възможност“, за да може да бъде включен в номинациите за Академичните награди, а сега, след като Линда и Уорън също заминаваха, изведнъж се почувства по-самотна от всякога. След като и трупата излезе във ваканция, ще има

време да насочи усилията си в писане на книгата, но това някак си вече не ѝ изглеждаше чак толкова привлекателна перспектива.

— Алекса, да вървим горе да се приготвяме. Ще слезем след час — усмихна се Линда през рамо към Уорън, докато приятелката ѝ я извеждаше от стаята.

— Какъв е планът? — попита Алекса по тясната стълба нагоре към стаята на Линда. — Марк каза, че сватбата е в седем.

— След това отиваме на вечеря с най-добрите си приятели и заминаваме за Бриксхем.

— Довечера? Няма ли да останете тук тази вечер?

— Не, има ли проблем?

— Не, не, разбира се, че не. Само си помислих...

Линда много добре знаеше какво си бяха помислили и Алекса, и Марк. Дватамата с Уорън нарочно бяха решили да ги оставят сами след сватбената церемония.

— Мислиш ли, че ще можеш да ми помогнеш, като преместиш някои кашони, които оставих у брат ми, в къщата на Уорън? От следващата година ще живеем там. Бих помолила брат ми, но той вече направи толкова много за мен, а снаха ми ще бъде ужасно заета.

— Разбира се, няма проблем. Първата седмица на декември излизаме във ваканция. Може ли след това да свърша тази работа?

— Когато можеш. У брат ми има ключ. Защо направо не се настаниш в къщата на Уорън — имам предвид в нашата — за целия декември? Ако Стивън се върне, може да не се чувстваш много добре с него.

— Благодаря, може и така да направя, макар да не вярвам, че ще се върне. Няма да приключи по-рано от Коледа. Спомена нещо за празнуване след това в Марбела заедно с Джейсън.

Линда отвори вратата към обзаведена в старинен стил стая, с изглед към пристанището. Беше по-малка от прекрасната стая, в която бе настанена самата Алекса. Върху леглото беше изпънат копринен костюм в цвят на слонова кост, с тясна пола и сако с шикозен волан.

— Колко е красиво! — възкликна Алекса. — Не съм сигурна дали си взех най-подходящата рокля. Нося онази зелената, която ти ми подари. Знам, че е прекалено официална за случая, затова взех черното кадифено сако с копринените рюшове. Така няма да изглежда толкова...

Възмутеният израз на лицето на Линда накара Алекса да спре.

— Да не си посмяла! — Размаха красиво оформения си маникюр. — Идеална е за сватбата така, както си е. Ако ти е студено, можеш да наметнеш сакото само докато си навън. През другото време го дръж праметнато през ръката. Ще развалиш целия ефект от роклята, ако ѝ сложиш отгоре сако. Няма мъж, който да може да ти устои с тази рокля. И като стана дума за това, как върви с Марк?

— Никак — въздъхна Алекса. — Отписал ме е. През целия път дотук се опитвах да говоря с него... Повярвай ми, вече не го интересувам: Ако изобщо съм го интересувала някога!

— Така е, защото си загубила наръчника си — заяви Линда и измъкна специална опаковка от Джанет Ригър нежен дантелен комплект сутиен и бикини. След него последва същия такъв копринен комбинезон с вградено парче дантела през гърдите.

— Наръчник? — промърмори Алекса и удивено зяпна черната копринена нощница, която Линда метна върху леглото. Ажурното дантелено горнище се крепеше с три тънки сатенени връзчици. Алекса беше ходила в магазина на Джанет и знаеше, че всички тези неща са безбожно скъпи. Линда обикновено не беше толкова разточителна. Но защо не? Това все пак е меденият ѝ месец — отлаган вече толкова години.

— Наръчникът с женски хитрини или наричан още „Изкуството да съблазняваш“. Всяка жена се ражда с него и го допълва непрекъснато през целия си живот. Трябва да си загубила твоя. По време на чая седна не с лице към Марк, а извърната настрани. Нито веднъж не му се усмихна, нито се опита да флиртуваш с него. — Линда измъкна половин дузина още по-секси нощници от куфара си. — Какво ми каза, когато се върнах от Франция? Че го обичаш. Помниш ли? Е, намери си тогава наръчника.

— Ще се опитам. — Алекса се зачуди дали Линда има представа какъв инат може да бъде Марк Кимбръф. — По-добре да вървя да се обличам. — Когато стигна до вратата, Линда я повика и тя се извърна точно навреме, за да улови черната нощница. — Какво?

— Малко ще ти е дълга, но се съмнявам, че ще забележи — намигна ѝ тя.

— Но ние не...

— Алекса, много е трудно за един мъж да ти остане сърдит, когато се любите. Повярвай ми, знам го.

Марк погледна драскотината на брадичката си. Най-последно беше спряла да кърви. Отдръпна се и огледа отражението си в малкото огледало, като провери как стои тъмносиният му костюм и виненочервената вратовръзка. Внимателно разгъна носната кърпичка в същия цвят и я пхна в джобчето на сакото си. Потисна мимолетния импулс да си зададе въпроса какво ли ще си помисли Алекса. Ако го желаше, досега щеше да предприеме някаква стъпка да го притисне. Вместо това беше приела решението му да я държи на разстояние и нито веднъж не се опита да се види с него. Явно е, че няма да бъде като Линда, която се впусна да преследва Уорън, докато той не ѝ позволи да го хване. Марк смяташе, че започва да свиква с факта, че не я интересува — до днес. Пътуването насам се оказа по-дълго, отколкото очакваше. Единственото, за което тя говореше през цялото време, беше история и география, докато накрая не се почувства като някакъв проклет туристически справочник.

Слезе долу и зачака заедно с Уорън. Линда и Алекса закъсняваха вече десет минути.

— По кое време трябва да... — Марк млъкна насред изречението. Алекса се появи по стълбите, облечена в онзи зелен тоалет, който беше откупил за нея. Още по-сексапилна, отколкото си я спомняше, роклята прилепваше предизвикателно по всяка извивка на тялото. Господи! Бързо извърна поглед и се загледа в големия букет цветя на масичката от лявата му страна.

— Много си красива — каза Уорън, възхитен от начина, по който бледожълтият костюм следваше изящните извивки на ханша и подчертаваше дългите крака на Линда. Не само красива. Тя беше единствената жена за него. Времето го доказа. В известен смисъл последните години, с всичките им сърдечни терзания, го накараха да я цени още повече. Беше се променила — към добро — в толкова много отношения.

Алекса подаде палтото си на Марк и той за момент продължи да стои с глупаво изражение, преди да осъзнае, че иска да ѝ помогне да го облече. Остави го да го наметне върху раменете ѝ и едва тогава

погледна нагоре с многозначително обещаващ поглед и задъхано прошепната благодарност.

Когато се качиха на задната седалка в ролса на Уорън за краткото пътешествие до малката църква, Алекса се намести толкова близо до Марк, че бедрата им се докоснаха. Без да я окуражава, той зачака да види каква ще е следващата ѝ стъпка.

Уорън и Линда влязоха да поговорят насаме с пастора, а Алекса и Марк се настаниха на първия ред.

— Прекрасно е да видиш щастлив човек, когото обичаш, нали? — прошепна Алекса и лекичко стисна ръката му, после впери омагьосващо зелените си очи в него.

Марк не пожела да ѝ достави удоволствието да се съгласи с нея, нито да я погледне. Взираше се в коленете си, но вместо това виждаше добре оформените ѝ глезени и зашеметяващо високите ѝ обувки. Беше праметнала скромно единия си крак през коляното и нехайно поклащаше ходилото напред-назад. Всичко у нея изпращаше електрически импулси. Но все още му идваше да я удуши при мисълта как се бе опитала да го измами. После отново изплуваше споменът за гледката, която представляваше, съблазнителна като самия дявол в хавлията му за баня, докато му се извиняваше. Беше я спасил от неудобството — отново — като я задържа в постановката. Просто сърце не му даваше да ѝ я отнеме. В края на краищата тя беше творческият гений в основата ѝ. Точно сега обаче всичко това беше без значение. Искаше тя да дойде при него, да му покаже, че не е безразлична. Няма да я улесни — не и този път.

— Готови сме — обяви Уорън, докато свещеникът заемаше мястото си.

Марк мина до него, а Алекса застана до Линда. Церемонията започна. Линда слушаше внимателно, загледана право в очите на Уорън, за да му се врене във вечна любов.

Десетки натрапчиви сенки от миналото връхлетяха Марк и заглушиха думите на пастора, докато Уорън не го сръчка, за да му напомни да подаде пръстена.

Щом службата приключи, Уорън пое Линда в прегръдките си и я целува в продължение на цяла минута. „Господи“! — помисли си Марк, дано този брак да излезе траен. Алекса се премести до него. По

дългите ѝ мигли блестяха сълзи и от тях очите ѝ имаха същия яркозелен цвят, който помнеше от филмовата лента.

— Ето — каза дрезгаво и ѝ подаде носна кърпа, после се зачуди как може да е луд по жена, която не притежава достатъчно здрав разум да си вземе чадър или да дойде на сватбена церемония с носна кърпа.

— Марк. — Докосна рамото му, когато понечи да се отдалечи. — Почакай ме. — Пъхна ръка под неговата и му отправи бавна и многозначителна усмивка, която накара сърцето му да подскочи.

По пътя към ресторанта тя се премести по-близо и мушна ръката си в неговата. Марк продължи да говори, но не можа да потисне внезапно обзелото го приятно предчувствие. Неспособен да се лиши от докосването ѝ, той я остави да държи ръката му. И все пак остана сдържан, сякаш едва забелязваше присъствието ѝ. А когато го правеше, стараше се да ѝ даде ясно да разбере, че то е защото няма друг избор. Тази вечер мълчаливото ѝ примирение се беше изпарило. Сякаш изобщо не забелязваше неговото безразличие. Продължаваше да го поглежда и да му се усмихва пленително през спуснатите си мигли.

Подаде му палтото си веднага щом влязоха в ресторанта. Марк го пое преднамерено внимателно, без да поглежда предизвикателната рокля, но докато я следваше в салона, се възхити на изящната извивка на голия гръб. Не му беше нужно да я вижда отпред, за да си представи колко съблазнително се поклащат гърдите ѝ, докато се движи. И не пропусна да забележи как мъжете, покрай които минаваха, се заглеждаха след нея. Обзе го неочакван пристъп на ревност, но се постара да го прикрие зад маската на безразличие.

— Какво да си поръчам? — попита го Алекса, след като ги настаниха и им донесоха менюто. — Изглежда, това са някакви местни специалитети.

Марк потисна усмивката си, забелязвайки я как използва въпроса, за да се премести по-близо до него на пейката. Докато тя четеше менюто, той я наблюдаваше. Тази вечер беше положила доста грижи за себе си. Косата ѝ беше сресана назад над едното ухо и захваната с лъскаво гребенче. Беше отделила време да се гримира, особено очите.

— Девъншир е известен със сметаната, сиренето и изобщо с изобилната си храна. Предлагам да... — Алекса погледна към него и

той за момент забрави какво възнамеряваше да предложи — ... поръчае бутилка шампанско за наздравница. Какво ще кажеш Уорън?

— Задължително!

Уорън бе прекалено зает да се взира в сините очи на Линда, за да поръча шампанското, така че Марк пое инициативата и поиска две бутилки от най-хубавото — Дом Периньон⁵³. След това помогна на Алекса в избора на прясно приготвена празена супа с девънска сметана и пълнена с кестени дива кокошка. Тя отново плъзна ръка в неговата. Всеки път, когато погледнеше към нея, пулсът му се ускоряваше и волята му отстъпваше още малко. Както вървяха нещата, щеше да е глупак да не ѝ позволи да го съблазни тази вечер.

На Линда ѝ беше доста трудно да се съсредоточи върху вечерята. Нямахше търпение да отидат в къщата в Бриксхем. Не че не се бяха любили. Напротив — дори и сутринта. Но тази нощ ще е специална — вече са женени. Бракът означава обвързване. Обвързване, за което бе чакала години.

Линда забеляза на отсрещния край на масата, че Алекса е послушала съвета ѝ. Тя всъщност вече беше седнала в скута на Марк, но и глупакът можеше да види, че на него му е приятно, въпреки сдържаното му поведение. Продължавай, Алекса, той го заслужава!

След вечеря под лек дъждец се върнаха покрай брега обратно до „Ботууд Ин“. Сребрилата лунна светлина трептеше над развълнуваните води на залива и отразяваше падащите дъждовни капки.

— Стой тук, Линда — каза Уорън, когато спряха пред странноприемницата. — Ще ти взема нещата. По-добре да стигнем в Бриксхем, преди дъждът да се е усилил.

Докато мъжете се занимаваха с багажа, Линда стисна ръката на Алекса, намигна ѝ и прощушна:

— Продължавай така.

Марк помогна на Уорън за куфарите и като се върна, завари Алекса да го чака в малкото фойе.

— Предполагам, че и дума не може да става за разходка по алеята. — Усмихна му се кокетно.

Марк сви рамене. Разходката беше последното, което му се въртеше в ума. Бързо погледна крадешком към сенчестата гънка между гърдите ѝ. През цялото време, докато траеше вечерята, беше почти невъзможно да запази непристъпната си позиция. Разходка? По дяволите, искаше да разкъса тази лъскава зелена рокля ѝ да я целува, докато дъхът ѝ секне. Но се въздържа да предприеме каквото и да е.

— Има ли в стаята ти камина? — попита тя и след като Марк кимна, продължи: — Защо не опиташ да я запалиш, а аз ще отида до бара да видя дали не мога да осигуря малко коняк.

Марк здравата се постара да не покаже колко е шокиран. Господи! Та тя току-що се самопокани в стаята му! Стомахът му се преобърна. Цяла вечер едва се крепеше на ръба на пропастта в очакване тя да предприеме нещо. И сега го направи. Не вярваше, че ще има смелостта.

— Добре — продума, след като изчака възможно най-дълго. Като се надяваше, че не се е издал с поглед, той се обърна и пое нагоре по стъпалата.

Захвърли сакото и папионката върху един стол и се зае да запали огъня. Докато наблюдаваше как се разгарят пламъчетата, почувства, че едва сдържа обзелото го нетърпение. При мисълта как ще смъкне онази зелена рокля през разкошните ѝ гърди, за да открие мамещите го розови зърна, бе готов да ѝ прости всичко — почти всичко. Напомни си да не ѝ се дава твърде лесно. Да си поиграе малко с нея.

Марк не реагира на първото тихо почукване на вратата. Остана да седи на малкото канапе пред камината в очакване на втория сигнал.

— Кой е? — попита, сякаш очакваше някой от многобройните си приятели да намине при него.

— Алекса... отвори ми — чу се приглушеният отговор.

Марк важно приближи до вратата и я отвори. Алекса стоеше отвън в прилепнала черна нощница. Цепката от едната страна разкриваше значителна част от крака ѝ. Но то беше нищо в сравнение с прозрачната, дантелена горна част, която едва обгръщаше гърдите ѝ и изобщо не се опитваше да прикрие щръкналите ѝ зърна. Изглежда, проклетото нещо се крепеше само от три малки черни връзчици.

— Цяла нощ ли ще ме държиш в коридора? — усмихна се тя и му подаде бутилка коняк и две тумбести чаши.

ГЛАВА 26

— Не, влез.

Полагайки невероятно усилие да си възвърне самообладанието, Марк пое бутилката и чашите. Поне веднъж стегнатият, горещ възел в стомаха нямаше нищо общо с деловите му проблеми. Беше очаквал почти всичко, каза си наум, докато я наблюдаваше как прекосява напетото стаята и се настанява на двойното канапе, но не и това. Желаете го — това не подлежи на съмнение. Но след като му е паднала в ръчичките, възнамеряваше да се наслади. Уорън се оказа прав. Да бъдеш преследван, може да е доста приятно преживяване — ако те преследва подходящата жена.

За момент продължи да стои непохватно на мястото си. После си спомни за бутилката в ръцете си. Господи! „Льо Пареди“. Дори се беше охарчила за любимия му коняк. Марк наля две чаши с кехлибарена течност и ѝ подаде едната. Настани се до нея на канапето, като се постара да седне възможно по-далече, доколкото позволяваше тясното пространство.

— Стопли го в ръцете си — посъветва я, като видя, че се кани да отпие. Улови чашата между дланите си и ѝ показа какво има предвид. Явно, няма голям опит с хубавите коняци. — За какво искаш да говорим — запита с преднамерена сдържаност.

Тя сви рамене и зелените ѝ очи се усмигнаха над кокетно извитите устни, после сведе мигли, за да разгледа задълбочено чашата в ръцете си. Марк установи, че прозрачната черна коприна изобщо не скрива бледата пищност на добре оформените ѝ гърди — нито втвърдените им зърна. Всичко, което трябва да направи, е само да отвърже една тънка връзчица...

— Благодаря ти за Боб Уиксън — проговори Алекса и като погледна внезапно нагоре, го хвана на местопрестъплението. — С него ми е по-лесно. Вече не се налага да си нося работа въщи. Вечер мога да пиша. Така няма да имам проблеми да спазя крайния срок през май.

— Радвам се, че не се чувстваш застрашена от него. — Погледът му отново се върна на очите ѝ — меки като кадифе на светлината на огъня. — Знаеш, че ми е далечен братовчед, нали?

Тя кимна, без да откъсва големите си зелени очи от него.

Той продължи:

— Ще се смаеш колко отдавна забравени роднини те намират, след като забогатееш. Но всъщност нямам нищо против. Един ден Боб ще бъде превъзходен мениджър. Помислих си, че постановката е добър начин да натрупа опит.

— Опитвал ли се е Стивън да осребри някой от чековете? — След като той поклати глава, Алекса допълни: — Надявам се да не се опита. Това ще ми възвърне доверието в хората.

Марк се въздържа от коментар. Каквото и да направи Стивън Хънтър, нищо не би могло да възвърне доверието му в него.

— Очакваш ли го да се прибере за премиерата на „Последна възможност“?

Алекса поклати глава и разпиля златисти къдри по покритите си с дантела рамене.

— Ще бъде на снимки чак до Коледа.

— Ами Найджъл? Виждала ли си го?

— Н-не, от няколко месеца не съм го виждала.

Марк отпи глътка коняк. Течността се плъзна в гърлото му като гореща коприна, която оставяше след себе си приятна топлина. Къде, по дяволите, се губи Найджъл напоследък? Изглежда, никой не го беше виждал много-много, откакто се върнаха от Мексико. Спомни си разговора им за отпадналите кадри от сцената с Алекса. Той го бе уверил, че ще се погрижи за това. Улови погледа на Алекса над ръба на чашата си и реши, че ще му се обади още веднъж. Макар отдавна да бяха приключили с редактирането и с окончателния монтаж, и дори бяха насрочили датата за предварителна прожекция, никога не бе излишно човек да се подсигури.

— Притесняваш ли се за премиерата?

— Да — отвърна тя. — И не. Джайлс ми каза, че е монтирано много професионално. Сцената няма да покаже нищо повече, освен задължително необходимото. — Замълча и отпи от коняка. — Но все още се притеснявам. Самата мисъл, че ще се появя гола във филм, все още ме смуцава.

— Не бих казал. — Марк завъртя острието в раната, знаейки колко е чувствителна на тази тема. — Ако се съди по роклята, с която беше тази вечер и по сегашната ти премяна.

— Не ти ли харесва зелената рокля? — Обиденият ѝ поглед го накара да отстъпи.

— Красива е, но прекалено разголена. Но е нищо в сравнение с това, което носиш сега. Винаги ли ходиш в стаята на мъжете, облечена като професионалистка?

— Никога не съм ходила в стаята на мъж, облечена така. Сложих я специално заради теб... Би трябвало да знаеш, че си специален.

— Ако съм толкова специален — започна, неспособен да се въздържа, — защо тогава не отговори на обажданията ми в Мексико? Защо не...

Неочаквано тя се хвърли в скута му, като блъсна ръката му и разпиля коняк по панталона.

— Обаждал си се? Наистина ли се обажда? — Обви ръце около него и силно го прегърна.

— Разбира се, че се обаждах. Поне десет пъти. Не получи ли съобщенията ми?

— Не! — Смаяният и объркан израз в разширените ѝ, зелени очи го убеди, че казва истината. — В хотела сигурно са... Няма значение. Важното е, че си се обаждал. — Наведе се напред и леко го целуна.

— А защо се настани при Стивън, Алекса?

Без никакво колебание тя му разказа за развода и за финансовите си затруднения. Беше преживяла много повече, отколкото той смяташе. Изповедта ѝ прогони съмненията, които го терзаеха от месеци. Докато тя говореше, Марк не можа да се сдържи и помилва заоблените ѝ хълбоци. Плъзна ръка по гладката коприна и едва устоя на изкушението да не проникне през цепката, която разкриваше бедрото ѝ. Цял ден му се искаше да я вземе в ръцете си. Нищо не би могло да е по-приятно от възможността да я докосва, докато тя говори. Но не бе достатъчно. Изобщо не бе достатъчно.

— Между нас никога не е имало нищо физическо — завърши Алекса. — Само бизнес.

— А какво има между нас?

— Всичко, каквото пожелаеш.

От думите ѝ, произнесени с невероятна нежност, почувства как в гърдите му заседна огромна буца. Осветена от огъня зад гърба ѝ, косата образуваше светъл ореол около лицето ѝ. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да не се поддаде на всепоглъщащата ѝ власт.

— От теб зависи. Покажи ми какво искаш.

Без да откъсва замъглените си очи от него, тя посегна с ръка и докосна страната му с върховете на пръстите. После ги плъзна в меките къдри на косите му. Притегли главата му по-близо и уханието на цветя го обгърна отвсякъде. В докосването ѝ имаше някаква чувственост, която не си спомняше отпреди. Остави я да го целува, без да помръдне. Езикът ѝ очерта долната му устна и поиска да я пусне навътре. Но той не се предаде и я накара сама да се потруди. Надигна се в скута му и се притисна в него с невъздържана настойчивост. Усещаше през ризата си високо очертаните хълмчета на гърдите ѝ и трептенето на остриите им зърна. Несъзнателно охлаби стиснатата си челюст и езикът ѝ се стрелна напред, за да намери неговия.

В продължение на няколко минути изглеждаше доволна само да го целува, бавно и с наслада, но и с неприкрита страст. Колкото по-дълго го целуваше, толкова повече бариери оттегляше той. След това Алекса се отдръпна и бавно започна да освобождава редичката копчета на ризата му. През цялото време другата ѝ ръка оставаше вплетена в косата му и лекичко го поглаждаше по тила. В слабините му неудържимо се зараждаше топла напрегнатост, но Марк продължи само леко да я придържа с ръце и остави инициативата изцяло на нея.

— Махни я — нареди тя, след като разкопча и последното копче.

Измъкна се от ризата си и я захвърли встрани. Тя нададе гърлен звук и посегна да докосне гърдите му. Никога не беше смятал, че буйната растителност по него може да е особено привлекателна. Но тя изглеждаше очарована от гъстотата ѝ, защото не спираше да прокарва пръсти през косъмчетата и да ги роши. Ръката ѝ действаше като магия, от която слегнатите кичурчета настръхваха.

Докато Алекса се занимаваше с окосмяването на гърдите му, като неспирно прокарваше пръсти през тях, Марк наблюдаваше заоблените била на гърдите ѝ изпод черната дантела. Бяха толкова леко прикрити, че можеше да види тъмните розови кръгове около напъпилите зърна. Копнееше да сведе глава към тях, но си напомни, че сега тя води играта.

Нямаше представа какво смята да прави, докато не посегна сама към връзките, които крепяха нощницата ѝ. Освободи ги с три бързи движения на ръката. Гърдите ѝ изскочиха прекрасни и пищни, с прелестно настръхнали зърна. Раздвижи се в скута му и промени ъгъла на тялото си, така че да застане с лице към него. С натезали клепачи пое дълбоко дъх и се притисна напред, за да докоснат втвърдените ѝ зърна голата му кожа. След това започна да се извива лениво нагоре и надолу. Усети как от слабините му изригнаха горещи спазми, които обковаха цялото му тяло в обръчите на страстта.

— Имаш прекрасни гърди — прошепна Алекса и се протегна, за да го целуне отново.

Хипнотизиран от очите ѝ, от устните ѝ, от докосването и от хилядите усещания, които пробуждаше у него, Марк се оказа неспособен да се съдържа повече. Плъзна една ръка по бедрото ѝ и нагоре под копринената нощница. Алекса я изблъска.

— Не трябва да пипаш. Нека ти покажа...

— Ами ако ми го покажеш в леглото — успя да продума той.

Тя се изправи и бавно се изви, докато шумолящата черна коприна се свлече на пода. Сърцето му пропусна два удара, после се втурна в трескав ритъм. Тя беше всичко, което търсеше в жената. Усмихна се вътрешно. Когато я видя миналия път, кожата ѝ имаше навсякъде един и същи цвят. Сега едва забележими следи от банския очертаваха изкусителни бели участъци. Протегна малката си ръка към неговата и го издърпа да стане.

Поведе го към леглото с балдахин и Марк продължи да стои бездеен, докато тя се суетеше с колана му. Когато най-после успя да се справи, ръката ѝ се плъзна по ствола му и лекичко го притисна, преди да освободи ципа. Невъзможно бе да се преброят ударите на сърцето му, които още повече ускориха ритъма си. Остави панталона си да се смъкне на пода и застана прав да я наблюдава как издърпва гащетата му. После се усмихна на смаяното ѝ изражение. Съвзе се, отвърна на усмивката му и го побутна, за да му подсказе, че трябва да легне. Марк се отпусна по гръб.

— Не обичам да се любя с обувки — заяви преди това той.

Издърпа ги бързо, смъкна и чорапите му и после се покатери на леглото до него. Тялото ѝ се притисна в неговото — порой от златни къдри, разпилени по гърдите му. Мъчително бавно започна да го

целува, хапеше го закачливо, докато се смъкваше надолу. Продължи да напредва и лениво да очертава кръгове по стегнатия му стомах с влажното връхче на езика си. Плъзна се още по-надолу... Той затаи дъх и автоматично напрегна мускулите на слабините си. Алекса се приведе напред и посипа водопад от разбъркани къдри по краката му. Устните ѝ опариха нежната кожа по вътрешната част на бедрото му. После, горещи и влажни, те се обвиха около него. Марк отметна глава назад и изпусна дълга въздишка. Вълшебното докосване разтърси цялото му тяло с вълна от палеца страст.

Посегна надолу и погали главата ѝ, като прокара пръсти през разрошените коси. Твърде дълго бе останал без нея, за да издържи още от това.

— Ела тук. — Издърпа я нагоре.

Отблясъците от огъня стопляха кожата ѝ и ѝ придаваха цвят на златен мед. Сведе поглед към него с нескривано обожание в очите. Прехвърли се отгоре му, обхващайки го с кадифените си крака. Дъхът му спря, докато внимателно я придържаше, а в същото време се притисна нагоре и я изпълни.

Господи! Наистина е стегната. Готова за него, в това нямаше съмнение, но стегната — още по-стегната, отколкото си спомняше. Изви се напред и наведе глава да го целуне. После отново се изправи седнала; голите ѝ гърди се полюшваха в такт, докато се движеше ритмично нагоре и надолу. Постава ръце на хълбоците ѝ, за да я направлява според желанието си, и разгорещеното им дишане изпълни тихата стая.

— Чакай! — извика и отново я притегли върху себе си. Побутна бедрата ѝ, за да ѝ покаже, че трябва да изпъне краката си върху неговите. Ако сега не забави темпото, няма да ѝ бъде от особена полза.

Алекса се излегна лениво отгоре му и погали влажните коси по слепоочията му.

— Колко ми липсваше, как се нуждаех от теб — прошепна тя и пак се раздвижи, намирайки нов, по-удовлетворителен ритъм. — Не ме пускай!

— Скъпа — чу се да изрича задавено. Обхвана лицето ѝ с две ръце и притисна устни в нейните. Изхлипа тихо и той разбра, че няма никаква вероятност да свърши преди нея. Беше ѝ липсвал не по-малко,

отколкото тя на него. Прокара нежни ръце по извитите ѝ хълбоци, за да я насърчи, докато сам едва се сдържаше.

— Марк — изстена тя, заровила глава в чувствената извивка на врата му. Тръпнеща, продължи да шепне: — О, да... о, да...

Марк се усмихна в мрака, вдишвайки уханието от парфюма, все още запазено на тила ѝ. Целуваше я, в очакване спазмите да отшумят. Изгарящ от копнеж, той я задържа плътно към себе си, докато дишането ѝ стана не чак толкова трескаво. После я прехвърли по гръб, без изобщо да се отделя от нея. Целият разтреперан, той се заби в нея. Тялото ѝ се изви, за да го посрещне. Гладките ѝ крака се обвиха около неговите и го притеглиха още по-дълбоко. Заби нокти в раменете му и после ги прокара надолу по гърба. Пришпорван от остриетата на болката, която му причиняваше, той се заби още по-силно. Вече чувстваше как го разтърсват приближаващите вълни на освобождаването, когато усети, че тя е на ръба на нов оргазъм.

— По-силно... по-силно — умоляваше го.

С бързи и резки движения, Марк вложи повече сили от всеки друг път, когато е бил с жена. Най-после през тялото му препусна неударима топлина, а с нея дойде и сладкото облекчение.

Изтощен, той се извъртя на една страна и без да се отделя от тялото ѝ, я сгуши в прегръдките си. Никога не си бе представял, че нещо може да надмине онази нощ в Мексико.

— Никой не го прави по-добре — прошепна тя и прокара ръка по влажната кожа на рамото му и надолу по извивката на кръста и ханша му. — Никой!

Марк вплете пръсти в косите ѝ и ги отметна по възглавницата.

— Този път няма да заспиш върху мен, нали?

— За нищо на света!

Той я целуна по върха на главата. Задоволството и щастието, които толкова време му се изплъзваха, вече не го тревожеха. Сега имаше всичко, което наистина бе важно. Прав беше, че я остави тя да го преследва. Това бе единственият начин да е сигурен, наистина сигурен, че действително държи на него. Не е възможно една жена да отдаде тялото си по начина, по който го направи тя, ако преди това не е отдала и сърцето си. Сега не може да поема никакъв риск с щастието им, дори това да означава, че ще се наложи да запазят връзката си в тайна.

— Алекса — изрече на глас, — не казвай на никого, дори на Рената и Линда. Стават някои неща, които трябва да оправя. Имай ми доверие.

— Имам ти. Няма да кажа на никого.

— Утре рано сутринта заминавам за Австралия. Ще се върна след две седмици. Дотогава трябва да съм уредил нещата.

— Две седмици? — простена тя. — Не знам дали ще мога да изчакам толкова. След тази вечер мога направо да... — Обви ръце около врата му и го целуна.

Усети леко пробождане в слабините. Права е — две седмици са ужасно дълго време.

— Алекса — изрече едва чуто изпод настойчивите ѝ устни, — притисни ме. — Отвърна му със силна прегръдка с едната си ръка. Марк преглътна напирания смях. Въпреки цялата си вродена чувственост, тя беше неопитна в сексуално отношение. И това му харесваше. Той ще я научи. — Не така. — Плъзна ръка по голите ѝ хълбоци и я притисна към себе си.

— О — смутено промърмори тя и го прихвана предпазливо.

— По-силно — инструктира я той, когато стегна мускулите си, за да го задържи в себе си. Стягаше се и се отпускате и отново се стягаше. Глеещата жарава се разгоря наново. — Искам да ми кажеш точно какво ти се иска да правя, когато се любим. — Той завърна глава, за да може да му го прошепне в ухото. — Трябва да знам.

Докато изричаше шепнешком неща, които Марк знаеше, че никога не би събрала кураж да произнесе на глас, тя продължи последователно да го притиска и отпуска. Същевременно пръстите ѝ чертаеха еротични линии по гърба му. Комбинацията от тихия шепот, който му разкриваше най-съкровенията ѝ желания, и вълшебните спазми на мускулите ѝ го възбуди повече от всички изпълнения, на които се бе наслаждавал с далеч по-опитни жени. Отново потръпващ от възбуда, той ѝ прошепна:

— Виждаш ли какво направи?

— Усещам го — тихичко се изсмя тя. — Не знаех, че мога да го направя.

Претърколи я по гръб.

— По-добре се пригответи да понесеш последствията. Може да отнеме цяла нощ.

— Надявам се — отвърна тя и притегли лицето му към своето за целувка.

Марк бавно се изпъна назад, после отново се плъзна напред. Повтори го десетина пъти, без да спира да се наслаждава на невъздържания ѝ отклик. Всеки път тялото ѝ се извиваше да посрещне неговото и да го насърчи да засили натиска и скоростта. Често спираше, за да я подразни, като отъркваше гърдите си във възбудените ѝ зърна. Тя тихо стенеше, молеше за още и забиваше нокти в гърба му.

Марк навлезе в онзи неудържим ритъм, с който мъжете обикновено обладават жените. Тихите ѝ стонове и задъхано дишане му разкриваха, че се движи заедно с него. Освобождаването му беше дълго и бавно, последвано от странна смесица от върховно изтощение и въодушевление. Цялото му тяло рухна в гостоприемните ѝ обятия. Остана така няколко минути, преди да събере сили да се изправи, подпрян на една ръка. Косата ѝ лежеше безнадеждно разпиляна по възглавницата, а очите ѝ грееха изпод натежалите клепачи. Смъкна се от нея и легна по гръб, загледан в тавана. Тя се промъкна по-близо и се сгуши в извивката на рамото, положила глава върху гърдите му.

Господи! Смяташе, че знае всичко, което може да се знае за чувствата, които един мъж е способен да изпитва към жена. Колко се е заблуждавал!

— Две седмици не са чак толкова много време. — Лекичко я залюля в прегръдките си. — Продължавай да работиш по книгата си. Така ще можем да прекараме почивните дни, след като се върна в Уиндам Хол, без да се налага през цялото време да пишеш.

— Добре — отвърна с нескрити радостни нотки в гласа. — Коледа в Уиндам Хол.

Марк я целуна по върха на косата. Знаеше съвсем точно какво да ѝ донесе за Коледа.

Сигурно се е унесъл, защото някакъв вътрешен часовник го изтръгна от доволния сън. Внимателно издърпа ръката си изпод Алекса и отметна китката, за да използва слабата светлина. Разполагаше с двайсет минути да се изкъпе, да се облече и да слезе долу, за да вземе таксито, което беше поръчал да го закара до хеликоптера. Измъкна се неохотно изпод чаршафите и на пръсти се приближи до прозореца. На изток светлееше перлената ивица на зората и обагряше небето в сини и бледолилави отблясъци, предвещаващи

настъпващия ден. Слънцето, все още само сияние на хоризонта, разпръсваше трептящите ивици мъгла, увиснали над залива. Обзе го разочарование. Няма начин да отложи пътуването си заради лошо време. Достатъчно ясно е, за да може хеликоптерът му да кацне.

Тихо се промъкна в банята. Алекса му бе обещала да не казва на никого. Но ще бъде ли това достатъчно, за да я предпази? Откакто бе принудил мрежата от нелегални пътнически агенции да излезе от играта, заплахите и инцидентите в „Трайъд“ бяха зачестили. Някой беше обезобразил картината на Хогарт, а хората от охраната му обезвредиха две писма-бомби.

Когато излезе от банята, бързо нахвърля нещата си в куфара, без да светва лампата. Не му се искаше да буди Алекса, но и не можеше да я напусне, без да я целуне, затова внимателно приседна на леглото. Загъната до кръста, тя лежеше свита като доволно котенце и дишаше равномерно между изкусително разтворените си устни. Марк очерта с палец кръг около зърното ѝ и то се отвори отчетливо, докато тя се обръщаше по гръб. Издърпа завивката върху раменете, после я целуна, без да бърза, и очите ѝ трепнаха.

— Довиждане — прошепна полусъбудена.

— Довиждане, Алекса. Грижи се... и бъди внимателна.

ГЛАВА 27

— Кой е умрял! — пошегува се Алекса, загледана в огромния букет цветя, поставен на бюрото ѝ. Десетки миниатюрни розови пъпки се кипреха между гроздовете зеленина.

— Умрял? — изсмя се Рената и замахна с обсипаната си с пръстени ръка към порцелановата ваза. — Бих казала, че някой е на седмото небе.

— Има ли картичка? — Въпросът на Алекса беше насочен към Боб Уиксън, седнал на бюрото, използвано преди от Марк. Той поклати глава.

— Картичка? — възкликна Рената с гърлен смях. — Никой няма да изпрати нещо толкова скъпо, освен ако не е сигурен, че дамата поне подозира от кого е. Хайде. Какво ще кажеш? Кой може да ги е изпратил?

— Нямам представа — колебливо изрече Алекса и се престори, че търси картичка между розите. Марк! Разбира се, че той ги е изпратил. Не е сложил картичка, защото я беше помолил да запази връзката им в тайна.

— Е-е-е — провлече с явно недоверие Рената. — Определено си впечатлила някого. Трябва да тръгвам. Туик ме чака. Ако разбереш кой ги е изпратил, уведоми ме.

— Аха — промърмори Алекса и се наведе да помирише изящните пъпки. Впечатлила някого? Не, Марк я бе впечатлил, и то не само физически. След като взе решение да го преследва, той се държа възхитително. Остави инициативата изцяло в нейни ръце. Още виждаше смаяното му изражение, когато се появи в стаята му с онази сексапилна черна нощница. Онемял. Да, определено беше онемял. Желаше я. Това беше явно през цялата вечер, но изпитваше нужда тя да направи крачката към него, също както тя искаше той да направи крачката към нея, когато бяха в Мексико. Спря се и погали една пъпка с остри връхчета. Любов. Възможно ли е да е било само преди година, когато си мислеше, че никога повече няма да се влюби?

През целия уикенд обикаляше с колата на Марк из резервата на Дартмур и не спираше да мисли за него. Девствената и самотна, брулена от вятъра земя изглеждаше необичайно красива. Нямаше търпение да се видят отново и да му каже колко много ѝ е харесало. Единственото, което щеше да я направи още по-щастлива, беше възможността той да е до нея, за да сподели удоволствието ѝ. Щеше да се гордее с нея. Караше колата му с изключителна предпазливост. В края на краищата нали последните му думи бяха да внимава с ягуара. Дори я закара да я измият и лъснат, преди да я върне в гаража на „Трайъд“.

Щастието, което я изпълваше през целия уикенд, още струеше в нея. Дори обичайният тест за наркотици тази сутрин не можа да разсее радостните ѝ чувства. Алекса, заеми се с работата! Но как би могла да работи нещо с разкошния букет на Марк, заел цялото ѝ малко бюро. Премести вазата върху картотечния шкаф, за да го вижда и да ѝ напомня за него.

Цяла сутрин с усилие успяваше да се съсредоточи върху лавината от дребни проблеми около постановката. Когато в ранния следобед телефонът иззвъня, Алекса дори не посегна да го вдигне. Едно от задълженията, които Боб бе поел, беше да пресява обажданията ѝ. Откакто пиесата бе започнала шумно да се рекламира и продажбите на музиката вървяха по-добре, отколкото всички очакваха, получаваше безброй обаждания на ден.

— Джейсън Толбът е на телефона — обяви от другия край на малкия кабинет Боб.

— Кажи му, че съм заета — отвърна Алекса, без да вдигне поглед. Чу Боб да говори с Джейсън и за момент спря. Този човек е истинска напаст. Защо, за бога, проявяваше такъв внезапен интерес към нея? Тя бе тук вече от месеци, а до момента той почти не бе разговарял с нея.

— Иска да знае дали са ти харесали цветята.

Захапа върха на гумичката на молива, който държеше в ръка и се вгледа онемяла в букета.

— Дай ми го — заекна сподавено и вдигна слушалката. — Джейсън! — възкликна, опитвайки се да изглежда доволна, че чува гласа му. Без да откъсва невярващи очи от розите, тя изслуша обясненията му, че утре вечер щял да посреща гости и искал тя да

поеме ролята на домакиня. — Наистина не мога, Джейсън. Знам, че ще бъде голям купон, но на следващия ден трябва да работя. Наистина ми е невъзможно да бъда домакиня, но ще се опитам да дойда.

Отговорът ѝ, изглежда, го поуспокои и двамата приключиха разговора. Нарочно беше наблегнала на думичката „опита“, без изобщо да има намерение да ходи. Трябваше да прекара вечерта в писане, а не в празни приказки с приятелите на Джейсън.

Във вторник следобед в кабинета ѝ пристигна голяма сребриста кутия, завързана с яркочервена панделка.

— Върнете я обратно — настоя Алекса. Не желаше да приема нищо повече от Джейсън Толбът. Ако получи подаръка му, само ще го насърчи и ще бъде принудена да присъства на приема му довечера.

— Обратно? — попита младежът, който държеше кутията. Лицето му беше почервенияло като панделката на пратката.

— На магазина, откъдето е изпратен.

— Аз не съм... господин Кумс ми нареди да ви го предам лично.

— О? — възкликна Алекса, щом чу да се споменава името на секретаря на Марк. — Дайте го — извика и протегна ръце към кутията. — Има ли картичка?

Младежът поклати глава и заднишком излезе от стаята. Завързаната с петнайсетсантиметрова червена панделка със сребристи кантове кутия имаше размери на малък куфар. За момент продължи да си играе с връзката, опитвайки се да отгатне какво може да има вътре. На сребристите лепенки, с които бе запечатана кутията, се четеше: „Смитсън“. Добре известният на Алекса магазин за книжарски стоки на „Бонд Стрийт“ предлагаше едни от най-хубавите кожени изделия в Кралството. Беше сигурна, че Марк ще предпочете британска компания пред някой от чуждестранните ѝ конкуренти. Развърза панделката внимателно. Повдигна капака, разгърна няколкото пласта мека хартия и откри кожено дипломатическо куфарче. Изработено от велур с цвят на камила, то беше с изчистена форма и все пак невероятно женствено. Под цифровата ключалка с дискретни златни букви бяха гравирани инициалите. Вътре имаше множество отделения, за да може да побере бележките и документите си. Като изваждаше опаковъчната хартия, откри втора кутия. Загъната в бял лист на

теменужки, малката кутийка съдържаше шишенце парфюм от „Флорис“. Световноизвестният парфюмериен магазин в Сейнт Джеймс продаваше екзотични ухания на някои от най-известните жени в Европа. Алекса отвори кристалната капачка и вдъхна вълшебния мирис. Изискана комбинация на диви цветя с лек екзотичен привкус, парфюмът представляваше уникално съчетание на ароматите, които обикновено използваше. Типично за Марк да се сети за нещо толкова специално. Как е успял с такава точност да опише любимата ѝ гама? Изобщо не предполагаше, че е забелязал. Погледна към цветята и си помисли, че той никога не тръгва по най-лесния път. Всеки може да вдигне телефона и да поръча цветя, но само някой, който наистина обича, ще отдели време, за да изпрати такива необичайни подаръци.

Тази вечер се прибра вкъщи и работи чак до два часа. Спомни си за партито на Джейсън, но изобщо и не си помисли да отиде. Често ставаше и се приближаваше до стола, където оставяше нещата си от театъра, за да прокара ръце по меката кожа на куфарчето.

Когато в сряда сутринта пристигна в „Риджънси“, Алекса застана онемяла наред кабинета си при вида на десетките плетени кошници, пълни с ефирни папрати и бледорозови, едва напъпили рози.

— Това е смехотворно! — обърна се към Боб, който беше успял да си освободи малко място между кошниците, за да може да работи. До него седеше Т.С., излегнат на една страна, и си играеше с една от розовите пъпки.

— Оставих картичката на бюрото — подхвърли през рамо Боб.

Нямаше нужда да чете картичката, за да разбере, че са от Джейсън Толбът, но все пак я отвори. Неподписаното съобщение гласеше: „Без теб не беше никакво парти“.

— Разкарай ги. — Разкъса картичката и я запрати в кошчето.

Дори не се обади на Джейсън да му благодари. Знаеше, че той точно това очаква от нея. Възнамеряваше да изчака няколко дни и след това да му се обади и да го постави на място. Може би дотогава някоя друга ще е привлякла вниманието му.

Останалата част от седмицата измина, без Джейсън да се обади и без да ѝ изпрати повече цветя. Алекса броеше нетърпеливо дните, с мисълта, че Марк ще си бъде у дома след седмица. Когато се прибра в

петък вечерта, завари госпожа Радж, жената, която идваше да чисти у Стивън, да ридае истерично.

— Какво има? — запита Алекса.

Нужни бяха няколко минути, докато възрастната жена се успокои достатъчно, за да може Алекса да разбере заваления ѝ английски.

— Чупен... чупен. — Над големите бадемови очи, челото ѝ се сбърчи отчаяно и неизменната червена точка между веждите ѝ се открои още по-ясно.

— Не се тревожете, кажете ми какво е случено и аз ще ви помогна.

Без да спира да плаче, жената я поведе нагоре. Откакто Алекса ѝ бе подарила кошница с рози в началото на седмицата, госпожа Радж, която през всичките месеци изглеждаше непрекъснато намусена, беше станала доста дружелюбна. Алекса съжаляваше, че не се беше сприятелила по-рано с нея. В днешно време местата за обслужващ персонал в Англия се заемаха от новопристигнали от бившите колонии. Те се наемаха на работа срещу ниски надници, каквито британците отказваха да приемат. Често жени като госпожа Радж издържаха многолюдни семейства само с мизерните си заплати. Ако е случила някоя от баснословно скъпите принадлежности на Стивън, вероятно ще ѝ е нужна цяла година, за да я изплати.

Госпожа Радж заведе Алекса в спалнята на Стивън и посочи кръглото легло. Едно от крилата на летящата чапла, която всъщност служеше като табла откъм главата, лежеше килнато на една страна.

— Прах — поясни госпожа Радж. — Само чистила прах.

Алекса въздъхна жално. Леглото беше правено по поръчка. Щяха да са нужни месеци — и царско възнаграждение — за да се подмени. Но когато се приближи по-близо, установи, че таблата не е случена. Докато е чистила, госпожа Радж незначайно как е задействала скрития механизъм, който смъкваше крилото на чаплата и откриваше тайно чекмедже. Алекса надзърна вътре и откри найлоново пакетче с бял прах и стъклена тръбичка. Странно, помисли си тя, знаеше, че Стивън има проблем с пиенето, но не подозираше, че е на кокаин.

— Не е случено — успокои тя госпожа Радж. — Виждате ли? — Протегна се под ръба на таблата и натисна изкусно замаскирания бутон. Крилото се плъзна обратно на мястото си и доволната женица плесна с ръце.

— Мерси, мерси — заповтаря сияеща.

— Вървете си сега вкъщи — каза Алекса с ясното съзнание, че вече е късно и семейството ѝ несъмнено я очаква.

Госпожа Радж си тръгна и тя отново натисна бутона, любопитна да види какво друго има в тайното скривалище. Заедно с пликчето вътре имаше и артикул от „Смитсън“: черен бележник, джобен формат, изработен от фина щраусова кожа със златен ръб. Отвори го и позна четливия почерк на Стивън. Установи, че вътре се съдържаха адреси, повечето от които бяха на хора, живеещи в чужбина. Без съмнение, това са контакти от филмовите среди. Като се имат предвид педантичните наклонности на Стивън — той винаги си водеше най-подробни бележки и си правеше всевъзможни списъци — никак не се изненада.

Отново разлисти бележника. Имаше само едно име, което ѝ беше познато: Джейсън Толбът. Срещу него бяха записани четири телефона. Единият беше на вилата му в Марбела, вторият в дома му в Хемпшир, а останалите два бяха лондонски номера. Единият беше в къщата му на „Итън Скуеър“, но за другия нямаше адрес. Само инициалите М.Т. бяха вписани в тази графа. М.Т.? Мелани Терънхолт? Очевидно Джейсън прекарва достатъчно време при Мелани, за да си запише Стивън и нейния номер заедно с останалите му жилища. Щом с Мелани са толкова близки, защо тогава Джейсън ѝ се обажда? Алекса беше заинтригувана.

В понеделник сутринта, както обикновено, се срещна с Рената на закуска в „Съмпърс Кафе“, преди да отидат в лабораторията за седмичния си тест за наркотици. Веднага забеляза, че изглежда потисната.

— Как е Джайлс? — попита Алекса.

— Добре — отвърна Рената, без да я погледне. Заета с преподаването на четирите пръстена на всяка от ръцете си, тя се позабави, преди да заговори отново. — Знам, че моят живот е пълна каша, Алекса...

Мили Боже! Нали не се е поддавала на изкушението отново да започне с наркотиците?! Алекса постави ръка на рамото ѝ.

— Какво е станало? Добре ли си?

Рената я погледна с ясните си, сини очи.

— Нищо. Във всеки случай, не и с мен. Знам, че най-малкото аз имам право да критикувам, когото и да е, особено пък теб, след всичко, което направи за мен. Но не мога да гледам как допусках същата грешка, която аз направих преди години. Знам накъде води всичко това. То е като наклонена плоскост, по която пропадаш в ада и може никога повече да не се измъкнеш.

— За какво говориш?

— За Джейсън Толбът. За цялата му шайка. Те не са твоят тип, Алекса. Веднъж поведеш ли се с тях... край.

— Да се поведеш с тях? С никого не се водят!

— Но снимката ти с Джейсън Толбът...

— Каква снимка? — обзе я студен, лепкав страх.

— Във вчерашния брой на „Ивнинг Ривю“ ви има на снимка заедно с Джейсън. Ти си с онази зелена рокля, която Линда направи за теб.

— Невъзможно! Обличала съм я само веднъж след откриването на бутика и изобщо не бях с Джейсън. Сигурна ли си, че съм аз? Вестникарските снимки понякога са доста размазани.

— Не. Тази снимка беше забележително ясна. Ти си на нея. Освен това са написали името ти и твърдят, че си била с него на някакво парти в събота вечер.

— Тази събота? — попита Алекса и Рената кимна. — Това просто не е вярно. През целия уикенд си бях у дома и писах. С никого не съм се виждала. Не мога да си представя откъде са взели моя снимка с тази рокля. — Алекса замълча и си припомни сватбата. На никой и през ум не му беше минало да прави снимки.

— Това не е всичко — разколебано продължи Рената и посегна през масата, за да докосне ръката ѝ. — В бележката се казва, че си последното завоевание на Джейсън, и те описват като порно кралица.

Шокът от думите на Рената за момент я прикова неподвижно.

— Трябва да видя тази снимка — каза накрая.

Времето в лабораторията и след това, докато стигнат с метрото до „Риджънси“ сякаш течеше агонизиращо бавно. Рената я беше уверила, че Ади Конистън, едно от момчетата в уличната сцена, е страстен читател и колекционер на таблоиди. Както и беше предсказала, Ади наистина разполагаше с броя от предния ден.

— Не мога да повярвам — простена Алекса, загледана в снимката. Дори и тя не можеше да отрече, че става дума за нея. Стоеше до Джейсън Толбът и наистина беше със зелената рокля. Не по-малко шокираща бе информацията, която описваше партито, на което изобщо не беше присъствала. Разкриваше се фактът, че е американска актриса, известна с голите си сцени. Никъде не се споменаваше за изявите ѝ като писател и продуцент. Пикантната колонка я представяше като някаква евтина актриса, чието единствено занимание е да се появява разголена в долнокачествени филми.

— Искате ли да видите материала за вас от миналата седмица? — попита Ади.

— Миналата седмица? — Алекса погледна въпросително към Рената, но тя сви рамене. Явно и тя не го беше виждала.

— Ето един! — Момчето тържествуващо измъкна броя от сряда.

Този път нямаше снимка, но вътре се описваше партито на Джейсън от предишната вечер. Информацията твърдеше, че Алекса е била в ролята на домакиня.

— Изобщо не съм... — Алекса вдигна безсилно ръце във въздуха.

— Ето и от петъчния брой — продължи Ади и ѝ подаде нова статия.

Този път в клюкарската колонка се твърдеше, че Джейсън и Алекса са забелязани да вечерят в шикозния нов ресторант „Трубадур“.

— Това ли е? — попита през стиснати зъби тя.

— Да — отвърна Ади.

— Може ли да ги задържа?

Той кимна с глава.

— Благодаря. Ако видиш още нещо, моля те да ми кажеш. — След това се извърна към Рената. — Ела в кабинета ми. — Бързо напусна гримьорната с Рената, която я следваше по петите. — Това е безумие! Никога не съм излизала с този мъж! Защо някой ще...

— Алекса, не се тревожи за това. Никой не чете тези таблоиди.

— Така ли? — Рязко се закова на място тя. — Защо тогава в Лондон те са повече от сериозните вестници като „Таймс“?

— Е, някои сигурно ги четат.

— Мога да разбера, ако са си помислили, че съм му била домакиня. Беше ме поканил, отказах му. Някой може да е дал на

пресата погрешна информация, че съм изпълнявала задълженията на домакиня. Възможно е да е ходил в онзи ресторант с някоя блондинка, която да прилича на мен, но няма никакво обяснение за снимката. — Отново се вгледа в нея. Изведнъж си спомни. — Рената, виждаш ли тези обеци, с които съм на снимката? — Посочи с пръст изисканите, ултрамодерни смарагди. — Линда беше уредила от магазина на Елизабет Гейдж да ѝ ги дадат под наем за ревюто вечерта, когато откри бутика. Много ми харесаха, но ще ми трябва два живота, за да мога да изплатя дори едната от тях!

— Точно така — потвърди Рената. — После човекът от охраната ги върна заедно с останалите бижута, които Линда беше взела под наем.

Алекса отново пое към кабинета си. Този път стъпката ѝ беше по-решителна, по-уверена.

— Сега си спомням. Онази вечер ми направиха една снимка.

Късно същата вечер на Алекса вече ѝ беше ясно, че тази загадка няма да се разреши толкова лесно. Свърза се с агента на Мелани Терънхолт, който я информира, че Мелани е приключила със снимките за телевизионния сериал и е заминала извън страната да снима филм. Той самият нямал представа кой е направил снимката и дори заяви, че изобщо не го интересува. Усилията ѝ да се свърже с някой от отговорните лица в „Ивнинг Ривю“ също останаха напразни. Изглежда, никой не знаеше кой е писал статийката и кой е подал информацията.

На следващата сутрин тя се настани пред вратата на главния редактор и изчака, докато я приеме. Мъжът високомерно я осведоми, че вестникът му използва информация от надеждни източници. Нямамо начин малкият му екип от репортери да присъства на всички светски събития. Очевидно някой бил подал информацията по телефона и нямамо как да се проследи кой е бил източникът. Когато го заплаши със съдебен процес, мъжът се разсмя, но все пак успя да открие снимката.

Беше майсторски направена от два различни негатива. Но съдейки само по лъскавата черно-бяла снимка, никой не би могъл да разбере, че е фалшива. Редакторът настоя, че снимката изглежда истинска. Алекса напусна редакцията и отиде при единствения човек, който можеше да обясни тази бъркотия.

Кипнала от гняв, тя остана да чака в продължение на часове в приемната за гости на Джейсън, докато прислужникът му се суетеше наоколо. Отдавна вече се беше стъмнило, когато той се появи.

— Алекса! — възкликна и приглади разрошените си от вятъра кестеняви коси, после впери черните си очи в нея. — Колко мило, че си наминала. — В гласа му се долавяше нещо повече от лек сарказъм.

— Джейсън, онази снимка в неделния вестник...

— Хайде да пийнем по нещо, става ли?

Джейсън се извърна и влезе в една от съседните стаи, принуждавайки я да го последва.

— Имаш ли някаква представа откъде се е появила тази снимка? — отново попита тя.

— Каква снимка? — Гласът на Джейсън беше самата невинност. През това време той мина зад барплота и си наля нещо за пиене.

— Онази в „Ивнинг Ривю“ — изсъска тя.

— Боя се, че изобщо не чета този парцал. — Вино? Водка с тоник?

— Вино със сода — отвърна Алекса и извади снимката.

Джейсън ѝ хвърли бегъл поглед.

— Хубава рокля. — Устните му се изкривиха в лека усмивка. Наведе се зад бара, за да потърси нещо.

— Джейсън, никога не сме се снимали заедно, освен онази вечер, когато бяхме в „Леджъндс“, но тогава не бяхме двама, а четирима.

Той се надигна бавно иззад бара, подигравателно извил едната си вежда.

— Алекса, мен ме снимат толкова често, че изобщо не се старая да помня с кого съм бил.

Алекса отпи две големи глътки в желанието да успокои нервите си.

— Но това е важно. Пише, че сме били заедно в събота вечер. Ти къде беше? Откъде са се сдобили с тази снимка?

На красивото му лице се изписа самодоволна насмешка.

— Бях с омъжена жена... която би предпочела съпругът ѝ да не разбере. Що се отнася до снимката, двамата сигурно сме били някъде заедно.

— Не, тази снимка е направена при отварянето на бутика. Бях с Мелани, когато ни снимаха. Някой преднамерено я е нагласил.

Джейсън излезе иззад бара и я поведе към кожения диван.

— Седни и си допий питието, докато ти обясня някои неща.

Самият той се настани на другия край на дивана и отпи замислено от чашата си. Отчаяна, Алекса пийна нова глътка. Содата не беше много газирана и това придаваше на напитката леко горчив вкус.

— Таблоидите са част от обществения живот на Англия. Те преувеличават, а често и преиначават или тълкуват пристрасно информацията, която получават. Можеш да разбереш с какви вестници си имаш работа само като погледнеш заглавията им: „Жена изнасилена от пришълци с НЛО“. — Замълча и се усмихна сърдечно. — Е, кой вярва на такова нещо? Никой, но хората го четат, защото търсят развлечение. — Алекса кимна и отпи още една глътка. В думите му имаше логика. — Името ми от години се появява в тези скандални парцали. Повечето от това, което пишат, е доста далече от истината. Просто вече изобщо не ги чета. Предлагам и ти да направиш същото.

— Но... защо хората не ги съдят?

Той сви рамене и светлината от лампата подчерта червеникавите отблясъци в косата му.

— Правят го, понякога дори успяват. Ку Старк получи обезщетение, а Джефри Арчър измъкна най-голямата сума досега. Но на каква цена? Трябва да докажеш, че е преднамерено и че вестникът е знаел, че информацията е невярна. Повечето хора не се занимават, защото така само осигуряват печалба на адвокатите. А освен това се дава допълнителна публичност на невярната история. И да минеш през всичко това заради една или две колонки в някакъв треторазреден таблоид? — поклати глава с отвращение. — Разбира се, че не. Хайде сега, допий си питието и ще те закарам до вас.

Алекса изпразни чашата.

— Наричат ме порно кралица. Това не е маловажно за мен.

Джейсън се изсмя сподавено.

— Ти наистина участваш в сцена от филм без нищо по себе си. За много хора това е порнография. Забрави го. Вероятно на някой му е хрумнало да се пошегува по този начин.

Трябваше да се съгласи с него. Изглежда, нищо не можеше да направи. Безсмислено е да се впряга толкова. Забрави цялата история и си гледай живота! Отвори уста да благодари на Джейсън за цветята, но когато погледна нагоре, го видя троен. Примигна мъчително и си

помисли, че виното ѝ е дошло много на гладен стомах. Трите образа се поклащаха пред нея, а в ушите ѝ сякаш запищя сирена.

— Алекса, добре ли си? — попита Джейсън и гласът му стигна до нея сякаш през плътен филтър.

— Да — измънка тя и се изправи с олюляване. — По-добре да се прибирам.

Стисна здраво чантата си и се насочи към вратата. Присви очи и се опита да фокусира размножените врати в една. Спъна се и политна напред. Джейсън я прихвана под рамото и я задържа да не падне.

— Вързала си кънките, а? Къде пи, преди да дойдеш? — Направи усилие да отговори, но се задави с думите. — Ще повикам колата. Не мога да те пусна в това състояние.

Когато Джейсън я настани в управлението от шофьор ролс, Алекса вече виждаше пред очите си неясни сини и червени петна и внезапни ярки изригвания. Опита се да каже на Джейсън, че изобщо не е пила, но думите ѝ излизаха в несвързан брътвеж. Затвори очи в желанието си да оправи разстроеното си зрение, но това изобщо не премахна разноцветните петна. Те само се завъртяха шеметно около нея. Изведнъж усети как в гърдите ѝ засяда леденостудена буца. Погледна надолу и съзря няколко ръце да посягат под пуловера ѝ и да стискат голите ѝ гърди. Смътно осъзна, че ръката трябва да е само една — на Джейсън.

— Недей — чу се да вика. Гласът ѝ прозвуча необичайно писклив и треперещ.

Отговори ѝ само с фалшив смях.

— Това ли харесва Кимбръф — циците ти?

Ощипа зърното ѝ и тя изпищя. Мяташе се и замахваше с ръце, заслепена от ярките изригвания пред очите си и от нетърпимия вой в главата. Отмаляла, осъзна, че усилията ѝ изобщо не го възпират. Сведе поглед, за да види как напомнящите на октопод ръце надигат полата ѝ и се промъкват нагоре по бедрото ѝ. Замята се безумно, като се хвърляше ту на една, ту на друга страна.

— Спри! — извика, като се опита да привлече вниманието на шофьора през стъклената преграда. — Пусни ме навън! Пусни ме да си вървя!

— Навън? — пхна ръка между бедрата ѝ Джейсън. — Искаш навън?

Алекса заби зъби в рамото му и той се отдръпна.

— Да! — изпищя неистово.

В разгорещените му, тъмни очи се прокраднаха злостни пламъци, а устните му се изкривиха в усмивка. Посегна към телефона, който свързваше отделението за пътници с шофьора.

— Госпожица Макензи би искала да спреш незабавно.

Ролсът рязко заби спирачки и я запрати към предната седалка. Джейсън се пресегна през нея и отвори вратата. Тя излезе със залитане. Колата рязко потегли, оставяйки следа от гумите върху паважа. Алекса се опита да фокусира погледа си върху олющените сгради. Всичко ѝ изглеждаше абсолютно чуждо. Олюля се към тротоара точно в мига, в който сградите от кафяв камък се завъртяха вихрено край нея и земята се надигна насреща ѝ.

ГЛАВА 28

Когато Алекса отвори очи — минути или часове по-късно — над нея се бяха надвесили множество лица. Като образи от криво огледало, всичките бяха гротескно разкривени. Полудявам, помисли си тя. Пред очите ѝ все още изригваха фойерверки на фона на тъмната нощ и тя се опита да се надигне, но някой я натисна надолу. Друг я улови за глезените и я повлече към страничната уличка. Главата ѝ се блъскаше върху неравната повърхност, но тя събра сили и извика. В този момент голяма груба ръка се стовари през устата ѝ. През мощния вой, който заплашваше да пръсне мозъка ѝ, разбра само една дума — „убита“. Ако не млъкне, ще бъде убита.

Спряха да я влачат и няколко гласа заговориха едновременно. Алекса се опита да се съвземе. Успя да блокира достатъчно ярката дъга пред очите си, за да види, че се намира в пуста уличка. Десетки ръце се протягаха към нея и дърпаха дрехите ѝ. Остра болка проряза гърлото ѝ и тя разбра, че някой е издърпал златната верижка от врата ѝ. Две бързи дръпвания измъкнаха златните ѝ обеци и ушите ѝ запулсираха от болка. В мрака прозвуча остър писък на свирка и тя притисна ръце към главата си. Долови тропота от отдалечаващите се стъпки. Сви се на кълбо и зачака най-лошото.

— Мис? — изрече някакъв далечен глас. — Добре ли сте?

Присви очи и погледна крадешком нагоре. Зад лъча светлина от електрическото фенерче забеляза познатите сини униформи и заоблени шапки на лондонските полицаи. Напрегна се, опита се да фокусира погледа си и реши, че полицаят е само един. Направи опит да проговори, но от устата ѝ излязоха само дрезгави, гърлени звуци.

— По-добре да дойдете с мен, мис? — каза полицаят и ѝ помогна да се изправи на крака. Тя политна напред и се олюля. — Малко сме пийнали, а? На посещение в кръчмата? — Прихвана я с уверена ръка през кръста и я подкрепи. — Чух ви да викате. Чантата ли ви взеха тези типове?

Алекса кимна и се съсредоточи изцяло върху движението на краката си, без да обръща внимание на ярките експлозии около себе си.

Заведе я в участъка, където я разпитаха, после я оставиха на някаква кушетка в тъмна стаичка. Остана да лежи там, почти в безсъзнание, и да се бори с демоните и чудовищата, които напиха към нея от всички страни. В главата ѝ се въртяха стотици мисли, които изчезваха, преди да успее да ги улови. Няма никакво съмнение — беше полудяла.

— Алекса... Алекса.

Някой я викаше по име и я разтърсваше. Отвори очи и веднага рязко ги затвори. Светлината от единствената крушка, която грееше в стаята, беше толкова ярка, че я заболя.

— Рената — изрече тя с глас, напомнящ пресипнал шепот. За момент се зачуди къде се намира, после си спомни, че я бяха докарали в участъка. Изглежда, най-накрая бе заспала.

— Да, Алекса. Какво стана?

— Лампата — изпъшка тя. — Прекалено е силна. Угаси я.

— Лампата не е...

— Боли — настоя Алекса и затвори очи. След като чу изщракването на ключа, внимателно отвори очи.

— А сега — седна до нея Рената, — кажи ми какво се случи. Никога не съм те виждала да се напиваш.

— Не бях пияна.

— Но те казаха...

— Ще ми предявят ли някакво обвинение?

— Не, няма. Обадиха ми се да дойда да те прибера. Не си първият турист, застоял се повечко в някоя от местните кръчми. Какво правиш в този квартал? Какво се случи?

— Нека се махнем оттук и ще ти разкажа цялата история.

Когато стигнаха в апартамента на Рената, Алекса вече ѝ беше обяснила подозренията си, че Джейсън я е дрогирал.

— Мисля, че няма никакво съмнение — съгласи се Рената. — Ярките светлини, разкривените образи и необичайните звуци вероятно означават, че е поставил киселина в питието. Как ми се иска Джайлс да беше тук. Той щеше да знае как да постъпим, но сега е в Единбург, на филмовия фестивал. — Отключи вратата и пропусна Алекса да влезе.

— Защо не разказа всичко това на полицията? Можеха да арестуват Джейсън.

— Единствената ясна мисъл в главата ми, когато ме закараха в участъка, беше, че Джейсън е много богат, много влиятелен. На кого щяха да повярват — на мен или на него? Ако решат да повдигнат обвинение за наркотици срещу мен, ще ме депортират. — Седна на дивана, като закриваше очите си от малката лампа, която Рената светна. — Помниш ли какво стана със Стейси Кийч?

— Права си. Джейсън трябва да е глупак, за да не се отърве незабавно от всички улики и да не си осигури алиби. Но защо ще постъпи така с теб?

— Не знам. Можеше да ме изнасили, ако искаше, но всъщност изобщо не се и опита.

— Не е било нужно. Захвърлил те е в най-опасния беден квартал на Лондон. Участъкът на „Пекъм Стрийт“, откъдето те взех, е най-ужасният. Имала си късмет, че полицаят е чул виковете ти. Онези мъже можеше и да не се задоволят само с обир.

— Не мога да повярвам, че Джейсън го направи само защото не пожелах да изляза с него. — Някъде смътно в съзнанието ѝ изплува споменът, че Джейсън бе казал нещо за Марк, но не можеше да си припомни какво точно.

— Няма да се изненадам — отвърна Рената и отиде в съседната кухничка, за да напълни чайника с вода. — Спомням си за Анет Спенсър — играеше младо, наивно момиче в един филм, в който участвах преди години. Не само че беше красива, но и невероятно талантива. Ако не беше Джейсън Толбът, можеше да стане една от най-големите английски звезди.

— Какво се случи?

— Джейсън я съблазни, като използва обичайната си тактика — купища рози и вечери в шикозни ресторанти. Предупредих я да стои настрана от него, но Ани беше много мила — прекалено мила. Смяташе, че я обича и че ще се разведе с жена си. В мига, в който разбра, че е бременна, таблоидите разтръбиха за многобройните ѝ връзки. Тя, разбира се, изобщо не бе имала друг любовник.

— Това копеле!

— Вместо да рискува с дело за бащинство, той съсипа репутацията ѝ.

— Тя какво направи?

— Обади се във вестниците. Опита се да се свърже с Джейсън, който благоразумно беше заминал за Марбела. И най-големият глупак можеше да види какво е замислил, но не и Анет. Все още го обичаше — пискливо изсвирване прекъсна думите ѝ и Рената се обърна, за да налее водата в чашите. — После Ани обиколи Англия, като се местеше от един провинциален театър в друг. Веднага след като бебето се роди и някакви роднини го осиновиха, започна да пие много. Накрая се самоуби със свръхдоза хапчета и алкохол.

— Защо не ми разказа тази история по-рано? — попита Алекса.

— Съжалявам. Трябваше да те предупредя, но се боях, че може да се опиташ да му го върнеш. Не знаех, че Джейсън ще измисли такова нещо. — Подаде ѝ чашата с чай. — Но и той в известен смисъл си получи заслуженото. Някъде по същото време, докато траеше връзката му с Анет, към трупата ни се присъедини плоскогърда, мръсноруса блондинка с двойна брадичка и дълъг нос. Когато изчезна за няколко седмици, никой не почувства липсата ѝ. После се върна и замести една актриса с епизодична роля от един ред. Вече не беше плоскогърда, ами с чифт тройно увеличени бозки, които човек нямаше как да не забележи. Носът ѝ беше скъсен и вирнат, брадичката издърпана, а косата ѝ изрусена до платинено. И този феномен на пластичната хирургия започна да се фръцка и перчи в ролята си.

— Мелани Терънхолт?

— Именно. Но когато се изхвърли и поиска да ѝ дадат други роли, стана съвсем ясно, че талантът ѝ се простира само до въртенето на ханша и виренето на бюста. След като Джейсън се завърна от Марбела, започна да излиза с Мелани-Бездарната.

Алекса сгъна краката си под полата.

— Винаги съм се чудела какво намира Джейсън у нея. Тя е удивително елементарна, а той все пак е изискан, със светски маниери.

— Привличане на противоположностите. Аз например изобщо не се учудвам какво намира един консервативен бизнесмен в абсолютно нестандартна руса вихрушка.

— Това е различно — отвърна Алекса и се запита какво ли знае Рената за връзката ѝ с Марк.

— Възможно е Джейсън да се е хванал с Мелани само за да заличи неприятната история с Анет. Кой знае? — Рената махна

неопределено с отрупаната си с пръстени ръка. — Но в лицето на Мелани Терънхолт той срещна своята половинка. Появиха се десетки статии, в които Мелани се обявяваше за театралното откритие на десетилетието. Научихме, че е получила първата си роля, като измамила актрисата, на която тя била първоначално поверена, да замине извън града, с фалшиво телефонно обаждане, че майка ѝ умира.

— Това е отвратително!

— За Мелани кариерата е всичко. Изостави Джейсън заради известен телевизионен продуцент, който по-късно ѝ даде роля в сериал. Джейсън ѝ изпращаше десетки букети и подаръци, но Мелани никога не поглежда назад.

— Но все пак по някое време двамата с Джейсън отново са се събрали. И още се виждат. Стивън ми каза, че е така от години. — Алекса допи чая си и остави чашата.

— На кого ли му пука? — възкликна Рената. — Двамата са си лика-прилика. Моето мнение е, че Джейсън е способен на всичко. Може да го е направил само заради това, че си го поставила в неудобно положение, като не си приела да бъдеш домакиня на приема му.

Алекса се замисли за момент и си спомни за теста за наркотици.

— Рената — изрече, обзета от тревога, — ами тестът? Няма да мога да мина.

— Знам. Имам план.

— Така ли? — попита предпазливо, без да гори от желание да забърква Рената в неприятностите си. На постановката само това ѝ трябва — нещо да се случи с Рената.

Когато тя ѝ обясни как ще могат да подменят пробите урина в лабораторията, Алекса се съгласи. Планът беше смел, но тя, от своя страна, имаше предвид нещо още по-мощно.

— Ще му го върна на Джейсън Толбът — и то тъпкано. Наистина ще му го върна. Заради мен, заради Анет и за всички останали жени, които е използвал.

В събота вечер Алекса застана пред огледалото и обля голото си тяло с „Уикид Виксън“. Господи, от това чудо, което се харесваше толкова много на Джейсън, можеше да се задуши. Поднесе шишенцето пред носа си и изчака минута, за да свикне с натрапчивото ухание,

после положи щедри дози спирала и сенки на очите си, за да подчертае зеления им цвят. Напъха се в черния дантелен сутиен с подложки, който увеличаваше пищния ѝ бюст и го повдигаше като готово за стрелба оръжие. Участъкът около зърната беше оставен нарочно открит, за да може приносителката да ги изложи на показ. Закрепи копринените жартиери и приглади черните чорапи, после се вмъкна в прилепналата черна атлазена рокля. Погледна се в голямото огледало и установи, че всяка извивка, всяка вдлъбнатинка, дори и трапчинката на пъпа ѝ се очертават под долнопробната материя. Но върхът на шоуто бяха твърдите ѝ зърна, щръкнали през отворите на сутиена. Простена, когато видя образа си. Дано да се получи, каза си, докато се намъкваше в шлифера.

Когато стигна до апартамента в Сохо, където беше уредила срещата си с Джейсън, вече цялата беше кълбо от нерви. Дали наистина Джейсън е повярвал, че е събудил сексуалните ѝ апетити с грубото си отношение? Ще успее ли да се справи със замисъла, без да обърка нещо? Разбира се, че можеш! Единственото, което трябва да направи, е да играе — също както бе постъпила при разголената сцена.

Понеже не беше свикнала да носи ръкавици, отключването на вратата ѝ отне няколко минути. Без да обръща внимание на олющената боя и шумоленето на мишка в някаква торба с боклук в края на коридора, тя се вмъкна на пръсти в стаята и светна единствената лампа. Занемарената гарсонiera изглеждаше точно така, както когато я нае, с изключение на изкуственото растение, което донесе преди това. Купено от магазин за втора употреба, то идеално подходеше на избелелите тапети с флорални мотиви. Единствената мебелировка в стаята бяха хлътнолото двойно легло, разнебитен стол и малка масичка, върху която стоеше лампата.

Алекса метна шлифера си на стола, после извади черен сатенен чаршаф от пазарската торба от „Хародс“ и покри зацапания матрак. След това намести в горния край възглавницата, също от черен сатен. Постави чантата и хапчетата върху нощното шкафче, покрито с бледи петна от вода.

Влезе в банята и опипа стената, за да открие ключа на лампата. В ноздрите ѝ нахлу остра миризма на мухъл. Като се опитваше да не поема много въздух, тя измъкна черния камшик от пазарската чанта и го закачи на разнебитената закачалка на вратата. После извади високи

до бедрата черни ботуши и ги постави до завесата към душа, която скриваше плесенясалата вана. След като се увери, че торбата е разтворена, така че да може бързо да прибере нещата, Алекса остави ръкавиците си върху мивката, угаси лампата и излезе от банята.

Започна да крачи напред-назад и да разтрива измръзналите си рамене от студения въздух в неотоплената стая, докато не чу рязко почукване на вратата. Спря, потисна мъчителния пристъп на нервност и като изобрази на лицето си изкусителна усмивка, широко разтвори вратата.

Джейсън направо зяпна от удивление.

— Е... Изненадан съм. Мислех, че е някаква шега.

Алекса раздвижи пристегнатия си в роклята ханш и протегна ръка, за да го издърпа в стаята.

— Влез — измърка тя. — Забавлението започва оттук — посочи към леглото и шкафчето до него с таблетките и стъклени тръбички.

— О! — Погледът му светна доволно. — Може би си заслужава да остана. Шофьорът ми...

— Разкарай го — прошушна Алекса и многозначително отърка тялото си в него.

Докато той даваше нарежданията си на шофьора, тя се излегна на леглото и зае съблазнителна поза.

Джейсън се върна и метна палтото си от камилска вълна върху нейното. После се отпусна до нея.

— Искаш ли малко гориво? — попита и посегна към торбичката на нощното шкафче.

Алекса поклати глава и плъзна ръка по рамото му.

— Не, аз съм далеч пред теб. Тук съм от известно време.

Загледа се в изкуственото цвете в ъгъла, докато слушаше как Джейсън вдишва дълбоко. Всичко вървеше по план — засега. „Не избързвай, напомни си тя. Не събуждай подозренията му.“

— Ах! — Джейсън изпусна задържания въздух с въздишка на задоволство. — Кажй сега защо сме в тази дупка? — Думите му прозвучаха някак смешно щастливи, докато оглеждаше бавно стаята.

Алекса се надигна и се приближи към него, за да го погледне право в очите.

— Аз съм от Калифорния, нали помниш? — Издърпа леко спортното му сако, за да му подсказе, че трябва да го свали.

— Мислиш, че можеш да ми покажеш нещо, което още не съм виждал? — смъкна сакото той.

— Гарантирам ти — разхлаби връзката му Алекса. — Абсолютно сигурна съм. — Разкопча ризата и я издърпа от панталона. Когато посегна към колана, Джейсън я сграбчи в ръцете си. Разширените му зеници правеха очите му да изглеждат черни като обсидиан. Надвеси се над нея и я целуна. „Отвърни му!“, заповяда си тя и обви ръце около него.

Пъхна език в устата ѝ и едва не я накара да повърне. Алекса се престори на възбудена. Плъзна пръсти по гърдите му и с изумление установи, че са почти напълно голи. Пред очите ѝ се появи мощния гръден кош на Марк, с неговата гъста растителност. Издърпа се и прекъсна целувката. Ще може ли наистина да изтърпи всичко това?

Джейсън не забеляза колебанието ѝ. Смъкна презрамките на черната рокля от раменете ѝ и откри черния сутиен и оголените ѝ зърна.

— Виждал съм го и преди, но ми харесва. — Наведе глава и целуна върховете на гърдите ѝ, после впи горещи и лакоми устни в зърната ѝ. Плъзна ръка по гърба ѝ и започна да разкопчава сутиена.

— Не толкова бързо — възрази тя и понечи да стане от леглото. — Вземи си още — посочи към хапчетата на шкафчето и торбичката с кокаин. Не беше сигурна дали Джейсън ги ползва винаги. Рената не успя да разбере със сигурност, но Алекса не искаше да поема никакви рискове. — Веднага се връщам — подхвърли през рамо и се отправи с наперена походка към банята.

Смъкна високите си обувки и ги мушна в чантата, после пъхна вътре и прилепналата рокля. След това обу високите до бедрата ботуши. Замъгленото огледало на вратата на банята разкриваше най-отвратителната гледка, която Алекса бе виждала. Голите ѝ зърна стърчаха през отворите на сутиена. Черните жартиери се впи ваха в бедрата ѝ и почти прикриваха дантелените ѝ пликчета в същия цвят с цепка отпред. Посегна надолу и пъхна пръсти между прихлупените дантелени парчета, за да измъкне кичур тъмноруси къдри, така че да изпъкват на фона на черното бельо. Бързо се отдръпна назад и огледа изображението си в огледалото. Така... сега няма начин Джейсън да не забележи цепнатите пликчета, помисли си, докато откачаше камшика от закачалката и отваряше вратата. Когато се върна в стаята, не можа

да сдържи усмивката си. Джейсън беше събул панталона и лежеше на леглото напълно възбуден.

— Виждал съм това — подхвърли той, след като Алекса се приближи до леглото и прокара сплетения връх на камшика по слабините му.

— Не, не си — изръмжа тя и размаха камшика. — Ставай и се обличай! Отиваме навън.

— Садомазохизъм — подсмихна се презрително Джейсън. — Не ти подхожда. Някак си не мога да те възприема... — Студената му ръка се плъзна от вътрешната страна на бедрото ѝ и я стисна толкова силно, че тя примижа от болка. — Но ми се ще да погледна това нещо поотблизо — допълни и пъкна настойчивия си пръст между прихлупените краища на пликчетата.

Смелостта на Алекса заплашваше да я напусне. Не се получаваше така, както го бе замислила. Джейсън трябваше да си пада по садомазохизма. Рената беше получила потвърждение от няколко източника. Реши, че вероятно проблемът е в нея — не беше достатъчно агресивна. Не ѝ вярва. Замахна с камшика и го шибна силно през бедрото.

— Ставай! Веднага!

С гъвкаво котешко движение Джейсън я сграбчи през раменете и я повали на леглото до себе си.

— Значи ти харесва грубата игра? — зарови лице в гърдите ѝ и започна последователно да смуче и хапе едното ѝ зърно. Острата болка, която ѝ причиняваше, предизвика моментна паника. Преди да измисли какво да предприеме, той смъкна сутиена и го захвърли през рамо. Беше грешка! Не можеше да измами Джейсън! Трябва да се измъкне оттук!

— Не — простена и реши да изиграе последния си коз. — Не тук. Навън те очаква нещо специално.

Джейсън рязко вдигна глава и впи потъмнелите си от възбуда очи в нейните, които го гледаха неуверено.

— Навън? Ти си луда, студено е. — Притисна се в нея и твърдят му член настойчиво се опита да разтвори бедрата ѝ.

— О-б-бещavam ти нещо по-различно — заекна тя. — Никога не си виждал нещо подобно. — Изви се под него, мислено благославяйки

сатенения чаршаф, който ѝ позволи да се изплъзне от прегръдката му. Изправи се, изтича до стола и му хвърли палтото.

— Долу е паркиран микробус. Задната врата е отворена. Качвай се и ме чакай. След няколко минути съм там.

Джейсън не помръдна.

— Върни се тук.

Алекса се приближи само колкото да може да използва камшика. Стовари го силно през голите му бедра, като се молеше това да не попречи на ерекцията му. Никак даже — установи тя с бърз поглед.

— Ще бъде нещо, което никога не си изживявал.

Хвърли се към нея, но тя се изплъзна от ръцете му. Обърна се и го плесна с камшика през гърба, колкото ѝ позволяваха силите. Той се отдръпна с жесток израз в очите.

— Добре — изрече напрегнато, — нека да видим каква чудесия си измислила.

Здраво стиснала камшика с две ръце, за да спре треперенето им, Алекса остана да го наблюдава как облича палтото направо на голо и без да го закопчава, само го пристяга с колана.

Видимо раздражен, Джейсън поклати глава.

— И дано наистина е нещо специално. — Алекса прехапа бузата си от вътрешната страна, за да не се засмее. Само ако успее да го изпрати навън, планът ѝ отново ще тръгне според предвижданията. — Ти няма ли да дойдеш? — попита Джейсън, вече на вратата.

Тя взе шлифера си, но в бързината изобщо не си даде труд да го закопчава и само праметна колана през кръста си.

— След минута. Имам изненада за теб. Върви, идвам веднага!

Веднага щом вратата се тракна след него, тя изтича в банята, сложи си ръкавиците и грабна чантата. След това се върна в стаята. Мина набързо навсякъде, за да събере вещите им и ги нахвърля в пазарската чанта. Тъкмо триеше отпечатъците си по вратата на банята, когато виковете започнаха.

Втурна се обратно в стаята и откри другата пазарска торба, която предния ден бе скрила под леглото. С две бързи издърпвания вдигна чаршафа от леглото и го набута в нея. ИстERICните писъци бяха престанали, но сега чуваше силните подвиквания на мъже. Грабнала възглавницата под мишница, тя изтича към изкуствения филодендрон. С ъгълчето на очите си забеляза захвърления сутиен. По дяволите! За

малко да го забрави! Напъха го в джоба на шлифера, после разтвори прашните листа на растението.

Алекса продължаваше да се смее, дори след като се отърва от едната торба и пристигна пред къщата на Уорън. Вчера, когато премести нещата си тук, беше забравила да остави запалена лампата на задния вход. Прислугата беше освободена за коледните празници и в къщата нямаше никой, така че беше тъмно като в рог. Все още гола под палтото, с изключение на пликчетата и ботушите, тя се позабави трепереща от студ, докато се суетеше с непознатата ключалка. Накрая успя да отвори. Още беше в кухнята, когато чу далечния звън на телефона. Рената! Пусна втората торба в коридора и се втурна към библиотеката. Бронзовата настолна лампа, която сигурно работеше с автоматично реле, осветяваше Г-образната стая.

— Ало — изрече задъхано.

— Алекса? Всичко наред ли е? — прозвуча разтревоженият глас на Рената.

— Идеално. А ти?

— Чу ли писъците ми? — Рената не изчака отговора ѝ. — Всичко мина както го бяхме замислили.

— Беше страхотно. Супер... наистина... несравнимо. Сериозно, никой не може да го направи по-добре. Никой. Обичам те. Ти си... — Думите ѝ секнаха. Нещо не беше наред. Не само че лампата светеше, когато в къщата не би трябвало да има никой, но и в стъклото на картината зад бюрото, се отразяваше като в огледало огънят, запален в камината зад чупката на стаята.

— Алекса? Има ли нещо?

— Не. — Не искаше да тревожи Рената. — Ще ти се обадя утре. Обичам те. Лека нощ!

Косата на тила ѝ настръхна от полазилите я тръпки на страх. Някой стоеше зад нея.

ГЛАВА 29

Алекса рязко се извърна.

— Марк — извика и гласът ѝ звънна от облекчение и радост. — Какво правиш тук? — Тогавя видя, че в ръката си държи камшика. Усмивката замръзна на устните ѝ. Сигурно е намерил чантата.

Той я посрещна враждебен и недостъпен, с леден блясък в сивите си очи. Прекоси стаята, като пляскаше с камшика върху разтворената си длан. Обзета от ужас, Алекса остана на място, безпомощно загледана насреща му.

— По-правилно е да попитам ти какво правиш тук?

— Линда каза... — замълча, защото осъзна, че той се взира в шлифера ѝ. Без да поглежда, Алекса се досети, че глупавият сутиен вероятно виси от джоба ѝ. Във вълнението си напълно бе забравила за него.

— Мисля, че това обяснява всичко. — Пъхна върха на камшика през едната презрамка и го издърпа навън.

— Марк, не е...

— Не е ли? — Отметна сутиена. Вената отстрани на врата му пулсираше бързо. — Намерих атрибутите на партньора ти отвън в коридора.

— Мога да ти обясня — отстъпи назад Алекса. — Нека седнем пред камината и... — Отстъпи настрани покрай чупката, към застлания с карирано одеяло диван пред камината. Колко от всичко това иска да разкрие пред Марк? Той никога не би го одобрил и направо ще побеснее, като разбере, че е замесила Рената. Но тя го обичаше и ако още веднъж го излъжеше, никога нямаше да ѝ прости.

— Не си прави труда — подхвърли Марк, но я последва.

— Искам да ти кажа — настоя тя и спря зад дивана. Трябва да го накара да я изслуша. — Има разумно обяснение за облеклото ми. Ела да седнем — покани го с ръка — и да го обсъдим.

— Няма какво да обсъждаме.

Преди Алекса да разбере какво прави, той издърпа колана на шлифера. Незакопчаната дреха се разтвори, откривайки голите ѝ гърди и рязани пликчета, а от студения въздух кожата ѝ настръхна.

— Марк, чуй ме...

Яростната му целувка заглуши обясненията ѝ. Стисна ръцете ѝ и ги прикова към тялото. Силата, с която я притискаше, изтласкваше всичкия въздух от дробовете ѝ и затрудняваше дишането ѝ. И въпреки това се почувства невероятно приятно да се озове отново в прегръдките му. Мислено продължи да търси начин да го накара да я изслуша. Думите на Линда изплуваха в съзнанието ѝ. „Никой мъж не може да продължи да се сърди на жена, след като се е любил с нея.“ Предишния път подежда, каза си тя и се отказа от идеята да прави опити да разговарят. Неотслабващият натиск на изгладнените му устни отприщи насъбрания в нея копнеж. Обви ръце около врата му и отвърна на жадните му целувки с необузdana жар.

Толкова силно я притискаше към облегалката на дивана, че металната катарамa на колана му се впи дълбоко в плътта ѝ. Почувства се странно замаяна, докато отвърщаше разгорещено на целувките му. Усети как Марк смъква шлифера ѝ със свободната си ръка и как го пуска да падне на облегалката. После прекъсна целувката и отстъпи половин крачка.

Алекса посегна към копчетата на ризата му и успя да разкопчае първите три, преди да осъзнае, че той се вира напрегнато насреща ѝ. Ръката ѝ замръзна на място и стомахът ѝ се стегна на възел под унищожителния му поглед. Сивите му очи огледаха всеки сантиметър по нея и се задържаха на долнопробните гащи. Стоеше разголена до кръста, а гърдите ѝ се надигаха и спускаха от тежкото ѝ дишане. Заля я срам, че трябваше да я види в този вид.

— М-Марк! — Името му прозвуча като накъсан шепот. Той се опита да се изтръгне от ръката ѝ, но Алекса го държеше толкова здраво, че последните две копчета на ризата се откъснаха заедно с плата под тях.

— Това ли искаш? — Издърпа краищата на ризата от панталона и оголи гърдите си, после я захвърли встрани.

След като тя не отговори и извърна глава, Марк плъзна студена ръка по пламналата ѝ кожа. Обхвана гърдата ѝ и стисна силно чувствителната ѝ плът. Вдигна разтреперана очи към него. Това не

може да е Марк, нейният Марк. Мигновената болка, когато оципа зърната ѝ между ледените си пръсти, извика в съзнанието ѝ образа на Джейсън. Трябва да е било сън, каза си тя, защото на лицето на Джейсън беше изписано същото жестоко изражение и той също ѝ причиняваше болка.

— Престани — извика и улови ръката му.

— О, но нали харесваш по-грубите игрички — отвърна той, сграбчи я и я задържа здраво към себе си.

— Не — изплака Алекса и заудря със стиснати юмруци по гърдите му, но той не я пусна. — Нека поговорим — простена сред гората от гъсти косми. Това бе нова страна у него, за която никога не беше предполагала, че съществува, и с която нямаше абсолютно никаква представа как да се справи. — Моля те — изрече със задавено ридание.

Марк изсумтя презрително, блъсна я и я запрата по гръб върху наредените плюшени възглавници по дивана. Метна камшика в огъня, хвърли ѝ отвратен поглед през рамо и тръгна към вратата.

— Не си отивай — извика тя и се изправи седнала.

Марк огледа тялото ѝ с неприкрита ярост.

— Защо? Какво... — Гласът му се изви гневно насред изречението, когато я видя да издърпва падналия върху канапето шлифер и да го притиска към голите си гърди. — Срамуваме се? В тази премяна? — Заобиколи дивана и я издърпа на крака. — Пожела да остана — провлече, като издърпа шлифера от ръцете ѝ, — сега се постарай да не съжалявам.

Заповедта му не подлежеше на разискване, но тя все пак опита.

— Марк, изслушай...

После затаи дъх, когато той прокара ръце по голите ѝ гърди. Този път докосването му беше нежна милувка, която противоречеше на дивашкия блясък в очите му. Започна да кръжи около зърната, без да ги докосва, докато те закопняха за допира на пръстите му. Накрая плъзна задебелия си палец по напрегнатото връхче. Алекса потисна мъчителното стенание и се опита да не обръща внимание на влажната топлина, напиреща между краката ѝ. Нуждаеше се от време да помисли, да обясни, но докато я милваше, не можеше да разсъждава ясно. Ръката му се плъзна по плоския ѝ корем и надолу по копринения колан, докато търсещите му пръсти намериха снопчето къдрици, които

преди това беше измъкнала, за да изтъкне процепа в бельото. Възбуждащата примитивност на действията му възпламени още по-силно кръвта ѝ. Разтърси я почти дивашко нетърпение на всяка цена да го усети дълбоко в себе си, когато пръстите му разтвориха прихлупените дантелени краища и се шмугнаха сред влажните косъмчета.

— Мокра — промърмори в ухото ѝ. — Вече? Никога не се насищаш, нали?

— Не — призна тя и си помисли, че и сам е достатъчно убеден. — Никога.

Той прокара горещия връх на езика си по ухото ѝ, а в това време пръстите му бавно се плъзнаха под овлажнените къдрички. Алекса потръпна, когато те упражниха лек натиск, докато я милваха. Започна да се притиска в пръстите му с бавно и въртеливо движение, докато единият се заби дълбоко в нея. Чу се как надава тих стон и се разтапя в него. Притисна се и продължи да движи ханша си и да го насърчава до момента, в който повече не можеше да издържа.

— Сега... — прошепна едва чуто. — Моля те!

Отговори ѝ с порой от груби целувки, които я оставиха без дъх, но дори не помръдна, за да ѝ даде онова, което тя желаше.

— Наистина не можеш да чакаш, а? — Бавно потърка ръката си напред и назад, докато се увери, че гъстите къдри са добре овлажнени.

— Не мога — изрече тя, наслаждавайки се на това, което правеше с нея.

Отвърна ѝ с нова разтърсваща целувка. Имаше нещо в настойчивостта, с която езикът му се гмуркаше в устата ѝ, нещо, което я накара изведнъж да се почувства безразсъдна и дръзка. Почти без да съзнава какво прави, тя се вкопчи в гърба му и заора с нокти в месото. Марк за момент се вцепени и понечи да издърпа ръката измежду бедрата ѝ, но Алекса заби нокти още по-дълбоко. Той ухапа силно до кръв долната ѝ устна.

— Значи наистина искаш да играем грубо? — отвърна на стреснатия ѝ вик. — Болката засилва удоволствието. Нали това е идеята?

Не изчака отговор. Устните му намериха нейните и неуморният му език донесе в устата ѝ вкуса на евтиния парфюм, с който щедро се беше заляла по-рано. Но вместо да се съпротивлява, Алекса отвърна на

целувката му и задърпа тъмните му коси с вкопчените си в тях ръце. Дишайки тежко, Марк рязко прекъсна целувката и посегна да освободи катарамата на колана си. Щом разкопча ципа, Алекса плъзна ръка в гащетата му. Набъбналата и твърда мъжественост изпълни дланта ѝ.

— Махни ги — настоя Марк и тя издърпа панталона през стегнатите му хълбоци. Освободен от дрехите си, той се отпусна на едно от креслата до дивана. — Ела тук!

Тя хвана петите на високите ботуши в опит да ги събуе.

— Недей! — заповяда той и с жест я подкани да се приближи.

Алекса пристъпи неуверено напред с чувството, че изглежда глупаво в този си вид — гола, само по пликчетата, колан с жартиери и черни копринени чорапи, които се губеха във високите до бедрата ѝ войнишки ботуши. Улови я за ръката и я дръпна към себе си, като я принуди да седне върху него с разкочани крака и гърди само на сантиметри от лицето му.

— Сега — прошепна тя.

Но Марк изобщо не обърна внимание на това, което искаше. Повдигна едната тръпнеща гърд и пое напрегнатото зърно в устата си, като започна да го смуче и хапе. Вълни на страст пробягаха надолу към корема ѝ и се съсредоточиха във влажния участък между краката. Сякаш разбрал какво изпитва, Марк премести едната си ръка нагоре по разтворените ѝ бедра. После, без никакво предупреждение, свободната му ръка се плъзна по хълбоците ѝ и грубо я плесна. Алекса извика. Ръката му се мушна под пликчетата. Започна да масажира изтръпналата ѝ кожа с дълги, облекчаващи поглаждания, докато тя престана да усеща болката от удара. Продължаваше да си повтаря, че всичко ще е наред. По-късно ще може да говори с Марк, да му обясни, но точно сега единственото, за което можеше да мисли, е колко прекрасно се чувства. Неочаквано Марк я изправи на крака.

— Сега... сега... — притисна се към него.

Издърпа я за косата, за да я принуди да извие главата си назад. Започна да целува диво оголената ѝ шия и да се притиска в нежната ѝ кожа. Алекса заби нокти в гърба му, смътно съзнавайки, че може би му причинява болка, но изпитваше безумна нужда да го накара да побърза. Отговори ѝ, като засмука със зъби чувствителната извивка на шията ѝ и още веднъж с все сила я плесна по задника. Някъде дълбоко в съзнанието си даваше сметка, че нещата преминават границата на

нежната любов, но същевременно впи зъби в рамото му. Разбра, че не е пуснала кръв, но самият факт, че иска да го нарани, я изуми. Онова обаче, което още повече я изненада, беше удоволствието, което изпита. Да го усети как потрепва от болка и реагира с нова плесница, последвана от нежен масаж, възпламени кръвта ѝ по начин, който дори не беше сънувала, че е възможен. Двамата бяха минали отвъд ръба и вече бе твърде късно да се върнат назад.

Марк я завъртя и я притисна по лице върху дивана. Преди да успее да се намести, той вече беше отгоре ѝ. Изхлипа в опита си да му каже да я освободи, но силната ръка я задържа надолу, с лице заровено във възглавниците. Другата груба ръка я издърпа в удобно положение и той рязко проникна в нея отзад. С гърлен стон се заби напред и я изпълни с нажежената до бяло твърдина. Изви се под него, но силното му тяло я задържа на място.

Алекса отметна глава на една страна, опитвайки се да си поеме въздух и се отдаде на тези съвсем нови усещания, които предизвикаха мощен прилив на хедонистична наслада. Захапа възглавницата, за да не извика от удоволствие. Марк се хвърли в последен тласък и тя изстена, когато взривната вълна на оргазма му съвпадна с нейната. Стовари се с измъчен стон отгоре ѝ и я притисна в меките възглавници. Горещият му дъх излизаше на къси тласъци и пареше врата ѝ. Алекса лежеше напълно изтощена, затисната под тежестта му. Искаше ѝ се да му каже колко го обича, колко ѝ хареса да я люби така, но не успяваше да събере достатъчно сила.

В следващия миг Марк скочи на крака и я остави да лежи по лице върху дивана. Този път не я взе в прегръдките си, не я помилва и нищо не ѝ прошепна. Тя се обърна на една страна. Стаята беше почти тъмна, осветявана единствено от тлеещите въглени в камината и малката настолна лампа на бюрото зад чупката. Но не ѝ беше нужна много светлина, за да види здраво сключените му вежди. Невероятно, но той все още беше сърдит.

— Марк, мога да обясня за тази вечер...

— Не си прави труда — прекъсна я и закопча панталона си, после посегна за ризата. — Ти си една жалка уличница. Готова си да се чукаш, с когото и да е. Разбрах го в мига, в който те видях. Косата ти винаги изглежда, сякаш току-що си станала от леглото, и то си е така.

Мъкнеш се навсякъде с разпуснати гърди, с надежда да примамиш мъжете.

— Не! — Алекса се изправи и притисна шлифера към себе си. Очите ѝ се изпълниха с парещи сълзи. Такова ли бе мнението му за нея? Обхваната от болка и срам, тя се напъха в дрехата и тръгна към вратата.

— Не знам защо те обичам.

Алекса затича по стъпалата към стаята за гости, където беше преместила всичките си вещи. Възнамеряваше да остане тук до завръщането на Уорън и Линда. По страните ѝ се стичаха горещи сълзи и тя ги изтри с опакото на ръката си. Мрази го! Обича го! Не знае какво изобщо да прави с него! Едва сега, след като бе в състояние да мисли ясно, проумя, че той не я беше любил, а само унижавал. Прекалено силно го обичаше, прекалено силно го желаше, за да го разбере навреме. Но какво го беше разстроило толкова? Ако имаше качества, които да са безспорни у Марк Кимбръф, това бяха уменията му да се владее, да действа рационално — до крайност.

Свали шлифера, погледна се в огледалото и видя отговора. Разбира се, има разумно обяснение за облеклото ѝ — но той не искаше да го чуе. Вгледа се по-внимателно в косата си. Наистина ли ѝ придава вид на току-що станала от леглото.

Задърпа несръчно високите ботуши и най-после успя да ги смъкне. Свали противното бельо от себе си и застана пред огледалото, за да огледа бюста си. Беше по-голям от средния, но не чак толкова. Вярно е, че предпочиташе да не носи сутиен, но можеше с чисто сърце да заяви, че никога не е използвала гърдите си, за да съблазнява мъжете. Наистина ли мисли така?

„Готова си да се чукаш, с когото и да е.“ Думите още кънтяха в ушите ѝ. Е, в това обвинение определено нямаше и грам истина. В очите ѝ отново бликнаха сълзи.

Обърна се да извади чифт дънки и пуловер, готова да си събере нещата и да се махне оттук. Тръгна към бюрото, но после спря на сред пътя. Какво прави, по дяволите? Линда ѝ беше казала да използва къщата, а след това ѝ се обадиха и от Хонг-Конг, за да потвърдят поканата си. Защо ще напуска? Има пълното право да остане тук. Нямаше друго място, където може да се скрие от Джейсън. Нека Марк си върви! Дори не беше казал какво търси тук и колко време смята да

остане. Да върви по дяволите! Захвърли дрехите, влезе в банята и пусна душа.

Все още кипнала от възмущение заради поведението на Марк, тя изчака водата да се затопли. Трескавото вълнение, което я беше обхванало още откакто подмами Джейсън, я напусна. Почувства се уморена, изтощена и отчаяна.

Като внимаваше да не намокри косата си, пристъпи под силната струя. Остави водата да се стича отгоре ѝ и се опита да реши как да постъпи с Марк. Постапи се на неговото място. Намерил е чантата с дрехите и камшика. Но не е могъл да знае, че тези неща са на Джейсън. После изведнъж си спомни, че ризите на Джейсън винаги бяха с монограм — Дж. Л. Т., за Джейсън Лангсфорд Толбът. Марк може да е видял инициалите, след това е дочул разговора ѝ и си е помислил, че говори с Джейсън. Фактът, че това до такава степен го беше влудило, я караше да мисли, че е възможно да ревнува. Можеше да го разбере — наистина излиза, че е уличица.

Разнородните ѝ чувства изкристализираха в гняв, насочен към самата нея.

— Никога ли не можеш да постъпиш както трябва? — извика към облицованата стена. Спря крана и реши, че ако Марк все още е в къщата, ще намери начин да го накара да я изслуша.

Подсуши се енергично с кърпата и тъкмо посягаше към четката за коса, когато ѝ се стори, че чува Марк да я вика по име. Изтича в спалнята и лекичко отвори вратата към коридора.

— Алекса... Алекса?

— Да?

— Скъпа, слез долу, веднага — извика Марк, а гласът му вече не звучеше сърдито.

— Идвам.

„Скъпа? Скъпа?“ Звучеше помирително, сякаш бе готов да се извини. Какво, за бога, го е накарало да промени решението си? Няма значение — готова е да му прости. Притича до гардероба и измъкна късия черен халат — творение на Джанет Ригър, което бе купила, за да изненада Марк. Смолисточерната коприна имаше строга кройка, с изключение на дантелените къдрици, които излизаха от широкия ръкав, разпиляваха се свободно покрай врата и стигаха малко над пъпа ѝ. Беше невероятно секси. Щеше да му хареса. Пъхна се в хладната

дреха, без да се бави да я закопчава. Само прехвърли копринения колан и я затегна около себе си.

Забърза боса надолу по стъпалата, като едва не се спъна. Взе завоя на стълбата и се закова на място. Долу стоеше Марк, в компанията на двама намръщени непознати.

ГЛАВА 30

Алекса отстъпи две крачки назад и събра отвореното деколте на халата.

— Само за момент. Ще си облека...

— Няма нищо — прекъсна я Марк. — Тези господа са от Скотланд Ярд. Искат да поговорят с теб. Ела насам.

Скотланд Ярд? Какво се е объркало? Как са я открили? Ще я арестуват ли? Предполагаше, че кражбата на дрехите на Джейсън може да се приеме като престъпление, ако той реши да повдигне обвинение. Разчиташе, че ще има време да приведе в действие втория етап от операцията, преди някой да успее да я намери. А после, след като Джейсън разбере какво още му е подготвила, няма да посмее да я намесва. Усети как страхът започва да я сковава. Шлиферът. Беше го захвърлила на леглото. Все още бе напълно изложен на показ заедно с пакетчето кокаин в джоба му. Възнамеряваше да се отърве от него веднага щом стигне в къщата, но там беше Марк.

Запази привидно спокойствие, докато слизаше по стъпалата към протегнатата ръка на Марк. Той стоеше бос, с разтворена риза там, където тя беше изтръгнала копчетата преди това. Изглеждаше напълно успокоен и уверен, докато стоеше в очакване тя да се приближи. Когато посегна към ръката му, той я притегли по-близо и я прегърна.

— Алекса, това са сержант Кафри и инспектор Море. Току-що ми казаха, че Джейсън Толбът е в затвора и те обвинява. Господа, нека отидем да поговорим в библиотеката. — Марк ги насочи по коридора, после ги въведе в стаята.

Слаб и болнав на вид човек, с остри кичури бели коси и набраздено от бръчки чело, инспектор Море имаше странно изражение, което ѝ напомняше за неспокоен бобър. Сержант Кафри пък имаше рошава кестенява грива и бързи, стрелкащи се очи, които ѝ даваха да разбере, че нищо не може да му убегне.

Влязоха в библиотеката и Алекса усети как и без това пламналото ѝ лице поруменява още повече. Очевидно и Марк беше

излязъл също толкова бързо, колкото и тя. Ексцентричният ѝ черен сутиен лежеше все така праметнат през едното кресло, обувките и чорапите ѝ бяха разхвърляни по земята, възглавниците на дивана бяха безнадеждно разбъркани, а килимчето пред камината стоеше килнато на една страна.

Докато Марк поддържаше непринуден разговор и всички се настаняваха в стаята, мислите на Алекса се опитваха да намерят обяснение за всичко това. Само идиот няма да разбере какво е ставало в библиотеката. Прокара език по подпухналата си устна. После си спомни как Марк я бе ухапал по шията. Като се стараеше движенията ѝ да изглеждат непринудени, тя плъзна ръка по деколтето на халата. Нямаше никакъв начин то да прикрие белезите на яростта му в основата на шията ѝ. Усети, че и двамата мъже я зяпат. Горещината по лицето ѝ стана непоносима. Каква каша! Била е глупачка да си мисли, че ще ѝ се размине. Молеше се да нямат у себе си заповед за обиск. Ако намерят кокаина, ще я затворят или депортират. Отмъщението, което преди ѝ се струваше толкова сладко, сега ѝ се видя глупаво. Не, направо безразсъдно.

Марк продължи да бърби свободно, докато поставяше две нови цепеници върху проблясващите въглени в камината. Алекса забеляза, че държката на камшика още не е напълно изгоряла, но дърветата я захриха. Седна до нея и праметна дългия си, обут в безнадеждно смачкания панталон крак върху другия. Обви ръка около раменете ѝ и я стисна окуражително.

Инспектор Море се прокашля.

— Историята е доста объркана, мис Макензи... господин Кимбръф. — В гласа му се долови почтителна нотка, която показваше, че познава и уважава Марк. — По-рано тази вечер Толбът излязъл от една гарсонiera в Сохо без нищо друго по себе си, освен палто и обувки. Обвинен е, че се е опитал да се разголи пред минаващо оттам младо момиче. Майка ѝ била наблизо и се разпищяла. Собствениците на съседната кръчма и нощния клуб отсреща веднага се озовали на мястото. Толбът се опитал да се скрие в сградата, но вратата, изглежда, се била заключила зад него. Тълпата го задържала до нашето пристигане.

— Боже мой — възкликна Алекса, като се опита да придаде на думите си точно необходимата доза загриженост, без да прозвучи

мелодраматично. — Горкото момиче! Сигурно се е уплашило до смърт. Добре ли е?

— Все още се опитваме да я открием, за да се уверим. Навсякъде е било пълно с репортери и фотографи. Както изглежда, са имали достоверна информация, че принцеса Даяна ще бъде в нощния клуб — инспектор Море изви скептично една от дебелите си вежди и се изсмя недоверчиво. — След като някой извикал, че Джейсън Толбът се разголва, хората от пресата се нахвърлили като глутница разярени питбули. В суматохата момичето и майка ѝ се измъкнали. Без тях не може да му се предяви обвинение.

Алекса едва сподави смеха си при мисълта за Джейсън Толбът, закрил лице от фотоапаратите. Мръсник! Така му се пада! Дори целият ѝ замисъл да е погрешен, Джейсън сигурно е бил унижен до крайност. И независимо как ще се оправдава, таблоидите ще бъдат във вихъра си.

— Когато го арестувахме, той заяви, че вие сте го подмамили в гарсоньерата, излъгали сте го да вземе наркотици и сте го накарали да си свали дрехите, преди да го изпратите навън — продължи инспектор Море.

— Навън? И за какво?

Инспекторът се зачерви леко.

— Твърди, че двамата сте правили някакъв особен секс. Каза, че сте имали камшик и...

— Не! — извика Алекса. Чувстваше се като скиор, който се опитва да се движи пред застигаща го лавина. — Никога не съм... а и дори да съм била там...

— Повярвайте ми — намеси се Марк. — От известно време съм доста... близък с Алекса. Понякога е малко буйна — разроши косата ѝ с ръка, — но определено не си пада по садомазохизма. Освен това изобщо не е имала вземане-даване с Джейсън Толбът.

— Разбира се, че не — потвърди и Алекса, вгледана право в очите на Марк. — Не мога да го понасям.

Запази присъствие на духа, докато умът ѝ се блъскаше да намери начин да предпази Рената. Тези мъже разполагат с фактите, но въпросът се заключава в думата на Джейсън срещу нейната. Ще трябва да докажат, че е била там. Беше се постарала да не оставя отпечатьци. Така или иначе, ще се задълбочават ли изобщо да разследват едно

обвинение в неприлично поведение, или непристойно разголване? Съмняваше се.

— Предполагам — отново заговори инспектор Море, — че можете да посочите къде сте били тази вечер, госпожице Макензи?

— Разбира се — отвърна Алекса, решавайки да си измие ръцете и да остави Джейсън да доказва вината ѝ. — Бях...

— Тук — прекъсна я Марк. — Цялата вечер. Обсъждахме някои... делови въпроси.

Инспекторът запази сериозното си изражение, но всеки глупак можеше да разбере, че е напълно наясно с положението и „обсъждахме“ не покрива точно развилите се тази вечер събития. Алекса усети нова гореща вълна да се надига по шията ѝ и да зачервява страните ѝ чак до корените на косата. Посегна и улови кичур от оплетените си къдрици. Готовността на Марк да излъже заради нея я свари напълно неподготвена. Едва ли знаеше в какво се забърква, като ѝ осигурява алиби. Изнудване. Не може да му позволи да го направи.

— Марк, аз...

— Няма нищо, скъпа. Просто отговори на въпросите им. Трябва да проверят някои факти. Вече знаят, че си била тук цялата вечер. Обясних им го още когато поискаха да говорят с теб.

Алекса се поколеба, но едва доловимият натиск на ръката му върху рамото ѝ и фактът, че вече се е ангажирал, я накара да се съгласи.

— Точно по кое време пристигнахте? — попита сержант Кафри. Като строг човек, който очевидно не губеше излишно време в любезности, той вече бе извадил малък бележник и си записваше.

Алекса понечи да посочи определен час, но промени решението си. Колко хора могат да кажат кога точно са пристигнали някъде?

— Н-не съм сигурна. — Гласът ѝ остана спокоен и тя замислено вдигна поглед. — Излязох от театъра някъде между шест и шест и половина. Трябва да съм била тук около седем.

— Разбирам — отвърна с изключителна любезност инспектор Море. — Госпожице Макензи, излизали ли сте някога с Джейсън Толбът?

Алекса въобще не се поколеба. Колкото по-малко лъжи изрича, толкова по-малки са рисковете да я уличат.

— Да... веднъж... нещо такова.

— Нещо такова? — В лешниковите очи на сержант Кафри проблеснаха подозрителни пламъчета. Усещаше внимателния му поглед от мига, в който влязоха в библиотеката. Ясно беше, че той повече вярва на разказа на Джейсън Толбът.

Алекса спокойно започна да разказва събитията в цялата им последователност, като се започне от розите и нагласените писания, до инцидента с психотропните вещества. През цялото време изобщо не поглеждаше към Марк, но всяка дума беше предназначена за него. Да става каквото ще, но искаше той да знае всичко.

Когато приключи с момента, в който полицаят я беше намерил и завел в участъка, сержант Кафри попита:

— Защо не сте казали за участието на господин Толбът?

— Аз съм чужденка, а Джейсън Толбът е влиятелен човек. Боях се, че е възможно да ме обвинят и депортират, или дори да ме изпратят в затвора. Всички знаят какво се случи със Стейси Кийч. Реших да ги оставя да си мислят, че съм била пияна.

— Ясно — беше лаконичният коментар на сержанта. — Може ли да ползвам телефона? Искам още сега да се обадя в участъка на „Пекъм“ и да проверя разказа ви.

Марк водеше някакъв незначителен разговор с инспектора, докато сержант Кафри говореше по телефона. Алекса се сгуши поплътно в него и в отговор той я прегърна, без да се опитва да се крие от инспектора. Беше се изпълнила с огромна надежда. Явно Марк я обича достатъчно, за да ѝ се притече на помощ, независимо от предишните му груби нападки. А сега вече знаеше достатъчно от истината за тази вечер, за да има желание по-късно да поговорят.

— Спомнят си вашия случай — потвърди сержант Кафри, след като затвори телефона. — Защо не ни казахте, че са ви пуснали след намесата на Рената Тремейн?

— Н-не смятах, че това е от значение — заекна Алекса. Нарочно пропусна името на Рената, защото се боеше, че ще се свържат с нея и тя ще ѝ осигури второ алиби за вечерта.

Липсата на алиби е по-малко подозрителна от наличието на две за една и съща вечер. А едва ли може да има нещо по-лошо от това, да забърка в престъпление двама души, които обича.

Инспектор Море стана от мястото си и сержант Кафри бавно го последва.

— Мисля, че засега това е всичко. Къде можем да се свържем вас? Тук ли сте отседнали?

— Ще ви дам един номер — отвърна Марк. — Това е в моя офис. Обадете се и оттам незабавно ще се свържат с Алекса.

— Добре — изрече инспектор Море и двамата със сержанта последователно се ръкуваха с Марк. — Съжалявам, че ви обезпокоихме, но трябваше да проверим разказа на господин Толбът. Няма да ви търсим, освен ако не ни представи нещо по-съществено от тази заплетена история, за да докаже участието ви.

„Не мога да повярвам, че ще се отърва така“, помисли си Алекса, докато изпращаха двамата мъже до вратата и им пожелаваха „лека нощ“. След като тежката врата се затвори, тя не успя да сдържи тържествуващия си смях.

Марк постави ръка на устата ѝ.

— Какво още ще измислиш, по дяволите? — Думите му бяха сърдити, но усмивката на лицето му говореше друго.

Обви ръце около врата му и силно го притисна.

— Съжалявам, че те забърках. Още ли ми се сърдиш?

— Как бих могъл? Да бъде човек с теб, означава от луди по-луди приключения. — Лекичко я целуна по устните.

— За да помогнеш на мен ли излъга, или защото мразиш Джейсън Толбът?

Марк улови лицето ѝ в двете си ръце.

— Излъгах, защото бях глупак, че не те оставих да ми обясниш. — Гласът му беше тих и самообвиняващ се. — Излъгах, защото ти наговорих такива груби неща, за да те нараня. Изобщо не мисля така. Но ти го знаеш, разбира се.

Алекса кимна, съзнавайки, че обидните му думи са наранили повече него самия, отколкото нея.

— Но го направих най-вече, защото каза, че ме обичаш, а аз се държах толкова грубо, че щях да те загубя.

— Невъзможно — възрази Алекса и се повдигна на пръсти, за да обвие ръце около врата му. — Аз съм упорита — не се предавам толкова лесно.

Устните му бавно се сведоха, за да посрещнат нейните.

— Съжалявам за непростимите неща, които изрекох. Когато намерих торбата с нещата му и те чух по телефона да му казваш, че никой не може да го прави по-добре — същите думи, които беше казала и на мен — направо полудях. Прощаваш ли ми?

— Разбира се, скъпи — отметна глава и му предложи устните си за нова целувка.

— Причиних ли ти болка?

— Не, изобщо не. Беше грубичък, но не прекалено. Никой никога не ме е обладал така. Изобщо... не съм знаела, че мога да съм толкова... необузdana. — Плъзна ръка през разтворените краища на ризата и напипа мястото, където го бе одрала. Зарови глава в извивката на врата му. — И аз не исках да те нараня. Не мога да си обясня какво ме прихвана. Освен това нямах никакво намерение да те забърквам в тази история с Джейсън. Ако разберат истината, могат да ти предявят обвинение.

— Шшт — целуна я по челото Марк. — По-добре ми разкажи цялата история. После ще решим как да действаме — заедно.

Докато се връщаха обратно в библиотеката, тя му обясни, че в основни линии всичко, което бе разказала пред детективите, е истина. Настаниха се на дивана пред вече разгорелия се огън и Марк загъна босите й крака с одеялото.

— Върнах се от командировката по-рано, за да те видя. Вкъщи ме очакваше плик с надпис „лично“. Вътре имаше изрезки от вестници с материалите за теб и Джейсън, както и снимката. Не можех да повярвам, но снимката изглеждаше истинска. Следващите няколко дни се пържих на бавен огън и когато те видях тази вечер, направо полудях.

— Снимката е фалшификация, но много умело направена. След нея и случката с наркотика реших да отвърна на Джейсън с неговите средства.

— Пищящата жена? Рената ли?

Алекса кимна.

— Тя се обади по телефона. И повярвай ми, никой не го прави по-добре. Письците й подплашиха всички дървеници в онази дупка. Но с нея не е имало дете, а някакво дребосъче, нейна позната. Естествено, аз пуснах слуха на пресата за очакваната поява на лейди Ди. Това само доказва, че са готови да повярват на всичко. Представяш

ли си я в „Рио Хоц“? Вероятно не си го виждал, но можеш да ми повярваш, че това място е истинско дълнопробно свърталище, достойно за Сохо.

— Господи! Какво още ще измислиш? — Марк замълча и замислено се вгледа в нея. — Как успя да минеш седмичния тест за наркотици?

— Рената влезе първа и ми остави малко от чистата си урина в пластмасова торбичка зад тоалетното казанче. Аз само я сипах в чашката си и им я предадох.

— Окей — притегли я в прегръдките си той и я сгуши, — наистина си умна, може би дори прекалено умна. Току-що си създаде много силен враг. Ако не успее да докаже, че си замесена, ще...

— Помислих и за това. Докато бяхме в стаята, бях монтирала скрита камера. Точно в този момент един приятел на Туик наглася снимките, за да се види как Джейсън си играе с младо момче.

— Откъде намерихте момчето? — намръщи се Марк.

— Използвахме снимки от Дания. Утре ще изпратя на Джейсън три дузини рози и копия от подготвените снимки. Бележката ми ясно ще му покаже, че ако още веднъж се опита да ме закачи, ще разпратя снимки до всички вестници.

— Никога няма да ги отпечатат.

— Естествено, но ще пишат за това. Заедно със случката от тази вечер, той ще е съсипан. Мислиш ли, че инспектор Море и сержантът ни повярваха?

— Определено. С това петно на шията ти, с тази премяна и непрекъснатото ти изчервяване, непременно са ни повярвали. И защо не? Нашият разказ звучи много по-логично от този на Джейсън. Освен това аз имам репутация на консервативен бизнесмен, докато лудориите на Джейсън са добре известни на полицията. И все пак не съм спокоен. — Издърпа я да стане. — Ти не познаваш Джейсън Толбът, както аз го познавам. Няма да миряса, докато не те унищожи. Ще те махнем оттук.

— Къде ще отидем? — попита тя и го последва по стълбите.

— В Уиндам Хол. Там ще прекараме Коледа. Дотогава тази история ще трябва да се е уредила.

Дъждът вече се беше превърнал в гъста, кишава лапавица, когато Марк подкара ягуара по пътя към Кент. Погледна към Алекса. Добре загъната във вълненото си палто, сгушила брадичка в обърнатата му яка, очите ѝ изглеждаха по-големи от обикновено. Меки зелени кръгове обграждаха уголемените ѝ от слабата светлина зеници. Усмихна му се и в отговор усети как гърдите му се напрягат. Сърдечна и любяща, тя беше точно това, от което се нуждаеше. Какъв безумен глупак е бил. Той направо я изнасили, а тя му прости, като каза, че ѝ харесало. Е, може и да ѝ повярва, като се има предвид как откликна. Силата на собствената му страст го порази, но начинът, по който бе загубил контрол над себе си, беше онова, което го изпълваше с тревога. До такава степен ли е завладян от магията ѝ, че беше готов по-скоро да я нарани — или унищожи — отколкото да я изгуби?

— Джейсън спомена ли нещо за мен?

— Н-не, не мисля... но не съм сигурна. Не мога да си спомня всичко, което каза онази вечер, когато ме захвърли в южните квартали. Защо?

Марк се поколеба в нежеланието си да изравя неща от миналото, когато копнееше само да изградят бъдещето си.

— Чудех се дали знае нещо за нас двамата.

— Помоли ме да не казвам на никого и не съм. — Думите ѝ прозвучаха отбранително.

— Не съм си помислил това. — Усмихна ѝ се за момент, преди отново да насочи вниманието си към пътя и приближаващите фарове. — С Джейсън никога не сме се обичали. Това води началото си още от годините в училище. Той положи всички усилия да вгорчи живота ми. И не бях единственият. Двамата със Стивън се нахвърляха на всички момчета, които смятаха за по-низши от тях. На мен се падна най-голямото внимание, защото предизвиквах Джейсън. — Имаше и още нещо, което можеше да добави, но се задоволи с това.

— Но Стивън няма титла. Защо ще се счита за толкова извисен?

— Името на Найджъл Хънтър още тогава носеше ореола на успеха и славата. Филмовите звезди, особено в очите на още незрелите тийнейджъри, лесно могат да заемат място до аристократичните особи.

Марк намали скоростта, докато преминаваха през Пилдоун Кросинг и сви по страничния път към Уиндам Хол. Изминаха няколко

минути, докато осъзнае, че Алекса доста дълго бе мълчала. Погледна я и видя, че го наблюдава с безпокойство.

— Какво има?

— Чудя се кога ли ще ми разкажеш цялата история за Джейсън.

ГЛАВА 31

Марк разбра, че няма избор.

— Запознах се с жена ми Каролин на едно парти и макар тя да флиртуваше открито с мен, не ѝ се обадох. По онова време все още не се чувствах добре с никой, който може да проследи родословното си дърво чак до нормандските завоеватели. Някъде около седмица по-късно, тя се появи в апартамента, в който живеех заедно с Уорън. Просълзена, попита защо не я харесвам. Свари ме неподготвен и не знаех какво да кажа. Когато избухна в сълзи, аз ѝ обясних, че не е нищо лично, и ѝ разказах за произхода си. Отвърна ми, че вече знае всичко за семейството ми и това не я интересува. Започнахме да се срещаме и преди да се усетя, вече бях влюбен в нея и я помолих да се омъжи за мен. Естествено, родителите ѝ се противопоставиха. Баща ѝ се опита да ме вразуми, като изтъкна колко е разглезил Каролин. Беше свикнала да има най-хубавото и лесно се отегчаваше. Макар да знаех, че всичко, което ми казва, е вярно, бях достатъчно млад, за да вярвам, че любовта винаги побеждава. В крайна сметка Каролин убеди родителите си да ме приемат и се оженихме. Едва няколко години по-късно разбрах как е успяла да промени отношението им.

— Как?

Марк пое дълбоко дъх.

— Вдигнала скандал и им заявила, че не може да живее без мен. Същата вечер взела свръхдоза приспивателни. Баща ѝ я открил навреме. Разбрах за всичко това чак след години. Но цупенето и сълзите бяха похвати, които успешно бе изпробвала върху баща си. След това ги усъвършенства върху мен. Когато не получеше своето, веднага се намусваше. Ако не отстъпех — а обикновено не го правех — тя се отказваше, освен ако не беше нещо ужасно важно за нея. В такъв случай заплашваше, че ще се самоубие.

— Някога... опита ли се?

— Два пъти. Първият път беше, когато не я пузнах да отиде в Марбела с приятелите си. Не можехме да си го позволим. Искаше да

потърси пари от баща си или да вземе от попечителския си фонд, но не ѝ разреших. Продължи да плаче и да се сърди дни наред, но аз не отстъпих. Тогава взе свръхдоза приспивателни. Естествено, веднага се размекнах и тя замина без мен. След като се върна, опитах да я заведа на психиатър, но отказа. За щастие, инвестициите започнаха да дават резултат и парите вече не бяха проблем, защото Каролин се нуждаеше от непрекъснати развлечения — ваканции в екзотични места, партита, нови дрехи. Предложих да имаме деца, но тя смяташе, че това ще я закрепости. Превърнахме се в семейство от двама души с напълно самостоятелен живот. Когато го осъзнах, разбрах, че не от това имам нужда, за да бъда щастлив, и казах на Каролин, че искам да се разведем. Изпадна в истерия, обвини ме, че имам други връзки, че не я обичам, че съм студен... че повече се интересувам от печеленето на пари, отколкото от нея. Не исках да спорим, докато е в такова състояние, затова излязох навън. Когато се върнах, я намерих в безсъзнание. Пак беше взела свръхдоза, но този път погълнатият преди това алкохол усложни нещата. Можеш да си представиш как се почувствах, след като два дни не дойде в съзнание.

Алекса не отвърна, но пхна малката си ръка в неговата.

— Бях в болницата с Каролин, когато получих съобщението, че родителите ми са загинали в автомобилна злополука.

— О, не! — притисна се по-близо Алекса. — Едва ли е могло да стане в по-лош момент, нали?

— Загубата на баща ми... — замълча, после бързо продължи — и майка ми беше мъчителна. Изненадващо, но Каролин ми засвидетелства изключителна подкрепа. През следващите два-три месеца бяхме по-близки и щастливи от всякога. Но постепенно отново се върнахме към предишните си навици. Трябва да кажа, че вината беше главно моя. Бизнесът ми направи огромна крачка напред, след като започнах да се занимавам с чуждестранна недвижима собственост. През последната година на брака ни тя рядко си беше у дома. Започнах да се уморявам да се боря с нея. Всеки път, когато поискаше нещо, просто я оставях. И така, тя прекарваше повечето време с приятели в провинцията, в Гцаад, Кап д'Антиб, Марбела. Но все още не смятах брака ни за приключен, докато не разбрах за връзката ѝ.

Поколеба се и си помисли как дори сега, след толкова години, съвсем живо си представя вечерта, когато научи, че човекът, когото обичаше и на когото вярваше повече от всичко на света, го е предал.

— Какво, по дяволите, прави той тук? — попита Марк Каролин, след като Робърт Толбът, братът на Джейсън, се появи на партито изненада, което тя бе организирала в негова чест.

— Скъпи — измърка нежно тя и прокара лакираните си нокти по ревера на смокинга му, — дошъл си е само за малко. След няколко дни заминава за Ангола. Бъди добро момче, не прави сцени.

Пет пари не даваше къде ще изпратят на дипломатическа служба по-малкия брат на Джейсън. Марк преглътна гордостта си и тайно наблюдаваше Каролин, като се чудеше къде е сгрешил, след като ѝ беше дал всичко, което искаше. Когато двамата с Робърт Толбът се измъкнаха, той ги последва. От известно време подозираше, че Каролин има интимна връзка. Спря до вратата на библиотеката, така че да не могат да го видят.

— Джейсън казва, че те иска в Марбела за партито следващата седмица.

— Не мога. Марк ще заподозре нещо — отвърна тя.

— Джейсън казва, че е време да направиш избор. Ако наистина го обичаш, ще напуснеш Кимбръф.

Подът сякаш потъна под краката на Марк. Не е възможно Каролин да има връзка с Джейсън. Как е възможно от всички мъже в Англия да избере точно него?

Прекъсна разказа си и сви с колата по алеята на Уиндам Хол.

— Какво направи? — попита тя, докато притичваха към тъмната къща.

— Следващото, което си спомням, е как група приятели ме разтърват от Толбът. Каролин стоеше наблизо и плачеше, а навсякъде имаше кръв — неговата кръв. Качих се горе и си събрах нещата. Шест месеца по-късно Каролин дойде при мен и ме помоли да я приема обратно. Изглежда, Джейсън не я искаше повече. Колкото и да си мислех, че я обичам, отказах да се помирим. Знаех, че ако го направя, същото ще се повтаря до края на живота ми.

Качиха багажа си по стъпалата до главния апартамент. Докато Марк наклаждаше огъня, Алекса оправи леглото и попита:

— Как умря Каролин?

Той се прокашля и се извърна с лице към нея. Мразеше да си спомня за това, но Алекса заслужаваше истината.

— Самоуби се. Когато дойде при мен да ми се моли да ѝ простя, заплаши, че ще се самоубие. Беше го повтаряла толкова пъти през годините, най-напред пред баща си, а след това и пред мен, че се съмнявах дали ще направи нещо. Но въпреки това му се обадох и го предупредих. Изминаха няколко месеца, без да я чуя. Помислих си, че всичко е наред. Късно една нощ баща ѝ ми се обади и ми каза, че Каролин се хвърлила с колата от някаква скала и загинала. Оставила бележка, в която пишело, че не може да живее без... Джейсън. Помоли ме да не споменавам за опитите ѝ за самоубийство и за бележката. Семейството желаше да обяви смъртта ѝ като следствие от автомобилна злополука и аз се съгласих. Очевидно от месеци бе преследвала Джейсън, но той изобщо не искал да чуе за нея. Обвинявах се за смъртта ѝ. Трябваше да настоявам да получи професионална помощ.

— Скъпи, ти не си виновен — приближи се до него Алекса. — Не си могъл да знаеш.

— Нека оставим миналото там, където му е мястото — зад нас — извърна се Марк към нея. — Мушкай се в леглото. Ще донеса още дърва.

Когато отново се върна в стаята, тя вече се бе сгушила под пухения юрган.

— Побързай — подкани го Алекса, докато той се събличаше, — замръзвам.

Пъхна се при нея под юргана и я притегли в ръцете си, като целуна най-напред челото, после върха на вирнатото ѝ носле и едва тогава разтворените ѝ устни. Изпитваше изгаряща, мъчителна нужда да я люби, да я притежава отново.

Този път го направиха бавно и с невероятна нежност, която изглеждаше невъзможна след предишното им примитивно съвкупление.

По-късно Алекса се прозя сънливо и се протегна. Пъхна се по-дълбоко под завивките и положи глава на гърдите му. Само след

минути равномерното ѝ дишане го извести, че е заспала. Но сънят не идваше толкова лесно при Марк. Прокара ръка през меките ѝ коси и ги разпиля по гърдите си. Повдигна една усукана къдрица към устните си. Ухаеше на пролетен букет, помисли си, докато я целуваше. Алекса умееше да се забърква в неприятности. Но това, което действително го тревожеше, беше подозрението, че цялата каша с Джейсън някак си е по негова вина. Както Алекса бе казала и на полицаите, двамата с Джейсън се познаваха от известно време, но той едва напоследък бе проявил интерес към нея. Марк имаше неясното усещане, че Джейсън някак е разбрал за неговата любов към Алекса и че това е в основата на необяснимото му поведение. Навремето той съвсем преднамерено бе преследвал Каролин и безмилостно беше съсипал живота ѝ само за да отмъсти на Марк.

Алекса се размърда до него и се намести, докато главата ѝ намери възглавницата и потъна в нея. Вече ѝ бе съобщил за проблемите си с безопасността и че се бе настанил в къщата на Уорън, докато монтират охранителна система в неговата. Но нея не можеше да държи вечно тук. Едва бе успял да си осигури три или четири седмици, които да прекарат заедно. Може би до началото на следващата година наетите от него частни детективи ще открият нещо или пък Интерпол ще арестува ръководителя на мрежата от спекуланти. Който и да беше той, много внимаваше никой от агентите, получаващи билети, да не узнае самоличността му. Според Марк арестуването на агентите беше само временен застои за ръководителя на цялата система. След известно време престъпникът щеше да организира друга мрежа от продажни агенти. Но дотогава в „Уиндзор Еърлайнс“ ще е монтирана новата компютърна програма за проследяване на билетите и няма да са толкова уязвими.

Утре — не, всъщност днес, помисли си той, забелязвайки, че сивкавата дрезгавина на утрото е заменила предишните топли отблясъци от огъня — ще отиде до селото и ще звънне на Аксел Марли от Интерпол, за да го попита дали е излязло нещо от следата, която Марк им бе подал. С помощта на един приятел от Външното министерство той беше последвал съвета на Алекса да съпостави чрез компютър страните, от които идваха билетите от черния пазар, с имената на хората от посолството, работили в съответната страна. Идеята му беше, че ръководителят на мрежата трябва да е пребивавал

достатъчно дълго в дадена страна, за да си създаде контакти. Не е възможно човек просто да отиде там и веднага да намери участник на черния пазар, готов да се включи в схемата. Правителствата, особено на по-слабо развитите страни от Третия свят, определят закони за това, колко валута може да се обменя и за количествата, които могат да се внасят или изнасят. Главният организатор трябва да се свърже с продажни държавни служители, които могат да се подкупят. Предоставеният от компютъра списък се оказа изненадващо дълъг. Едно име обаче се беше открило: Робърт Толбът. Алекса се раздвижи в съня си и ръцете ѝ несъзнателно го потърсиха. Наведе се и я целуна точно когато неспокойните ѝ длани го откриха. С полуотворени очи тя прошепна:

— Обичам те. — Зарови се като кученце в него и го дари с гъделичкаща целувка, после отново затвори очи.

Той се измъкна от леглото, като внимаваше да не я смути, и слезе долу.

Тънката снежна покривка, паднала предната нощ, се стопяваше под гумите на колата, докато караше към Пилдоун Кросинг. Невъзможността да му поставят телефон преди Коледа ще се окаже страшно неудобство, помисли си, докато се придвижваше към кръчмата, за да ползва обществения автомат.

След като се свърза с Винсънт Фериър, детектива, който беше наел, Марк му нареди:

— Действай с всички средства, Винсънт. Направи едно действително задълбочено разследване на Джейсън Толбът.

— Откакто извади името на Робърт Толбът при проверката, следя неговите действия. Вчера се прибра от новото местоназначение в Габон.

— Така ли? — Интересът на Марк моментално се повиши. — Ако подозренията ми са верни, „Уиндзор Еър“ ще бъде атакувана от лавина фалшиви билети от тази страна. Постави агентите в тревога.

След като приключи разговора, Марк купи три таблоида и „Таймс“. Джейсън беше новината на първа страница и на трите, но името на Алекса никъде не се споменаваше. Изобщо не погледна в „Таймс“ — те не биха публикували нещо, освен ако не е повдигнато

официално обвинение. Тъй като полицията не беше успяла да открие момичето и майка му, всъщност нямаше реално обвинение. Това, естествено, не беше попречило на скандалната преса да тиражира цялата история.

Два дни по-късно Винсънт Фериър имаше някои любопитни новини. Изглежда, Робърт Толбът имаше само малко черно петънце в дипломатическата си биография. Преди години, заемайки пост в Хонг-Конг, той инвестирал в компания за производство на фалшиви часовници „Ролекс“ и „Пиадже“. Според твърденията на Толбът, той не знаел с какво се занимава компанията и тъй като нищо не могло да се докаже, срещу него не били предприети никакви действия.

В края на седмицата Интерпол беше заловил партида от билети, презаверени от съмнителна пътническа агенция в Дания. Всичките идваха от Габон.

Информацията за Джейсън Толбът се оказа по-неопределена. Нямаше нищо, което Марк вече да не знае, с изключение на факта, че бе купил на Мелани Терънхолт къща в най-шикозния квартал на Лондон, Челси. Досега Марк не беше разбрал, че Джейсън е толкова обвързан с нея. Ами жена му? Дребна и тиха, Мери Емерсън не беше онзи тип жена, за каквато Марк си представяше, че би се оженил Джейсън. Но после самият той му каза, че е бил принуден да го стори. Богатството на семейство Толбът, също както и на много други от аристократичния елит, не бе издържало пред реалностите на двадесети век и се бе стопило. Заради финансовата инжекция Джейсън се беше оженил за безлична жена, която бе оставил да живее в провинцията при конете си, докато той се подвизаваше сам в Лондон и живееше нашироко с парите ѝ. Марк се замисли по-внимателно над този момент. Беше имал множество делови контакти с Кранстън Емерсън, бащата на Мери. Както повечето хора, натрупали богатство в следвоенна Англия, и той беше пресметлив човек. Някак си не можеше да си представи Емерсън да се примири с паразит като Джейсън Толбът. Марк инструктира Винсънт Фериър да провери богатството на Емерсън, както и финансовите източници на Джейсън.

— Е — попита Алекса, след като Марк се върна от частната прожекция на „Последна възможност“. — Как беше? Как съм аз?

— Почакай — отвърна Марк. — Може ли първо да вляза и да си сваля палтото? — За да я подразни, нарочно се забави прекалено дълго, докато си съблече палтото и го закачи в шкафа. После се обърна към нея и силно я прегърна. — Беше страхотно. Сензация! И ти затъмняваш всички. Няма никакво съмнение, „Последна възможност“ ще се превърне в безпрецедентен успех.

— Как бях аз? — повтори въпроса Алекса, неспособна да прикрие треперенето в гласа си.

— Не се тревожи, ангеле. Беше възхитителна! Джайлс е редактирал сцената ти брилянтно. Няма никакво съмнение, че си гола, но фокусът се поставя върху чувствата, а не върху голотата. Повечето ти кадри са в близък план. Чувството, което внушаваш, ще предизвика завист и у най-добрите актриси. — Марк запази щастливия си тон, за да прикрие обзелото го неприятно чувство, когато видя гола жената, която обича, така дяволски сексапилна пред очите на целия свят. — Ще те умоляват да приемеш и други роли.

— Не проявявам интерес. Ела в кухнята — дръпна го за ръката тя. — Там е по-топло, а и съм направила кафе.

Марк я последва, като си мислеше колко лесно се беше вмъкнала в живота му Алекса. Откакто бяха дошли в Уиндам Хол, те прекарваха по цели дни в опити да направят мястото обитаемо. Алекса никога не се оплака, че старинната пещ отказва да работи и че единственото им отопление се осигуряваше от кухненската печка и една от камините. Той също нямаше нищо против. Дните, прекарани с Алекса, заети с възстановяването на Уиндам Хол, и нощите, сгушен до нея под пухения юрган, напълно отговаряха на представата му за начина, по който искаше да премине остатъкът от живота му.

— Щеше ми се и аз да можех да присъствам — каза тя и му подаде чаша с кафе.

Не му се искаше отново да подхващат този спор, затова само отпи от кафето. Наложил се да заеме твърда позиция, за да я убеди да не отива на прожекцията. Тя смяташе, че малката ѝ хитрост със снимките на Джейсън ще ѝ осигури безопасност. Марк обаче не мислеше така.

— Радвам се, че не дойде. Джейсън се появи с Кели Холмс. Помниш ли я? Има незначителна роля във филма. Трябва да му отдам заслуженото. След всичките скандални публикации — изобщо не му трепва окото — все едно че нищо не се е случило.

— Спомена ли нещо за мен? За нас?

— Не съм говорил с него, но се съмнявам, че знае как съм ти осигурил алиби. От Скотланд Ярд няма да дадат такава информация, освен ако не се стигне до процес, което няма да стане, след като обвинението е отпаднало. Ако Джейсън е питал за теб, научил е само, че си се върнала в Щатите да изчакаш там премиерата.

— Какво каза Найджъл? Той би трябвало да има по-добър нюх за тези неща. Продуцирал е десетки успешни филми.

— Нямаше го — отвърна с привидно спокоен глас Марк. — Очевидно е в Лос Анджелис, за да подготви пускането на филма по екраните. — Бързо допи остатъка от кафето си и ѝ подаде чашата да му сипе още.

Къде, по дяволите, се губи Найджъл напоследък? През последните два месеца Марк се беше опитвал да се свърже с него, за да провери дали изрязаните кадри от сцената с Алекса са унищожени, но той изобщо не му се обади. Не можеше да измисли никаква причина Найджъл да го отбягва, но точно така изглеждаха нещата, преди да говори с Джайлс. Той му каза, че също почти не го е виждал, откакто са се върнали, в Англия. Найджъл изобщо не участвал в редактирането. Естествено, последната дума имаше Джайлс, но Найджъл дори не бе проследил работата на режисьора. Според Джайлс, който често работеше с Найджъл, това било твърде необичайно. Нещо в тази работа не се нравеше на Марк.

— Хайде да се качим горе, съсипан съм. Изглежда, започвам да свиквам с провинциалния живот. Една нощ в големия град и се чувствам изтощен.

— Побързай — извика Алекса, след като напуснаха кухнята и се преместиха горе, — тези чаршафи са ледени.

Марк постави две цепеници в камината, преди да се съблече набързо и да се пъхне до нея. Взе я в прегръдките си и я гушна. Смяташе, че ще преодолее постоянното си желание да се любят, след като прекара толкова много време насаме с нея, но това изобщо не стана. Тя подуши врата му и го целуна по ухото, като леко прокара език по него. Още преди устните му да намерят нейните, вече се беше възбудил.

След като свършиха, Марк я задържа в ръцете си и двамата си говориха, докато чу ритмичното ѝ дишане и разбра, че е заспала.

Загледа се в танцуващите сенки, които пламъците в камината хвърляха по тавана. С успеха на филма ще дойде и огромният натиск върху Алекса — върху отношенията им. Изви глава, за да я погледне. Заблуден лунен лъч проблясваше върху златистия кичур, паднал на бузата ѝ. На живо беше не по-малко сексапилна, отколкото на екрана, но тя изобщо не го съзнаваше. Веднъж пуснат ли филма, на света няма да му е нужно много време, за да оцени очарованието ѝ. Егоистично е, знаеше го, но му се искаше да я запази за себе си. Само че скоро ще живее със знаменитост. Книгата, филмът и пиесата разкриваха неограничените възможности на уникалния ѝ талант. Ще бъде търсена и с нейната амбиция не се знае докъде ще стигне всичко това. Не може вечно да я задържи за себе си. Трябва да преодолее необузданата ревност, която изпита, виждайки я гола на екрана. Притегли я към себе си. Алекса раздвижи неспокойно единия си кадифен крак между неговите и се сгуши по-близо.

Точно преди Коледа Винсънт Фериър докладва, че Емерсън отпуска на Джейсън ежемесечна сума, за да остане женен за Мери. Изглежда, тя бе развила, според израза на Винсънт, „неестествена привързаност“ към друг коневъд — някаква жена. Семейството ѝ не желаше това да стане публична известност. Оттам и парите за Джейсън. Но тази сума не можеше дори частично да покрие разточителния му начин на живот. Другите му източници на средства не бяха ясни, тъй като ползваше швейцарски банки.

— Ти ме изчакай в кръчмата, докато звънна няколко телефона — каза Алекса, когато пристигнаха в селото. — Искам да пожелаая весела Коледа на приятелите си.

Марк си поръча халба тъмна бира и бавно отпиваше от нея, докато я чакаше. Тя се върна и се настани на стола, смеейки се.

— Какво е толкова смешно?

— Никога няма да познаеш какво е направил Т.С. на бюрото ти.

Марк от месеци не се беше сецал за досадното животно. И бюрото от месеци също не беше негово. Мястото му беше заел Боб, но остана трогнат, че все още го възприема като негово.

— Какво?

— Родила е котенца — цели пет.

Изведнъж и Марк се разсмя неудържимо. Определено нямаше нищо майчинско в тази своенравна котка.

— Струва ми се, че ми беше казала, че е котарак.

— Така ми каза хлапето, което ми я даде. Стоеше пред един зеленчуков магазин на „Шепърдс Маркет“ под поройния дъжд и се опитваше да даде Т.С. на някого.

Марк поклати глава.

— Пробвала ли си изобщо някога да проверяваш пола на котка?

Алекса му отвърна с очарователна усмивка. На слабата светлина очите ѝ бяха потъмнели до смарагдовозелено.

— Марк... ще можем ли да... смяташ ли, че можем да задържим едно котенце? Не мислиш ли, че имаме нужда от котка в Уиндам Хол?

Нямаше никакъв начин да ѝ откаже. Не обичаше особено много котките, но когато тя говореше за „нас“ по този начин, нищо не можеше да ѝ откаже.

— Разбира се. Само гледай този път да бъде мъжко.

Вечерта преди Коледа завършиха с библиотеката. Смъкнаха стар, прашен диван от тавана, за да го ползват, докато стаята бъде мебелирана както трябва. Седнаха пред огъня и отвориха бутилка „Лафит-Ротшилд“ от 1966.

— Смяташ ли, че ще можем... — започна Алекса. — Искам да кажа дали няма да можеш...

— Започни отново. Повече ми хареса глаголът в първо лице, множествено число.

Алекса сведе разкошните си мигли и се загледа в най-горното копче на ризата му.

— Смяташ ли, че ще можем да поставим двойно бюро в тази стая? Така ще имаме възможност да работим едновременно. Можем да го разположим ето там, до прозореца. През деня ще имаме изглед към поляната, а вечер няма да сме много далече от огъня.

Марк постави пръст под брадичката ѝ и я повдигна назад, докато го погледна в очите.

— Знаеш ли колко често говориш за „нас“ напоследък?

Тя поклати глава.

— Но не толкова често, колкото си го мисля аз. — Пъхна ръка в джоба си и ѝ подаде малката кутийка. — Нека направим това „нас“ официално.

Когато видя кутийката, усмивката ѝ се стопи: Бижутерски магазин „Тесие“. Златният надпис, избродиран върху червеникавокафявия велурен капак, беше на бижутерите от „Бонд Стрийт“, които търгуваха с ценни наследствени бижута. Много пъти беше минавала покрай магазина, спирайки се да погледне скъпоценностите, принадлежали някога на принцеси, дукове или махараджи. Това бяха някои от най-желаните скъпоценни камъни в света и пристигаха с документи за автентичност, в които се описваше подробно цялата им досегашна история, а това често допълнително повишаваше стойността им. Повдигна капачето с треперещи пръсти. Безупречен смарагд с крушовидна форма, заобиколен от редички инкрустирани диаманти, оформяха най-изумителния пръстен, който някога беше виждала. Изразителните очи на Алекса се замъглиха и тя успя само да прошепне:

— Означава ли това, че...

— Означава, че те обичам и искам да се ожена за теб.

— О, Марк! — Пъхна бижутото на пръста си. — Ти наистина ме обичаш!

— Понякога не намирам лесно думите. Това не значи, че не те обичам. Обичам те!

Алекса се отдръпна и лицето ѝ стана сериозно.

— Знаеш ли къде бях миналата година, точно на този ден? — Той само поклати глава и тя продължи: — Сама... оплакваща Пол. Само за една кратка година се случиха толкова неща. Филмът, пиесата, музиката, Линда и Рената... и ти. Трябва да...

Марк вдигна ръка, за да я спре. Всяка жена, която има нужда да си помисли за предложението за женитба, няма как да е безумно влюбена.

— Помисли по въпроса — изрече с явен сарказъм.

— Мислила съм... — по цели часове — дойде тихият отговор на Алекса. — И знам какво изпитвам. Обичам те, но трябва да оправим някои неща, за да не допуснем за втори път грешка.

Марк въздъхна облекчено.

— Права си. Никога не съм мислил да се жения повторно. Този път ще е завинаги.

Алекса сведе поглед към пръстена, после отново вдигна очи към него.

— Когато се омъжих за Пол, изобщо не се замислях какво искам, къде отивам или какво ще правя след три, пет и дори десет години. Вкопчих се в него. Той беше кометата, аз бях опашката.

— Съзнавам, че вече имаш своя кариера. Двамата можем да работим тук и да пътуваме до Лондон, когато се наложи. Възможно е да поискаш да се върнеш в Щатите, за да работиш по някой филм или нещо друго. Вероятно невинаги ще можем да сме заедно. Ще трябва да се справяме с тези ситуации, когато възникнат.

Марк очакваше тя да прегърне свободолюбивите му виждания за съвместния им живот. Готовността му да прави компромиси, да се съобразява с кариерата ѝ, беше нещо, което изненада дори самия него. Мисълта тя да заминава за където и да е без него му беше омразна, но трябваше да бъде реалист. Веднага щом филмът излезе пред широката публика, тя ще се превърне в търсена личност. Независимо какво му се иска, не може да я запази само за себе си. Но докато седеше и очакваше отговора ѝ, той разбра, че думите му не са оказали желаня ефект.

— Често ли смяташ, че ще отсъстваш от Англия? — попита Алекса.

Марк не знаеше какво да отговори.

— Не знам — отвърна чистосърдечно. — След две седмици трябва да замина за Австралия, за да сключа една сделка. Но след това мога да организирам живота си както ми е удобно.

Тя погледна надолу към пръстена и започна да го върти. Измина цяла дълга минута, преди да проговори.

— Щом приключат ангажиментите ми с пиесата, мога и аз да реорганизирам моя живот.

— Алекса, ще накарам да преработят онзи договор. Няма да бъдеш обвързана за две години. Ще си свободна да правиш каквото искаш.

Алекса продължаваше да се взира надолу, привидно заинтригувана от надписа на „Тесие“ върху велурената кутийка.

— Не искам да бъда актриса. — Вдигна очи към него. В тях не се забелязваха никакви сълзи, но миглите ѝ бяха влажни. — Не искам да живея вечно с куфари, прелитайки от едно място на друго. И не искам теб непрекъснато да те няма. Искам да пусна корени, да остана тук,

близо до приятелите си. Трябва да довърша книгата си, но след това искам... да остана тук и да имам дете — твоето дете.

ГЛАВА 32

— Какво става? — попита Алекса, след като се настани в тесния „Морис Минор“ на Джайлс, за да отидат до Котсуолдс на посещение при Найджъл. — Нали няма никакви проблеми с „Последна възможност“?

— Не, определено не. Коледните прожекции минаха по-добре, отколкото изобщо сме очаквали. Ще получим две или повече номинации за Оскар. — Джайлс се поколеба. — Искях да говоря с теб насаме.

— О? Защо? — размърда се неловко Алекса. — Всичко... наред ли е... с Рената?

Джайлс се усмихна и цялото му чело се покри с бръчки.

— По-добре не може да бъде. Знаеш, че живее само за пиесата. Вече дори не се притеснявам за наркотиците. Нищо не може да я изкуши. Не бих могъл да ти се отблагодаря, но не те поканих да говорим за Рената. Имам едно предложение за теб. Какво ще кажеш да работиш с мен?

— С удоволствие — възкликна Алекса. — Но какво ще искаш? В момента нямам готов сценарий.

— Говоря за нещо много по-голямо от един-единствен проект. Имам предвид в дългосрочен план — пет години. — При вида на изуменото ѝ изражение, Джайлс побърза да допълни: — Найджъл прави реорганизация на „Хънтър Филмс“. Аз ще получа двайсет процента от акциите в новата компания и ще режисирам изключително само за „Хънтър Филмс“. Можеш да се включиш от самото начало.

— Но аз не съм сценарист. И нямам намерение да ставам. Да продадеш сценарий е като да пуснеш заек сред глутница вълци. Всеки си отхапва — или би трябвало да кажа пренаписва — по някое парче. Няколко сценаристи се намесват в работата ти. После и режисьорът си казва думата и отново го пренаписват. А да не забравяме и звездите — те всички си имат свои идеи. Когато най-после го филмират, изобщо не можеш да познаеш първоначалния продукт. Единствената причина

„Последна възможност“ да оцелее е, че всички познават сюжета. Ако книгата не беше толкова известна, никой не може да каже какво щеше да стане.

— Не мога да отрека, че имаш право — съгласи се Джайлс. — Защо мислиш, че на толкова много филми вече може да се прочете: „Написан и режисиран от...“? Режисурата е начин, открит от писателите, да защитят и усъвършенстват творенията си. Не искам да пишеш нищо... освен ако сама не желаш. Това, което имам предвид, е място на художествен директор за специални проекти. Дватама с теб ще работим заедно и ще обсъждаме идеите ти. После ще подбирате екип, който да ги реализира. Има цял куп писатели, които могат да се занимават с писането. Вижда ли ти се интересно?

— Да. — Дори повече от интересно, помисли си наум. Колко хора могат да получат възможността да работят с такъв уникален талант като Джайлс?

— Така си и мислех. Притежаваш изключително разностранен талант. Пиесата ще го докаже.

— Но много от идеите там са на Туик — възрази Алекса.

— Ти работиш добре с хората. Това, заедно с идеите ти, е нещото, което се опитвам да открия. Искам те в екипа си. — Зави и насочи малката кола в посока Котсуолдс. — Така можем да си осигурим онова, което и двамата искаме — да останем в Англия. Успехът на „Последна възможност“ вече води до множество предложения към мен. Повечето са от Америка, но аз искам да остана близо до Рената. Нейното място е на сцената. — Обърна се и й се усмихна сърдечно. — Проблемът при намирането на добър партньор е как да останеш с него. Раздялата в продължение на месеци не води до щастливи отношения. Ако тази работа с „Хънтър Филмс“ се развие добре, никой от нас няма да е принуден да работи в Холивуд.

— Да не би да забравяш британските филмови компании, като тази на Лорд Грейд и на Къби Броколи? — попита Алекса и си спомни множеството успешни филми на Грейд, както и сериите за Джеймс Бонд на Броколи. — Можеш да работиш за тях.

— Холивуд хвърля дълга сянка. Никой от тях не може да се измъкне от нея. И никой няма да е в състояние да си съперничи с това, което е замислил Найджъл. Парите, които ще е в състояние да събере, като направи фирмата публична, ще осигурят внушителни налични

средства. — Отби мудната кола встрани, за да може камионът, който се бе залепил зад тях, да ги изпревари. — Мисля, че и ти имаш също толкова важна причина да искаш да останеш тук, колкото и аз.

Алекса кимна, но се въздържа да му каже, че вече беше уредила нещата с Марк. Преди да замине за Австралия, двамата решиха, че тя ще продължи да се занимава с пиесата до април, за когато беше предвидена премиерата. По това време трябва вече да може да повери ръководството в ръцете на Боб. После ще се оженят и ще се преместят в провинцията заедно с Т.С. и възхитителното ѝ котенце Б.С. На Марк не му се искаше да отлагат сватбата. Съвсем ясно даде да се разбере веднага щом Алекса му каза, че иска да има дете. Остана изумена колко силно и той самият го желае, но в крайна сметка стигнаха до общо съгласие, че може би е по-добре да изчакат премиерата на пиесата и тогава да се оженят.

— Възнамерявах да се оттегля за известно време — изрече към Джайлс.

— Това му е хубавото. Можеш да си работиш у дома. Единственото, което ще ми е нужно от теб, е да се ангажираш, че ще разработиш четири проекта за пет години.

— Разбирам. — Алекса трябваше да признае, че работата с Туик и Куинт, както и с добре подбраната труппа от професионалисти, които Рената беше намерила, ѝ подеждат невероятно стимулиращо. Това, което предлагаше Джайлс, можеше да се окаже най-възбуждащата възможност, която някога ѝ се е отдавала. Би могла да живее така, както бяха планирали с Марк, и едновременно да продължи кариерата си. Предложението звучеше дори още по-съблазнително, след като Джайлс спомена сумите, за които ще става дума.

Стигнаха до малка дървена къща в стил кралица Елизабет, със сламен покрив, надвиснал над прозорците от оловно стъкло. Обвита в бръшлян, тя приличаше на излязла от приказките.

Икономка с военна стойка, издокарана в бяла униформа, бели найлонови чорапи и бели обувки, ги придружи до малката оранжерия с изглед към терасираната градина.

— Трийсет минути — обяви и погледна часовника си. — Толкова ви разрешавам да останете.

— Здравей, Алекса. Джайлс! — посрещна ги Найджъл. — Извинете ме, че не мога да стана.

Алекса му отправи щастлива усмивка, но разбра, че шокът сигурно се е изписал на лицето ѝ. Найджъл Хънтър трябва да беше отслабнал с повече от четирийсет и пет килограма. Дори както седеше в креслото, покрит до кръста с карирано одеяло, изглеждаше смален и измършавял.

— Здравей — успя да изрече и хвърли въпросителен поглед към Джайлс.

— Седнете, седнете — подкани ги Найджъл. Някога силният му глас беше станал хриплив, съвсем малко по-силен от шепот. Дватамата с Джайлс се настаниха на дивана, а в това време пристигна прислужницата с количката за чая. — Налейте си.

Едва когато изви креслото си и се приближи към тях, Алекса разбра, че е в инвалидна количка.

— Виждам, че Джайлс не ти е казал — подхвърли дрезгаво Найджъл. — Нека да е ясно от самото начало. Аз умирам.

Алекса извика и остави чашата с чай, която държеше. Найджъл вдигна изтънялата си ръка. Около четвъртия му пръст имаше жълтеникаво виолетова синина.

— Не желая съчувствие. Не затова помолих Джайлс да те доведе. Искам да ми обещаеш, че нито дума за болестта ми няма да излезе от тази стая.

— Обещавам — измънка Алекса.

— Обясни ли ти Джайлс за новата ми продуцентска компания? — След като му кимна, той продължи: — И си съгласна да се включиш? — Алекса отново кимна. — Обясни ли ти причините, поради които я правя публична?

— Не — ръката на Алекса потрепери, докато вдигаше чашата и отпиваше от нея.

— Целият ми живот е минал за „Хънтър Филмс“. Превърнах я в най-добрата филмова компания в Обединеното кралство. С изключение на кратките пет години, когато Луиза... — Загледа се навън към градината и бледосините му очи добиха тъжен израз. — Тя е майката на Стивън. Почина от рак малко преди да навърши трийсет. — Спря да говори и продължи да се вира навън, очевидно потънал в мислите си.

Алекса погледна към Джайлс и разбра, че състоянието на Найджъл не е изненада за него. Нави тънък кичур коса около пръста

си. Измина цяла тягостна минута, преди Найджъл да продължи.

— Освен нея „Хънтър Филмс“ беше всичко в живота ми — замълча и на Алекса ѝ се стори, че го видя да преглъща сълза, преди отново да погледне към нея. — Не ми обръщайте внимание. Станал съм дяволски сантиментален напоследък. Искам да знаете колко е важно за мен да оставя нещо в наследство, нещо стойностно. Това наследство трябва да е „Хънтър Филмс“. Наскоро, след като откупих правата върху книгата ти, разбрах, че съм болен от левкемия. Цял живот съм бил боец. Докато Джайлс снимаше „Последна възможност“, аз останах в Лос Анджелис и изкарах курс на лечение в Града на надеждата. Нищо не се получи. След като се върнах в Лондон, продължих да търся някакво лечение. Сега просто чакам неизбежното.

Найджъл спря, останал без дъх. Очевидно, че дори самото говорене го изтощаваше. Алекса преглътна мъчително и гърлото ѝ се сви, а избилата гореща влага опари очите ѝ. Под грубата си външност Найджъл беше наистина добър човек. Той я разбра, когато поиска да я включат като консултант на филма. И ѝ се притече на помощ със средства за пиесата. Не е честно — той не заслужава такова нещо.

Когато Найджъл заговори отново, гласът му беше още по-слаб.

— Тази есен, когато окончателно се убедих, че няма да се излекувам, започнах да кроя планове. Като продам дялове от „Хънтър Филмс“ и включа теб и Джайлс в екипа, съм сигурен, че ще привлека инвеститори и ще събера повече налични парични средства, отколкото която и да е друга компания в този шибан бизнес. Така, когато си замина, ще знам, че „Хънтър Филмс“ има и таланта, и парите да продължава в следващия век.

Алекса кимна смутено и посегна към миниатюрен сандвич, който всъщност не ѝ се ядеше.

— Кой ще се занимава с продуцирането?

— Не се притеснявай за Стивън. При новите обстоятелства той ще има една трета, а Джайлс двайсет процента. Останалите дялове ще се продадат чрез публично предлагане. Уверен съм, че Стивън ще може да продуцира тези филми. Ако не успее, бордът ще трябва да го смени.

Алекса отхапа от сандвича. Значи това било. Звучеше прекалено хубаво, за да е истина. Значи Стивън ще е мухата в супата в цялата тази история. Изненадваше се, че Джайлс не мисли така. После си спомни за всички хора с титлата „продуцент“, които бяха работили по

филма ѝ. Предполагаше, че могат да се наемат помощник-продуценти, които да движат нещата. В „Последна възможност“ Найджъл беше оставил юздите в ръцете на други и въпреки това той стана хит.

— Естествено, не бих искал да видя Стивън изхвърлен. Той е мое дете. Луиза не би желала това. — Найджъл поклати глава и очите му отново се овлажниха. — Когато разбрах за болестта си, отрязах Стивън.

Веждите на Алекса се повдигнаха несъзнателно.

— Знам, че го намираш за жестоко. Но трябваше да го направя още преди години. Дявол да го вземе, давах му всичко, което поискаше. Чувствах се виновен, защото никога не прекарвах достатъчно време с него. Не можех. Твърде много ми напомняше за майка си. Копринените руси коси... онези сини, сини очи. Казвал ли съм ти как се запознахме?

Алекса поклати глава. Докато им разказваше в подробности, стана ясно, че всепоглъщащата любов на Найджъл към жена му и последвалото след смъртта ѝ опустошение е било причина у него да не остане достатъчно любов за сина му. Сега тя проумя защо Стивън е бил емоционално осакатено дете, по-късно превърнало се в неуравновесен мъж.

— Десет минути — предупреди ги жената с мрачната физиономия. Алекса реши, че това трябва да е личната медицинска сестра на Найджъл.

— Отрязах Стивън заради негово собствено добро. Да си изкарваш сам парите и да живееш с тях, те кара да оцениш тежкия труд. Магнах го от телевизионното ни подразделение, където прекарваше времето си в съблазняване на млади актриси и в забавления с безполезните си приятелчета, и му дадох да продуцира „Последна възможност“. Погрижих се да получи щедро възнаграждение и достатъчно подкрепления да потопи цял боен кораб. И какво направи той? Абсолютно нищо. Не можа да вземе и едно решение, защото никога преди не му се е налагало. Джайлс му се притече на помощ, останалите продуценти също. По дяволите, дори Марк Кимбръф трябваше да му помага. Тогава разбрах, че трябва да го направи сам. Да направи свой собствен филм — от начало до край — преди да е готов да поеме „Хънтър Филмс“. Отказах да му дам и шилинг, но той успя да уреди цялата работа. Пребори се за сценария ти

— Найджъл кимна към Алекса — и сам си осигури студио и място за снимки. Справяше се чудесно — опита да се усмихне, — докато не отидоха на външни снимки.

Алекса се зачуди дали всичко това е вярно. Стивън изглеждаше притеснен, когато си дойде и я помоли за пари. А това беше, преди да заминат на снимки.

— Приписвам проблемите му на онзи италиански педал, който нае за режисьор. Асанте Анселмо. Звучи като някакъв шибан пияница. Искам да завърши този филм — продължи Найджъл. — Не ме интересува, че е от втора категория. По дяволите, когато започнах, бях щастлив да поставят филмите ми във втора категория. Дяволски щастлив! Има пазар и за тези филми, особено в бедните страни. Само ги дублираш на разните му езици и ги пускаш за разпространение. Точно така започнах с „Хънтър Филмс“. Това казах и на Стивън: „Само завърши проклетия филм и тогава ще решим колко е добър и къде да го продаваме“. — Хриплива кашлица прекъсна излиянието му. Найджъл отправи поглед към Алекса. — Имам нужда от помощта ти.

— Аз? — Хвърли поглед към Джайлс и видя, че той не го чува за първи път.

— Да, казах на Стивън, че правя „Хънтър Филмс“ публична и че ако не завърши този филм, там няма да има място за него. Знае, че ще удържа на думата си. Разбираш ли, той няма представа колко съм болен. Смята, че имам някакви чревни смущения.

— Но нали искаш сам да се справи — напомни му Алекса.

— Точно затова не изпращам Джайлс. Той знае прекалено много. Ще засенчи Стивън. А ти можеш да му помогнеш, без да го злепоставяш.

— Предполагам, че мога да преработя сценария. — Алекса се опита да не издаде нежеланието в гласа си.

— По дяволите сценария! Не в това е проблемът. Онзи педе... Делмо...

— Анселмо — поправи го Джайлс. — Това, което Найджъл се опитва да ти обясни, Алекса, е, че режисьорът, изглежда, има проблем с общуването. Ти можеш да помогнеш.

— Но аз знам италиански само от ресторантското меню! Не мога да превеждам — изгледа намръщено Джайлс. Езиковите бариери никога не са представлявали проблем за режисьорите. Едни от най-

добрите в занаята бяха французи или италианци. Можеше да разбере Найджъл да се притеснява за такова нещо в болестното си състояние, но не и Джайлс.

— Искаме да помогнеш в режисирането, ако е необходимо. — Гласът на Джайлс прозвуча тихо. Той изчака цяла минута, за да проникне казаното до съзнанието ѝ.

— Какво? — едва чуто измърмори Алекса.

— Видях те как работиш с Мелани в Мексико. Познаваше материала, своя материал, и се справи чудесно. Не беше твоя вината, че тя не можеше да следва наставленията ти. — Джайлс остави чашата си и я погледна напрегнато. — Смятам, че имаш големи възможности като режисьор. В занаята вече има много жени. Започни от това — помогни на Стивън. В края на краищата сценарият е твой. Просто го обсъди с Анселмо и се преструвай, че превеждаш.

Алекса се загледа навън през прозореца. Бяха започнали да падат снежинки.

— Не мога да оставя пиесата.

— Нали и без това няма да ходиш с тях на предпремиерните представления в провинцията — напомни ѝ Джайлс. — Върви при Стивън за седмица или две. Едва ли му остава работа за повече. Вече от шест седмици са там. Само половината снимки са навън.

Алекса поклати глава. Не само че не искаше да заминава, но знаеше, че Марк няма да одобри тя да помага на Стивън. През двете седмици, откакто се бяха върнали в Лондон, той я държеше далече от обкръжението на Джейсън.

— Бих искала да ви помогна, но не мога.

— Притесняваш се за чековете, които смяташ, че Стивън е взел, нали? — попита Найджъл. — Говорих с него. Не знае нищо за тях. Изобщо не са осребрявани. Възможно е някой друг да ги е взел или пък просто тази страница да е липсвала още при отпечатването. Случва се.

— Възможно е — отстъпи Алекса, макар да смяташе, че е малко вероятно.

— Ще го приема като лична услуга, ако ми помогнеш — продължи Найджъл. Гласът му вече бе толкова тих, че Алекса трябваше да се приведе напред, за да го чува. — Аз съм виновен за всичките му недостатъци. Не се погрижих за него, както трябваше.

Когато отида при Луиза, искам да си мисля, че вие тримата — Стивън, Джайлс и ти — управлявате „Хънтър Филмс“.

Появи се сестрата и мълчаливо се приближи до стола на Найджъл. Избута го към вратата и заяви:

— Това е всичко за днес.

— Какво ще кажеш, Алекса? — попита Джайлс. — Ще помогнеш ли на Стивън?

Загледана в стария човек, вперил умоляващите си сини очи в нея, Алекса не можеше да откаже.

— Да. Ще опитам — приближи се до Найджъл и го целуна по бузата. — Не се тревожете за „Хънтър Филмс“.

— Благодаря — прошепна дрезгаво той.

През целия път на връщане Джайлс се опитваше да вдъхне смелост на Алекса, като ѝ каза, че Стивън е все още в града и я убеди да говори с него. Очевидно новата филмова компания означаваше повече за Джайлс, отколкото смяташе първоначално.

— Виж, знам, че не ти се иска да го правиш, но действително ли ще им липсваш, ако сега си вземеш две седмици? Не си ли приключила с по-голямата част от работата и не може ли Боб да се справи с останалото в твое отсъствие?

— Да, могат да минат без мен, предполагам. Просто не искам да работя със Стивън. Възхищавам се от Найджъл и от теб, но Стивън...

В същото време, колкото повече се замисляше, толкова по-привлекателна ѝ се струваше идеята, подхвърлена преди това от Джайлс. Наистина би могла да напише нещо и сама да го режисира. Режисурата е изкуство — беше се убедила, наблюдавайки Туик и Джайлс. То не беше само работа с актьорите. Беше и оборудването, и озвучителната система, и осветлението, и ъглите на камерите, и Господ знае още какво. Но след времето прекарано заедно с Джайлс, би могла един ден да опита сама. Единствената реална спънка за всичко това ще бъде Марк. Той ще откаже да помага на Стивън, под каквато и да е форма. Марк ще е убеден, че Джейсън Толбът все някак ще успее да се добере до нея чрез Стивън. В бележката си до Джейсън тя ясно му беше дала да разбере, че ако нещо се случи с нея, близък приятел ще пусне снимките му. Знаеше, че Рената точно това ще направи. Усмихна се на себе си. Марк беше ужасно загрижен за нея — до маниакалност.

Ако зависеше от него, тя още щеше да стои засекретена в Уиндам Хол, вместо да живее в неговата къща в Лондон.

Когато Джайлс я остави, Алекса вече бе решила как ще събщи на Марк, че се е притекла на помощ на Стивън.

ГЛАВА 33

Към края на полета си самолетът се спусна ниско над пустинята Баюда и предостави на Алекса прекрасен изглед към мястото на сливане на Бели и Сини Нил и оставащия по средата прекрасен малък остров Тути. Двете реки се събираха и образуваха величествения Нил, който продължаваше да тече надолу към Египет. За Алекса не беше трудно да разбере защо още преди раждането на Христа арабите, използващи търговския път през Судан, са нарекли това място Хартум — Слонски хобот.

На запад тесният полукръг на слънцето вече потъваше зад хоризонта и хвърляше червеникави отблясъци по хилядите кирпичени колиби, разположени по бреговете на реката. След като се вгледа в лъскавия покрив на гробницата на Махди, Алекса установи, че градът отдолу е Омдурман. Самолетът наклони едното си крило и тя видя широките булеварди на Хартум, опънати на отсрещния бряг на Бели Нил. Слязоха още по-ниско и се озоваха в опасна близост над покривите. Погледна настрани да види Северен Хартум, но самолетът на „Уиндзор“ докосна земята, преди да успее да го зърне.

— Най-последно — изпъшка Стивън и се изправи, преди да е угаснал надписът за затягане на коланите, после грабна багажа от отделението над главите им. — Хайде да се махаме оттук. Брад ще ни чака.

— Сигурен ли си? — попита Алекса. В Кайро имаше петчасово забавяне на полета от Лондон за Судан.

— Тук ще е, скъпа — усмихна ѝ се Стивън.

Алекса отвърна с измъчена усмивка на шеговития му тон. Откакто се бе съгласила да му помага, Стивън се държеше невероятно дружелюбно. Резките смени в настроението му, които бе наблюдавала при престоя му в къщата преди това, сякаш се бяха изпарили, мислеше си тя, докато го следваше от салона за първа класа до изхода към стълбичката. С изключение на някаква упорита алергия, която го караше непрекъснато да подсмърча, иначе Стивън изглеждаше

неочаквано щастлив, като се има предвид цялата неуредица около филма му. Само едно нещо можеше да помрачи настроението му и това бе Джейсън Толбът. Когато Алекса спомена името му с надежда да разбере дали Джейсън му е казал нещо за номера, който му бе скроила, Стивън изпадна в депресия. С изненада научи, че не бил говорил с него от началото на декември. Естествено, чул, че Стивън бил обвинен в непристойно поведение, но не го взел насериозно.

Освен това ѝ довери, че за първи път тази година не е бил поканен да прекара Коледа в Марбела. Джейсън бил отишъл там с брат си Робърт и Мелани Терънхолт. Но дори не се сетил да се обади на Стивън и да му честити Коледа. На Алекса ѝ се искаше да изкрещи: „Ами баща ти?“. Но не го направи. Колкото по-малко се говореше за Найджъл, толкова по-добре. Съвсем очевидно бе, че Стивън нямаше представа, за състоянието на баща си, но щом Найджъл си имаше причини да не му казва, Алекса трябваше да се съобрази с тях.

Тя го последва през тълпата суданци, които чакаха да минат през митницата, към опашката за чужди граждани, на която имаше само двама-трима човека. Бръкна в чантата и извади паспорта си и получената набързо от суданското посолство в Лондон виза. Усмихна се вътрешно при спомена за изумените физиономии на чиновниците. Тъй като посолството се намирало точно срещу двореца Сейнт Джеймс на „Кливлънд Роу“, предполагаше, че са свикнали да получават искания за визи от западни туристи. Разбра обаче, че Хартум не се нареждаше в челото на списъка с желаните туристически направления и особено рядко привличаше млади, неомъжени жени, пътуващи сами.

— Ето го Брад — каза Стивън и помахна на мъжа, застанал в зоната за посрещани зад митническото гише.

Нисък на ръст и доста набит, Брад Уилингам, ветеран от Виетнам, по-късно преквалифицирал се в управител на собственост, притежаваше добре тренирано, мускулесто тяло на футболист. Кестенявата му коса, по-дълга, отколкото вече се носеше, падаше върху челото и подчертаваше многократно чупения му нос и електриковосини очи. Издокаран в износени дънки и жълтеникава риза, разкопчана чак до пъпа, за да покаже богатата кестенява растителност и двукилограмова златна верига, на лицето на Брад беше изписано безмилостно арогантно изражение. Дори от това разстояние

Алекса почувства, че този мъжки питбул води бурен живот — и това му харесва.

Той помахаше в отговор и се премести по-близо до мястото, където трябваше да излязат. Няколкото метра разстояние и стъклената преграда помежду им правеха разговора невъзможен. Брад се подпря с едното рамо на стената, запали цигара, дръпна и открито огледа Алекса от главата до петите. После втори път. Тя извърна поглед и се престори, че не го забелязва, докато изчакваше хората пред тях да се придвижат през проверката. Когато отново вдигна очи, той я преценяваше с груб, почти животински интерес. Решена да го постави на място, Алекса на свой ред му отправи, унищожителен поглед. Мъжът ѝ отвърна с кръвожадна усмивка и преднамерено намигване.

Извърна се с гръб към него и каза на Стивън:

— Не ми спомена, че приятелят ти Брад е такъв мръсник.

— Съвсем безобиден е, скъпа. Помни, че се нуждаем от него.

През целия път дотук Стивън ѝ бе повтарял колко необходим е Брад, но Алекса вече се съмняваше в това.

— Защо се бавим толкова? — прошепна, опитвайки се да забрави за Брад. Първият човек от редичката все още не беше преминал през гишето.

— Проверят паспортите за израелски печат или за египетски граничен печат, в който да е отбелязано, че си посещавал Израел. Може да отнеме известно време. Операция, за която в Лондон са нужни две минути, в Рим десет, а в Кайро четиридесет и пет, в Хартум отнема два часа. Разбра ли сега защо настоях да носим багажа със себе си? Ако трябваше да го чакаме и него, щяхме да стоим тук цяла нощ.

Когато най-после паспортът и визата ѝ бяха подпечатани, тя пристъпи към мястото, където стояха Стивън и Брад и тихо обсъждаха нещо.

— Хелю — изрече Брад, с което принуди Стивън да прекъсне разговора и да му я представи. — Вече нямам търпение, бейби. Стивън ми разказа всичко за теб.

Забелязала, че Стивън изглежда леко притеснен от този коментар, Алекса се зачуди какво ли по-точно означава „всичко“. Но преди да успее да попита, той се насочи към изхода.

— Карай покрай Народния дворец — каза Стивън, след като се настаниха в старичкия роувър.

— И защо? — запита Брад.

— Алекса би искала да види къде и загинал Гордън — поясни Стивън и ѝ се усмихна.

— С удоволствие — отвърна на усмивката му тя. Стивън можеше да е много мил и очарователен, когато поиска. Не е забравил за големия ѝ интерес към историята.

— Кой? — отново попита Брад.

— Полковник Гордън, британски офицер, бил обкръжен в Хартум от Махди — поясни Стивън. — Непрекъснато убеждавал Лондон да му изпратят подкрепления. Войските на Махди обградили двореца и когато Гордън излязъл, те го обезглавили и набучили тялото му на колове.

— Проявил изключителна смелост — намеси се Алекса. — Макар обкръжен и без достатъчно храна, за да издържи на продължителна обсада, той не пожелал да остави цивилното население на Хартум да гладува. Ако не беше изхранвал и тях заедно с войската си, би могъл да издържи още три дни, докато пристигнат подкрепленията.

— Исусе! — Брад сви по булевард „Нил“, който следваше бреговата ивица на Бели Нил. — Глупаво е било. Тря'ло да ги остави да гладуват.

— Прав си — отвърна Стивън. — Както впоследствие се оказало, Махди и без това сринал града и избил повечето.

Алекса не беше съгласна — Гордън бе постъпил правилно. За момент ѝ мина мисълта, че ако Марк се беше озовал в същата ситуация, той би постъпил също толкова благородно. Но не изрече на глас мнението си — не беше в настроение за спорове.

Значи това е Хартум, продължи наум, загледана през прозореца в архитектурния хаос от сводести колониални сгради и постройки от бетон и стъкло от петдесетте, над които се извисяваха острите минарета на джамиите.

— След това Махди построил своя столица, Омдурман, на другия бряг на реката — продължи Стивън. — Когато Хартум бил окончателно освободен, Уинстън Чърчил служел под командването на Кичънър.

— Кога е било всичко това? — попита Брад.

— Хартум паднал в хиляда осемстотин осемдесет и пета — отвърна Алекса, — но битката при Омдурман, в която участвал и Чърчил, е била много по-късно — през хиляда осемстотин деветдесет и осма. — Спря дотук, няма смисъл да пита Брад дали е чел книгата на Чърчил „Речната война“. Марк без съмнение я е чел. Могат да прекарат някоя вечер пред камината, с котенцето Б.С. в скута ѝ, и да я обсъдят — веднага след като се върне.

— Стара история — изсумтя Брад, после замълча. — Ама също като Виетнам. Жълтите много често ни притискаха в къшетата. — Спря роувъра пред занемарена постройка в стила на британската колониална архитектура.

Алекса изкачи стъпалата на двореца и застава, загледана надолу към очертанятията на Нил и отвъд реката, към светлините на Омдурман. Пое дълбоко дъх и остави пустинния въздух да изпълни дробовете ѝ. Беше станало значително по-хладно, след като слънцето се скри, но все още много по-топло отколкото в Лондон.

Как ли се е чувствал Гордън? Тя се огледа наоколо. Бил е сам. Напълно сам.

След като се върна при колата, Стивън каза:

— Аз съм отседнал в „Судан Клуб“. За да получиш стая там, трябва да си британски гражданин, скъпа. Брад ти е направил резервация в хотел „Оазис“, където са настанени той и екипът. Утре сутринта ще те заведе на снимачната площадка.

Оставиха Стивън пред хотела му и продължиха пътуването си в мълчание. Съвсем типично за Стивън да не спомене такава дребна подробност. Очевидно се смяташе в правото си да отседне другаде — в изключително луксозна обстановка, без съмнение. Брад настоя да занесе единствения ѝ куфар и чантата до слабо осветеното фоайе, където въздухът бе изпълнен със сладникавата, лепкава миризма на жасминова есенция. Хотелът беше построен преди трийсет години и сигурно пак от толкова не беше почистван.

Огледа странното сборище от посетители — все мъже — които открито я зяпаха. Усети как по врата и страните ѝ плъзва червенина, но не можа да отклони поглед. Сякаш излезли направо от някой шпионски роман, насреща ѝ се вираха моряк с индийска лула и плешив англичанин, разгърнал парцалив брой на лондонския „Таймс“. Няколко араби в широки роби и костюмиран италианец, който изглеждаше така,

сякаш поне от месец спи с дрехите си, седяха и зяпаха на черно-белия телевизор дублирана на арабски версия на „Попай морякът“.

На служителя му отне известно време, докато открие резервацията ѝ, но в крайна сметка успя. Хотелът не разполагал с носачи, информира я Брад, докато пренасяше нещата ѝ покрай разваления асансьор и нагоре по стъпалата към втория етаж. Застана толкова близо зад нея, докато Алекса отключваше вратата, че можеше да усети дъха му в косата си.

— Благодаря, че ми помогна за багажа. Вече мога да се оправя и сама.

Брад не обърна внимание на думите ѝ и блъсна вратата, за да внесе нещата ѝ вътре. Приблужи се и се отпусна върху вдлъбнатото двойно легло.

— Не е лошо. Не е като в „Судан Клуб“, но никак не е зле. Ще трябва да го изпробваме.

— Хайде да се разберем за нещо. Тук съм за две седмици да помогна на Стивън. Аз съм професионалист и смятам, че ти също си такъв. Налага се да работим заедно. Нека си остане професионално, а не лично. — Задържа вратата отворена пред него.

— Разбира се, бейби, както кажеш — отвърна Брад и скочи от леглото. — Извести ме, когато промениш намеренията си. — После я плесна закачливо по задника, докато излизаше. — Бъди готова утре в осем.

Алекса тръшна вратата след него и я заключи. Ама че мръсник! Дръпна разнищената връзка на вентилатора, който бе монтиран на тавана, и поклати глава, когато той се завъртя бавно, с жален вой.

Докато разопакова новозакупените си тропически дрехи от един магазин близо до бутика на Линда, вече се чувстваше напълно изтощена, но и прекалено мръсна, за да си легне, без да се е изкъпала. Трябваша ѝ цели двацет минути, за да осигури пет сантиметра жълтеникава, хладка вода във ваната. Потопи ръката си и после я подуши. Нищо. Вероятно е от ръждясалите тръби, но все пак наля щедра доза соли за баня, преди да се потопи цялата.

Тъкмо се подсушаваше, когато двацет и петватовата крушка угасна, а вентилаторът спря със скърцане. Прекъсване на хранването. Стивън я беше предупредил за спиранията на тока. Тази вечер това е без значение — искаше само да спи. Има нужда от цялата си енергия,

за да работи бързо и да завърши започнатото от Стивън. Искаше да се върне в Лондон — при Марк. Той не беше там, разбира се. Все още се намираще в Австралия. Няма да се върне през тези две седмици, но сигурно ще се обади и ще разбере, че е заминала. Не беше казала на никого къде отива. Само Рената и Джайлс знаеха. Марк ще разбере веднага щом се прибере и прочете бележката ѝ. С малко повече късмет би могла да приключи тук и да си е у дома преди него. Беше ѝ неприятно, че го мами, но предпочете да не му казва за пътуването си последния път, когато разговаря с него. Омразата му към Джейсън и подозрителността му към Стивън щяха да предизвикат само поредния спор по телефона. Разчиташе да се върне и да му обясни ситуацията лично.

Отпусна се в леглото. Според думите на Стивън, той беше почти на приключване. Вече шест седмици снимаше тук. Беше истинска финансова лудост, безпрецедентна дори за филмовата индустрия, да се освобождават актьорите и екипът за коледните празници. Колко ли още може да отнеме? Не много, обеща ѝ той със същата невинна искреност, с която ѝ заяви, че не е вземал чековете. Невъзможно беше да не му повярва, но трябваше да има все някакво обяснение за изчезването им. Докато потъваше в сън, Алекса се опитваше да измисли какво би могло да е то.

В ранни зори протяжна арабска молитва, долитаща от някакъв високоговорител, я изтръгна от съня. Мюзинът, досети се Алекса, докато се препъваше към прозореца, за да види как множеството, понесло молитвени килимчета, се отправя към джамията. Върна се обратно в леглото с натезжали от сън клепачи и отново заспа. Когато се пробуди, отровно зелените светлини на цифровия ѝ походен будилник показваха 8:30.

Напъха се в дрехите си и се втурна надолу. Брад се беше излегнал в едно кресло и четеше „Спорт Илюстрийтид“. Мълчаливо я изгледа и едва тогава се изправи. Обходи я с ясните си сини очи и подсвирна.

Алекса се навъси насреща му и потисна желанието си да го удари. Нямахше нищо ни най-малко предизвикателно в синята ѝ риза тип сафари, заметната пола и шал в същия цвят.

— Съжалявам, че закъснях. Да вървим, бързам.

— Разбира се, бейби — последва я към роувъра той.

— Къде отиваме? — попита Алекса, след като забеляза, че се насочват към града вместо към снимачната площадка.

— В Службата за регистрация на чужденци. Не ти ли казаха, че трябва да се регистрираш до три дни след пристигането? Можем да го свършим днес, докато хората от екипа не са се върнали от Италия и не сме започнали снимките.

Алекса се загледа през прозореца към изпотрошените тротоари, където мъже в делови костюми крачеха забързано редом с други мъже, облечени в дълги до глезените бели туники и с хлабаво завити на главите тюрбани вместо карираните кърпи за глава, с които беше свикнала да вижда палестинците в телевизионните предавания.

Когато Алекса представи документите си на мъжа в Службата за регистрация на чужденци, погледът му ѝ даде да разбере, че е почти толкова желана, колкото и миналогодишното нашествие на скакалци. След няколко минути, той изчезна заедно с останалите чиновници и я остави да чака пред гишето.

— Къде отиват? Документите ми са наред.

— В девет суданците правят почивка за закуска — поясни Брад и запали цигара. — Станали са в зори, нали помниш? Всичко затваря в два следобед и тогава задръстването на движението извън Хартум не отстъпва на всяка магистрала в Ел Ей. Отварят отново от шест до осем. — Издуха наниз колелца от дим в нейна посока. — Седмицата им продължава от неделя до четвъртък. Петък е свещен ден за мюсюлманите. В петък нищо не се случва, бейби, нищо!

Судан нямаше равен на себе си по тромавата бюрокрация. Минаха още три часа, докато получи единствения печат, необходим за разрешаване на пребиваването ѝ. С най-официален тон, мъжът заяви, че няма право да посещава друг град, без преди това да уведоми властите и да получи разрешение. Предупреди я, също както вече го бяха сторили в суданското посолство в Лондон, че южната част на страната е опасна заради гражданската война и затова е затворена зона за чуждестранни посетители.

— Обяд? — попита Брад, след като се озоваха обратно в роувъра. — На снимачната площадка няма заведение за хранене, да знаеш. Там е пълна пустош.

Алекса се съгласи и отидоха в едно кафене, известно сред живеещите в града чужденци. Последва Брад през шумното

помещение до маса в задната част. Поръчаха си хамбургери и пепси-кола, но когато храната пристигна, Алекса я изгледа с отвращение.

— Привет — поздрави ги мек британски глас и Алекса вдигна очи към високия, върлинест мъж, някъде към края на петдесетте, застанал до масата им.

— Здравсти — отвърна Брад.

— Аз съм Остин Рийдър — представи се мъжът и погледна към тях с живи интелигентни очи. След като и те му се представиха и го поканиха да седне при тях, Остин продължи: — Работя като независим журналист и правя репортаж за Судан. Един от репортерите на Би Би Си каза, че снимате филм. Имате ли някаква видеоапаратура, която мога да използвам?

— За к'во? — присви очи Брад. Тонът му прозвуча предпазливо.

— Трябва да погледна филма — прокара пръсти през оределите си сиви коси Остин. — Искам да знам с какво точно разполагам, преди да се върна в Лондон. Когато нямаш голяма компания зад гърба си, е много скъпо да се връщаш, без да си проверил какво имаш.

— Няма проблем — отвърна Брад. — Тъкмо се канехме да идем дотам.

— Дълго ли ще ви трябва апаратурата? — попита Алекса. — Всичките ни предварителни снимки са на лента и бих искала да ги погледна, преди екипът да се е върнал утре.

— Нали не са с полет на „Алitalia“? — възкликна Остин. — В Рим има стачка на авиослужителите. Момчето от Би Би Си току-що ми го каза.

— По дяволите! — угаси цигарата си Брад. — Ще стоим тук цяла вечност — при пясъците, мухите и шибаните араби.

— Ще успеят — намеси се Остин. — Трябва само да вземат влак до някоя съседна страна и да тръгнат оттам.

— Предполагам, но ще минат дни, докато всички се доберат дотук. — После се извърна към Алекса. — Отивам да намеря Стивън. Той е в Омдурман с Абдула, за да уреди някои неща. Само като чуе! Божичко! — Брад хвърли няколко судански банкноти на масата. — Хайде, Алекса.

Тя се беше отпуснала безпомощно на стола. Точно това й трябваше — забавяне.

— Искам да взема сценария. Дали не може Остин да ме закара дотам и да ползва апаратурата.

— Да, разбира се — отвърна Брад и се обърна да даде наставления на Остин.

Докато преминаваха през Ню Дием, южното предградие на Хартум, на път към снимачната площадка, Алекса мълчаливо отбеляза купищата хора, натъпкани по колибите. Войната на юг ги беше принудила да бягат на север, където се надяваха правителството да ги нахрани. Но както изглежда, то не правеше кой знае какво.

— Помагам на един приятел за филма, който прави — отвърна Алекса, когато Остин я попита защо е дошла в Хартум. — Първоначалният сценарий беше мой, но е преработен. Трябва да видя какви промени са правени. По каква тема работиш?

Той за момент се поколеба и стисна по-здраво волана.

— Предпочитам да не споменавам пред никого за темата ми. Властите смятат, че съм тук да правя документален филм върху нашествието на скакалците. Не ми се ще да ми конфискуват лентата. — Отново се поколеба, този път доста по-дълго. — Мюсюлманските страни са изключително сурови към жените си, Алекса. Видях как фундаменталистките идеи заливат Северна Африка от изток.

— Знам — отвърна тя. — Специално си купих по-консервативни дрехи за идването ми тук. — Не спомена, че за първи път от месеци си беше сложила сutiен. — Стивън, приятелят, който прави филма, ми каза, че жените нямат право да ползват плувните басейни в хотела, когато наоколо има мъже и че в някои ресторанти държат двата пола да се хранят отделно.

— Не е само това. Религиозният фанатизъм се засили много повече, откакто страната се управлява от фундаменталистката партия. За много хора ти, като независима жена, представляваш всичко упадъчно и опасно в нашата култура.

— Какво мога да направя?

— Във всички мюсюлмански страни жените си слагат було или покриват главите си в знак на почит пред Аллах.

— Но аз съм християнка?

— В Япония няма ли да си събуеш обувките, преди да влезеш в нечий дом? — попита той и Алекса кимна. — Ами същото е. Така проявяваш уважение към културата им, това е.

Тя смъкна шала от врата и го завърза на главата си.

— Сега по-добре ли е?

— Много. И трябва да се стараеш на обществени места винаги да те придружава мъж.

Алекса се замисли над думите на Остин. Репортерът ѝ харесваше — чувстваше в него една сериозна, приятелска опора. Вероятно ще направи добре, ако последва съветите му, макар това да дразнеше чувството ѝ за независимост. После мислите ѝ отлетяха в пустинята. Джипът спря пред групата палатки, които оформяха снимачния лагер. След като приближиха, видяха мъжете от охраната да дремят под сянката на една палатка. Единият отвори сънливо око и ги изгледа за момент, после отново го затвори.

Надникнаха в първата палатка, мислейки, че това е лабораторията, но откриха комбиниран склад и гардероб. Декорите бяха нахвърляни в безпорядък, а костюмите висяха натрупани по закачалките или нахвърляни по столове. Всичко беше посипано с бял прах, наподобяващ фина пудра. Другите палатки бяха в още по-лошо състояние. Трудно можеше да се повярва, че от целия този хаос може да се изрови дори домашно видео.

Когато все пак намериха лабораторията, Алекса установи, че някой е имал предвидливостта да загъне с брезент чувствителната към ултравиолетови лъчи камера и озвучителната техника, за да ги предпази от праха. Докато Остин нагласяше апаратурата, тя се отправи към най-отдалечения ъгъл на палатката, където беше поставено малко бюро, и затърси сценария.

Не можа да повярва, че това е бюрото на Стивън. Цялото беше отрупано с разхвърляни в безпорядък документи, празни чашки от кафе и обвивки от шоколадови десерти. Наистина никак не беше типично за Стивън. Добре подредената му къща в Лондон се поддържаше чиста с почти религиозно усърдие. Личните му вещи винаги бяха идеално подредени и той за всичко си водеше подробни записки. Погледна бележките, надраскани с едър, неравен почерк и разбра, че Брад сигурно също използва бюрото. Това определено обясняваше бъркотията.

Посегна с ръка и издърпа най-долното чекмедже. Брад поне знаеше къде точно е оставил сценария, което едва ли можеше да се каже за Стивън. Зачовърка я мисълта, че той се беше върнал в Англия,

без дори да вземе копие със себе си. Какво ставаше с него напоследък? По сценария бяха нанасяни сериозни поправки поне пет-шест пъти — на италиански. Не можа да проумее абсолютно нищо и го пусна на стола.

Прегледа папките, в очакване да намери някаква информация за снимките, като например ежедневния заснет метраж, бюджетни разписания, отчети за разходите и ведомости за хонорарите. Вместо това откри скрити броеве на „Плейбой“, още по-порнографски европейски списания и няколко папки, надписани с почерка на Брад. Изглежда, бяха инвентарни описи. Какво, за бога, ще правят с толкова много ориз? После си спомни, че при снимки често се използват торби с ориз, за да затискат кабелите и брезентовите платнища. И все пак глупаво беше да купуват ориз, когато наоколо имаше толкова пясък. Но не се изненадваше — филмовите компании бяха пословични с разточителството си.

— Готов съм и пускам — извика от другия край Остин. — Искаш ли да видиш филма заедно с мен?

— Разбира се — отвърна Алекса и взе сценария. Ще накара Брад да ѝ обясни промените или ще хване първия пристигнал италианец, за да ѝ ги преведе. Засега нищо повече не можеше да направи.

Седна до Остин в очакване през следващите няколко часа да се отегчи до оглупяване. Не минаха обаче и две минути и сълзите, подобно на беззвучни дъждовни капки, започнаха да се стичат по страните ѝ и да капят върху спортната ѝ риза.

ГЛАВА 34

В апартамента в хотела си в Сидни, Марк остави телефонната слушалка върху вилката. Госпожа Къмбърбеч току-що му съобщи, че Алекса е заминала. Не беше казала на икономката му къде отива, но Марк знаеше, че е пренебрегнала предупрежденията му и е отишла при Рената в Ливърпул, където вървяха предварителните представления на пиесата. Знаеше, че няма да го послуша и че няма да му повярва колко опасен е Джейсън. Помисли си дали да не опита да ѝ се обади, но се отказа. Нямаше представа как да я намери, а и да успее, само ще се скарат. Беше му казала, че го желае — че желае да има дете — но беше отказала да се омъжи за него преди премиерата на пиесата. Имаше някакви изкривени предубеждения, че ако фамилието ѝ име стане Кимбръф, хората ще сметнат, че е постигнала успеха си благодарение на него. Убеден, че поведението ѝ е последица от отношенията с бившия ѝ съпруг, Марк неохотно се бе съгласил.

Телефонът иззвъня и той бързо го грабна с надеждата, че е Алекса.

— Кимбръф на телефона.

Кратката пауза и писукането по линията означаваше, че връзката се осъществява чрез сателит.

— Аксел Марли се обажда по твоя молба.

— Благодаря, че ми се обади. Излезе ли нещо от следата ти с билетите от Габон?

Последва нова пауза, която нямаше нищо общо със сателита.

— Всичко, което имам право да ти кажа, е, че разширяваме проучването с помощта на тайни агенти. Изглежда, е нещо повече от проста система за измама на „Уиндзор Еър“. Може да има връзка с цяла мрежа от контрабандисти. Не мога да кажа нищо повече.

— Разбирам — отвърна Марк и си помисли дали Джейсън и брат му са способни да замислят нещо толкова широкомащабно.

— Но не сме забравили проблемите ти. Днес получихме информация за билети още преди да се пуснат на пазара. Некачествена

работа и вероятно не е свързана с предишната схема.

— Така ли? От Габон ли идват билетите?

— Не. От Судан.

— По-добре ли се чувстваш? — попита Остин, когато се срещна с Алекса на следващата сутрин, за да отидат до Омдурман.

— Съжалявам, че плаках така. Изобщо не очаквах да видя подобни кадри. Какво ще правиш с филма си?

— Малко ще е рисковано да се изнесе от Судан — отвърна той, докато се качваха в джипа му. — Правителството наложи цензура върху всички чуждестранни журналисти. Трябва да представяме работите си за одобрение в Министерството на информацията, преди да се изпратят навън. Много внимават да не предизвикат обвинения, че са провалили помощните акции в южната част. Овладеяването на масовия глад в Етиопия, предизвикан от правителството на Хайле Селасие, нали помниш?

Сцените от филма му отново изплуваха отчетливо живи в съзнанието ѝ. Редици от хора, очакващи нищожната четвърт купичка ориз, докато онези зад барикадите ще се лишат и от нея. Мислите ѝ се фокусираха върху един образ, който не се изтриваше от ума ѝ: приличаща на скелет жена, с изпълнени с мъка пресъхнали очи, протяга ръце, за да подаде бебето си към камерата. Тя не изрича нито дума, но сърцераздирателната ѝ молба ще бъде разбрана от всяка майка навсякъде по света: Спасете детето ми!

— Филмът ти ще предизвика международна вълна от хранителни помощи, нали?

— Може би — отвърна Остин. — Но има нещо още по-важно, което искам да разкажа. Ще ми помогнеш ли? — Алекса кимна енергично и той продължи: — Сигурно познаваш някой в Лондон, който ще ми даде апаратура за редактиране на този материал. Малко съм затруднен със средствата.

Докато се движеха по прашния път към Омдурман след едно от местните „бокиси“, по-точно пикап „Тойота“, чиято каросерия беше модифицирана, за да помести дванайсетина седалки, Алекса му спомена за Джайлс.

— Каква точно е тази по-важна тема?

— Част от филма показва как бунтовниците от Юга, Народоосвободителната армия на Судан, получават оръжие. По принцип това не е чак толкова значима новина, тъй като южняците от години се борят срещу правителството. Но както се вижда на заснетото от мен, сега те разполагат с най-модерни американски оръжия — закупени на черно.

— Не разбирам — призна си тя. — Не съм запозната със суданската политика.

— През хиляда деветстотин осемдесет и трета година Судан прие ислямския закон. — Остин посочи към тъмносините води на Нил. — Рибата в реката дълго ще помни този ден, защото тогава всичият алкохол в Хартум беше излят във водата и над страната се възцари абсолютната власт на исляма. След налагането на Шариата, ислямския закон, християнският Юг се разбунтува. И оттогава водачът на бунтовниците, полковник Джон Гаранг — завършил вашия Държавен университет в Айова — се бори за отмяната на Шариата.

— Трудно ми е да си представя възпитаник на Айова да ръководи нещо друго, освен надбягване с коли.

— Той не е просто университетски възпитаник — отвърна Остин. — Той е „динка“, най-голямото самостоятелно племе в Судан. Упорит и интелигентен, Гаранг води борба вече години наред и независимо от оскъдното си въоръжение, бавно настъпва на север. Правителството не желае да признае колко на север е проникнал и до каква степен контролира Юга. Затова на чужденците не се дават разрешителни за пътувания дотам.

— Как тогава успя да отидеш там?

— Влязох през нощта. Радиопредаванията на Гаранг подбудиха любопитството ми. Чувала ли си някое от тях? — След като тя само поклати глава, Остин продължи: — Предава ежедневно на английски език, като съобщава серийните номера на оръжието, което е заловил от правителствените войници, които са убити или пленени. Направих някои проучвания и открих, че най-северните позиции на Гаранг са на шестстотин и петдесет километра южно оттук, в Малакал. Скоро бунтовниците ще почукат на вратите на Хартум.

— Но какво общо има това с черния пазар на оръжие?

— Открих камиони за помощи на Международната общност — онези с емблемата със синия гълъб, заобиколен от лаврови клонки —

да доставят оръжие на бунтовниците. Във филма ми е показано също как торби с доставките от Обединените нации се продават по пазарите в страната.

— Храната от помощите се продава на черно? — попита Алекса, докато джипът рязко набиваше спирачки, за да пропусне стадо кози през шосето. — Това е ужасно!

— Същите престъпници, които крадат от доставките с помощи, прекарват оръжие от черния пазар на юг, като използват камионите на Обединените нации. Искам да ме разбереш, аз не вземам страна. Уважавам Гаранг, но искам войната да спре сега, преди милионите хора, притиснати от военните действия в южната част, да измрат. Разкриването на този скандал ще принуди суданското правителство да преговаря с Гаранг, така че доставките на помощи отново да могат да минават на Юг. — Джипът се понесе напред, следвайки пикапа на път към пазара. — Обичам тази страна. Искам да променя нещата тук, така както направи Фредерик Форсайт, когато извади Биафра на вниманието на целия свят.

— И се оказа прогонен от Би Би Си, доколкото си спомням. Естествено, по-късно стана мултимилionер с шпионските си романи.

— Според мен, той промени нещата. Когато Би Би Си отказаха да финансират репортажите му от Биафра, използва собствени пари. Вярвал е в това, което разкрива, точно както и аз вярвам сега. Разбираш ли, купичката ориз е само временна мярка. Хората се нуждаят от спиране на войната, за да се завърнат по селата си. Имат нужда от помощ не само с храна, но и за засяване на реколтата, за борбата със сушата и овладяването на проклетите скакалци. Ескалирането на тази война с модерни оръжия е опасно. Ще се проточи години наред, също както в Афганистан, и онези, които са обсадени в южната част, ще умрат. — Джипът изви по утъпканата поляна, която служеше за паркинг. — Достатъчно политика за днес. Позволи ми да ти покажа гробницата на Махди, а след това и „сука“^[1].

Алекса забеляза, че Омдурман няма претенции за западноевропейски облик. Сред лабиринта от прашни улици и задни дворове се носеше звън от хлопките на камили и рева на магаретата, теглещи отрупаните със стока каруци. Пикапите бибиткаха неспирно в опит да прогонят свободно скитащите се кози, които единствени прочистваха улиците от боклука. Пое дъх, за да се наслади на

пикантното ухание на къмин, куркума и шафран, примесено с някаква друга непозната, но много приятна миризма.

— Каква е тази сладникава миризма?

— Изкиснат в меласа тютюн — отвърна той и кимна към групите мъже, наклеявали по ъглите, които пушеха от някакви много дълги тръби. — Пушенето на „хука“ е ежедневен ритуал на пазара.

Тук всички мъже носеха джелаби и дългите туники падаха свободно чак до земята, с което позволяваха безпрепятствена циркулация на въздуха. Главите им бяха покрити с „имама“ — белите тюрбани, които вече беше забелязала. Жените бяха облечени в къси сукмани, а под тях бяха загънати с „тауби“, които всъщност представляваха няколко метра тънка материя, намотана около главите, а после и около телата им.

Пред гробницата, чийто купол блестеше под яркото слънце, се извиваше дълга опашка от хора.

— Да се наредим — предложи Алекса.

Остин поклати глава.

— На чужденци не е разрешено да влизат вътре. Искрах само да ти го покажа. Знаеш ли, когато Кичънър отново завладял Хартум през хиляда осемстотин деветдесет и осма, британците съборили паметника и изгорили тялото на Махди, след което хвърлили пепелта в реката. Тази сграда е построена едва след Втората световна война. За суданските мюсюлмани гробницата представлява свещено място за поклонение. Посещението тук отстъпва по важност единствено на пътуване до Мека.

— Разбирам — каза Алекса. — Нищо чудно, че не държат много на западняците.

След като заобиколиха внушителното здание, двамата отидоха до центъра на града, Сук ел Кебир. Временни сергии, направени чрез закрепване на дълги платна или рогозки около малкото пространство, образуваха пазарището. Прътове поддържаха плетени от тръстика сенници. В горещия въздух се виеха облачета дим от „хука“ и допълнително засилваха усещането на Алекса, че се е върнала назад във времето.

— Тук може да се намери всичко — увери я Остин, след като обикаляха в продължение на цели два часа из задните улички. Тук наистина се продаваше всичко — от шишенца шафраново масло и

бурканчета с буламачи за всевъзможни болести до трийсетгодишни резервни части за коли.

В края на сука видяха група жени, които с тенекиени кутии в ръка чакаха за сусамово масло. Шест камили с капаци на очите, бяха завързани за колове. Пришпорвани от възрастен мъж със страховит кожен камшик в ръка, те се препъваха в безкраен кръг и с въртенето си задвижваха голямо дървено колело, в което се смилала сусамовите семена и се извличаше маслото им. Под колелото имаше дълбока, пълна с накацали мухи тава, в която се отцеждаше скъпоценната течност.

Алекса подръпна Остин за ръката и се отдалечи замислена. С болка си помисли за хората, живеещи в колибите само на крачка от това място, и за гладуващите деца от филма на Остин. За много хора тук животът бе само на крачка от смъртта. Тя имаше невероятен късмет.

— Какво става там? — попита, за да насочи мислите си към нещо друго. Пред тях тълпата се струпа около малка барака. Хората френетично размахваха във въздуха банкноти, за да привлекат вниманието на собственика. Когато се приближиха, видя, че предлаганата стока са някакви торбички с дълги, много дълги връзки.

— Калъфи за виме — поясни Остин. — Поставят ги на женските камили, за да не могат бебетата да бозаят, когато майката трябва да работи.

Продължиха покрай редицата сергии с купища сребърни и златни обеци, гривни и пръстени, насипани в кошници и провесени на въжета от сенниците. Тук тоналността на пазарлъците се повишаваше с няколко октави и въздухът се изпълваше с една нова миризма: миризмата на пари.

— Среброто е най-изгодната покупка — осведоми я Остин. — Украсата е направена изцяло на ръка. Превъзходна изработка.

Алекса се пазари, докато накрая купи осем сантиметра широка сребърна гривна за себе си и още две подобни за Рената и Линда.

— Какво е това? — попита тя и посочи с глава към тясна барака без никаква изложена стока, с изключение на малка златарска везна.

— Това е Абдула, стой далече от него. Той е най-големият валутен дилър на черно. Виждаш ли редицката малки кожени кесийки? Злато. Способен е да уреди сделка за всичко, в която и да е точка в

страната, и да плати със злато, защото суданската лира е фактически без никаква стойност. В хотелите искат да им се плаща в твърда валута. „Америкън Експрес“ толкова пъти са изгаряли, че вече не обменят пари в офиса си в Хартум. — Остин кимна към мургавия мъж, който човъркаше нещо по везната. — Ако не се лъжа, получаваните на черно от Гаранг оръжия идват чрез Абдула. Той държи в ръцете си тази страна.

— Така ли? И как? — попита Алекса, като се чудеше защо името Абдула й звучи познато.

— Съвсем просто. Три четвърти от стоките влизат през Порт Судан, единственото пристанище на страната. Въпреки че е най-голямата държава в Африка, Судан има само едно пристанище и Абдула контролира цялата дейност тук. Като го съчетаеш с властта му над двата основни пазара в страната, Омдурман и Касала, получаваш непробиваема мрежа от агенти на черно. Естествено, да се докаже, че е замесен в измамите с Международната общност, е друг въпрос.

— Но би ли предал един мюсюлманин събратята си, за да въръжава християнин, какъвто е Гаранг?

— За много пари Абдула е готов на всичко.

Продължиха по-нататък, за да разгледат сергиите със слонова кост и животински кожи. На Алекса й бяха нужни само две минути, за да установи, че кожите са от застрашени животински видове — редки гуцери и влечуги. Изкусно изваяната слонова кост запълваше сергия след сергия.

— Да вървим — тихо каза Остин и двамата се върнаха обратно по същия път, по който бяха дошли, през пазара на скъпоценни метали.

Алекса зърна мъж с пепеляворуси коси да влиза в бараката на Абдула и разпозна Стивън. Понечи да му извика, но се спря, когато видя, че и Брад е с него. Рязко се закова на място, докато наблюдаваше как Стивън пъха в джоба една от малките торбички злато и се обръща усмихнато към Брад.

— Това не е ли твоят приятел?

— Да. — Алекса изведнъж си спомни защо името на Абдула й беше познато. Вчера в ресторанта, когато се запознаха с Остин, Брад спомена, че Стивън е с Абдула.

Брад и Стивън вървяха към тях, като се смееха и разговаряха оживено. Не бяха забелязали Алекса и Остин, докато не се озоваха

само на няколко крачки от тях.

— Здравсти — ухили се Брад. Изглеждаше съвсем непринуден, с изключение на твърдия блясък в проницателните му очи.

— Осигурихме си малко подкрепление — каза Стивън. В гласа му се долавяше някаква неестествена нотка, а разсеяният му поглед непрекъснато се стрелкаше насам-натам, докато Алекса му представяше Остин.

— Тръгнали сме да видим въртящите се дервиши — съобщи Остин.

— Чудесно, ще дойда с вас — обяви Брад. — Смятам и аз да си поиграя малко на турист. Стивън е на купон в британското посолство тази вечер, така че съм свободен да вечерям с вас двамата.

Стивън се сбогува набързо с тях и потегли. През целия път мислите на Алекса бяха насочени към него. Възможно ли бе да продава билети на черно? Може би трябва да каже на Марк да провери това. После си спомни за ориза, описан в инвентарния списък. Веднага щом ѝ се удаде възможност, ще прегледа по-внимателно онези папки.

Когато стигнаха до джамията, наоколо вече се беше скупчила тълпа в очакване. Не след дълго група мъже забиха с огромни барабани и задрънкаха с цимбали, докато от съседното поле се зададоха под строй дервишите, облечени в ярки, разноцветни халати. Като припяваха и развяваха зелени знамена, мъжете започнаха да танцуват сред тълпата и накрая обградиха един стълб. Тътенът на барабаните се засили, а заедно с него и темпото на песента.

— Кога спират? — попита Алекса.

— Докато паднат или до залез — което дойде по-напред — поясни Остин. — Истинските въртящи се дервиши са в Турция. Тези мъже са членове на култа Ансар. Танцът утвърждава вярата им в пристигането на друг Махди — религиозен и светски лидер.

Продължиха да гледат още двацет минути, докато слънцето се скри и мъжете, повечето от които все още на крака, спряха да танцуват. Докато си пробиваха път обратно към колите, Брад съобщи на Алекса, че италианците се очакват с утрешния полет от Франкфурт.

— Но можеш да започнеш да работиш по сценария си още тази вечер. Естествено, ако Нейна светлост си спомни да го вземе на връщане.

— Стори ми се, че току-що каза, че италианците ще пристигнат чак утре — учуди се Алекса.

— Полетът на Мелани няма закъснение. Тя пристига по разписание днес следобед от Испания.

— Мелани Терънхолт? — възкликна Алекса.

— Точно така, бейби. Че кой друг?

[1] Сук — пазар. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 35

Алекса остана да чака във фоайето на „Судан клуб“ доста след полунощ, когато Стивън най-после се появи в хотела.

— Алекса, какво правиш тук?

— Знаеш защо съм тук. — Гласът ѝ звучеше абсолютно безстрастно.

— Да — отпусна се в едно от натруфените кресла до нея той.

— Искам да знам защо скри факта, че Мелани Терънхолт играе ролята, която създава проблема.

— Не съм споменавал за Мелани, участието ѝ тук е тайна. След случилото се в Мексико не може да си позволи още един провален филм.

— Не мога да повярвам, че си заложил парите си на нея. — Изчака за момент и след като той не отговори, понечи да си върви.

Стивън я спря с думите:

— Не е само това. Ела да седнем.

Излязоха на верандата с изглед към басейна и се настаниха на едно плетено канапе.

— Когато бях дете...

— Не ме интересува историята ти!

— Ще бъда кратък. Опитай се да се поставиш на мое място. Баща ми никога не правеше нищо с мен и никъде не ме водеше — нито веднъж. По времето, когато постъпих в „Билбро Хил“, мислех, че никой не се интересува от мен, докато не срещнах Джейсън. — В очите на Стивън заискри необичаен блясък. — С годините двамата ставахме все по-близки... Не мога да ти опиша колко много означава той за мен.

Алекса кимна омилоствивена, въпреки волята си. Много добре си представи самотата на Стивън и дълбоката болка, която можеше да причини пренебрегването от страна на собствения ти баща. За миг си помисли какъв ли би бил нейният живот, ако майка ѝ не ѝ беше отдала двойно повече време и любов след развода си. Съчувствието ѝ,

подсилено от факта, че Найджъл ѝ беше разказал същото, мина на страната на Стивън.

— И двамата с Джейсън имахме жени, но те бяха само игра — нищо повече — до появата на Мелани. Джейсън реши, че една глупачка, на която беше направил дете, може да му създаде проблем, така че използва Мелани за прикритие и ѝ плати пластичните операции. За благодарност тя го заряза заради първия тип, който можеше да ѝ помогне да се издигне в кариерата. — Стивън поклати глава. — Джейсън никога не успя да го преглътне. Това го накара да я желае още повече. Беше — и още е — луд по нея.

— Нима? — Алекса остана изумена повече от мъката в гласа на Стивън, отколкото от факта, че Джейсън обича Мелани.

— Установи, че единственият начин да я привлече, е, като ѝ помогне в кариерата.

— Значи за това си ѝ дал роля в „Последна възможност“, а сега и в „Отмъщение“?

— Нямах никакъв избор. Мразя я — Стивън се поколеба, — но обичам него. Той не ми говореше, режисьорът имаше проблеми, а тя си замина сърдита за Коледа. За първи път от двайсет години не прекарах Коледа с него. Ние... — Гласът му пресекна.

— О — измърмори Алекса, най-сетне проумяла. — Ами Мелани?

— Джейсън няма проблем, той е бисексуален. — Когато отново проговори, гласът му не беше по-силен от шепот. — Прости ми, че не ти казах всичко това в Лондон. С никого не съм го споделял. — С плувнали в сълзи очи той се загледа към пустия басейн. — Има и още нещо... баща ми умира. Мисли, че не знам. За колко ли глупав ме смята? Разказа ми някакви дивотии за чревни проблеми. Дори сега, когато е на прага на смъртта, двамата не можем да разговаряме. Искам да завърша този филм и да му докажа, че мога да управлявам „Хънтър филмс“. Моля те, кажи, че ще останеш с мен и ще ми помогнеш.

Алекса никога преди не беше заподозряла, че Стивън знае — или се тревожи — за състоянието на баща си.

— Ще направя каквото мога при едно условие.

— Кажи го.

— След като приключиш, ще отидеш да видиш баща си. Независимо какво си мислиш, той те обича.

— Алекса! — възторжено възкликна Мелани, след като на следващия ден се появи в снимачната палатка. — Т-о-о-лкова се радвам да те видя. Знаех си, че ще успееш да го преработиш, така че онзи глупак, Анселмо, да може да ме режисира.

— Надявам се — отвърна Алекса и си помисли дали решението ѝ да остане все пак беше най-правилният избор. След като двамата със Стивън огледаха цялата каша, в която се беше превърнал филмът, той успя да я убеди, че могат да го спасят, като преработи ролята на Мелани и внимателно я редактират.

— Алекса — повика я Брад.

Остави Мелани и се приближи до бюрото, където той седеше, зачетен в стар брой на „Плейбой“. Цял ден очакваше Брад да се заеме с нещо, за да може да прегледа папките.

— Какво има?

— Искаш ли да се махнеш от Судан по-бързичко?

— Знаеш, че искам. — След като Мелани нямаше представа коя от версиите на сценария възнамерява да използва режисьорът, нищо не можеше да се направи до завръщането му.

— Тогава не чакай Анселмо. Започни да пишеш новата роля на Мелани. Направи я същата като образите, които играе по телевизията.

Алекса понечи да възрази, но после се замисли и си каза, че може би точно това е решението. Трябва да покаже на Найджъл, че Стивън е способен да завърши филма. Мъжът, посветил целия си живот на създаването на печеливша филмова компания, заслужава да умре в мир. Нека си отиде с вярата, че синът му може да ръководи „Хънтър Филмс“. Несъмнено тази работа ще падне върху Джайлс, но не е нужно Найджъл да го знае. И няма причини той да научава за хомосексуалността на Стивън.

Остана да се мотае наоколо до късно следобед, без да може да прегледа папките. Оказа се, че Брад не възнамерява да напусне бюрото, докато италианските техници не поправят някакъв повреден кабел. Тя обаче не можеше да чака — беше обещала на Остин да се видят.

Срещнаха се в едно кафене на брега, с изглед към Сини Нил.

— Утре заминавам — съобщи Остин, след като се настаниха. — Ще хвана камион до Порт Судан, а оттам се прехвърлям на товарен

кораб за Англия. Пристанищната охрана е доста хлабава. Не би трябвало да имам никакви проблеми с филма.

— Разбирам — рече тя и пое менюто от сервитьора. Неприятно ѝ беше да чуе, че Остин заминава, но го очакваше.

— Мисля, че ще ти хареса нилският костур. Съвсем пресен е и го правят пържен в тесто, с червен пипер. Аз ще си поръчам „Гамония“ — варено овче шкембе. Няма да мога да го опитам, докато не се върна отново — ако изобщо ми дадат пак виза.

След като им сервираха, Алекса се огледа за вилица, но видя, че Остин е отчупил парче от комата хляб и гребе яденето с него по арабски обичай.

— Чувствам се глупаво с това нещо. — Докосна широката лента, която беше намотала върху косата си, колкото е възможно по-изискано, и беше завързала на панделка отстриани. — Тук аз съм единствената жена с покрита коса.

— Защото другите са проститутки.

Тя огледа крадешком заведението.

— На мен ми приличат на приятни млади момичета.

— Войната между Етиопия и Еритрея принуди хиляди хора да избягат в Судан. Много от тях се намират в лагери за бежанци по границата, но тези, които могат, идват на север в Хартум с надежда да си намерят работа. Тези момичета са се захванали с проституция — единствената работа, която могат да получат. Много се търсят, тъй като не са обрязани.

Алекса се приведе напред.

— Не са какво?

— Обрязани. Момичетата на суданските мюсюлмани се обрязват, когато станат на около десет години.

— Как... имам предвид... защо?

— Прави го някоя възрастна жена в селото. Тя отрязва клитора и отстранява по-голямата част от големите и малки срамни устни. Жените в тези страни съществуват само за удоволствие на мъжете си.

— Това е варварство!

— Прави се от векове. Имало е някои опити да се изкорени, но е трудно. Следователно, чужденките се смятат за търсачки на удоволствия.

— Трябва да е изключително болезнено. Момичетата сигурно се борят, сигурно ритат и пищят...

— Нищо подобно — прекъсна я Остин. — Това е традиция. Момичетата са доволни, че са център на вниманието. То е нещо като ритуал, с който се отбелязва настъпването на пълнолетие — след това има голямо празненство.

Алекса мълчаливо довърши вечерята си, смаяна от току-що наученото. Докато пиеха „шай-саада“ — подсладен чай, гарниран с козе мляко, тя разказа на Остин за последното забавяне на филма. Режисьорът бе отказал да се върне. Стивън се втурна в палатката точно когато се канеше да тръгва, и съобщи за случилото се на Брад.

— Умен е — отвърна Остин. — Махни се оттук колкото е възможно по-скоро. Антиамериканските настроения се засилват.

— И аз искам да се върна у дома — възкликна тя, после му разказа всичко за Марк.

— Не поемай никакви рискове, Алекса. Забрави за филма. Напусни Судан, преди да е станало твърде късно.

Марк намери бележката на Алекса върху масивната мастилница. Прочете я два пъти, преди да се стовари на стола си и да я прочете още веднъж. Разтърси го примитивна ревност при мисълта, че се е втурнала да помага на Стивън. Имала си, както ги наричаше, „наложителни причини“, които щели да обсъдят по-късно. От съображение за безопасност, била оставила пръстена си в трезора в кабинета му. Исусе Христе! Смачка бележката на топка и я захвърли. Толкова ли е глупава? Не е ли повярвала поне малко на онова, което ѝ беше казал? Очевидно не! Прави каквото си иска, независимо от последствията.

Разбра къде е отседнала, но не направи опит да се свърже с нея. Скоро ще се прибере, а когато това стане, хубавичко ще ѝ даде да се разбере. Допусна грешка, като ѝ позволи тя да диктува условията на връзката им. Същата грешка допусна някога и с Каролин. Този път възнамеряваше да ѝ покаже точно кое е мястото му и какво изпитва.

Три дни по-късно, в ранните часове на нощта, личният му телефон иззвъня. Беше на бюрото си и се опитваше да се справи с работните доклади, натрупани по време на отсъствието му. Макар че

телефонът му беше подръка, той го остави да звъни поне пет-шест пъти, преди да го вдигне.

— Кимбръф слуша.

Пращенето по линията, сякаш някой си играе с шумоляща хартия, го убеди, че обаждането идва от страна в Третия свят, където комуникациите бяха застинали на нивото от началото на века.

— Здравей, скъпи — поздрави го Алекса и гласът ѝ отекна с глухо ехо. — Как си? Как е Т.С.?

— Добре е. — Постара се тонът да не издаде гнева му.

— Скъпи, знам, че ми се сърдиш. Но ще ти мине, когато чуеш цялата история. Трябваше да дойда. Разбираш ли... изчакай за момент. — След малко гласът ѝ отново прозвуча в слушалката: — Искам да ти го обясня лично. Когато се върна...

— Утре има полет на „Уиндзор Еър“. Тръгни с него, ще те посрещна. — И рязко затвори телефона.

Когато няколко часа по-късно телефонът отново извънтя, Марк беше буден. Неспособен бе да заспи — не можеше да преодолее усещането, че някой беше в стаята при Алекса, докато говореше с нея. Не вдигна слушалката — този път може да изрече нещо, за което да съжاليا. Най-добре ще е да я изчака да се прибере и да го обсъдят очи в очи.

Полетът от Найроби през Хартум пристигна на следващия ден следобед на летище „Хийтроу“ без Алекса. На другия ден в офиса го очакваше съобщение, че се е опитвала да се свърже с него. Вместо да ѝ се обади, той потърси адвоката си. През следващите няколко дни, телефонът в дома му звънеше късно нощем. Той отказваше да говори с нея. На жена, която днес ти заявява, че те обича и че иска да създаде семейство, а на другия ден хуква да помага на мошеник от световна класа, пренебрегвайки задълженията си към пиесата, не може да се разчита. Когато се върне, ще ѝ постави ултиматум. Ще трябва да направи избор — няма да се остави отново да го разиграва жена.

— Сега вече Мелани няма никакви проблеми — призна с неудоволствие Алекса. Да преработи ролята, така че Мелани да играе самата себе си, се оказа просветление свише. Беше открила своята ниша в телевизията, защото там показваше самата себе си. След като

Брад ѝ подхвърли идеята, за Алекса не представляваше никаква трудност да я изпълни. В този момент това изглеждаше най-лесният и бърз начин да се махне от Хартум и да се върне при Марк. След като трупата вече би трябвало да се завърне в Лондон за последните два месеца подготовка преди премиерата, и тя трябваше да се прибере незабавно. После адвокатът на Марк ѝ изпрати писмо, в което се съобщаваше, че ако не се върне до петък, мястото ѝ на продуцент ще бъде дадено на Боб Уиксън. Беше се опитвала безброй пъти да се обади на Марк след единствения им телефонен разговор. Искаше да му каже, че в стаята ѝ беше влязъл Брад и затова не може да му обясни защо е дошла в Хартум, да му довери тайната на Найджъл. Знаеше, че ще ѝ се разсърди, но изобщо не очакваше такова нещо.

Няколко дни Алекса се бори със себе си, но реши да не се връща в Лондон. Боб лесно би могъл да се справи с постановката. Ако сега се прибере у дома, това ще създаде прецедент в отношенията ѝ с Марк. Животът и кариерата ѝ ще станат подвластни на него. Колкото и да го обичаше, не искаше това да се случва отново. Слава богу, че го беше разбрала още сега. Реши, че няма да се омъжи за Марк, преди да го е опознала по-добре. Много по-добре.

Съгласи се да преработи и други сцени, които вече не се получаваха след промяната в героинята на Мелани. Решена да извлече максимална полза от престоя си тук, тя прекарваше часове наред да наблюдава новия режисьор, за да се учи как по-късно да разработва сценариите си заедно с Джайлс. Рената ѝ беше казала, че пускането на акциите от „Хънтър Филмс“ е насрочено за следващата седмица. Алекса възнамеряваше да предостави няколко готови проекта на Джайлс, когато се върне в Лондон.

— Защо, по дяволите, не сте ми казали? — извика Марк. — За какво ви плащам?

— Пише го в доклада ни — отвърна Винсънт Фериър. Когато Винсънт спомена датата, Марк разбра, че е бил извън страната. После беше прегледал обемистите доклади, но някак си го беше пропуснал. Пое си дълбоко дъх, полагайки огромни усилия да овладее гнева си, който през последните две-три седмици и без това пламваше от нищо. Вината не беше тяхна — те не можеха да знаят колко е важна Алекса за

него и колко голямо значение може да има това развитие на нещата. Аксел Марли, разбира се, знаеше и му беше обърнал внимание върху назначаването на Робърт Толбът за посланик в Судан.

На осемнайсега страница на „Таймс“ от следващата сутрин малка статия от една колонка съобщаваше за антиамериканската демонстрация пред посолството на САЩ, организирана от фундаменталистката групировка Мюсюлманско братство. Президентът на Съединените щати беше изпратил писмо, с което препоръчваше на всички притежатели на американски паспорти, извън персонала на посолството, да напуснат страната. Явно продължителната бунтовническа война в южната част се разрастваше и вината за това се хвърляше върху американците.

Късно същата вечер Марк се обади в хотела на Алекса, но от рецепцията му съобщиха, че е излязла с господин Уилингам. На следващата сутрин той се обади в Хайфа, за да поговори със свой стар приятел от Лондонския икономически институт.

— Аврам, можеш ли да ми направиш една услуга? Познаваш ли някого в израелските тайни служби?

— Разбира се. Защо? Какво ти трябва?

— Нещо не е наред в Хартум. Знам, че израелските служби ще са наясно със ситуацията.

— Ще проверя и ще ти се обадя.

По-късно сутринта, Аврам го потърси. Веднага след приключването на разговора им Марк набра друг номер.

— Знам, че е незаконно, но се нуждая от огромна услуга. Не ме интересува колко ще струва.

ГЛАВА 36

— Хайде да доизщракаш този филм, за да се упражниш малко, бейби.

— Стивън, ще ти трябваме ли? — извика Алекса и погледна към другия край на палатката, където той стоеше и опаковаше ролките с филма.

— Не. Върви с Брад.

— Няма да ни има само около час — подхвърли през рамо и последва Брад през изхода на палатката, като се питаше дали той или Стивън е поставил папките в заключеното чекмедже на бюрото. Когато най-после успя да се добере до него, тях вече ги нямаше.

Докато пътуваха с джипа на юг, Алекса реши, че нещата се получават доста добре — като се имат предвид обстоятелствата. Стивън беше изпаднал в еуфория, след като преди два дни приключиха. А Мелани вече си пишеше словото за получаването на Академичната награда. Когато се обади с новината на Найджъл, той се разплака от радост. Защо тогава, помисли си Алекса, тя самата се чувства толкова нещастна? Марк. Неприятно ѝ беше, че отношенията им бяха прекъснали така. Всичко ще се оправи утре. Имаше запазено място за вечерния полет до Лондон. Ще му се обади веднага щом кацне.

Брад размаха ръка пред лицето ѝ и тя осъзна, че не е чула и думичка от това, което ѝ казва.

— Още ли се тревожиш, че не можа да заминеш в мига, в който президентът отправи предупреждението си?

— Не очаквах, че ще мине цяла седмица, преди да мога да си уредя полет от Хартум — отвърна Алекса, все още изумена, че неочаквано голямото търсене на билети и фактът, че американски авиокомпаниите вече не летяха до града, бяха предизвикали истинско задръстване в самолетните бюра.

— Е, наложи се да останем още някой и друг ден. Какво ни стана? Точно както ти казвах — нищо. Погледни Либия. Президентът

принуди всички да напуснат. А тези, които останаха, си бяха в пълна безопасност. Това е само тактика за сплашване. Няколко демонстрации и Държавният департамент се паникьосва.

— Ами Бейрут? — напомни му Алекса. — Там американците не бяха в безопасност.

Брад спря джипа на една височина с изглед към плитка долина, известна като Възвишението на камъните. Мястото беше заобиколено от живописни хълмове, меко заоблени и спретнато подредени, сякаш някое дете ги е направило от влажен пясък на плажа.

— Фокусирай на Джебел Аулия — каза Брад, докато тя поемаше камерата. — Направи най-добрите си снимки. В Лондон ще ги погледнем и ще видим как си се справила.

Усети дъха му по бузата си и топлината на тялото му. Както обикновено, стоеше до нея по-близо от необходимото.

— Не мога да се концентрирам, като стоиш толкова близо.

Той не помръдна. Вместо това я обви с ръце откъм гърба и я целуна по тила. Алекса го сръчка с лакът в корема.

— Сти'а, бейби, доста си поигра на трудна!

Тя се извърна рязко.

— Обичам друг. Веднага щом се върна в Англия, ще се омъжа.

— Без майтап! Не и за някой англичанин с мека талия и фамилия с тиренце?

— Не е обратен и си има много хубаво фамилно име.

— И къде ти е тогава пръстенът?

Алекса отново насочи вниманието си към камерата.

— Човек не носи пръстен с деветкаратов смарагд в бедна страна.

Думата „пръстен“ сякаш охлади страстта на Брад. Двамата заснеха цяла лента и обсъдиха тънкостите на камерата.

— Дай панорама на Джебел Аулия, бейби. Дай после в едър план нещо интересно. Това е последният ни филм. К'во виждаш?

— Дим — отвърна Алекса. — Гъст черен дим.

— Дай д' видя! — грабна камерата Брад и погледна в обектива, през който отдалечените хълмове се виждаха наблизко, като през мощен далекоглед. — Мамка му! Айде, трябва да се ма'аме отук.

— Какво е това? — попита Алекса, докато Брад носеше камерата към джипа.

— Бахар Дар, складове за петрол. Горят.

— Откъде знаеш? — Метна се в джипа, а Брад захвърли грубо камерата на задната седалка. — Може да горят памуковите полета на юг оттук.

Джипът рязко политна напред.

— Ъ-ъ, не и след Виетнам. Само едно нещо гори по тоя начин. Петрол. Предполагам, че бунтовниците са ударили складовете за петрол в Бахар Дар.

— Тогава съобщенията, че напредват към столицата, трябва да са верни — каза Алекса и си спомни предупреждението на Остин, проклинайки се задето бе повярвала на уверенията на правителството, че градът е в безопасност.

Минути по-късно джипът се закова пред опустелия лагер.

— Кучи син! — стовари юмрук върху бюрото в палатката Брад. — Ще го пипна тоя жалък педал. Не само, че е тръгнал без мен — Брад разрови в средното чекмедже, което винаги стоеше заключено, — но ми е взел и бележника.

— Какъв бележник? — попита Алекса, загледана в чекмеджето. Вътре лежеше липсващата страница от чековата й книжка за постановката.

Докато самолетът рулираше по пистата след кацане, Марк мислено преповтори плановете си и изчисли, че разполага с около четиридесет и осем часа, за да изведе Алекса извън града. Ако израелските тайни служби са прави, а обикновено те са, към края на седмицата суданците ще предприемат мерки срещу американците и няма да им разрешават да напускат страната. Изчака на опашката през митницата и огледа летището. Нетърпеливи да напуснат страната, хората се тълпяха по терминалите и задръстваха билетните гишета. Забеляза множество млади войници, въоръжени с автомати от Втората световна война. Както в повечето бедни страни, цивилните летища се ползваха и за военни цели, но съсредоточаването на толкова войници беше необичайно.

С подпечатан паспорт и виза, той зачака за такси и тогава чу някой да го вика по име. Обърна се и видя насреща му да крачи нисък рус мъж.

— Хърб Ръсел — представи се по-младият мъж. — От посолството съм.

— О? — възкликна Марк, неспособен да прикрие подозрението в гласа си. Почти никой не знаеше, че е в Хартум. Беше се обадил на Аксел Марли в Интерпол, за да се опита да научи името на тайния им агент. Смяташе, че може да се окаже добра идеята да разполага с някой друг, освен Робърт Толбът, към когото да се обърне в случай, че ситуацията се влоши по-бързо от очакванията му. Както и предполагаше, името на агента беше засекретено, а нямаше време да изчака по каналния ред, за да го получи.

Хърб снижи глас.

— Аксел Марли каза, че сте искали да се видим.

— Да, разбира се — отвърна Марк, удивен, че Марли е нарушил правилата. — Благодаря, че дойдохте. Какво става тук?

По пътя към града Хърб му обясни, че правителството обвинява американците за модерните оръжия, използвани сега от бунтовниците. С тях те бяха разрушили най-важните национални съоръжения за съхранение на петрол в Бахар Дар, малко по на юг от столицата. Като отмъщение, вече отказват разрешение на американците да напускат страната. Марк простена — всичко се развиваше много по-бързо, отколкото очакваше. Попипа малкото си джобче, за да се увери, че и двата паспорта все още са там. Докато позволяват на британските граждани да напускат, ще може да я измъкне.

— Нали разбирате, че всичко, което казвам, е поверително? — попита Хърб и Марк кимна. — Толбът изчезна. Вчера отиде сам до Омдурман и изобщо не се върна. Документирал съм участието му в схемата с билетите — връзките му тук, в чужбина, всичко. Организиран е една от най-безупречните операции, с които сме се сблъскали. Той и брат му Джейсън се занимават с най-различни контрабандни сделки, не само със самолетни билети. Подозираме, че са продавали контрабандно оръжие на бунтовниците, но все още не сме го доказали.

— Имате ли достатъчно доказателства, за да осъдите братята Толбът за билетната измама? Разполагате ли с правомощия да ми ги покажете? — Хърб кимна и Марк се усмихна. Дванайсет години. Трябваша му дванайсет дълги години, но най-накрая пипна Джейсън Толбът.

— Правителството на Нейно величество има една молба към вас — продума Хърб, след като минаха през страничната врата на посолството. — Бихме искали да отклоните три самолета на „Уиндзор“ от обичайните им маршрути към Хартум. Искаме да изведем всички поданици колкото е възможно по-скоро. Щяхме да повикаме Кралските въздушни сили, но кацането на чужди военни самолети тук би могло да предизвика международна криза. Вашите самолети имат разрешение да евакуират британски граждани. На борда не трябва да има никакви американци.

— Трябва незабавно да се свържа с годеницата си.

— Инструкциите ми са да ви задържа при мен. Ще изпратим някой да я намери.

Докато Марк изчакваше едно от аташетата да открие Алекса, правеше каквото може, за да помогне на Хърб, който отговаряше за посолството до появата на Толбът. Малобройният неопитен персонал, изпратен в тази изостанала страна, където от векове нищо не се случваше, полагаше усилия да се справи със стотиците уплашени хора.

Доста след полунощ изпратеният да търси Алекса човек се завърна без нея. Не успял да я открие никъде, дори и сред множеството обезумели американци, струпани в посолството на САЩ.

Нощният дежурен се опита да ѝ прочете на развален английски някакво объркано съобщение. Очевидно Марк беше чул за неприятностите и искаше Алекса да отиде в британското посолство. Изкачи се уморено по стъпалата към стаята, като си каза, че никак не ѝ се иска да се остави на благоволенieto на Робърт Толбът. Отпусна се върху леглото и се замисли какво да предприеме, припомняйки си обърканите събития от деня.

След като откриха опустелия лагер, двамата незабавно се завърнаха в Хартум, където научиха, че американци вече не могат да напускат страната. Съвсем естествено, първата им мисъл беше да получат помощ от американското посолство. Брад си проби път до началото на оформилата се там тълпа само за да му кажат да не изпада в паника и да се върне в хотела си, докато посолството уреди нещо с властите.

— Майната им! Ня'а да чакам! — заяви той, след като напуснаха посолството. — Всеки момент ще затворят летището на Хартум и ще го използват за военни цели. При оръжието, с което разполагат бунтовниците, правителството ще трябва да разчита колкото може повече на въздушните си сили. Единственото, което Гаранг няма, са самолети. На английските авиокомпании все още им е разрешено да излитат. Ако Абдула ни осигури фалшиви британски паспорти, ще можем да се махнем оттук.

Часове наред напразно търсиха Абдула. Макар пазарът все още да работеше, търговците на злато и сребро бяха изчезнали, както и продавачите на изделия от слонова кост.

— Ясно — каза Брад. — Вземай всичко ценно и го скрий — за всеки случай. Ще видиш как цените на храната ще скочат до небесата, ако Гаранг се приближи още повече.

Тъй като нямаше към кого да се обърнат, двамата се върнаха в хотела и решиха да поспят, преди на следващата сутрин отново да тръгнат да търсят Абдула. След като известно време се въртя в леглото, Алекса се унесе в неспокоен сън, измъчвана от мисълта, че Стивън я бе измамил. Била е наивна глупачка да слуша усмихнатите му лъжи. Какво ли още е направил?

Без никакво предупреждение в утринния въздух се разнесоха насечени изстрели от автомат. Алекса се опита да се затича, но плътната тълпа пречеше на движението ѝ. По гърба ѝ се спуснаха струйки пот и се събраха ниско на кръста. Проби си път към страничната уличка и се облегна на някаква бяла сграда, поемайки си с мъка дъх. Какво да прави? Тази сутрин Брад беше тръгнал без нея. Трябваше да отиде в британското посолство — нямаше друг избор.

В далечината се чу нова серия изстрели и по тялото ѝ пробягаха тръпки на ужас. Продължавай да вървиш! Времето се беше превърнало в неин враг. Времето и американският ѝ паспорт, грижливо скрит в хастара на ръчната ѝ чанта.

Като заобикаляше покрай камили, теглени от магарета каруци и забулени жени, Алекса си запробива път по улицата. Несмущавани от стрелбата нахални търговци, с ръце, покрити със слой прах и мазнина, непрекъснато я дърпаха. Тя се измъкваше и ускоряваше крачка, като се

бореше да си поеме дъх. Устата ѝ се изпълни с неприятен вкус. Хартум, островът сред морето от пясъци, имаше вкус на прегоряло.

Не се виждаха таксите и никой от пикалите не се движеше по обичайните си маршрути. Не се паникьосвай! Върви в британското посолство — може би Марк е използвал влиянието си и ще може да ти помогне.

Подготви се за дългия път и пое по шосето. Непрекъснато се обръщаше и оглеждаше пътя след себе си. На около километър по-нататък зад нея се появи един пикап, толкова натоварен, че едва се движеше. Алекса трескаво замахна, за да му даде знак да спре и скочи на платното. Шофьорът я заобиколи и поклати глава. Тя силно изстена, като видя, че каросерията му, която обикновено събираше по дванайсет, сега бе побрала поне петдесет човека, струпани един върху друг. Пъхна ръка в чантата си, измъкна няколко банкноти британски лири и ги размаха към шофьора. Знаеше, че в кризисна ситуация, твърдата валута се търси повече от всякога. Той издърпа пачката от ръката ѝ, после се ухили с широката си беззъба усмивка насреща ѝ и ѝ посочи да се качи на капака. След като даде знак на пътниците да ѝ направят място, тя се метна до неколцина мъже. Усещайки притиснатите тела и зяпналите я кафяви очи, Алекса никога досега не бе осъзнавала по-ясно, че е жена. Сама жена.

Когато стигна на ъгъла на Палас и Барламан Авеню, тя слезе и съгледа безжизнено увисналия в неподвижния въздух британски флаг. Застана пред вратата на посолството и напрегнатите ѝ мускули постепенно се отпуснаха. Обзетата от паника тълпа, на която вчера стана свидетел пред американското посолство, тук отсъстваше. Дворът бе изпълнен с десетки хора, но те бяха подредени в стройна опашка. Типично по британска. Мислено благослови вроденото чувство за ред и спокойствие, което, изглежда, никога не напускаше англичаните, дори и в критични моменти.

— Марк Кимбръф е искал да се явя тук — заяви на охраната при вратата с онова, като се стараеше да придаде на думите си английски акцент.

— Поданик на Обединеното кралство ли сте? — След като му кимна, той каза: — Наредете се ето там.

Алекса стоя на опашката повече от два часа, преди да успее да говори с човек от персонала.

— Имам съобщение от господин Марк Кимбръф да се явя тук.

— Съжалявам, но господин Кимбръф е зает. Ще повикам някой друг да ви помогне.

Мислите на Алекса се завъртяха вихрено. Не беше разбрала съобщението. Марк е тук! Защо? Защо ще е тук? Измамата с билетите. Сигурно е това.

— Лично е — каза тя. — Трябва да го видя.

Марк още веднъж преброи паспортите. Не беше допуснал грешка — когато ставаше дума за цифри, рядко му се случваше. Имаше далеч повече граждани на Великобритания, желаещи да напуснат Хартум, отколкото можеха да поберат самолетите му.

Силно почукване на вратата на кабинета го прекъсна.

— Тук има една госпожа — Алекса Макензи, която е дошла да ви види. Да я доведе ли?

— Не, нека изчака. — Марк се върна към списъка с пътниците и добави още едно име. Слава богу, че се появи най-после.

Времето течеше бавно, докато Марк четеше поверителния доклад на Ръсел за братята Толбът. Размерът на измамите им и броят на годините, през които това продължаваше, изглеждаха невероятни. Вече нямаше никакво съмнение — Марк щеше да получи желаното възмездие. Но колкото и да си мислеше, че тази мисъл ще повдигне духа му, сега му бе трудно да изпита особено голямо удовлетворение. Погледна часовника си. Колко още да я кара да чака? Повече, реши той и си припомни собствените си безсънни нощи.

Времето се движеше като на забавен каданс, кадър по кадър, докато Алекса чакаше и се опитваше да съсредоточи мислите си върху идеите за сценарии за Джайлс. Не искаше повече да поглежда часовника — бяха изминали повече от три часа.

— Алекса Макензи — повика я служителят и тя изтича през стаята, като пъхаше записките си в куфарчето, което Марк ѝ бе подарил.

Мъжът затвори вратата след нея и Алекса погледна в дъното на облицованата с орехова ламперия стая. Зад бюрото, отрупано с купища

документи и безброй паспорти, седеше Марк. Стомахът ѝ се присви. Някакво неприятно усещане я вледени, въпреки топлината. Бездушното сиви, очите му имаха отнесен израз, който ѝ беше напълно непознат. Сърцето ѝ заби лудо и всеки удар разнасяше отчаянието по цялото ѝ тяло.

— Да, Алекса? Искала си да ме видиш?

— Марк... Имам нужда от помощта ти.

— Защо не напусна, когато Вашингтон отправи предупреждението?

— Опитах, но нямаше свободни места. Предполагам, че можех да хвана влак за Кайро, но...

— Защо не замина със Стивън? — Усети как по страните ѝ плъзва издайническа червенина. Защо просто не каже: „Нали те предупредих!“. — Знаеше ли, че е заминал?

Насили се да го погледне в очите.

— Не.

— Разбирам. — В угълчетата на устните му трепна подигравателна усмивка, която бързо изчезна. Марк погледна към паспортите и започна да рови сред тях. — Нямам време да говоря с теб за... — Нисък рус мъж се появи от вътрешен кабинет и прибави нова купчина документи към лавината върху бюрото. — Някакво известие от Толбът? — попита Марк, но мъжът поклати глава и изчезна в съседната стая.

Алекса събра останките от гордостта си и продължи да се взира право в него. Не можеше да повярва, че се държи така с нея, но после си спомни, че я беше отстранил и от пиесата. Омразата му към Толбът проникваше дълбоко. Помагайки на Стивън, тя се бе присъединила към враговете му. Сега Марк нямаше да ѝ помогне. Но все някак щеше да се измъкне от Хартум и без помощта му.

— Ако искаш да ти помогна, Алекса, ще трябва да правиш точно каквото ти кажа. Без да задаваш въпроси.

— Разбира се — прошепна тя, изпълнена с радостен прилив на облекчение.

Той посочи към приемната.

— Върви и дай на господин Ръсел да унищожи паспорта ти, кредитните карти и всичко останало, което може да издаде националността ти. Трябва да останеш тук, в посолството.

Алекса бавно тръгна към съседната стая. „Да унищожи паспорта ми?“

ГЛАВА 37

Накараха я да предаде паспорта си и я заведоха в една чакалня, където чу познат глас.

— Какво правиш тук? — изгледа я подозрително Мелани.

— Проверявам дали посолството може да ми помогне да замина. В края на краищата, живея и работя в Лондон. — Беше неубедително обяснение, но, изглежда, задоволи Мелани.

— Марк Кимбръф е тук, знаеш ли? Три негови самолета идват да ни вземат. Казах му, че съм лична приятелка на посланик Толбът и ще е по-добре да се погрижи да бъда в първия самолет.

— Ей, бейби, как попадна тук? — приближи се към тях през претъпканата стая Брад. — Абдула ми намери паспорт.

Алекса повтори обяснението си и добави:

— Благодаря, че ме изостави.

— Всеки се спасява поединично — сви рамене той. — Но щом са те пуснали тук, сигурно възнамеряват да се погрижат за теб. Аз доста се поизпотих, докато се опитвах да вляза — дори с паспорта. Онзи негодник, Кимбръф, не спря да ми проверява паспорта. Нищо нередно не можа да му намери. Трябва да се довериш на Абдула, той винаги се оправя. Уредил е място на Стивън за вчерашния полет на SAS.

Вниманието им беше привлечено от шумни възклицания в далечния край на помещението, където хората се трупаха и надничаха през прозореца. Алекса последва Брад към групичката и го заобиколи, за да погледне навън. Над джамията „Ел Кабир“ се издигаха стълбове черен дим.

— Американското посолство — каза някой и Алекса си припомни колко близо се намираше то до главната джамия на Хартум.

— Не гори — осведоми множеството Брад с престорен английски акцент. — Мюсюлманското братство само ги плаши с малко огън пред вратите.

Алекса преглътна. Плаши ги? Можеше да си представи какъв ужас изпитваха хората, които са вътре. Техеран. Американското

посолство. Изминаха доста години, но споменът за заложниците все още бе жив. Няколко щастливци бяха успели да стигнат до канадското посолство, където се бяха скрили, докато успеят да ги снабдят с фалшиви паспорти и изведат от страната. Бяха се спасили — благодарение на канадците. Ще има ли и тя този късмет?

След вечеря ги инструктираха да се съберат в залата, за да може вицеконсултът да им разясни плановете за утре. Когато Алекса се настани до Брад, видя зад катедрата мъжа, който унищожи паспорта ѝ, придружен от Марк.

— За тези от вас, които не ме познават — започна niskият рус мъж — аз съм Хърбърт Ръсел. Искам да съобщя на всички ви, че от суданското правителство ни увериха, че всичко това са само временни смущения, които те се надяват да разрешат в кратък срок. Отношенията на Обединеното кралство със суданския народ, въпреки затрудненията, които може би преживяват някои други нации, си остават приятелски. Независимо от това, правителството на Нейно величество ни разпореди да помогнем на нейните поданици с всички средства, с които разполагаме, за да напуснат Судан. — Пое си дълбоко дъх и хвърли бърз поглед към Марк, преди да продължи: — Както някои от вас вече знаят, посланик Толбът беше в неизвестност. Късно днес следобед полицията откри тялото му в Омдурман.

Мъртвата дотогава тишина се наруши от тих шепот. Някъде на първата редица Мелани изхлипа отчаяно. Алекса погледна към Брад, който ѝ прощушна:

— Гърлото му било прерязано.

Тя се зачуди откъде ли знае. Брад беше невероятно коравосърдечен човек — тази сутрин я бе изоставил, без да му мигне окото. Също така беше обзет от маниакалната идея да накаже Стивън, задето му беше взел бележника. Алекса нямаше никаква представа какво може да има в него — той отбягваше въпросите ѝ за това. Но като си припомняше за папките, тя се питаше дали не е свързан с контрабандните операции. Възможно ли е точно той да стои зад тях?

— Убедени сме, че смъртта на Толбът не е резултат от безредиците, а вследствие на лични неприятности — продължи Ръсел. — Ненавременната му кончина прехвърля отговорността за посолството върху мен. От жизненоважно значение е да следвате указанията ми. — Отново замълча и погледна към Марк. — Имаме

късмет, че Марк Кимбръф се намира в Судан. — При споменаване на името му много от тези, които бяха чували за него, но не го бяха разпознали, започнаха да шушукат. — Той уреди три от неговите самолети да ви евакуират. След смъртта на посланик Толбът трябва да се погрижа за твърде много неща, така че поверих на господин Кимбръф грижата да изготви списъци с реда за евакуиране на пътниците. Давам думата на него. Той ще ви съобщи какво е решението му.

Ръсел отстъпи встрани и Марк се качи на подиума.

— Няма никакъв начин да кача всички ви само на три самолета — замълча и изчака ефекта от думите си. — Освен ако не се съгласите с моя план — продължи да говори, като им обясни, че ще трябва да седнат по двама на по-широките седалки в първа класа, а някои от мъжете ще се наложи да останат и на пода в кухнята, за да могат да се поберат всички. — Естествено, това е в нарушение на международните разпоредби за безопасност. Ако някой иска да си уреди сам нещата, напълно ще го разбера. След минута ще ви дадем номер на мястото и на полета. Подготвил съм схеми на самолетите. Искам да запомните точно къде е мястото ви. При качването трябва да действваме колкото е възможно по-бързо. Всеки момент могат да затворят летището. Заради това ще заемаме местата отзад напред — така става по-бързо. Освен това ще трябва да се ограничите само до един ръчен багаж. Вземете само онова, което ви е абсолютно необходимо, а останалите си неща оставете тук. Посолството ще ги придвижи веднага щом кризата приключи. Мисля, че това е всичко, освен още едно последно нещо от господин Ръсел.

Хърбърт Ръсел се прокашля.

— Имаме причини да смятаме, че някои от вас са граждани на Съединените щати, снабдени с фалшиви британски паспорти. Това няма да мине и може да застраши безопасността на всички. По време на засилената терористична дейност през последните месеци Хартум монтира нов компютър, свързан чрез терминали към Интерпол. Когато суданците наберат номера на паспорта ви, той трябва да съвпадне с номера на британските служби за сигурност, въведен в базата данни. Първокачествена корица, много добра снимка и официални на вид печати могат да заблудят мен, но не и компютъра. След събранието трябва да дойдете при нас. Ние можем да ви помогнем.

Часове по-късно Марк стоеше на прозореца в кабинета на посланика. Заревото в далечината беше изчезнало. Вероятно демонстрантите се бяха разотишли по домовете. За доброто на американците се надяваше да е така.

Помисли си да отиде заедно с Хърб в информационния център, но после се отказа. Няма тужда от него, за да подадат към Лондон имената на американците с подправени паспорти. Като работят през цялата нощ, програмистите могат да променят информацията, така че всеки задоволително добър на вид паспорт да може да получи благословията на компютъра.

Но кой ще даде благословия на Робърт Толбът? Със сигурност не и убийците му. Марк с изненада узна, че смъртта му не е дошла като неочакван удар за Хърб Ръсел. Явно Толбът доскоро е въртял съвършено организирана система, но тогава в действие се е опитала да се включи някаква жена. След като била разкрита, тя изплюла името на Толбът и Хартум. Очевидно това е принудило местните му свръзки да го убият.

Марк се извърна и срещна проницателните очи на Кралица Елизабет, която се взираше от портрета на отсрещната стена. Образът ѝ красеше кабинетите на всички посланици. Правосъдието на Нейно величество скоро ще открие Джейсън Толбът, след като утре Ръсел изпрати доказателствените материали по Марк в Лондон. Интересно, помисли си той, едно толкова отдавна чакано отмъщение не би трябвало да го изпълва с такова чувство за празнота. Но не отмъщението го тревожеше, а Алекса. Държа се сурово с нея — прекалено сурово. Трябва да отиде и да ѝ каже за паспорта. Достатъчно дълго я остави да се измъчва. Глупаво е. И двамата се държат като малки деца.

Провери десетки различни места, където хората се бяха събрали, за да прекарат нощта, преди да я открие. Тя спеше, свита в един фотьойл. Застана прав, загледан надолу към нея. Искаше му се да я вземе в ръце и да я отнесе, но посолството бе така препълнено, че не можеше да се мине по коридорите, без да настъпиш някого. Пък и какво щеше да ѝ каже? Трябва да я заведе в Уиндам Хол и да седнат

заедно да обсъдят проблемите си. Наведе се и отметна златните къдрици от врата ѝ, за да целуне любимото си място, точно зад ухото.

Със схванат врат и вкус, сякаш в устата ѝ е умряла камила, Алекса влезе в трапезарията за закуска. Бързо си намери място, преди Брад да я забележи. Не искаше да я виждат с него. Снощи двамата с Мелани се държаха невъзможно. Тя изпадна в истерия, защото не я бяха поставили в първия полет, а в третия, заедно с Брад и Алекса. Марк остана непреклонен. После пък Брад отказа да съобщи на Хърб Ръсел за фалшивия си паспорт. Алекса по никакъв начин не успя да го убеди.

— Само си подсигуряват задниците — заяви Брад. — Ще ме оставят, ако им кажа.

— Ако ти не кажеш на Ръсел, аз ще му кажа. Може да изложиш на риск сигурността на всички останали.

Студеният блясък в очите на Брад се засили.

— Само си отвори устата, и хубавичко ще подреда Кимбръф. Ще кажа на всички, че прикрива американска актриса — при това порно кралица.

— Да не си посмял!

Брад се изкикоти, после подхвърли:

— Наблюдавах те, докато той изнасяше малкото си слово. Лигите ти щяха да изтекат. Той е мъжът, за когото ще се омъжваш, нали?

— Това изобщо не ти влиза в работата.

— Не? Но ще ти кажа какво ми влиза. Да се измъкна от тая шибана дупка жив. Ако кажеш и една думичка, ще вдигна такава патърдия за Кимбръф, че ще се чуе чак до Бъкингамския дворец. Мислиш ли, че ще им хареса как господин Благородство е излъгал, за да измъкне годеницата си? Прибави към това и че се е сдобил с паспорт на черно — с него е свършено.

— Няма да го направиш.

— Можеш да се обзаложиш. Така или иначе, не се притеснявам за проверката на паспорта ми. Абдула каза, че вече е кодиран в службите за сигурност. Ще мине без проблем, ще видиш.

Малко след пладне ги извикаха в залата, Марк и Хърб Ръсел отново бяха застанали зад катедрата. Алекса забеляза, че Марк се е

обръснал и си е сменил ризата, но лицето му имаше изпит, притеснен вид. Докато очакваше всички да се настанят по местата, той барабанеше с пръсти по плата. Обясниха, че първият полет се е забавил с четири часа. Очевидно войсковата част, изпратена да охранява летището, се състои от членове на Мюсюлманското братство. Правили си щателна проверка на багажа и двойна проверка на паспортите, за да търсят хора, които биха могли да са сътрудничили на бунтовниците. Следващите два полета ще закъснеят, но се надяват да успеят до полунощ, когато изтича срокът, след който правителството ще затвори летището и ще го превърне във военна база.

Стана десет часа, преди и третата група да потегли от посолството. Всички непрекъснато си поглеждаха часовниците, знаейки, че летището ще бъде затворено точно в полунощ. В залата за международни полети един военен служител ги осведоми, че техният полет ще бъде предпоследният.

Безпокойството, което Алекса едва успяваше да потисне, отново се надигна в нея, докато чакаше в края на опашката заедно със Стейси, младото момиче, с което трябваше да си поделят едно от местата в първа класа. Зад тях бяха Брад и още неколцина мъже, определени да седят в предната кухня, а някъде по-напред се намираще Мелани. Група французи се суетеше на гишетото за проверка на багажа, подготвяйки се да минат през паспортната проверка след групата на „Уиндзор Еър“. Полетът на „Ер Франс“ щеше да е последният.

Появи се Хърб Ръсел, понесъл паспортите в ръка. Когато Алекса получи своя, бързо го разтвори и се вгледа в снимката. В очите ѝ бликнаха сълзи и тя вдигна глава, за да открие Марк, но той стоеше на гишетото с гръб към нея. Отново сведе поглед и се усмихна невярващо, после изтри сълзите с опакото на ръката си. Очевидно Марк беше преминал през невероятни перипетии, за да донесе този паспорт от Лондон. Беше успял някак да се сдобие с нейна снимка от онази нощ в Сохо, тъй като на нея Алекса беше с лъскавата черна рокля, достатъчно за цял живот количество грим по очите и обилно намазани със спирала мигли. Дори беше снел подписа ѝ от някой документ. В паспорта пишеше, че е родена в Пилдаун Кросинг, но всички останали данни си бяха нейните собствени. Сигурна бе, че компютърът няма да отхвърли този паспорт. И въпреки това студените, метални пръсти на страха, които я бяха сграбчили, отново се забиха в нея.

Най-после дойде и техният ред и Алекса избута Стейси напред. Единствените оставащи за проверка след тях бяха Брад и другите, определени да седят в кухнята на първа класа. По-назад нервно стоеше групата за „Ер Франс“, вперили погледи в часовниците си.

Допуснатата на борда, Стейси отстъпи встрани и Алекса се придвижи към Марк и Хърб, които следяха проверката. Не смееше да погледне към Марк. Ако го направи, сълзите можеха да потекат отново. Веднага щом се отделят от земята, ще отиде при него. Подаде паспорта и визата на служителя на гишето и му се усмихна мило. Той кимна, после набра номера на клавиатурата на компютъра. Нужни бяха цели десет секунди — истинска вечност — за да се появи нейният файл на екрана. Служителят огледа монитора, подпечата паспорта ѝ и понечи да ѝ го върне обратно. Един от войниците се приближи към него и каза нещо на гърлен арабски. Служителят подаде паспорта ѝ на дежурния офицер. Стомахът ѝ се сви мъчително, когато той насочи към нея най-безмилостните очи, които някога бе виждала, и ѝ даде знак да остане.

— Стейси — изрече тя, след като забеляза, че момичето я чака, — върви в самолета. Идвам веднага.

После застана встрани, за да пропусне останалите през контролата. Не можеше да си представи какво не е наред, но войниците продължаваха да се взират в снимката и отново към нея. Каквото и да беше, то нямаше нищо общо с компютъра.

Марк се приближи към Алекса и остави последните мъже сами да се оправят с проверката. Усмихна ѝ се окуражително, но напрегнатите му рамене никак не я успокояваха.

— Има ли някакъв проблем? — попита Хърб дежурния офицер и след като той не му отговори, повтори въпроса си на арабски.

— Американска актриса!

Сякаш студени клещи се впиха в нея. Как може да са виждали филма ѝ? Та той току-що бе пуснат в Америка и изобщо не е бил показван в чужбина!

Хърб прощушна нещо на Марк и той видимо пребледня. Ръката му се обви около раменете ѝ.

— Мис Макензи е моя годеница. — В спокойния му глас имаше някаква напрегнатост, която никога преди не беше чувала. — Аз съм собственик на „Уиндзор Еърлайнс“. За вашето правителство е важно

самолетите ми да продължат да летят между страната ви и континента. Лично ще гарантирам за мис Макензи. Вземам я с мен.

Офицерът кимна, очевидно убеден, но точно в този момент служителят на компютъра му извика нещо на арабски. Алекса видя Брад Уилингам да стои сам на гишето. Беше последен на опашката — останалите бяха минали проверката и стояха встрани да го изчакат. Последва яростна размяна на реплики на арабски, преди офицерът да размахна паспорта към Брад.

— Не добър! Не добър!

Изневиделица се появи Мелани.

— Какво става? Защо не потегляме? — Гласът ѝ трепереше истерично. — Нали няма да ни задържите всички заради тях? И двамата са американци.

Марк остави Алекса и бързо се приближи до Мелани, сграбчи я за рамото и я издърпа встрани, преди офицерът, който явно не беше разбрал думите ѝ, да успее да зададе въпроси. Но беше твърде късно — един от войниците знаеше достатъчно английски, за да информира началника си.

— Пусни я — каза Хърб с аленочервено лице след ожесточен диалог на арабски с офицера. — Искате да чуе какво има да каже.

Стомахът на Алекса се преобърна. Мелани сграбчи ръкава на офицера.

— Виждали ли сте филма ѝ? Сваля си всички дрехи и казва: „Не мога да го направя“. Не ни наказвайте всички само защото те са американци.

Изумена, Алекса се вкамени. Колко добре си спомняше тези думи!

Застаналите наблизко войници закимаха. Въпреки че слабо владееха английски, точно тези думи явно всички разбраха. Офицерът замахна с ръка и група войници заобиколи Алекса и Брад. Марк се хвърли към Алекса, но те насочиха оръжието си към него.

— Настоявам да спрете това... — започна Марк, но един от войниците, реагирайки на заповед на арабски, замахна с приклада на пушката си и го улучи под брадичката. Друг заби оръжието си в корема му, а трети го удари силно по тила и го събори на земята. Папката изхвърча изпод мишницата му и се плъзна по пода. Алекса изпищя и

се опита да стигне до него, но войниците я задържаха. Офицерът изкомандва нещо на арабски към Хърб.

— Качете го на самолета — каза Хърб и даде знак на мъжете, определени да седят в кухнята, които изчакваха наблизо. — Махайте се всички оттук. Кажете на пилота да потегля. Аз ще се погрижа за тези двамата.

Алекса остана на място, като се молеше той да се оправи. Последното, което видя, бяха групичката мъже, понесли кървящия и изпаднал в безсъзнание Марк.

И усмихнатата Мелани.

Двама мъже го носеха нагоре по стълбата, когато Марк отвори очи. Отначало не можа да проумее къде се намира чувстваше главата си, сякаш някой е забил чук в нея, а в устата усещаше вкуса на собствената си кръв. Вкараха го в самолета, на пода в кухнята, преди да успее да проговори.

— Алекса — простена той. Жестока болка прониза челюстта му и се сля с нетърпимото пулсиране в главата му. — Не тръгвайте без нея!

Твърде късно — самолетът потегли напред, набирайки скорост. Светът отново причерня пред очите му и една-единствена гледка изплува в съзнанието му: ужасеното лице на Алекса. Разбърканите му мисли се концентрираха върху Стивън Хънтър. Той е разпространил изрязаните кадри с Алекса из целия Хартум. В мига, в който Хърб му го прошепна, Марк прокле себе си. Защо не се беше свързал втори път с Найджъл?!

Отвори очи и малката кухня се завъртя около него, предизвиквайки гадене. Някой беше поставил до него папката му с доказателствата, които щяха да уличат Джейсън. Но това нямаше никакво значение. Отмъщението му няма да струва и пет пари, ако нещо се случи с Алекса.

Потъналите преди в пълна тишина пътници шумно започнаха да се поздравяват, след като самолетът се издигна над пистата. Марк се изправи, олюлявайки се, като се опираше на плота, докато самолетът се издигаше в небесата под ъгъл от трийсет и пет градуса. С неуверена стъпка влезе в отделението на първа класа.

Кръв се стичаше по тила му и капеше от разкъсаните му устни. Усети всички погледи върху себе си, но изобщо не го бе грижа. Съзря отпред Мелани, която го наблюдаваше как се приближава. Вчерашната спирала се беше размазала под очите ѝ, а една от изкуствените ѝ мигли се бе килнала встрани и допълнително подчертаваше блесналите ѝ от уплаха очи.

— Кучка — изсъска той, без да се интересува от пълното с любопитни очи помещение и пробождащата болка в челюстта при всяко раздвижване. — Егоистична кучка! Как смееш? Как смееш да се наричаш британка? — Замахна неуверено с ръка, за да посочи останалите хора в кабината. — Ние... ние сме хората, които устояхме на Хитлер. Ние сме хората, които разкриваме най-доброто от себе си в кризисни ситуации. Ние се подкрепяме и не се предаваме. Това, което направи, доказва само едно — не те е грижа за никой друг, освен за теб самата. Само едно мога да ти обещаю. Ако нещо се случи с Алекса, ще те унищожа.

Обърна се, глух за поздравленията и ръкоплясканията, последвали речта му. Успя някак да не припадне отново, докато се олюляваше напред, за да намери определеното му място в кабината срещу бордовия инженер.

Самолетът рязко изви и пулсиращата глава на Марк се удари в багажното отделение. Знаеше, че полетът е получил коридор на юг и по план трябваше да завие на изток веднага след издигането, за да не лети над позициите на бунтовниците. Пилотът го беше обсъдил с Марк, като му напомни, че миналата година, използвайки противовъздушни снаряди, бунтовниците бяха свалили цивилен самолет и всички бяха загинали. Никой не можеше да каже с какви оръжия разполагат сега. Марк се стовари на седалката, като се молеше Хърб да успее да помогне на Алекса.

— Кучи синове! — извика пилота.

— Исусе! — възкликна и вторият пилот.

— Какво? — приведе се напред Марк и се помъчи да разбере какво става. Под тях, на стотици метри височина се издигаха оранжево-червени огнени езици и озаряваха безлунното небе.

— Шибаните бунтовници взривиха летището!

ГЛАВА 38

— Ще убия Джейсън Толбът — заяви Марк, без да обръща внимание на смаяните лица на Линда и Уорън. През двете седмици, откакто Алекса бе загинала при взривяването на летището в Хартум от бунтовниците, беше престанал да се вълнува дали хората го смятат за луд.

— Първо трябва да го откриеш — опита се да разведри атмосферата Уорън, макар да знаеше, че приятелят му говори сериозно. Напълно сериозно.

— Чудя се как е разбрал, че трябва да се измъкне от града толкова бързо — каза Линда и кимна на прислужницата да сервира десерта. Всички подозираха, че Стивън някак е подразбрал за провежданото тайно разследване и е предупредил Джейсън — бяха го преповтаряли безброй пъти. Но Марк все още изпитваше нужда да говори за това. Дватамата с Уорън го бяха поканили тази вечер, за да го разсеят с някои по-добри новини.

— Стивън е казал на Джейсън — продължи Марк, след като му поднесоха порция бял шоколадов мус. — Успял е да уреди да напусне Хартум преди избухването на безредиците. Очевидно Робърт Толбът го е предупредил, че незаконните им операции са разкрити.

— Кой смяташ, че е убил Робърт? — попита Уорън.

— Някой от суданците, с които е работил. Поне такава беше информацията на Хърб. След смъртта му на летището, няма начин да го проверим. — Марк изяде десерта си от чиста любезност. Почти напълно беше изгубил апетит.

— Като стана дума за смърт — намеси се Линда, опитвайки се да смени темата, — как се справя Стивън Хънтър след смъртта на Найджъл?

— Щастливо управлява „Хънтър Филмс“ — отвърна Марк и се изпълни с ново чувство за вина. Найджъл го беше повикал край смъртното си легло и му беше казал как е успял да придума Алекса да се притече на помощ на Стивън. Старият човек се беше разплакал,

истински разкаян за случилото се с нея. Марк нямаше сърце да го измъчва допълнително, като му каже за изрязаните кадри. Твърде късно бе за Найджъл да направи каквото и да е. Отмъщението е за живите. Марк възнамеряваше да се погрижи Стивън да получи точно каквото заслужава. И Мелани. Но най-напред трябва да намери Джейсън.

Линда кимна към Уорън, за да му даде знак да стане от масата.

— Хайде да пием кафе във всекидневната.

След като тя се изправи, Марк си помисли, че бракът ѝ се отразява добре. Винаги е била красавица, но сега кожата ѝ беше придобила някакъв розов блясък и беше наддала няколко килограма. Уорън изглеждаше успокоен и влюбен до уши. Значи, каза си Марк, не съм бил прав. Бракът им върви прекрасно. Прободе го остър копнеж и усещане за самота, докато следваше Уорън към всекидневната.

— Имаме да ти съобщим нещо — каза Уорън, след като сервираха кафето. — Ще си имаме бебе...

— Бихме искали да му станеш кръстник — довърши Линда.

— Чудесно — отвърна Марк и поднесе чашата към устните си. Бебе. Вътрешностите му се свиха мъчително. Докато двамата продължаваха да бърбят за възможните имена, Марк си мислеше за отмъщение. Длъжен е — това е всичко, което му е останало. — Линда — обърна се той към нея при една от паузите, — познаваш ли някакъв репортер, приятел на Алекса, на име Остин Рийдър?

— Не, никога не го е споменавала.

— Вероятно просто е поредният журналист, който слухти за нови подробности — подхвърли Уорън и се приближи към бара, за да налее коняк. — Аз бих стоял далече от него.

— Марк — продума Линда с очи, пълни с искрена загриженост. — Опитай се да оставиш това зад себе си. Нищо няма да върне Алекса.

Марк пое чашата коняк от Уорън и я изпразни на един дъх.

— Поне да се бяхме сдобрили... Ако ѝ бях казал цялата истина, може би нямаше да отиде в Хартум.

— Какво имаш предвид? — попита Линда и между веждите ѝ се връза напрегната бръчка.

— Не си ли се чудил някога защо двамата с Джейсън толкова се мразим? — Марк отпрати въпроса си към Уорън.

— Ами, предполагам, че старото училищно съперничество...

— Преди да се родя, бащата на Джейсън и майка ми били любовници. Тя очаквала Гилбърт Толбът да се ожени за нея — забеляза смаяното изражение на лицето на Уорън и стана, за да си налее още коняк. — Но кой благородник ще се ожени за бедна продавачка — макар и красива? Оженил се за друга и майка ми се преместила в Манчестър, където срещнала баща ми и набързо се омъжила за него. Никога не го е обичала. Мислеше единствено и само за Гилбърт Толбът. След моето раждане решила, че непременно трябва да уча в „Билбро Хол“, където ходели момчетата на семейство Толбът. И когато това стана, тя отново се видя с Гилбърт и връзката им се поднови.

Марк поклати глава с отвращение. След толкова много години все още не беше простил на майка си за това, че не обичаше баща му. Не беше разказал на Алекса цялата история, защото смяташе, че сравнението между живота на родителите му и неговия брак с Каролин е твърде красноречиво. Две поколения с рога, поставени им от Толбът. Колко трогателно! Сега Марк разбираше грешката си. Беше реагирал неадекватно на предизвикания чрез изнудване опит на Алекса да помогне на Стивън, като си помисли, че отново допуска същата грешка, която бе направил с Каролин, давайки ѝ прекалено голяма свобода.

— И Джейсън е разбрал за връзката — предположи Уорън.

— Да. Даде ми да разбера, че майка ми е уличница. И през останалите години Джейсън използваше всяка възможност, за да вгорчи живота ми. Вече бях започнал бизнеса си, благодарение на подкрепата от десет хиляди лири, които майка ми каза, че идват от застрахователната полица на някакъв роднина, загинал в автомобилна злополука, когато Гилбърт умря. А ги бях превърнал в малко богатство, когато Джейсън дойде при мен. Семейство Толбът фактически бяха стигнали до банкрут и един чек от финансовите операции на Гилбърт преди смъртта му бе разкрил за парите, които е дал на майка ми. Джейсън си ги искаше обратно. Дадох му ги незабавно, плюс тройна лихва. Никога нямаше да ги взема, ако знаех от кого са. Джейсън избухна, когато му подадох чека, и обвини майка ми за финансовата им разруха.

— Глупости — възкликна Уорън, — тази сума не би могла да плати само поддръжката на колите им. Вероятно е завиждал, че си ги превърнал в богатство.

— Джейсън се закле, че ще ми го върне. Обвини ме, че съм задържал парите на Толбът, които биха могли да му спестят брака със сегашната му съпруга. Каза, че все едно съм му откраднал жената, която обичал.

— Коя? — попита Линда. — Трудно ми е да си представя Джейсън да обича някой друг, освен себе си.

— Не каза. Беше прекалено зает да ми съобщи, че ще ме прати в ада.

— Било е преди много време — намеси се Уорън. — Нали не вярваш, че той по някакъв начин е виновен за случилото се с Алекса?

Марк разказа цялата история с Каролин и за подозренията си, че Джейсън е накарал Стивън да покаже изрязаните кадри из Лондон и Хартум.

— Джейсън може и да ми е наполовина брат, но ще го унищожа. Няма значение колко време ще ми трябва.

— Марк, само за момент — извика Джайлс със сериозно лице под кичурите редки сиви къдрици. — Чу ли новината? Мелани Терънхолт е мъртва.

— Така ли? Какво е станало?

Джайлс изкачи стълбите към офиса в театъра заедно с него.

— Предполагам, че след като пресата я разпъна на кръст, че е причинила смъртта на Алекса, Брад Уилингам и Хърб Ръсел, верните ѝ фенове са я изоставили. Продуцентите на нейното шоу я уволниха. Започна да пие и да взема хапчета. Умряла от свръхдоза. Самоубийство или нещастен случай? Кой може да каже!

Един падна, остават двама, каза си Марк. Джайлс продължаваше да стои там и да пристъпва от крак на крак.

— Искам лично да ти кажа колко много съжалявам за моето участие в заминаването на Алекса при Стивън. Аз...

— Не те обвинявам. Никого не обвинявам. — „Освен себе си.“

— Няма ли никаква вероятност да е оживяла, дори по някаква безумна случайност?

— Не, никаква. Една францужойка, спасила се по чудо, ни каза, че е видяла Алекса малко преди взрива да стои там, където я оставих. — Марк не допълни, че беше прекарал последните две седмици в проверяване на различни източници, молейки се все някак да е успяла да се измъкне. Но не беше.

— Съжалявам — каза Джайлс. — Следващата седмица е премиерата на пиесата. Тук ли ще си?

— Не, ще бъда в Австралия. — Марк не спомена, че нарочно беше запланувал пътуването си така, че да не присъства на премиерата. Да види пиесата, на която Алекса се бе посветила, беше повече от онова, което можеше да понесе.

След разговора си с Джайлс влезе в кабинета. Затвори вратата след себе си, без да светва лампата. Остана за момент, опрял гръб на вратата, и си помисли, че почти успява да я усети в стаята при него. От всички места, където са били заедно, винаги си я представяше точно тук. Ще светне лампата и тя ще е там, наведена над бюрото. Ще вдигне поглед и ще му се усмихне с онази бавна усмивка, която толкова обичаше. Безвъзвратността на смъртта ѝ се стовари отгоре му. Никога повече няма да може да я види или докосне. „Престани. Не се самоизмъчвай!“

Изщракването на ключа разкри опустелия кабинет. Почти пуст — Т.С., свита на стегнато кълбо, спеше в стола на Боб. Марк прекоси стаята до кашона, който беше оставил по-рано върху бюрото на Алекса. Достатъчно дълго бе отлагал разчистването на вещите ѝ. Изпънато на дъното на кашона, спеше котенцето на Т.С. Очевидно преди това се беше борило, защото вътрешните стени бяха изподрани и по дъното се търкаляха ивички картон. Марк го вдигна. То измяука и отново се намести за дрямка, след като го нагласи на гърдите си.

Спомни си онзи ден в началото на януари, когато двамата с Алекса се върнаха в Лондон от Уиндам Хол и дойдоха в театъра, за да видят котенцата. Нощният пазач им каза, че всичките живеят в кабинета, с изключение на оранжевия изтърсак, който непрекъснато се опитвал да се качи на сцената. Нареккоха го Б.С. от „беглец на сцената“. Естествено, Алекса настоя да го задържат.

Марк пушна Б.С. на пода и се зае да освободи бюрото. Освен монитора на компютъра отгоре имаше още календар и малка снимка в пластмасова рамка. Линда и Рената, застанали от двете страни на Алекса, снимани пред „Дайкири Дик“. За последен път погледна трите жени по бански, които се смееха като ученички. Обзе го неочаквано вълнение и той отново преживя онзи следобед на пустия плаж. Алекса стоеше там със същия червен бански, с който беше и на снимката. Беше поставила ръце на хълбоци, а лекият бриз откъм морето

подухваше в златистите ѝ коси. Точно в този момент разбра, че си заслужава да я чака, че си заслужава времето да я опознае. Не беше лесно — тя беше недоверчива и трудно допускаше някого до себе си, но не съжаляваше.

Отхвърли спомените и постави календара и снимката на дъното на кашона. След това отвори първото чекмедже, в което откри склада ѝ за хранителни запаси. Извади седем шоколадови блокчета, едното, от които отхапано наполовина. Опакованите постави на бюрото на Боб, а нахапаното парче пушна в кошчето за боклук. Измъкна празна синьобяла кутийка и се засмя тихо на глас, след като прочете надписа: „Бостънско чаено парти — Революционни бисквити — Произведени с швейцарски шоколад“. Значи и тя е попаднала в капана за туристи на хранителния магазин на „Хародс“ и си е купила кутия дребни шоколадови сладки. Но защо е запазила празната кутийка? Внимателно я разгъна и я постави в кашона.

В дъното на чекмеджето имаше смачкана квитанция. Приглади я и я прочете. Наистина ли е платила толкова много за онези книгодържатели, които му подари?

Следващото чекмедже беше празно, с изключение на син бележник с пружина. Още един бележник за идеи, реши той, докато прелистваше страниците. Винаги носеше по един със себе си. Всеки път, когато ѝ хрумнеше някаква мисъл за книга или пиеса, или нещо друго, което иска да запомни, тя си го записваше. Сигурно е имала такъв и в себе си, в куфарчето, което ѝ беше подарил.

Тази мисъл го накара да застине неподвижен. За хиляден път си повтори, че така беше по-добре. Умряла е бързо, без да разбере какво точно става. Би било много по-лошо, ако беше останала жива и подложена на Бог знае какви страдания в ръцете на онези жестоки войници. Ужасяваше се от мисълта какво биха могли да сторят с Алекса. Но все още му беше трудно да повярва, че тя вече няма да влезе в кабинета, да се засмее, да говори и споделя десетки нови идеи едновременно. Приеми го — няма да се върне — от нея не беше останало дори шепа прах, която да изпратят вкъщи.

Отново прелисти бележника с идеи, този път отзад напред и някаква прегъната страница привлече вниманието му. На нея имаше две колонки с имена, всяка от които започваше с Кимбръф. В едната пишеше: Алисън, Памела, Джулия, Лорън, Шери. Срещу тези имена

стояха: Джефри, Рос, Блейк, Винсънт, Тимъти. Лорън и Рос бяха обградени с червено. Какво... Изведнъж прозрението го осени — това са възможни имена за дете. Преглътна буцата в гърлото си и прокара пръст по написаното: Лорън и Рос. Момче и момиче. Бяха постигнали съгласие, че най-малко ще са две — никой от тях не се беше чувствал щастлив като единствено дете. Лорън и Рос.

Пусна бележника в кашона, защото знаеше, че не може да си позволи да продължава да мисли за това. Застави се да действа нататък и прегледа закачалката в ъгъла на стаята, където откри три забравени чадъра и тъмносин вълнен пуловер. Докато го сгъваше, усети ухание на жасмин и диви цветя — „Флорис N 9135“, нейният личен парфюм. Спомни си как го беше поръчал специално за нея и как ѝ го изпрати заедно с коженото куфарче след онази нощ в Торкай. Каква нощ! „Благодаря ти за незабравимите спомени...“

Грижливо сгъна пуловера върху останалите неща и отново огледа стаята, като се чудеше дали трябва да вземе още нещо. Да, трябва.

— Ела тук, Т.С. — изрече тихо и вдигна заспалата майка, после я постави в кашона. — Уиндам Хол ще ти хареса. — Б.С обаче реши, че това е някаква нова игра и доказа, че е почти неуловим. Най-накрая Марк успя да го притисне в мини кухничката, вградена в шкафа. — Стой сега тук, калпазанино — нареди му Марк и го постави до майка му.

Вдигна кашона и тръгна към вратата. Подпря го на хълбок и се обърна за последен оглед, преди да угаси лампата и да остане в тъмното.

„Да те обичам, беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало...“

ГЛАВА 39

Тих като гробница на фараон, осветяван единствено от тънките лъчи светлина, проникващи през процепите на покрива, складът имаше форма на голяма буква Г. Алекса чу тихи стъпки да се промъкват край постройката и да спират пред вратата. Не може да е Брад — той току-що бе излязъл. Разкрити ли са? При астрономическите цени на храната, някой може да е решил да прегледа изоставените складове.

Приблужи се на пръсти до мястото, където си бяха направили импровизиран бивак, и взе пушката. Този, който стоеше пред вратата, в момента опитваше ключалката. Заключено беше, разбира се — лично се погрижи, след като Брад замина. Стъпките се отдалечиха бавно и Алекса въздъхна с облекчение, после подпря тежката пушка на торбата с ориз. Няма да мине много време, докато ги открият, помисли си и отново седна. Имаха късмет, че не загинаха, когато бунтовниците разрушиха летището.

За стотен път през последните пет дни въображаемата камера се включи и за пореден път с мъчителна яснота възстанови преживените изпитания. Както винаги, в гърдите ѝ се затегна студен, мъчителен възел при спомена как отнасят Марк към самолета.

— Върви, върви — изкомандва един войник и сръчка Алекса в ребрата с цевта на пушката си.

Тя последва Брад, в когото бяха насочени три дула, през залата за заминаващи. Погледна за Хърб, но той стоеше на гишето и продължаваше да спори нещо с офицера. Без никакво предупреждение оглушителен трясък разлюля сградата, пръсна прозорците и парчета стъкла се разхвърчаха като стрели из въздуха. Инстинктът я запрати на пода. Докато залягаше, закрила глава с чантата си видя, че залата за вътрешните линии на отсрещната страна на улицата гори в пламъци. Силата на взрива беше изпочупила прозорците на терминала за международни полети, където се намираха те, и сега черният дим се стелеше в сградата. Над истеричните писъци на паникьосаните

пътници, очакващи последния полет, чу кресливите мъжки гласове на войниците, които издаваха отривисти команди на арабски. Тези, които ги охраняваха, се бяха втурнали назад, където стоеше офицерът им заедно с Хърб Ръсел. Алекса потърси Брад — той пълзеше към една от изкъртените врати. Пришпорвана от страха и адреналина, тя се понесе на колене през осеяния със стъкла под. Последва Брад, който се провря през отвора във вратата, където секунди преди това имаше стъкло.

Навън объркани войници търчаха във всички посоки. Подхвърляха си трескави реплики на арабски, но никой не й обърна внимание. Тичаше, принудена от страха, след Брад... и тогава международното летище зад тях се взриви. Повалена от ударната вълна, тя остана да лежи зашеметена, опитвайки да си поеме дъх. Сградата се превърна в крематориум, а по земята край тях се посипаха пламтящи отломки. Покривът се срути с грохот и запрати вълна от палещи, задушаваци пламъци насреща й. „Какво ли е да умреш? Боли — само чуй виковете от ада на хората, затиснати вътре. О, Господи, моля те, не ме оставяй да умра!“

Парещ дим нахлу в ноздрите й. Задави се и се закашля, а дробовете й се напънаха, докато се задъхваше за въздух. „Стани! Бягай!“ Изправи се неуверено на крака от инстинкта си за самосъхранение, който я тласкаше напред. Затича слепешком през стелещия се на талази дим и зърна Брад, преди нов облак да закрие погледа й. Заповяда на краката си да тичат с пълни сили в посоката, в която беше поел и той.

— Брад... Брад! — чу се да крещи истерично.

Той продължи да тича, без изобщо да поглежда назад. После внезапно рязко се закова на място и клекна до стената на багажното отделение. Алекса прелетя край него и той я сграбчи за рамото, принуждавайки я да спре. Остра болка прониза ръката и рамото й, след като я притисна до стената и запуши устата й с ръка.

— Млъкни! Погледни там! — Пъкленият огън зад тях ясно осветяваше стар джип от Втората световна война и единствения войник, който го охраняваше.

— Не ме оставяй — прошепна тя, щом махна ръката си от устата й.

— Стой тук!

Брад се промъкна тихо покрай сградата. Съвсем естествено, вниманието на войника беше насочено към огнената буря вдясно от него. Брад прекоси откритото пространство със светкавичен спринт и се хвърли върху него откъм гърба. С ловък удар го повали в безсъзнание. После, измъкна ножа, пушката и кобура с пистолета на войника. Когато Алекса притича до него, вече обличаше униформата му.

— Това е билетът ми за измъкване оттук — посочи към джипа той. — Ако идваш с мен, трябва да седиш на пода. Ясно? Искам да виждат само войник, изпълняващ задачата си, а не истерична блондинка.

Алекса скочи в джипа, седна на пода и се пъкна между предната седалка и таблото. Брад застана над все още изпадналия в безсъзнание, полуразсъблечен войник, измъкна ножа, който току-що бе взел от него, и го постави под едното му ухо. С бързо замахване на китката, направи разрез до другото ухо. От дълбокия процеп рукна кръв на алени потоци, докато животът на войника попиваше в зажаднелия африкански пясък. Чу звука от блъбукането на кръвта и задавените хрипове на прекъснатата му трахея. Стомахът на Алекса се сгърчи от спазми, които предизвикаха пристъпи на неудържимо гадене. Това не беше нужно. Брад изтри кръвта от ножа в голите гърди на войника, скочи в джипа и го подкара.

Изведнъж си припомни момента, когато Брад ѝ каза как е умрял Робърт Толбът. Той го бе убил — сигурна бе в това. Защо?

Главата ѝ се удряше в таблото, докато се опитваше да се предпази от резките подскачания на джипа, който летеше през голата пустош. Трябваша ѝ няколко минути, преди да разбере, че не се насочват към Хартум.

— Къде отиваме? — извика през мощния рев на двигателя, опитвайки се да забрави за убития войник. И за факта, че се намира с убиец.

— Нали помниш Гордън? Няма да се завра в Хартум, притиснат между двете реки и напредващите от юг бунтовници. Не, мерси!

Думите му удивиха Алекса, изобщо не очакваше, че е обърнал внимание на разговора им за Гордън.

— Видя колко бързо гръмнаха летището. Поставили са бомби — свръхмодерни взривяващи устройства. Следващият им удар ще е по

мостовете.

Притиснала глава между коленете, Алекса подскочи във въздуха, докато джипът преминаваше по железопътните релси на път към моста над Сини Нил. Намираха се вече по него, с натиснат докрай педал на газта, когато Брад извика:

— Мамка му! — Мостът над Бели Нил при остров Уад Дакин към Омдурман избухна и освети небето на запад с хиляди ярки фойерверки. — Започни да се молиш — изкрещя Брад. — Може да останем в историята. Този мост ще е следващият!

Страхът, третият пътник в джипа, ѝ заповяда да се моли. Опря глава в коленете си и поиска от Всевишния да запази Марк жив и да го накара да ѝ прости, че е била такава глупачка.

— Юххуу! — извика Брад и я потупа по главата. — Успяхме, бейби! Продължавай да се молиш да прекосим и Северен Хартум и по моста Шамбат право в Омдурман. Знам там едно място, където да се скрием.

Бяха изминали две трети от пътя през Северен Хартум, когато мостът на Сини Нил зад тях полетя в небето. Сега вече се надпреварваха с времето. Но точно когато мостът Шамбат се зададе насреща им, джипът изхърка и спря.

— Кучи син! — изкрещя Брад. — Няма бензин. Да вървим. Предполагам, че тоя мост ще гръмне след четири минути.

Втурна се напред и затича с всички сили през моста. Трябваше ѝ само част от секундата, за да вземе решение — да остане с Брад беше единственото разумно нещо. Алекса затича, като си поемаше мъчително въздух и се опитваше да не обръща внимание на острата болка в слабините, причинена от изтощението и трескавото дишане. Трябва да премине моста. Не е готова да умре. Още не!

Съзнанието ѝ избра точно този момент, за да повтори отново сцената на летището. Не разбра всичко, казано от войниците, но едно нещо ѝ стана ясно: Стивън беше използвал изрязаните кадри и ги беше превърнал в порнофилмче. Той беше взел и чековете, а после я бе излъгал. За какво още я е лъгал? Смяташе да оживее — за да му го върне на този мръсник. И на Мелани — егоистичната, амбициозна Мелани.

Успяха да преминат по моста. Той не избухна още цели двацет минути. По това време вече бяха навлезли далече навътре в Омдурман.

Стори ѝ се, че часове наред тичаха, като извиваха и сменяха посоката, притичваха и се провираха през тесен лабиринт от улички и затънтени проходи. Накрая откриха олющеното здание и се шмугнаха вътре. Алекса беше толкова изтощена, че вече дори не можеше да мисли ясно. Само се свлече, свита на кълбо, върху мръсния под. Обърканите ѝ мисли се въртяха бързо, докато се сляха в ужасяващ, нереален образ на Марк, войниците и огъня, преди да потъне в безпаметност.

Когато се пробуди, всяко мускулче по тялото я болеше. Краката и ръцете ѝ бяха схванати и покрити с драскотини, докато беше пълзяла по натрошените стъкла. Изправи се внимателно и се огледа за Брад. Изоставил ли я е? Твърде вероятно. Ако не го беше последвала, щеше да си остане на летището. Докато се чудеше къде може да е отишъл, забеляза издутите чували, струпани в триметрови купчини из целия склад. Вниманието ѝ привлече емблемата — син гълъб, обграден от лаврови клонки. Международната общност. Бързо разтвори един чувал и откри, че е пълен с ориз. Провери още няколко и разбра, че съдържат жито.

Бялото злато, помисли си тя и се върна при мястото, където бе прекарала нощта, после седна до чантата, която някак бе успяла да остане през раменете ѝ по време на цялото безумно бягство. Брад ще се върне — не заради нея, а заради скривалището с храна. С обградилите Хартум бунтовници и взривените мостове над Нил, храната ще стане рядкост. Това ще бъде неговият — техният — билет за спасение. Загледа се в неравния таван и си спомни разговорите с Остин. Без съмнение, Брад и Стивън са били част от групата, продавала хранителни помощи на черно. И е много вероятно те да са снабдявали и бунтовниците. Съществува реална възможност да разкрие липсващото звено в разследването на Остин. А ако е така, значи е попаднала на нещо по-ужасяващо от всичко друго, с което някога се е сблъсквала.

Ключалката на вратата на склада изщрака и докато се отваряше със скърцане, Алекса се скри зад купчина чували. Дори на дневната светлина помещението тънеше в полумрак. Единственото осветление идваше от пролуките в покрива. Вътре влезе мъж, облечен в джелаба и с чалма на главата, понесъл тежка торба през рамо.

— Алекса... Алекса, къде си? — повика я познат глас.

— Брад? — излезе от скривалището си тя.

Той пусна платнената торба и смъкна чалмата от главата си, като я захвърли на пода.

— Анархия... чиста анархия. Никой нищо не знае. Бунтовниците са разрушили телевизионната станция и радиото. За щастие имах в себе си достатъчно ориз, за да купя тези дрехи. Не смятам, че е много умно да се разхождам наоколо във военна униформа. Някой може да се зачуди защо не съм заминал да се бия с бунтовниците. — Измъкна от торбата шепа въглища и малък мангал за готвене, както и изсъхнал морков и спаружена глава лук. — Направи каквото можеш. — Подаде ѝ стомна с вода. — Господ ни е свидетел, че поне ориз имаме колкото искаш. Но първо се преоблечи в това, бейби.

Алекса сведе поглед към някога белия си лепен костюм, сега петнистосив. Освен дима по него бяха полепнали масло и мръсотия от пода в джипа. Ръкавът се беше разкъсал, когато скочи през счупеното стъкло на вратата. Тя също се бе порязала, осъзна едва сега, като видя засъхналата кръв, от която блузата ѝ беше залепнала за кожата. Един Господ знае на какво прилича. Прокара ръка по лицето си и усети саждите от огъня и полепналите песъчинки, изхвърлени от джипа. Извади кърпа от чантата, избърса лицето си, после откри гребена и бързо среса косата си. Какво не би дала за една гореща вана, помисли си Алекса и вдигна очи, за да улови погледа на Брад, който я наблюдаваше внимателно. Очите им се впиха един в друг. Сърцето ѝ заби смутено. Грабна чантата си и се престори, че търси нещо в нея. Не може да има никаква грешка относно онова, което той желае, както не може да се отрече и фактът, че тя няма никакъв избор. Брад олицетворява най-голямата ѝ надежда да се измъкне жива оттук и пак той може да осигури информацията, с която да изпрати Стивън на бесилката. Въпреки плановете си да го използва, не трябва да забравя колко е опасен.

— К'во търсиш? — приближи се по-близо до нея той.

— Парфюм — излъга тя, като много ясно си спомняше, че бе оставила шишенцето от „Флорис“ в къщата на Марк.

— Ела тук.

Пое си дълбоко и неуверено дъх, приближи се до него и спря точно на такова разстояние, на което не можеше да я достигне.

— Съблечи се.

— Какво? — простена тя.

— Чу ме.

Дай му каквото иска, предупреди я вътрешният ѝ глас. Изхлузи обувките си и бавно започна да разкопчава сакото, после го захвърли на пода. Събличането на копринената блуза я затрудни, защото засъхналата кръв я бе залепила към рамото ѝ. Когато издърпа плата от кожата си, от петсантиметровия разрез отново протече кръв.

— Кървя.

— Изчакай за момент. Ще спре — поколеба се, изправена пред него в сексапилното бельо, купено от бутика на Джанет Ригър. Не си беше представляла, че друг, освен Марк може да го види. — Побързай.

Измъкна се от комбинезона и го пусна да падне върху разранените ѝ крака. Белият изрязан сутиен повдигаше гърдите, а прозрачните копринени бикини прилепваха предизвикателно към ханша ѝ. Пое си дъх за кураж и разкопча сутиена, после смъкна бикините.

Очите на Брад я обходиха похотливо, като я преценяваха критично. Пристъпи към нея, сграбчи кичур коса на тила ѝ и издърпа главата ѝ назад.

— Никога повече... никога повече не ми казвай „не“. Ясно? Изтърпях всичките ти глупости. Не съм достатъчно добър за теб, а? Ще видим!

Плъзна грапавите пръсти на свободната си ръка по голите ѝ гърди. Задържа ги при зърното и започна да го търка с палец. Другата му ръка все още беше впита в косата и задържаше главата ѝ под неестествен ъгъл.

— Причиняваш ми болка.

— Искаш ли да знаеш какво е болка? Истинска болка! — Пусна косата и сграбчи ръката ѝ, за да я пъкне грубо между краката си. Твърдият му пенис напираше изпод широката туника. Брад притисна пръстите ѝ около късия си дебел ствол. Лицето му се напрегна и той мъчително пое въздух. — Боли да ти е надървен за жена от седмици. А когато тази жена те третира като нищожество, боли нещо друго. Сега е мой ред.

Ръцете му се стрелнаха нагоре и я стиснаха за раменете, после с такава сила я повали по гръб на мръсния под, че дъхът ѝ секна. Без

никакво усилие той се освободи от туниката и застана над нея, все още обут в ботушите. Стовари се отгоре ѝ и сгорещеното му тяло я притисна болезнено в твърдата земя. Устата му намери нейната и езикът му проникна вътре.

„Трябваше да избягам“, помисли си тя, нямаше да може да изтърпи това, но в същото време много добре разбираше, че вече е твърде късно да промени нещата. Опита се да се успокои, като си поеме дъх, но усети как от потното ухание на тялото му ѝ се повдига. Трябва да се овладее. „Представи си, че е някой друг“, каза си, докато устата му търсеше гърдите ѝ. Марк. Плъзна ръце в косата му, но миризмата на дим и правите му, провиснали кичури, толкова различни от тези на Марк, предизвикаха сълзи в очите ѝ. Не може да се разплаче сега — ако не му се подчини, той е способен да я изостави или дори да я убие.

Изведнъж осъзна, че похотливите му устни са напуснали гърдите ѝ и се спускат надолу по стегнатия ѝ корем, докато потната му ръка разтваря краката ѝ. Покритите с косми ръце обхванаха хълбоците ѝ и ги надигнаха към лицето му. Прокара език по гладката кожа от вътрешната страна на бедрата ѝ. Като последователно хапеше и поглаждаше с език плътта ѝ, той спря точно до гнездото от ситни къдрици. После стрелна горещия си език в нежната плът, за да потърси чувствителната издатина между гънките. Устата му се впи в нея. Алекса неволно простена.

— Харесва ти, нали? Вълшебната смазка на Уилингам.

Той отново се притисна в нея и устните му затърсиха набъбналата ядка, откриха я и я поеха. Искаше да му каже, че го ненавижда, но беше прекалено уплашена.

От гърлото му се отрони тихо ръмжене и той се надигна на колене. Изписаната на лицето му неподправена страст я порази. Вряза се в нея с един-единствен див тласък. Ръцете му я притискаха към него, докато пет-шест пъти се забиваше яростно, напред и назад, преди да се отпусне в потна маса отгоре ѝ. Алекса остана да лежи за момент, борейки се с почти неустойимото желание да сграбчи пистолета, който бе свалил заедно с туниката си.

Отвращението, изглежда, се беше изписало на лицето ѝ, защото, докато сядаше и се извъръщаше, той я сграбчи за косата и я издърпа обратно на пода. Със същата светкавична бързина, която беше

забелязала, когато нападна войника, охраняващ джипа, той се хвърли отгоре ѝ, повали я и я прикова към земята.

— Не ми разигравай мръсните си номерца. Хареса ти всяка минутка. Не се прави, че не ти е харесало.

По челото му бяха избили капчици пот. Той ги изтри с бавно движение. После прокара длани по гърдите ѝ, улови ги и започна да ги стиска, докато Алекса примижа от болка. Очите му се присвиха и той се ухили самодоволно, като се плъзна между гърдите ѝ. Притисна ги с две ръце и започна ритмично да се движи напред и назад. После се премести малко по-напред и се надигна над нея.

— Поеми го — каза и побутна стиснатите ѝ устни. — Направи го корав.

Алекса се опита да се обърне, но не можеше да помръдне, притисната под тежестта на тялото му. Разтвори устни и стисна очи, за да спре напиралците горещи сълзи. Задави се и се опита да се закашля, но не можа. Той продължаваше да се забива и отдръпва, като стенеше. За нейно облекчение, скоро стигна до пълна възбуда. Отдръпна се, погали члена си с доволна въздишка. Плъзна се от гърдите към ханша ѝ и пъкна косматото си коляно между бедрата ѝ, принуждавайки я да разтвори крака, за да проникне отново в нея.

— Добре — простена доволно, — толкова си стегната. Харесва ми, бейби. Щях да почакам за по-късно, но ти ме предизвика. Сега ще ми трябва малко време да свърша още веднъж. Но това хич няма да ми попречи да се порадвам на стегнатата ти малка катеричка.

Не беше сигурна колко дълго продължи в действителност — струваше ѝ се, че е увиснала над преизподнята — преди той най-последно да стигне до края. Но докато се извиваше и забиваше в нея, търсейки облекчение, обладан от обичайната си мъжка заблуда, че това ѝ харесва, Брад не спираше да ѝ шепне. От разгорещените от страстта му брътвежи успя да разбере, че е видял кадрите с нея миналата есен, веднага след завръщането на Стивън от Лондон, когато ѝ бе откраднал чековете. С изненада научи, че Джейсън също е видял филмчето и това било причината да ѝ се обади.

— Доста се позабавлявахме — прошепна задъхано в ухото ѝ той. — Мелани пощуря, като разбра, че се виждаш с Джейсън. Стивън, естествено, го направи нарочно. Запазил беше филма само за да възбуди Джейсън. Готов бе на всичко, за да го раздели с Мелани. И аз,

като видях филмчето на Стивън, само за две минути се надървих. Но вече няма, нали? — изгрухтя измъчено. След като най-последно свърши, Брад се простря безжизнено отгоре ѝ и каза: — Гладен съм, вземи да сготвиш.

Загледа се в окосменото му тяло и си обеща да му го върне!

И оттогава вече почти седмица следваха този установен режим. Брад излизаше да намери каквото им трябва, а тя оставаше да се крие. На първо място в издирванията му беше начин за измъкване от Хартум. Искаше да намери превоз до Порт Судан, но след като бунтовниците бяха минирали магистралата на юг през Вад Медани, единственият открит проход към крайбрежието оставаше черният път през Атбара.

Мислите ѝ бяха прекъснати от две бързи почуквания по вратата. Върна се към действителността, докато изчакваше паузата, после и третото почукване. Брад се връщаше — ще бъде гладен и груб.

Отключи вратата и примижа срещу ярката светлина. Брад бързо се шмугна вътре и пусна платнената торба, която носеше със себе си при ежедневните си набези.

— Довечера тръгваме.

ГЛАВА 40

Изгряващата луна слабо осветяваше пътя, който приличаше на бледа лента в пясъка, опъната до безкрая пред тях. Няколко пирамиди, очертани в призрачна сивота, стояха като на пост край руините на древното царство на Меру. Алекса наклони глава, за да може да вижда по-добре покрай Брад от кабината на камиона.

Петрол и вода, помисли си тя, загледана в пирамидите, припомняйки си какво ѝ беше казал Остин за Судан. Разделен през последния век от колониалната власт, северната му част принадлежеше в географски и обществен план повече към Египет. Пустинният релеф и мюсюлманското население коренно се отличаваха от филма, който Остин ѝ беше показал за жителите в дъждовните, екваториални гори на Юга. Християнските племена там бяха много по-близки със съседните Заир и Кения, отколкото с мюсюлманското правителство в Хартум. Сега тя се бе озовала в центъра на борбата, за която хората от Юга се подготвяха от години.

Чудеше се дали Брад се вълнува от изхода на конфликта и бързо погледна към него, но той изобщо не я забелязваше. Както и шофьорът. И двамата се оглеждаха за правителствени войски. Откакто напуснаха Омдурман, бяха принудени да пътуват само нощем, без да палят светлини, за да избегнат конвоите от камиони и войници, които доставяха провизии от Порт Судан по черния път през Атбара. Ако ги открият, че пътуват на изток с пълен камион ориз и жито, фалшивите разрешителни и документи, които им бе осигурил Абдула, можеха да се окажат недостатъчни да заблудят войниците.

Алекса понечи да хване кичур коса, за да го намотае около пръста си, но вместо това ръката ѝ напипа шапката, която Брад настояваше да носи през цялото време. Тя скриваше главата ѝ с безмилостно отрязаната по мъжки коса и подхождаше на камуфлажните панталон и риза, с които бе облечена. Изглеждаше смешно и изобщо не приличаше на жената, чийто френски паспорт и виза носеше у себе си. Естествено, Брад твърдеше, че документите на

Абдула са сигурни, но нали беше казал същото и за фалшивия паспорт, който веднага бе хванат на летището. Възрази на доводите ѝ — Абдула не е имало откъде да разбере, че компютърните кодове са променени.

Брад беше успял да размени достатъчно ориз в Омдурман, за да плати на Азиз, един от многобройната рода на Абдула, да ги закара заедно с останалия ориз до Порт Судан. Там щяха да изтъргуват ориза срещу достъп до някой товарен кораб към Египет.

— Какво, по дяволите, се е случило с тези пирамиди? — опита Брад и неочаквано сложи край на уединените ѝ размисли.

Алекса се взря през осветените от луната пясъци и видя група пирамиди с липсващи върхове.

— Един италианец, на име Ферлини, ги съборил. Търсел съкровища и не искал да губи време в издирване на тайните входи.

— Нима? И какво намерил?

— Нищо особено, малко злато. Определено нищо, което да си заслужавало разрушаването на археологическите съкровища.

Алекса замълча — виждаше, че не го интересува. Всички по-нататъшни разговори за история и политика ще трябва да почакаат за Англия. И за Марк. Как ли е той? — запита се отново. Брад смяташе, че раната на Марк е била повърхностна. Надяваше се да е прав. А какво ли мисли Марк, че се е случило с нея? Вероятно смята, че е загинала. Според това, което бяха научили от предаванията на Би Би Си, само малцина бяха оцелели от разрушеното летище. Нямаше възможност да каже на Марк колко високо оценява онова, което се беше опитал да направи за нея, нито колко много го обича. Била е пълна глупачка да се захваща да помага на Стивън. Разбрал ли го е Марк? Простил ли ѝ е?

Мислите ѝ се отклониха към Мелани. Проявила се беше като истинска идиотка да има каквото и да е вземане-даване с нея. Обискът за наркотици и историята, която Рената ѝ бе разказала, трябваше да я предупредят. Но не, Алекса искаше златния шанс, който ѝ предлагаше Джайлс. Прояви алчност и почти заплати с живота си за това. И все още може да умре, но не обвиняваше за бедственото си положение толкова Мелани, колкото Стивън. Той я беше използвал от мига, в който се срещнаха, трупайки лъжа върху лъжа. Егоистичната Мелани просто се беше поддала на истерията си. Това не би било от значение, ако войниците не бяха гледали филма. Веднага щом се измъкне от тази

каша, ще се погрижи и за двамата. Най-напред Стивън. Той ще е номер едно!

Стигнаха в Атбара малко преди зазоряване и откриха някаква „лаконда“. Малкият хан разполагаше с душ, встрани от централния двор, където спяха повечето гости по време на горещите нощи. Алекса изми косата си под оскъдната струя студена вода с парче домашен сапун. Блаженство, каза си тя. Едно от най-простите удоволствия в живота е да бъдеш чист. Вече дни наред се почистваха — както правеха и арабите — като се търкаха с пясък. Изненадващо, той наистина премахваше мазнината от готвенето и потта, но никога не можа да се почувства наистина чиста.

— Без майтап! — усмихна се Брад, притиснал транзистора, с който се бе снабдил, към ухото си, когато тя се върна в малката им стаичка. — Филмът ти е номиниран за седем награди Оскар.

— Наистина? За какво? — Той ѝ съобщи, че Джайлс и Колин са номинирани в съответните категории, а „Последна възможност“ кандидатства за най-добър филм. Алекса не можа да сдържи гордостта си. Само да можеше да се върне в Лондон преди премиерата на пиесата. Искаше да е там, за да види триумфалното завръщане на Рената и да го сподели с Марк.

— Мамка му! — скочи от леглото Брад в мига, в който виещият вятър ги засипа с пясък през отворения прозорец. — Това е хабууб!

Алекса издърпа обикновените пердета върху неостъклените отвори и си припомни, че мощните пясъчни бури в пустинята, наречени хабууб, само за минути могат да достигнат размах на ураган. Бяха принудени да изчакат преминаването ѝ. Седяха и разговаряха на леглото. Както обикновено, тя насочи разговора към Стивън. Искаше да разбере колкото е възможно повече за участието му в контрабандните операции. Възнамеряваше да се обърне към съответните власти веднага щом се върнеше в Лондон, но разбираше, че не разполага с достатъчно твърди доказателства. Надяваше се, като заложи на надутото самочувствие на Брад и на ненаситната му необходимост да се хвали, да научи нещо по-конкретно.

— Стивън има само лайна в главата си, бейби. Без мен никога нямаше да завърши филма.

Продължи да слуша излиянията му за неща, които вече ѝ беше казвал. Занимавал се с контрабанда още от времето, прекарано във

Виетнам, където крадял провизии от военните и ги продавал на черния пазар в Сайгон. Оттогава обикалял по целия свят и пласирал крадено или контрабандно оръжие от САЩ. Като действал чрез верига от посредници и връзки в армията, Брад не виждал нищо лошо да снабдява с амуниции разкъсваните от конфликти държави в Средния Изток и Африка. Служил беше във Виетнам, казваше ѝ той. И какво получил за това? Нищо, дори и едно благодаря. Сега бил неговият ред. Имал право.

Брад не виждаше нищо нередно в това, да продава хранителни продукти, предназначени за безвъзмездна помощ. Но спомените за момичетата, принудени да проституират, и животът на хилядите, останали без дом, във временните лагери около Хартум, непрекъснато преследваха Алекса. А още по-тревожни бяха виденията от филма на Остин — умиращи от глад деца, хванати като в капан в южните части на страната от тази безсмислена война. Когато попита Брад как може да живее в мир със себе си, хладнокръвният му отговор я потресе.

— Те и без това ще умрат. Гладът е част от живота в Африка. Така е още от библейско време. Ако ги спасиш сега, ей ти ги пак в лагерите след година-две.

После той се впусна в подробни обяснения как се запознал със Стивън. Стивън бил закъсал с парите, защото Найджъл го отрязал, и мислел да се включи в някаква тъпотия със самолетни билети, за която чул от братята Толбът. Брад му заявил, че цялата им операция пет пари не струва, и показал на Стивън как да спечели наистина големи пари — като си набави сух капитал от продажба на помощи, с които после да купи оръжия и да ги препродаде с огромна печалба на бунтовниците.

Тогава Алекса разбра, че дължи още едно извинение на Марк. Смяташе, че той изпада донякъде в параноя, като си мисли, че Джейсън Толбът може да стои зад билетните измами. Но за пореден път Марк се оказваше прав.

След силно почукване на вратата в стаята се появи собственикът на хана с фенер в ръка и бутилка домашно приготвена бира, която бе донесъл, за да се извини за неудобствата, причинени от хабууб. Очевидно забраната на алкохола от мюсюлманската религия не се вземаше толкова насериозно в Атбар, колкото в Хартум. Брад ѝ наля малка чашка „анаги“, докато на себе си сервира щедра порция. Алекса

отпи внимателно. Удари я в небцето, възпламени устата ѝ и се плъзна в червата ѝ. Простена и подаде чашата си на Брад.

— Прилича на ром — заяви той, след като погълна половината, — но е десет пъти по-силно от бирата. — Челото му мигновено се покри със ситни капчици пот.

Когато довърши и третата чаша, алкохолът до такава степен беше развързал езика на Брад, че Алекса успя да надникне в него по-добре от всякога. Макар да полагаше усилия да се изкара велик търговец, успя да разбере, че е прекарал по-голямата част от последното десетилетие в дребни сделки от локални военни конфликти. Имаше някакви пари, скътани в швейцарска банка, но Брад в никакъв случай не беше богат. Вече се чувстваше уморен да обикаля по света и да търгува с оръжие.

Хрумна ѝ една внезапна мисъл, която я порази със съвършенството си. Потисна безразсъдното си желание да се разсмее и реши, че да остане близо до Брад и Стивън ще бъде най-добрият начин да си отмъсти.

— Не ме слушаш — измънка Брад с вече отпусната челюст и очи, които трудно успяваха да се фокусират на мъждивата светлина.

— Имам идея. Стивън ти е задължен. Къде щеше да е сега, ако не му беше помогнал да намери пари за филма? Трябва да те направи продуцент. Няма ли да ти хареса?

— Ей, т'ва е добра идея — възкликна той и се оригна. — Ще му го начукам. Взел ми е бележника. Ще го препише, както направи със списъка на Толбът.

Алекса си спомни тайното чекмедже в таблата на леглото. Тефтерчето от щраусова кожа с адреси с имена на хора от различни страни, явно нямаше нищо общо с филмовата индустрия. Това трябва да са били връзките за контрабандна търговия на Стивън. Като се замислеше сега, добре си спомняше, че имаше цяла серия номера, записани на страницата с буквата „Z“. Банкови сметки в Швейцария? На Стивън? На братята Толбът? И двете? Внимателно се вгледа в Брад. Клепачите му бяха полузатворени, а очите му все така блуждаещи. Може би никога няма да има по-подходящ момент да го попита.

— Какво имаше в бележника ти?

— Контакти. Години наред събирана информация за хора, които могат да уредят нелегални сделки с оръжие. Стивън по-добре да не го

използва, защото ще му прережа гърлото — заяви Брад и прекара палец под брадичката от едното ухо до другото.

Тъй като в Порт Судан бяха съсредоточени огромно количество правителствени войски, по улиците и край пристанището патрулираха толкова много войници, че за да продаде ориза, без да го хванат, Брад се принуди да вземе по-малко пари, отколкото очакваше.

— Господи! — възкликна той, докато стояха и се взираха в закотвените навътре в Червено море търговски кораби. — Как ще успеем да се доберем до някое от тези корита, при всичките тъпанари, които се разхождат и дебнат наоколо?

Както Алекса бе предположила още в Хартум, правителството неистово охраняваше единственото си пристанище и прилежащата петролна рафинерия, останала вече единствена в цял Судан след разрушаването на съоръженията в Бахар Дар. Беше невъзможно да се доберат до кораб при цялата тази войска наоколо.

— Имам идея — каза на глас. — На един час път южно оттук се намира старото пристанище Суакин. Използвало се е, преди корабите да станат прекалено големи, за да преминават през кораловите рифове.

— Откъде знаеш? — подозрително попита Брад.

— От книгата на Чърчил. Той е бил с Кичънър, когато се върнал, за да разгроми махдистите. Тогава там акостирали множество кораби. Можем да наемем някоя фелука^[1], която да ни прекара до Саудитска Арабия — до Джида. В морето излизат толкова много местни рибари, че военните няма да ги претърсват така подробно, както големите кораби.

Брад промуши пръст през дебелията златна верижка, която носеше скрита под ризата си.

— Знаеш ли, бейби, може и да си на прав път.

Цялата останала част от деня отиде за уреждането на фелука и намирането на пикап, който да ги закара по брега до изоставеното пристанище. Луната ги водеше, докато караха по краткия, тесен път до Суакин. Изоставен от всички, с изключение на хилядите виещи котки, островът със своите изрязани от коралите на съседния риф форми имаше нереален, призрачен вид.

Платиха на шофьора и седнаха на изпочупения кей, за да чакат фелуката. Брад измъкна бутилка вино от фурми и предложи на Алекса. Тя отпи глътка и реши, че е прекалено сладко за нея.

Брад изгълта своята част наведнъж.

— Никой ли не идва вече насам?

— Идват водолази от цял свят да изследват рифа. Знам, че правят нощни гмуркания, но при сегашните безредици в Судан се съмнявам, че някой водолаз ще дойде насам. Ще бъдем в безопасност.

Отговорът ѝ го удовлетвори и той се подпря на една подпора, загледан на изток към бреговата линия на Саудитска Арабия. Остави го да изпие всичкото вино. Надяваше се, че така ще стане по-податлив за плана ѝ. Трябваше да се превърне в жизнена необходимост за него, иначе може да се окаже с прерязано гърло още преди да стигнат Джида.

— Седнали сме на златна мина, знаеш го, нали?

— Не. За к'во говориш? — Вече заваляше думите.

— Историята на десетилетието — нашето бягство. Ще стане идеален филм. Предадени от ревнива актриса, оставаме пленени на летището в Хартум. Ти ме изнасяш само минути преди сградите да се взривят. Прикриваш ме, докато тичаме по улиците, избягвайки на косъм пълчищата войници, които ни преследват. Подкарваш изоставен джип и двамата препускаме през голата пустош към Омдурман. Мостовете се взривяват, навсякъде избухват бомби. Крием се в склад, докато уредиш превоз до Порт Судан. — Замълча и погледна към Брад, който се беше ухилил до уши. — Там враждебните правителствени войски едва не ни пипват на всеки завой, но ти намираш начин да се измъкнем.

— Знаеш ли, бейби, доста ти работи фантазията.

— Не си ли съгласен, че притежава всички качества за филм, който да стане хит — екшън, приключения, интрига... — замълча и му отправи срамежлива усмивка, която се надяваше да приеме за съблазнителна — ... И секс. Ти и аз се влюбваме лудо. Аз самата ще напиша сценария.

— Фантастично! — прегърна я Брад.

— А ти ще го продуцираш заедно със Стивън и с подкрепата на „Хънтър Филмс“. Такъв приключенски екшън може да донесе пари, пред които спечеленото от „Рамбо“ ще изглежда като жълти стотинки.

Тук спря и го остави мисълта му сама да направи връзката между него, Рамбо и героя. Хареса му. Брад все повече се палеше, като измисляше сцени на преследване и схватки с войници, достатъчни за десет филма.

— Ще трябва да изберем само една версия — каза Алекса. — Дай да измислим основните моменти, докато пътуваме. После ще започна да пиша сценария. Искам да съм завършила грубата чернова още при пристигането си в Лондон.

Брад си наля остатъка от виното и с едно отмятане на главата го изля в гърлото си.

— Малко за любовта...

— Да? — Алекса прикри тревогата в гласа си. Дотук много добре беше захапал въдицата. Искаше да има нужда от нея колкото е възможно по-дълго, за да не я убие.

Той я изгледа със светлите си като диаманти очи, после се наведе напред и я целуна с вонящата си на вино уста.

— Ако сме толкоз влюбени, по-добре да се оженим.

— Да се оженим?

— Че к'во? Мислех, че ме харесваш. Не ме ли бива повече в леглото от Кимбръф?

— Разбира се — отвърна Алекса, като положи усилие гласът ѝ да прозвучи естествено. — Истината е, че без парите си той е нищо. Веднъж да направим този филм, вече никога няма да имам парични проблеми, нали така?

— Правилно — заяви Брад и очите му потъмняха, докато се взираше внимателно в нея, — няма да ти трябва онзи превземко. Ще се оженим в Джида.

Алекса се усмихна щастливо, докато обмисляше думите му. Смяташе, че предложението му за женитба е тест, но не беше сигурна. Твърде често се подлъгваше, че мозъкът му е под кръста, но със стряскаща, почти животинска интуиция Брад често налучкваше недоловими неща, които други мъже биха могли да пропуснат. Всичко, което казва отсега нататък, трябва да е логично и да отхвърли всяко съмнение, което би могъл да изпитва.

— Нека да го направим по-тържествено в Лондон. Когато се появим в Джида, ще станем водеща новина по целия свят. Вниманието

на всички медии ще бъде върху нас. Това ще е добре дошло за филма ни. Ще накараме Стивън да плати сметката за сватбата. Дължи ти го.

[1] Фелука — вид лодка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 41

Марк отвори вратата и с изненада видя насреща си Линда и Уорън със сериозни лица.

— Какво има?

— Алекса е жива, в Джида — тържествено обяви Уорън.

За момент Марк остана зашеметен.

— Слава богу! — прегърна Уорън и силно притисна Линда, доколкото позволяваше изпъкналото ѝ коремче. — Как се е измъкнала?

Уорън постави ръка на рамото му, за да го върне на земята. С натезало сърце, той се чудеше как да му съобщи новината. Марк се беше врекъл, че е готов да даде всичко, което има или което някога ще има, ако може тя някак да бъде спасена. Какво ще прави сега приятелят му?

— Нека го видим по Би Би Си — каза накрая Уорън. Може би е по-добре Марк да го чуе от самата Алекса. — Видяхме интервюто с нея тази сутрин. Сигурно ще го повторят.

— Как се е измъкнала? — Молитвите му бяха чути. Нищо не може да се сравни с чувството на безкрайно щастие, което го изпълни. Скоро ще си бъде у дома, тук.

Линда малко се поколеба.

— Брад Уилингам я е извел.

Този мръсник, помисли си Марк. Толкова самоуверен, че не беше признал за фалшивия си паспорт. Всъщност точно това, заедно с изрязаните кадри от филма, стана причина за злата участ на Алекса. Марк вече беше успял да убеди войниците да я пуснат, когато паспортът на Уилингам не издържа на проверката. „Не го проклинай, каза си той, докато включваше телевизора в кабинета. Той я е извел. Бъди благодарен за това.“

— Ей, ама какво ви става? — попита Марк. Двамата се настаниха на дивана с най-мрачните физиономии, с които някога ги беше виждал. Но после дори не забеляза, че никой от тях не отговори, защото екранът се изпълни с лицето на Алекса.

С изключение на огромните ѝ зелени очи, едва я позна. Болезнено отслабнала, с неравно отрязани златисти коси, които едва покриваха ушите ѝ, тя изглеждаше изтощена и безкрайно сериозна. Само един поглед му беше достатъчен, за да разбере, че е минала през ада. Искеше да я прегърне, да я обича, да направи така, че всичко отново да е наред.

Предварително записаното интервю беше започнало и Марк се вслуша внимателно, за да не изпусне нито една подробност. Тя разказваше най-безумната история за преследване, укриване и схватки, която някога бе чувал. Ако ставаше дума за друг, а не за Алекса, вероятно изобщо не би повярвал. Но всеки можеше да види искреността ѝ, докато говореше, вперила поглед право в камерата, с блеснали от сълзи очи.

„Защо не се е опитала да се свърже с него?“ — учуди се Марк. Лесно би могла да му се обади от Саудитска Арабия.

Алекса продължи, като приписа цялата заслуга за спасението им на Уилингам. Когато свърши, беше обрисувала портрет на герой, достоен да си съперничи с Рамбо.

— Понякога всяко зло е за добро, независимо колко тежко изглежда. Двамата се намерихме взаимно. Веднага щом се върнем в Лондон, ще се оженим.

Марк се взираше в екрана дълго след като образът ѝ се беше скрил, но думите ѝ оставаха дълбоко запечатани в съзнанието му. Беше я изгубил в нещо много по-трудно за проумяване от смъртта, но не по-малко безвъзвратно.

Докато управляваният от шофьор автомобил „Бентли“ ги отвеждаше към елегантния Белгрейвия, Брад остана впечатлен от посолствата на „Итън Скуеър“. Кимаше одобрително към големите резиденции по „Честър Роуд“, а в това време Стивън ги осведомяваше за всичко случило се, докато ги нямаше.

Значи Мелани е мъртва, помисли си Алекса. Съдбата се беше погрижила за нея. Сега от Алекса зависи да разкрие Стивън Хънтър и да го остави да повлече Джейсън и Брад заедно със себе си. Хвърли крадешком поглед към Стивън, който бърбеше безгрижно с Брад. Беше успяла да го убеди, че обвинява единствено Мелани за случилото се на

летището. Историята с кадрите от филма беше само дребна подробност, а не нарочно нагласен еротичен филм. За чековете пък изобщо не спомена.

Свиха от булеварда по „Минера Мюз“ и поеха покрай редиците тесни къщи, наредени една до друга като цигари в кутия. Стивън беше наел за тях последната — бяла с бледосиня украса.

Откакто му се бяха обадили от Джида, той просто се чудеше как да им угоди. Не само че им беше наел къщата, но беше разкрил и сметка в банката и в големите магазини. Алекса обаче изобщо не се заблуждаваше. Никога повече нямаше да му се довери. Ще го остави да си мисли, че е все същата наивна Алекса, докато е готова с доказателствата за него. Шестото чувство ѝ подсказваше, че трябва да действа бързо. Макар Стивън с готовност да беше прегърнал идеята за филмирането на бягството им, продължаваше да се чуди колко точно ще ги търпи край себе си. Знаеха прекалено много.

— Какво точно означава „мюз“? — обърна се Брад към Стивън.

— Малката уличка зад градските къщи, която водела към конюшните им, се наричала „мюз“. Когато Лондон навлязъл в ерата на автомобилите, тези конюшни вече не били необходими. С годините те били отделени от първоначалните им къщи и превърнати в елегантни жилища.

— И вземат по един милион лири за тези тесноти? — попита скептично Брад, след като Стивън му каза колко са скъпи.

— Да, за тази тук искат дори повече. — Посочи къщата на отсрещната страна на тясната уличка, точно срещу наетата за тях. — Щях да я наема, но не се даваше под наем.

— Божичко — възкликна Брад, докато излизаха от лимузината. — Аз не бих платил такива пари. Толкова е близо до нашата, че мога да виждам през прозорците без бинокъл. — Сръчка Стивън и му намигна. — Надявам се вътре да се нанесе някое маце с готино задниче.

Докато влизаха в обзаведеното жилище, Алекса се опитваше да не мисли за два пъти по-голямата къща, която Марк бе превърнал в една от най-елегантните резиденции в Мейфеър. Беше се изкушавала — толкова се беше изкушавала — да му се обади веднага щом слязоха на брега в Саудитска Арабия, но не го направи. Беше оставила Марк твърде често да ѝ се притичва на помощ. Последният път, когато се

опита да я спаси, това едва не го погуби. Играта, с която се е захванала, бе опасна. Няма право отново да подлага живота му на риск.

Влязоха във всекидневната на тясната триетажна къща и Алекса установи колко различна е тя от автентично възстановената от Марк конюшня на „Лийс Плейс“. Тук модерният декор в сиви цветове подчертаваше мебелировката от хром и кожа. Едната от стените представляваше тропически аквариум, пълен с бляскави екзотични риби, осветени от изкусно скрити лампи.

— Не се тревожете за почистването и храненето на рибите — каза Стивън и ги поведе по стъпалата, за да огледат къщата. — Три пъти седмично идва прислужница.

След като Стивън си тръгна, Алекса се замисли как да вземе бележниците от него. Не може да приведе плановете си в действие, ако не се измъкне от Брад.

— Трябва да се срещна с хората от фирмата за сервиране, с цветаря и да си купя рокля. Нали разбираш, че една седмица няма да ми стигне, за да организирам сватбата.

— Бях готов да се оженим в Джида — раздразнително отвърна Брад и я накара отново да се запита дали наистина иска да се ожени за нея, или играе някаква странна игра.

— И да изпуснем цялата реклама? Когато направим филма, ще се види, че не само си герой, но и първокласен продуцент.

— Права си — ухили се Брад. — Отивам да изпробвам един „Астън-Мартин“. Ще се видим тук за вечеря.

Половин час по-късно Алекса пристигна в скромна къща от червеникавокафяв пясъчник в Мейда Вейл. Изкачи стъпалата по две наведнъж, но Остин отвори вратата още преди да е почукала. Взе я в ръцете си и въодушевено я прегърна.

— Толкова се радвам, че успя да се измъкнеш от Судан, дете — въведе я вътре той. — Кажи сега, какво е толкова секретно, че не можеш да говориш дори по телефона?

Алекса огледа удобната приемна, докато се настаняваше на канапето.

— Има ли някой вкъщи? — Остин поклати глава и тя продължи: — Мога да ти осигуря цялата необходима информация за черния пазар в Судан.

— Наистина ли? — изви едната си вежда той.

— Има два бележника. В единия са описани подробно всички международни доставчици на оръжие и хората от Световната организация, замесени в схемата. Другият бележник съдържа информация за международната група, организираща черния пазар на самолетни билети — групата на Толбът.

— Мисля, че властите вече разполагат с тази информация. Има издадени няколко заповеди за задържане на Джейсън Толбът.

— Знам. Когато пристигнахме в Джида, разбрахме, че Толбът е изчезнал. Дори и в бележника да няма нищо ново, вътре са номерата на сметките в швейцарски банки. Но аз искам другия бележник. Това, което са правили братята Толбът, е нищожно в сравнение с контрабандната кражба на американско оръжие и продажбата на хуманитарни помощи.

— Как разбра всичко това?

Следващият един час Алекса прекара, като му разказа цялата история, започвайки от Мексико, до срещата им със Стивън тази сутрин.

— Боже мой, да не би да искаш да ми кажеш, че Брад е повярвал на разказа на Стивън, че бележникът с международните доставчици на оръжие е бил конфискуван от властите в Хартум? — попита Остин, след като приключи.

— Стивън може да е много убедителен — аз най-добре би трябвало да го знам. А и наистина беше голяма суматоха при измъкването от Хартум. Но не му вярвам. Брад е толкова влюбен в новата си кариера в шоубизнеса, че не му пука. Според моята теория, Стивън ще предостави на Джейсън Толбът информацията, за да може да организира нова мрежа за контрабанда. Как иначе ще могат да си осигуряват достатъчно пари, за да поддържат начина си на живот и да останат извън обсега на закона? Очевидно Робърт Толбът е бил мозъкът на операцията. Без източниците, посочени в бележника, ще им трябват години да изградят надеждна мрежа.

Остин се замисли над думите й, докато палеше лулата си.

— Какво те кара да мислиш, че Джейсън няма свои собствени записки?

— Стивън каза на Брад, че Робърт е настоявал да има само едно копие. Той го е държал, защото сам е уреждал сделките. Стивън попаднал на него при поредното си гостуване във вилата в Марбела за

една Коледа. Няколко как да го изнесе от къщата, за да го прекопира, затова си преписал всички доставчици в един бележник от „Смитсън“, който получил като подарък.

— Ама че приятел — поклати глава с отвращение Остин.

— По своя си изкривен начин той е приятел на Джейсън. Обадил му се е от Хартум и го е предупредил да напусне Лондон. Джейсън е побягнал преди завръщането на Стивън, така че все още не е имал възможност да вземе бележника. Сигурна съм, че веднага щом разследването се поуспокои, Стивън ще даде бележниците на Джейсън. Но възнамерявам аз първа да ги взема.

Остин дръпна здраво от лулата, задържа я за момент, после я остави с въздишка.

— Имаш ли изобщо представа в какво се забъркваш?

— Да, в момента съм в центъра на медийното внимание. Но ще помогне ли с нещо това на онези умиращи от глад деца, които си снимал, или на момичетата, принудени да проституират? Не! Скоро нещо друго ще грабне вниманието на публиката. Но с твоя филм и доказателствата от бележниците международният натиск за преговори с бунтовниците ще бъде огромен. Редактира ли вече филма си? Ще бъде ли готов за пускане в момента, в който се добера до бележниците?

— Задръж малко. Ще бъдеш убита на мига, стига някой да заподозре какво си замислила. Ами Марк Кимбръф? В Хартум ми каза, че го обичаш. Дали ще иска да те остави да рискуваш живота си?

— Той не знае за бележниците и не искам да научава. Обещай ми! — След като Остин кимна, тя продължи: — Тази битка е моя. Той достатъчно ми е помагал. Повярвай, нямаше да дойда дори и при теб, ако не разполагаше с филма. Хората чува колко ужасен е гладът, но това не ги трогва, защото не са го видели с очите си. Когато филмът ти излезе по телевизията, подкрепен от твърди доказателства, никой няма да може да остане равнодушен.

Остин поклати глава.

— Добре, нека се свържем с властите и ги накараме да претърсят у Стивън...

— Не! — Алекса скочи на крака, приближи се до прозореца и видя, че навън вече е привечер. Трябва да се връща в къщата. Брад беше станал доста властен след завръщането им. Остана изненадана, че днес отстъпи толкова лесно. Без съмнение, мисълта за шикозния

„Астън-Мартин“ го беше разсеяла, но щеше да очаква от нея подробен отчет за всяка минута от времето ѝ. Алекса не можеше да си позволи да събуди подозренията му точно сега. — Мисля, че знам къде са тези бележници. — Обърна се с лице към Остин. — Но ако се лъжа и само подплашим Стивън, като му изпратим полиция, той ще ги скрие така, че никой никога няма да ги намери. Трябва сама да го направя. Стивън дава годежен прием за нас в петък вечер. Тогава там ще има толкова много хора, които ще се мотаят навсякъде, че никой няма да забележи, докато потърся бележниците. — Седна отново и попита: — Ще ми помогнеш ли?

Остин остави лулата си в пепелника и внимателно се взря в нея.

— При едно условие. Веднага щом се сдобием с бележниците, ще съобщим на властите. Това вече е безотговорна журналистика — да даваме гласност на нещо подобно за наши собствени цели — колкото и алтруистични да са те. Полицията трябва да бъде уведомена предварително, за да може да направи арестите. В противен случай само ще осигурим на тези хора време да потънат под земята.

— Разбира се. Не искам нито един от тях да се измъкне. Искам само да съм сигурна, че Стивън и Брад ще разберат, че го дължат на мен.

След като уговориха план как да скрият бележниците, щом ги вземе, Остин каза:

— Искам да ми обещаеш, че ще се отървеш от тях незабавно, след като ги вземеш. По този начин, ако нещо се обърка, ще можеш да отречеш, че ти си ги взела. Каквото и да направиш, бързо изчезвай оттам.

ГЛАВА 42

Брад се отпусна по гръб върху леглото.

— Ела тук — потупа мястото до себе си.

Алекса преглътна гримасата си и се излегна отгоре, като се усмихна съблазнително. Беше закъсняла на връщане от Остин, но Брад бе толкова захласнат по колата, която си бе купил, че дори не забеляза.

Затвори очи и се остави да я обладае. Абстрахира се от грухтенето му и се замисли над пиесата си. Дали всички последни подробности са изпипани? Как са се получили костюмите? Искаше ѝ се да може да отиде в театъра и да провери всичко сама, вместо да залага на нелегални разговори с Рената. Но не може. Брад и Стивън трябва да останат уверени, че сега филмът е целта на живота ѝ.

— Готова ли си за тази вечер? — попита Брад, след като се отпусна отгоре ѝ.

Тя кимна, макар че партито в новото студио на „Хънтър Филмс“ се очертаваше като поредната отегчителна вечер, в която Стивън и Брад със сигурност ще се скъсат да се перчат.

— Утре вечер е приемът у Чонси — каза на глас, без да допълни, че следващият ден ще бъде последният, който тя ще прекара с Брад Уилингам.

— Тоя не беше ли херцог, или нещо такова? Излизала ли си с него? — присви очи Брад.

— Да. Дватамата с Шърмейн Кроун скоро ще се женят. — Не му спомена, че тази новина ѝ подейства като изненада, преди Линда да ѝ каже, че Шърмейн била започнала да задиря Чонси още в нощта, когато организираше партито за рождения ден на Марк, а той си тръгнал рано-рано.

— Чукала ли си се с него?

— Не — отвърна тя и се зачуди дали ревнува, или е просто любопитен. Ще трябва да поизостави кроежите си за отмъщение и да приспи бдителността на Брад.

— Надявам се тоя Чонси да не е такъв превземко като другите ти надути приятели.

— Уорън и Линда те харесаха — побърза да го увери Алекса, макар да знаеше, че едва ли има нещо по-далече от истината. — Просто са изненадани, че не се връщам при Марк. Както и да е, тази вечер те няма да идват, но пък Рената и Джайлс ще бъдат там. — Алекса му се усмихна с надежда, че обяснението ѝ за хладния прием, оказан на Брад от Уорън и Линда, когато дойдоха да я приветстват с добре дошла у дома, ще го удовлетвори. Искаше да е спокоен и щастлив, за да не я следи твърде отблизо.

— Страхотно — възкликна Брад и се усмихна, доволен от думите ѝ. — Червенокосата флѐорца ми хареса.

Алекса се съмняваше, че чувството е взаимно. Рената беше съвършена актриса и не би наранила Алекса, като се държи нелюбезно с Брад. Но Джайлс не можа да прикрие неприязънта си. Единствено угризенията му, че той я бе убедил да замине за Судан, и натискът от страна на Стивън го накараха да се съгласи да режисира филма им.

Алекса тъкмо се напъхваше обратно в бледолилавия си гащеризон, когато камбанката на вратата иззвъня. Още репортери? Не би могла да отговори на нито въпрос повече, да изрече нито лъжа повече.

— Аз ще отворя — скочи от леглото Брад и надяна дънките си. Без да си прави труда да облече риза, тръгна надолу по стъпалата. Алекса с удоволствие го остави да се разправя с репортерите и влезе в банята, за да пооправи косата си. — Марк Кимбрѐф е — облегна се с рамо на вратата Брад и я изгледа втренчено. — Иска да те види.

За една спираща дъха секунда Алекса си помисли, че ще избухне в сълзи.

— Нима? — изрече на глас, вътрешно доволна, че прозвуча толкова равнодушно.

— Побързай. Отиваме на парти.

И преди беше доловила собственическото му чувство, но не и в такава степен. Съмняваше се, че чак толкова държи на нея, но той беше от онзи тип мъже, които ревностно бранеха онова, което им принадлежеше. А точно сега тя беше негова. Обви ръце около врата му и го дари с дълга целувка.

— Веднага се връщам.

Алекса бавно заслиза надолу по стълбите. Бяха изминали почти три дни, откакто се върнаха. След всички интервюта, които даде, беше изненадана, че Марк е дошъл да я види. Ако имаше нещо, което да се бе постарала да стане пределно ясно на всички, то това беше новооткритата ѝ любов към Брад. Стомахът ѝ се сви от нетърпение. Повече от всичко на света искаше да види Марк. И въпреки това ще трябва да се отърве от него.

Марк я видя да се приближава и си помисли колко по-прекрасна е действителността от спомените. Нищо не можеше да се сравни с това да я види лично. Беше облечена в блед нюанс на лилаво, което подчертаваше невероятните ѝ зелени очи. Косата ѝ беше подстригана професионално в модерна къса прическа, която намираше прекалено строга за нейното лице.

— Здравей, Марк — поздрави го с приятелски, но сдържан глас, който въпреки това си оставаше по-нежен и възбуждащ, отколкото си спомняше.

Марк пристъпи напред и я притегли в прегръдките си, завладян от хиляди забравени чувства. Не устоя да не я целуне, макар че ръцете ѝ не му отвърнаха и гърбът ѝ остана скован. Алекса се отдръпна и пристъпи към входната врата.

— Виждам, че си ми донесъл Т.С. — каза тя и отвори чантата за котки, която той беше оставил. — Къде ти е котенцето — заговори на мяукащото животинче.

— Не успях да го хвана — отвърна Марк. Стоеше обърната с гръб към него и галеше котката. — Беше някъде из полята на лов за мишки. Чувства се щастлив в Уиндам Хол. Бих искал да го задържа, ако нямаш нищо против. — Напъха ръце дълбоко в джобовете си, за да укроти почти непреодолимото желание да я прегърне отново.

— Разбира се — отново се извърна с лице към него тя. Котката се беше сгушила в извивката на врата ѝ и ближеше с език меката част на ухото ѝ. — Ела, седни и ми разкажи какво ново при теб.

Шегува ли се? Последва я в салона и след като тя се настани на кожения диван, той седна до нея. Докато продължаваше да целува проклетата котка, той я огледа по-отблизо. По страните ѝ грееше издайническа руменина, а зениците ѝ бяха леко разширени. Винаги изглеждаше така, след като се е любила. Спомни си, че Брад му отвори

вратата без риза, само по дънки, и изведнъж целият се изпълни с отвращение. И желание да убива.

— Мислех да дойда да те видя — пусна котката Алекса. — Но... — сви рамене и се усмихна с онази бавна усмивка, която винаги караше сърцето му да се свива. — Бях толкова заета.

Чак пък толкова? Хайде стига! Марк разбра, че тя очаква някакъв отговор от него и кимна.

— Нали знаеш, че „Хънтър Филмс“ ще направи филм по приключенията ни?

Щеше да е гарантирана мелодрама, която да напълни касите. Продължи да я слуша и да я наблюдава внимателно, докато тя се впусна оживено да обяснява плановете си за кинематографичния успех. Беше се превърнала в някаква непозната. Беше престанала да си играе с косата си и вече не се изчервяваше. В очите ѝ имаше някакъв решителен блясък и ново усещане за хладина, за нетипична за нея резервираност. Откакто я беше срещнал, той я бе мразил и обичал. Но разбирал ли я бе някога? Никога. Особено сега.

— Ами ти? — попита я, след като свърши. — Ти как си?

— Добре — усмихна се Алекса. — Както виждаш, Брад ме измъкна цяла и невредима. — Марк само кимна. Цяла беше, наистина. А сега трябва да си тръгва, преди да ѝ е казал нещо, които няма да иска да чуе. — Искам да ти благодаря за онова, което се опита да направиш за мен в Хартум. — Погледът ѝ беше станал малко по-мек и гласът ѝ звучеше по-искрено. — Опита се да ми помогнеш, благодарна съм ти.

„Защо тогава не ми се обади веднага щом се озова на свобода, за да ми го кажеш?“ Вместо това отговори:

— Видях се с Найджъл, преди да умре. Той ми каза защо си отишла. Ако знаех, нямаше да се държа толкова сурово с теб. Съжалявам.

— Няма значение. Нещата се промениха.

— Искан да поговоря с теб за това. Не смяташ ли, че прибързваш с тази женитба? — Тя поклати глава, но Марк продължи, без да ѝ остави време да отговори. — Знаеш ли, когато човек е преминал през такава изпитание, той често губи ориентирите си. Възможно е в известна степен да изпитваш „вината на оцелелите“, защото си останала жива. Може би прехвърляш тези чувства върху Брад.

— Марк — каза Алекса и в очите ѝ се изписа някакъв особен, загрижен израз, — няма нищо такова. Брад е...

— Искам да кажа, че ако изчакаш известно време, може да преосмислиш връзката си. Готов съм да чакам колкото е необходимо.

— Познавам Брад по-добре, отколкото изобщо съм познавала друг мъж... и той също ме познава. Отношенията ни преминаха през изпитанията и оцеляха. Разбираш ли, Брад беше там, когато имах нужда от него.

Намекът, че той не е бил, защото се беше оставил да го качат на самолета, го засегна дълбоко. Значи не би могъл с нищо да обори думите ѝ. Няма значение какво друго се е случило, сега те двамата споделят обща съдба, в която той никога няма да се вмести.

— Разбирам — каза на глас, макар да не разбираше и да се съмняваше, че някога ще го разбере. Бръкна в джоба си за годежния пръстен, който някога ѝ беше дал. Онази вечер преди Коледа му изглеждаше, сякаш е била преди цяла вечност. И с друг човек. — Задръж това, заради доброто старо време — подаде ѝ кутийката.

— Не мога да приема този пръстен, Марк — понечи да му го върне, но Марк остана непреклонен.

— Настоявам. Искам да бъде твой — независимо какво изпитваш към мен.

— Ще се омъжа за Брад — изрече тя, свела поглед надолу към пръстена.

— Обичам те. Сигурен съм, че го знаеш. Просто те моля да почакаш, докато се увериш... — Тя тръсна глава, при което меките кичури от къси къдрици се разпиляха и отново се успокоиха по местата си. Марк преглътна мъчително. — Кажи ми, че го обичаш, и повече няма да те закачам.

Алекса не се поколеба. Погледът ѝ остана спокоен.

— Обичам Брад. Завинаги.

ГЛАВА 43

— Писи, писи, писи... писи — извика Алекса. Къде се дяна проклетата котка? Може би отсреща, да досажда на възрастния господин, който току-що се бе нанесъл в къщата през улицата. Е, Т.С. ще си дойде у дома, когато огладнее. Ако не побърза, ще закъснеят за партито у Чонси. Но все пак остана още малко в очакване котката да се появи. Замисли се за Марк.

Вчера, след като той си тръгна, тя остана да седи на място, презирайки се за онова, което беше направила. Едва не избухна в сълзи, когато чу ягуара му да се отдалечава с рев по улицата, отвеждайки го от живота ѝ. Нужна ѝ беше цялата смелост, повече дори и от Судан, за да отхвърли връзката им чрез лъжа. И точно тогава Брад я повика, чу го да трополи по стъпалата. Ако види пръстена, ще си помисли, че все още държи на Марк. Никога не би повярвал, че един мъж е способен да даде нещо толкова ценно, без да очаква нищо в замяна. Преди Брад да влезе в стаята, тя скри пръстена в чантата с котешките постелки, която Марк бе донесъл.

Днес възнамеряваше да извади смарагда и да го скрие в депозитен сейф, но Брад не ѝ остави възможност да отиде до банката. Прекара цялото си време с нея, даже ѝ помогна за всички дреболии, които трябваше да уреди за сватбата. Алекса дори се зачуди дали не е заподозрял нещо. Силният глас на Брад прекъсна мислите ѝ.

— Айде, Алекса, ще закъснеем. Остави тъпата котка на мира! — Тя уморено се изкачи по стъпалата, с неприятната мисъл за поредното парти. Да изтърпи и тази вечер — но не само сборището, а и животинската похот на Брад след това — и ще дочака утрото на последния си ден с него. Утрешното събиране у Стивън ще ѝ даде възможност да погледне за бележниците в тайника на леглото му. — Ще закъснеем — изсумтя Брад, като видя, че не е започнала да се облича.

— Тъкмо ще се появим в разгара на веселбата.

— Облечи зелената рокля — обади се той, докато Алекса стоеше пред гардероба и се чудеше какво да си сложи.

— Нея ще облека утре вечер — отвърна тя и издърпа една червена рокля, която никога не беше сваляла от закачалката, за да сложи край на разговора. Плановете ѝ щяха да се провалят, ако облече зелената рокля тази вечер. Няма начин да се появи с един и същи тоалет две поредни вечери, без Брад да заподозре нещо, а няма да има време да пригоди друга рокля, за да може да скрие бележниците. И без това ужасно трудно успя да приготви тази, без той да я види.

— Нещо специално ли имаш предвид за зелената?

— Линда я направи за мен. Пазя я за нещо специално — приемът у Стивън.

Беше се напъхала в роклята и поставяше малко руж на бледите си страни, когато чу Т.С. пред входната врата. Понечи да извика на Брад да ѝ отвори, но той беше в кабинета, увлечен в телефонен разговор с някой от новоизлюпените си почитатели от филмовата индустрия, така че реши да отиде сама. Ако Брад слезе долу, вероятно пак ще срита горкото животно.

Изтича бързо по стъпалата и отвори вратата точно навреме, за да види как оранжевият дявол офейква през улицата и се шмугва в страничния двор на възрастния господин. Покачена на високите си токчета Алекса прекоси неуверено калдъръмената улица и надникна в малката градинка на новия им съсед. Т.С. не се виждаше никъде.

— Писи, писи... — повика я тихо. Още не беше виждала стареца, но го беше чула да говори с немски акцент на момчето с вестниците. Може би си ляга рано — не би искала да го събуди. — Писи, писи... — повика отново, този път по-силно.

— Алекса, какво правиш, по дяволите? — чу да крещи Брад.

„Остави котката, каза си тя. Ще си дойде у дома, когато сама реши.“ Върна се в къщата и завари Брад в гаража да загрява двигателя на новата си играчка. Напъха се внимателно на ниската седалка на червения „Астън-Мартин“.

— Майната му! Защо се занимаваш толкова с тази котка? — Премести лоста и даде няколко метра на заден ход, след което така рязко изви, че гумите изсвистяха. Само за секунди скоростта се ускори от нула до осемдесет километра в час, но не и преди Алекса да зърне Т.С., надничащ от прозореца на съседа.

На връщане от, както ѝ се стори, най-дългото и отегчително парти на века, Брад беше пиян. Не се съгласи да я остави тя да кара колата, но и без това от елегантната къща на Чонси в Белгрейвия, където се състоя приемът, до техния временен дом, имаше само няколко пресечки. Брад караше бавно, като вземаше всеки завой с прекалена предпазливост. Алекса се взираше през прозореца и си мислеше каква наслада изпитва той да бъде център на вниманието. Фактът, че Чонси Бедингтън, истински херцог, бе настоял Брад да бъде сред поканените, страшно го беше впечатлил. Изпитваше почти детинско благоговение към хората с титла.

Алекса цяла вечер стоя, затаила дъх в очакване дали Марк няма да се появи с някоя ослепителна дама. Някъде към края до нея се приближи Шърмейн.

— Много жалко, че Марк не може да дойде — поклати глава тя така, че новата прическа — в небрежно разрошен стил — се разпиля по раменете ѝ. — Един месец ще бъде в Австралия. Така че няма да е в града и за премиерата на пиесата ти — допълни тя, а тонът ѝ съвсем ясно даде да се разбере, че това изобщо не я вълнува.

— Много ще липсва на Рената — отвърна Алекса и огледа аленочервената ѝ рокля с жълти къдрици, която ѝ придаваше вид на някакъв британски вариант на Кармен Миранда. Макар да се почувства облекчена, че няма да се наложи да се изправи лице в лице с Марк тази вечер, Алекса се беше надявала, че той ще присъства на премиерата. Молеше се дотогава да разполага с доказателствата срещу Стивън и да може да обясни всичко на Марк.

Когато Брад спря пред къщата, Т.С. се беше сгушила на малката веранда. Значи вече бе успяла да дотегне на стария господин. Брад я изрита и залитна навътре, преди Алекса да успее да я улови. Животното зави, сякаш е смъртоносно ранено, и се втурна през улицата. Алекса я настигна точно когато Т.С. заемаше позиция, надавайки сърцераздирателен вой пред вратата на възрастния съсед.

— Съжалявам, че те ритна, но престани да си забиваш ноктите в мен — заговори ѝ тя и се намръщи, докато я притискаше здраво към себе си. Котката се успокои и се сгуши в нея. Алекса я целуна по главата и мислено си обеща, че скоро и двете ще си бъдат у дома.

Когато угаси осветлението на верандата, забеляза, че пердетата в отсрещната къща помръднаха. Събудили са стария човек. Ще трябва утре да отиде дотам и да му се извини, че Т.С. е такава натрапница.

Като се бавеше умишлено с надеждата, че Брад ще заспи и така ще ѝ се размине поредната порция секс, Алекса нагости Т.С. с препълнена купичка сметана, която тя лакомо започна да ближе.

Завари Брад, прострян на леглото, както си бе напълно облечен, да хърка като параходна сирена. Смъкна дрехите си и се промъкна между завивките. Трябваше добре да се наспи — утре ще бъде дълъг ден. Но тялото ѝ не искаше да се подчини. Остана да лежи, като си мислеше, че всъщност нито веднъж не е спала добре, откакто за последен път прекара нощта с Марк. Все още копнееше за онова приятно, сигурно усещане да заспиш до човека, когото обичаш.

Алекса се стараяше да не си проличи, че оглежда всекидневната на Стивън, но всъщност точно това правеше. Беше късно — къщата бе препълнена с хора, част от които изпълваха библиотеката и кабинета, както и фойето. Всичко се получаваше според плана, който бяха съставили с Остин. Никой не би могъл да заподозре, че плътно прилепналата рокля крие таен джоб в огромната дантелена джуфка, закрепена на плохата отзад. Ако нещата вървят по план, вече е само въпрос на минути да се сдобие с бележниците. Трябваше да се освободи от тях, да се обади на Остин, после да вземе пръстена и Т.С. и да се скрие, докато властите извършат арестите.

— Ето, скъпа, пийни още шампанско — подаде ѝ чашата Брад. — Току-що чух, че Кимбръф бил в Австралия. Ти знаеше ли?

— Да. И няма да се върне за премиерата. — Алекса запази тона си непринуден. Брад проявяваше необичаен интерес към отношенията ѝ с Марк. Не може да рискува да събуди подозренията му.

— К'во има? Все гледаш към вратата. Чакаш ли някой?

— Да — отвърна тя и се престори, че отпива от шампанското. Със съдържанието на предишната чаша беше успяла да полее някакво изкуствено цвете. Къде ли ще може незабелязано да се отърве от тази? — Очаквам Джина Джерард, братовчедката на Рената. Нали помниш, иска роля във филма. Помислих си, че така може да поговориш неофициално с нея. Ако прецениш, че не е подходяща да изпълнява

ролята на Мелани, няма да приемем предложението на Джайлс. В края на краищата ние имаме изцяло думата по творческата част, нали така?

Брад кимна, очевидно повярвал на твърденията ѝ.

— Ама че парти, а?

— Да — потвърди тя и отбеляза непрекъснатия поток от хора, които щъкаха нагоре-надолу по стълбите. Явно, любителите на белите прачета се гощаваха на втория — по-точно първия — етаж. Това напълно я устройваше. Никой нищо няма да заподозре, когато се качи горе. Сега дано само се появи „братовчедката“ на Рената.

Точно когато удари десет и половина, Джина пристигна, издокарана в яркорозово. Скандинавското ѝ лице беше увенчано от лъвска грива с цвят на захарен памук, която подчертаваше небесносините ѝ очи и се спускаше по голите ѝ рамене на разкошни буйни вълни. Стигащо почти до пъпа деколте излагаше на показ впечатляващия ѝ бюст.

— Мили боже! Виж каква сирена!

С пленителна усмивка Джина се промъкна към Алекса и Брад.

— Здравейте, толкова се радвам да ви видя. Особено вас, господин Уилингам. Тъкмо си мислех колко сте възхитителен — изрече с леко пресипнал глас, който трябва да бе най-лошата имитация на Мерилин Монро, чула някога от Алекса.

— Приятно ми е да те видя — отвърна тя. — Джайлс е ужасно уверен в таланта ти и сега разбирам защо. Не си ли съгласен, Брад?

— Аха — потвърди той и впери поглед в двойното възвишение, което Джина беше разположила точно под носа му.

Алекса отпи голяма глътка шампанско, за да потуши смеха си. Без да задава никакви въпроси, Рената беше надминала себе си. Къде ли е намерила „братовчедката“ си? Тази стръв щеше да ангажира вниманието на Брад, докато тя прегледа тайника.

— Ще ви оставя да си поприказвате малко, докато изтичам до тоалетната.

Алекса остави чашата с шампанско на една масичка във фойето и си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Моля те, Господи, нека да са там! Не ме карай да изтърпявам още от тази лудост! Сърцето ѝ биеше в ушите, докато изкачваше привидно спокойно стълбите. Спря пред стаята на Стивън и се заслуша в странните звуци, които долитаха от отсрещния край на коридора. След като реши, че става дума за някоя

двойка, която вероятно се забавлява в кабинета на горния етаж, тя предпазливо откряна вратата на спалнята. Усети как нервите ѝ се изострят и я обзема още по-голям страх. Вътре нямаше никой, но във въздуха се носеше странна болнична миризма. Погледна в банята, за да се увери, че е сама. Нямаше никой, но видя на какво се дължи миризмата. Етер. Стивън и приятелите му са използвали банята. Страхотно, с малко повече късмет той може и сам да се яви в небесното царство, преди тя да го изпрати там.

Затвори вратата на спалнята и отиде до леглото. Черното лакирано дърво беше добре излъскано и не се виждаха никакви отпечатъци от пръсти, които да свидетелстват, че скоро е било отваряно. Доколкото виждаше, нямаше никакви кабели към леглото или стената. Твърде малко, за да побере кой знае какво, тайното чекмедже вероятно изобщо не е било включено в охранителната система на къщата. Издърпа го и го отвори.

Вътре имаше няколко найлонови пликчета, пълни с кокаин. Бързо разрови между тях и откри най-напред черния бележник от щраусова кожа, а след това и малкия тефтер на Брад. Неспособна да устои на изкушението, Алекса ги прелисти набързо. Благодаря ти, Господи! — прошепна безмълвно. Съдържаха точно каквото очакваше — достатъчно, за да убие с един куршум десетки зайци. След като напъха и двата бележника във волана на роклята си, тя посегна да затвори тайника.

— Здравей, скъпа.

Обърна се бавно, като се опитваше да прецени как да постъпи. От колко ли време бе там?

— Стивън, страхотно парти! Тъкмо си вземах нещичко.

— И аз така виждам. — Влезе вътре и затвори вратата. — Как разбра за чекмеджето.

— Госпожа Радж ми го показа — отвърна тя, тъй като знаеше, че вече е уволнил жената и думите ѝ с нищо няма да ѝ навредят.

— Точно за това я изхвърлих. Все ми крадеше от запасите. — Алекса силно се съмняваше, но кимна съчувствено. Много вероятно е предизвиканата от кокаина параноя да е била причина за подозренията му към прислужницата. — Можеше да ми поискаш — проговори отново, после се приближи и рязко затвори чекмеджето. — Нагласил съм нещата в банята.

— Ами бих предпочела... — сведе театрално очи, като се опита да си придаде виновно изражение. — Брад не знае.

— Значи така стоят нещата, скъпа — подсмихна се самодоволно Стивън.

Алекса сви рамене. Смяташе, че не я е заподозрял за бележниците. Трябва да си тръгне колкото е възможно по-бързо. Ако Брад дойде да я търси, може да не успее да се измъкне навреме.

— Ела да си поговорим — предложи Стивън и тръгна към банята. — Трябва ми едно бързо подкрепление.

Алекса скришом погледна часовника си. Единайсет часът. Трябва да стигне най-късно в единайсет и двацет.

Досущ като истински разглезен, паразитиращ богаташ, Стивън пое няколко вдишвания, като гълташе дима чак до подметките на изработените си по поръчка официални лачени обувки. Едва тогава Алекса се осмели да проговори.

— По-добре да се връщам при Брад.

— Разбира се, скъпа — отвърна той, но тя се съмняваше дали изобщо разбра, че си тръгва.

Алекса изтича по тясното стълбище за прислугата към кухнята, мина покрай хората от фирмата за сервиране и излезе през задния вход.

Потръпна и съжали, че няма палто. Ръмеше ситен, леденостуден дъждец и улиците на Мейфеър блестяха от влага под надигащата се откъм Темза мъгла. Алекса вървеше колкото се може по-бързо, но не чак толкова, че да привлече вниманието върху себе си, ако се затича. Когато стигна до началното училище „Сейнт Джордж“ в края на „Уейвъртън Стрийт“, отново погледна през рамо. Влажната пелена от ситни капчици закриваше всичко на повече от три-четири метра, но явно никой не я бе проследил. Мъглата обгръщаше готическата сграда и подчертаваше сенките ѝ, а едва доловим ветреца шумолеше в листата на дърветата по улицата и в градината зад училището. Алекса затича покрай едва различимата ограда, докато стигна до „Маунт Стрийт“.

Дори и след като остави бележниците и се добра до телефонната кабина на ъгъла на „Маунт“ и „Саут Одли“, сърцето ѝ продължаваше да бие необуздано. Изхлузи обувката, измъкна фонокартата изпод подложката, напъха я в процепата и набра номера на Остин.

Той отговори още преди да е свършило първото позвъняване.

— Направих го — изрече Алекса, като се опитваше да говори нормално. — Бяха точно там, където смятах — под толкова кокаин, че може да се осигури двудневно веселие на цял Лондон.

— Отърва ли се от тях — попита той. — И сигурна ли си, че никой не те е проследил?

Алекса направи опит да изглежда съвсем естествена, докато се оглеждаше. Призрачната мъгла се стелеше над улицата и размазваше светлините на уличните лампи в неясни петна, които не позволяваха да се види кой знае какво. По Саут Одли си вървеше обичайното движение в посока към Парк Лейн. Единствените хора, които се забелязваха, бяха две двойки и възрастен мъж с бастун.

— Не, никой не ме следи.

— Тогава се махай оттам. Незабавно ела тук. Само се убеди, че не те следят.

— Идвам.

— Бъди внимателна!

Алекса забърза зад ъгъла, където беше паркирала наетата по-рано кола. Докато вкарваше единствения ключ, който беше скрила в другата си обувка, отново погледна през рамо. Под оскъдната светлина, която посребряваше влажните улици, за момент ѝ се стори, че вижда някой, притаен в сянката, но когато се вгледа по-внимателно, него вече го нямаше. „Престани! Въобразяваш си! Ако те бяха усетили, щяха да ти се нахвърлят, преди да оставиш бележниците.“ Натисна педала на газта и потегли по улицата в съботната вечер.

Знаеше, че трябва да поеме в обратна посока, към Мейда Вейл, но не можеше да изостави Т.С. Нито пръстена. Остин щеше да побеснее. Специално ѝ беше наредил да не се връща в луксозната къща. Но Брад почти сигурно ще убие котката, когато разбере какво е направила. А и няма да може да си вземе пръстена. Още преди това беше затворила протестиращата Т.С. в офиса на третия етаж, откупвайки мълчанието ѝ със специална порция от любимото ѝ ястие — кайма от пьдпъдък.

В момента, в който сви по „Минера Мюз“, Алекса простена. Навсякъде беше пълно с коли. Някой даваше прием. Направи знак на прислужника, който паркираше колите, и бавно навлезе в уличката. Отново хвърли поглед през рамо. През една пролука в мъглявата светлина, забеляза, че зад нея е пристигнала още една кола, но явно

ставаше дума за гост, защото момчето пое лимузината. Алекса спря пред тяхната къща и без да изключва двигателя и да вади ключа, изтича за Т.С.

Светна лампите в антрето и затича към стълбите с намерението най-напред да вземе котката. И тогава улови с периферното си зрение осветения по нов начин аквариум. Обърна се, обзета от зараждащ се някъде дълбоко в нея ужас. На повърхността на водата безжизнено плуваше Т.С. и някаква риба подръпваше ухото му. Не! Невъзможно е да е паднала вътре. Големият съд имаше много здрав капак. Пристъпи по-близо с бликнали в очите сълзи и видя, че котката не се е удавила. Някой ѝ беше пречупил врата, като го бе извил чак назад към гърба. Нефритенозелените ѝ очи бяха застинали отворени и се взираха в Алекса.

— Горкичката — продума тя, издърпа капака и улови прогизналото тяло.

Притиснала капещото трупче към гърдите си, изведнъж усети как по тялото ѝ избива пот и се стича по гърба. В съзнанието ѝ се взриви мощен заряд: „Бягай! Махни се оттук!“. Завъртя се на пети, за да се озове пред насочения насреща ѝ автоматичен трийсет и осми калибър, с лъскав хромиран заглушител.

— Здравсти, Алекса.

ГЛАВА 44

Над дулото на оръжието насреща ѝ се взираха гарвановочерните очи на Джейсън Толбът, с такъв неудържим тържествуващ блясък, толкова ужасяващи, че всички инстинкти за самосъхранение на Алекса се взривиха изведнъж. Хвърли мъртвата котка в лицето му, приклепна и хукна към входната врата. Отвори я широко и запиця колкото ѝ държаха силите, докато тичаше към колата. Джейсън се хвърли отгоре ѝ, издърпа я за косата, заклеци я в здрава хватка и я повлече обратно в къщата. Мъглата заглуши виковете ѝ, а влажната пелена притъпи схватката. Малко вероятно беше да е привлякла вниманието на някой от гостите по-надолу по улицата.

Джейсън я завъртя гневно и притисна оръжието към слепоочието ѝ.

— Щях да те убия начаса, ако не бях обещал на Брад да го изчакам — побутна я с цевта, за да я насочи към дивана. — Мислеше си, че си ни заблудила, а?

— Н-не знам за какво говориш — заекна през стиснати зъби тя и почти падна върху кожените възглавници.

— За бележниците с източниците ни. Отвън в колата са, нали?

— Не знам...

— Преструвките доникъде няма да те доведат — прекъсна я Джейсън и седна до нея, все така насочил оръжието насреща ѝ — задейства специалната аларма в мига, в който ги докосна. Много си добра, няма що. С удоволствие ще го направя и сам, но Брад иска лично да се погрижи за теб. — Джейсън се облегна на възглавниците, давайки ясно да се разбере, че се чувства много удобно, докато тя продължаваше да седи сковано. — Не знаеше, че Брад е с нас, нали? — Въпросът беше риторичен и той не очакваше отговор. — Изобщо не се хвана на приказките на Стивън, че е загубил бележника му. Наложил се да го включим в играта.

Алекса не хранеше никакви илюзии относно по-нататъшната си съдба. За момент се запита дали наистина съществува задгробен

живот. Мелани сигурно вече знае. Но проклета да е, ако се остави да я убият, без да вдигне колкото се може повече шум.

— Брад ще ми пререже гърлото — изрече невъзмутимо, наблюдавайки реакцията на Джейсън. Нещо трепна в очите му. — Също както направи с брат ти — от едното ухо до другото, точно под брадичката.

— Не знаеш какво приказваш — процеди със стиснати устни той.

— Така ли? Каза ми, че е убил Робърт. Станал някакъв провал с продажбите на черно. С очите си видях как Брад уби и друг мъж по същия начин. Знаеш ли колко бавно може да умира човек? Прерязано гърло — звучи като че ли става бързо. Но не е така. Течността бълбука, а в това време прерязаната трахея се дави за въздух. Получава ли кислород, човек живее... докато му изтече кръвта.

— Млъкни! Измисляш си!

— Нима? — Въпреки привидното му изражение на отегчено презрение, чувстваше, че го е засегнала. — Колко време, смяташ, ще мине преди Брад да се обърне срещу теб?

— Никога. Нямаше да го направи и с теб, ако не се беше издала. — Не желаше да му достави удоволствието да пита как е станало, но въпреки това се зачуди. След толкова седмици преструвки какво ли се беше объркало? — Онази малка сценка с Кимбръф те издаде. — Трябва да е изглеждала не по-малко шокирана, отколкото наистина се чувстваше, защото от гърлото му се надигна сатанински кикот.

— Ти не си казала на Брад за пръстена, но той знаеше, че Марк ти го е дал. Подслушвал ви е. Ама че наивник! Дотогава си успявала да го заблудиш. Брад наистина вярвал, че си се влюбила в него, особено като си казала на Кимбръф, че го обичаш. Колко жалко, че не си проявила достатъчно съобразителност и не си му казала за пръстена. Тогава може би щеше да успееш да го измамиш.

— Няма да се измъкнете. Бележниците вече са в ръцете на полицията.

— Досега не постигнаха особен успех в залавянето ми.

— Този път ще ти отрежат финансовите източници. Подготвят международна акция за залавяне на всички престъпници, включени в мрежата ти. А няма да можеш още дълго да разчиташ и на Стивън. Със

скоростта, с която вдишва наследството си през носа, съвсем ще се скапе. След като и Мелани си замина, ще трябва да...

Блъсна я с дългата цев на заглушителя и я събори на възглавниците.

— Никога, ама никога повече не смей да споменаваш името ѝ или хич няма да чакам Брад...

— Защо пък не? — промърмори Алекса, разбирайки, че сега единственият ѝ шанс е Остин да забележи, че закъснява, и да се обади в Скотланд Ярд. Но дали ще се сети да ги изпрати тук? — Мелани се опита да ме изпрати на оня свят. Какво съм ѝ направила?

— Прекалила е, но не го е направила нарочно — отвърна Джейсън. За момент забрави преструвките си и в очите му трепна мъка.

— Опита се да ме накисне в Кабо — упорстваше Алекса, за да печели време.

— Не, не е била тя. Стивън го е направил. Така ми казаха и двамата.

Алекса се замисли за момент над това и разбра, че Джейсън казва истината.

— Тя е предизвикала убийството на брат ти, като се опитала да върти някакви игрички с билетите в Хартум. Оплескала всичко, естествено, и раздрънкала името му из целия град. И тогава се наложило Брад да се погрижи за него. — Това си бяха чисти предположения, основани на някои изпуснати от Брад реплики, но видя, че е налучкала правилно.

— Кучка такава... — Внезапни удари по вратата го прекъснаха. — Само ако мръднеш, ще стрелям — прошепна той.

Последва нова серия удари и вътре долетяха викове на немски.

— Старецът от отсрещната къща — импровизира в движение Алекса. — Казва нещо за колата ми. Оставила съм я със светнати фарове и работещ двигател.

Джейсън изглеждаше объркан, но ѝ нареди:

— Върви и говори с него. Разкарай го!

Изправи се с разтреперани крака и се приближи до вратата, като се опитваше да прецени дали има някакъв начин да се измъкне.

— Да, кой е? — извика високо.

Отсреща прозвуча поток от думи на неясен немски, прекалено бърз, за да го разгадае.

— Какво казва? — попита Джейсън.

Очевидно и той знаеше немския почти толкова, колкото и тя.

— Казва, че от колата ми тече бензин и се бои да не се запали.

— По дяволите! По-добре да изключиш двигателя. Но се кълна, че ако се опиташ да направиш нещо, ще застрелям и теб, и стареца. — Алекса посегна към дръжката. — Не забравяй — отново ѝ напомни Джейсън и застана до нея, — аз нямам какво да губя.

В мига, в който отвори вратата, във въздуха изсвистя тежък бастун и някой я повали на земята. Марк! Видя как Марк избива пистолета от ръката на Джейсън, после се хвърля отгоре му. Алекса се протегна към пистолета, но Джейсън го изрита. Двамата с Марк се вкопчиха на пода, размахвайки ръце, като си нанасяха ожесточени удари. Тя скочи на крака и изтича до мястото, където се беше плъзнал пистолетът под една масичка до стената. Вдигна го с треперещи ръце и се опита да си спомни единствения си урок отпреди години. Провери — предпазителят беше освободен. Сега само трябва да натисне спусъка. Зае стойка на полицай и насочи оръжието. Безполезно беше. Двамата се търкаляха по пода с такава бързина, че дори и снайперист би се затруднил да се прицели.

— Марк, отдръпни се от него. Взех пистолета.

— Има нож — извика Марк.

До този момент Алекса не беше забелязала сгъваемия нож, който Марк отблъскваше в ръката на противника си. Ясно беше, че няма да може вечно да удържа Джейсън. Отново се сборичкаха по пода, като събаряха предмети от масичките и се ругаеха взаимно. Макар преди това да се бе изправила спокойно срещу Джейсън, сега почувства, че я обзема панически ужас, само като гледаше колко лесно може да убие Марк. Мислите ѝ се блъскаха в главата. Трябва да има все нещо, което може да направи. Изчака да се претърколят обратно през стаята и да се озоват точно под аквариума. После натисна спусъка — бавно, мъчително бавно — докато от оръжието се разнесе силно свистене. Едва сега осъзна, че е забравила за заглушителя. Куршумът улучи стъкления съд и той се пръсна, отприщвайки водопад от вода, риби и камъчета върху двамата. Те се пуснаха за момент. Алекса не се поколеба. Улови оръжието, прицели се в Джейсън и натисна спусъка.

Продължи да стреля в него, макар всеки изстрел да пронизваше мъчително рамото ѝ. Когато пълнителят се изпразни, тя пусна оръжието и се свлече на колене.

При вратата се чу внезапна суматоха, последвана от викове.

— Полицията — простена тя. — Най-последно.

В стаята влезе Остин, следвайки групичката полицаи.

— Добре ли си? — попита той, като видя няколкото сантиметра вода, изпълнила всекидневната, и надупчените от куршуми стени, опръскани с кръв.

— Никога преди не съм убивала човек — отвърна потресена Алекса.

— Не е мъртъв — успокой я Остин. — Само е ранен.

Докато полицаите преглеждаха изпадналия в безсъзнание Джейсън и разпитваха Марк, Алекса се обърна към Остин.

— Ти си казал на Марк, нали?

— Разбира се. Свързах се с него, когато научих, че си загинала. Всеки глупак би могъл да види колко много те обича той. Не желях да те оставя да се занимаваш с тази история сама. Знаех, че Марк разполага със средства, за да наеме частни детективи, които да те наблюдават. Нали не се сърдиш?

— Не, не се сърдя. Но Брад всеки момент ще дойде и...

— Той е на топло. Когато ми каза за онази работа с кокаина, уведомих полицията и те направиха обиск на партито. Цялата група е в затвора. Така ще останат мирни, докато съответните власти разполагат с време да прегледат Кралската поща за пакетчето, което си адресирала до мен. След като го намерят, ще могат да предявят и по-сериозни обвинения срещу Брад и Стивън.

— А специалното телевизионно предаване? Готово ли е всичко? — попита Алекса, като се чудеше дали органите на реда ще му позволят да прегледа бележниците. Когато решиха, че най-безопасното място за тях ще бъде пощенската кутия на „Маунт Стрийт“, тъй като щяха да я приберат в единайсет и половина, двамата смятаха, че пакетчето ще бъде доставено в понеделник. Така Остин щеше да има време да поработи с информацията, преди да я предаде на полицията.

— И аз си имам връзки. Ще прегледам бележниците още тази нощ. Филмът ще се излъчи утре вечер в ранните новини, точно преди

премиерата на пиесата. — Остин се усмихна и кафявите му очи заискриха. — Успя, дете!

ГЛАВА 45

Алекса надникна през завесата към пълната зала на „Риджънси“. Издокарани във фракове господа и дами във вечерни тоалети изпълваха обновения театър. Вече беше ударил първия звънец — закъснели зрители бързаха да заемат местата си. Продадени за месеци напред, билетите за пиесата бяха най-търсените в града. Всеки момент щяха да се запълнят всички места. Всички, освен едно.

— Марк още го няма? — прошепна Рената зад нея.

Алекса поклати глава.

— Няма да дойде. Може би все пак е заминал командировка в Австралия. — Не успя да сдържи тъжната нотка в гласа си.

— Ще дойде, ще видиш — прошепна Рената.

Алекса кимна, но остана разколебана. Предишната вечер, след като я разпитаха от полицията, детективите от Скотланд Ярд взеха обширни свидетелски показания, а служителите от американското посолство я запознаха с правата ѝ. Когато най-после излезе от стаята за разпит, установи, че Марк си е тръгнал без нея. Опита се да се свърже с него, като остави съобщения из цял Лондон, но той изобщо не ѝ се обади. Чудеше се какво ли ще каже за листовките, които беше сложила в театралните програми и в които пишеше, че печалбите от пиесата ще отидат във фонд за подпомагане на Судан. Сигурна беше, че няма да има нищо против, но все пак искаше да му го каже лично. И нещо повече, искаше тази вечер да е тук, с нея.

Алекса се присъедини унило към Туик зад кулисите, докато светлините в залата бавно угаснаха, сцената се освети и мелодията на Куинтън Малмсби се разнесе от умело скритите в старинната мебелировка стереоговорители. Погледна Рената, която за стотен път нагласяваше костюма си. Линда беше надминала себе си. Алекса дори не знаеше как да нарече убития нюанс на мандариново, с който беше облечена Рената, но той прекрасно контрастираше с червените ѝ коси, подчертавайки живия им цвят.

Завесата започна да се вдига и Алекса бързо огледа своята рокля, за пореден път развълнувана от признанието на Линда, че Марк я е купил за нея. Предната вечер се беше разпаднала, но Линда успя да я поправи. Алекса винаги си беше представяла, че ще облече тази рокля за триумфалното завръщане на Рената, както и винаги си беше представяла, че Марк ще бъде до нея. Завъртя пръстена със смарагд, който ѝ беше дал, около пръста си. Защо си беше тръгнал, без да ѝ каже нито дума?

Когато светлините отново се включиха за антракта, тя забеляза Линда и Уорън, Джайлс, Чонси с Шърмейн и дори Остин, който изглеждаше съвсем необичайно в смокинга. Мястото на Марк оставаше все така незаето.

След последното падане на завесата, публиката скочи на крака и въодушевено започна да аплодира. Нямаше никакво съмнение: Рената Тремейн, червенокосата богиня на лондонската сцена, си беше върнала короната. По време на всичките единайсет вдигания на завесата, Алекса протягаше врат, за да надникне в залата, като се молеше Марк да е дошъл. Мястото оставаше празно.

Завесата се вдигна за дванайсети път и на сцената този път се появи само Рената, притиснала в ръце букета от шейсет рози с цвят на праскова, който ѝ бяха поднесли след края на пиесата. Изчака за момент, с проблясващи по ръцете ѝ пръстени от отразената светлина на рампата, докато публиката престана да ръкопляска и се настани по местата си.

— Благодаря. Благодаря ви на всички. Не бих могла да изразя какво означава за мен да ме приемете отново по този начин — замълча и си пое дълбоко дъх. От това как трепереше обикновено съвършено обиграния ѝ театрален глас, Алекса можеше да съди, че не става дума за празни думи. — Тази вечер не принадлежи на мен. Аз никога нямаше да бъда тук, ако не беше вярата и любовта на скъпата ми приятелка Алекса Макензи.

Обърна се сияеща към нея и ѝ помахаше да излезе на сцената. Алекса се изчерви мъчително и се почувства ужасно неловко, докато се приближаваше до Рената. Възторжените овации на станалата на крака аудитория я разтърсиха до дъното на душата. Очите ѝ се замъглиха от неприкрити сълзи. Когато шумът стихна, тя проговори:

— Благодаря на всички, че ни давате възможност. — Стисна ръката на Рената. — Благодарни сме ви, че си закупихте билети месеци предварително. Сигурна съм, че не съжालявате. Рената се върна... по-добра от всякога — отново изчака ръкоплясканията да утихнат, преди да продължи: — Тази вечер дължим на актьорите и целия екип, но най-вече на един мъж, чиято прозорливост не само спрямо нас, но и спрямо тази страна, ни кара всички да се гордеем, че го познаваме. Той не...

Рената я улови за рамото и прошепна:

— Ето го!

— Марк Кимбръф — изрече Алекса и примигна срещу светлината, за да различи високата фигура, която приближаваше по пътеката. — Нашият продуцент и приятел — почти не чу избухналите аплодисменти, когато Марк се качи при тях на сцената и целият актьорски състав и спомагателен персонал излязоха зад тях за последен поклон. — Къде беше? — прошепна и преглътна сълзите си.

— Мислех — отвърна той. — Липсвах ли ти?

— Да. Моля те, заведи ме у дома, в Уиндам Хол.

Оловносивото небе на ранното утро, което се пробуждаше след буреносния фронт, рязко контрастираше с жълтите, зелени и розови петна на пролетния пейзаж, докато пътуваха през долините на Кент. След тържеството за трупата в „Льо Каприс“ и след като прочетоха присъдите на театралната критика в ранните сутрешни издания, Марк и Алекса поеха мълчаливо извън Лондон. Бяха забравили за напрежението помежду си, но и не знаеха какво да кажат, откъде да започнат. Въпреки че през цялото време бяха заедно, нямаха възможност да разговарят насаме.

— Не ми повярва, когато ти казах, че обичам Брад, нали?

— Не — отвърна тихо той. Макар да бе изрекла думите само веднъж, те хиляди пъти бяха звучали отново в съзнанието му. — Когато го каза, ти повярвах. Ти си дяволски добра актриса. Но след като си тръгнах, започнах да се замислям. Знаех, че няма да вземеш пръстена, освен ако не държиш все още на мен. А и цялата ти история изглеждаше прекалено обмислена, макар да звучеше направо налудничаво. Някак не се връзваше с подхода ти към пиесата и с

номера, който изигра на Джейсън. След това ми се обади Остин и разбрах какво се каниш да направиш. Той ужасно се тревожеше дали ще можеш да откраднеш бележниците. В мига, в който разбрах истината, уредих да ползвам къщата отсреща.

— Ти? — възкликна изумена Алекса. — Защо тогава не почука по-рано на вратата?

— Не бях там през цялата вечер. Проследих те. Не трябваше да се връщаш на „Майнера Мюз“. Имах подставени хора сред гостите на Стивън и отвън на улицата, но те изгубихме в проклетата мъгла. Знаех, че ще бързаш да хванеш събирането на пощата в единайсет и половина на „Маунт Стрийт“, но нямах представа къде си паркирала колата. Детективите ми те проследиха и ме предупредиха, че се прибиращ у дома. Спрях по-надолу, пред къщата, където имаше прием, и се обадих на Остин, за да го информирам. И тогава той ми каза, че от Интерпол са се обадили и са му съобщили, че Джейсън се е промъкнал обратно в страната. Хукнах веднага по улицата. Можеш да си представиш какво изпитах, като видях колата ти да стои включена пред къщата.

Започна да вали силно, докато свиваше по тесния път. Алекса забеляза в далечината Уиндам Хол. С ъгълчето на очите си Марк я видя да изтрива с опакото на ръката си криволичеща по бузата ѝ самотна сълза.

— Хайде да изтичаме — предложи той и спря колата колкото беше възможно по-близо до входната врата. — Качи се горе и съблечи мокрите дрехи — нареди ѝ, след като притичаха под проливния дъжд и влязоха вътре.

Алекса кимна и погледът ѝ бавно се плъзна из стаята, после се отправи към коридора и обхвана богатата дървена украса, меките мебели и месингови лампи.

— Красиво е — изрече на глас, но Марк долови задавения звук от заседналата в гърлото ѝ буца.

— Поне отоплението работи — отвърна тихо. — Качи се горе.

Той отиде в кухнята да види как е Б.С. Искаше да осигури време на Алекса да остане сама в спалнята. Колкото и да копнееше да се люби с нея, чувстваше, че мъчителното ѝ изживяване с Брад може да е променило отношението ѝ към секса... и към него. Запали лампата в малкия килер. Б.С. отвори за миг съненото си око, преди отново да го затвори и да се сгуши по-плътно в кошницата си. Доволен, че

селянинът, на когото бе платил да го храни, е изпълнил задължението си, Марк пое по задната стълба към стаята си.

Под огромната пухена завивка подрязаните къдри на Алекса проблясваха под бледата светлина на новия ден. Остана до леглото за момент, преди да се убеди, че е заспала. Дръпна тежките пердета пред слабата светлина, която си пробиваше път през натежалите от дъжд облаци. Уморено остави влажните си дрехи върху един стол и се промъкна до нея. Неспособен да преодолее разгарящия се копнеж, той я привлече в прегръдките си и цялото ѝ тяло се отпусна до неговото. И двамата вече дни наред живееха на ръба на нервното изтощение, напомни си Марк, заслушан в спокойното ѝ дишане. Вдъхна приятното, цветно ухание, останало от парфюма ѝ, и си помисли, че той също би трябвало да поспи. Но тялото му отказваше да се подчини. Марк се боеше, че ако затвори очи, когато се събуди, ще разбере, че всичко е било само поредният сън.

Отначало не разбра, че е задрямал. Изпъна се в опит да се отпусне и простена, усещайки, че е възбуден до полуда. С онази сладка магия на среднощния сън той проникна в нея, както бе правил десетки пъти през последните седмици. Изви гръб и се наслади на горещите милувки на устните ѝ, които се движеха неуморно. Посегна надолу и напипа главата на Алекса върху корема си.

— Помислих, че сънувам — промърмори доволно и надигна глава от възглавницата, за да я погледне.

— Какво? — попита с дяволита усмивка тя и едновременно с това го погали с ръка. — Мислех, че ще ме събудиш — изрече между влажните целувки.

— Имаш нужда от сън — прокара ръце по голите ѝ хълбоци. Кожата ѝ притежаваше изящество, което не помнеше, въпреки всичките си сънища.

— Имам нужда да ме любиш. — Големите ѝ зелени очи, изпъстрени със златисто, изведнъж станаха сериозни.

Марк я притегли върху себе си. Пое горещото връхче на гърдата ѝ между устните си и започна лекичко да го смуче, като в същото време я докосваше възбуждащо.

— Сега — прошепна тя задъхано, — сега...

Притисна се в него, а той се заби нагоре и я изпълни с едноединствено умело движение. Усети я точно такава, каквато я помнеше

— влажна и стегната. Алекса се заизвива отгоре му. Притиснала лице в извивката на шията му, задъхана до полуда, тя продължи да се движи в ритъм. Издърпваше се нагоре, докато той почти излизаше от нея, после се спускаше обратно надолу и се завъртеше. Отново и отново повтаряше неудържимо движенията си, докато Марк си представи, че го прострелва въображаем куршум, за да се въздържи да не свърши. Усмихна се доволно. Каквото и да се бе случило с Брад, то не беше засегнало страстта ѝ към него. Търсец облекчение, той я прехвърли по гръб и се впи жадно в нея.

Беше си у дома, беше негова.

Алекса усети как забива пръсти в гърба му и се чу как изрича името му и как му казва, че го обича. След седмиците на преструвки, нищо не бе по-сладко, по-приятно от това да се люби с единствения мъж, когото боготвореше. Удовлетворена, тя се сгуши в извивката на рамото му. Тежките, учестени удари на сърцето му под главата ѝ сигурно бяха най-безопасният, най-успокояващият звук, който бе чувала, каза си тя.

— Къде беше миналата нощ? — попита шепнешком. — И цял ден?

— Разхождах се и мислех за нас.

— За какво мислеше?

— Какво трябваше да ти кажа тогава в Хартум. — Марк я целуна нежно и я погледна право в очите. — Обичам те и искам да се ожения за теб.

Алекса вдигна ръка. Там проблясваше огромният смарагд.

— Нося пръстена ти. В мига, в който го сложих на ръката си, станах твоя. — Целуна го и устните ѝ останаха върху неговите, докато допълваше шепнешком: — Нищо няма да го промени.

— Знаеш ли, когато мислех, че си умряла, целият ми свят си отиде с теб. Нищо в живота ми нямаше да бъде същото без теб. Докато се разхождах вчера из Лондон, реших, че единственият начин да обичаш някого е като си мислиш какво би направил, ако го загубиш.

— Скъпи, ти няма да ме загубиш. Това е завинаги.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРКАТА

На 7 декември 1988 година Международният комитет на Червения кръст достави хранителни помощи на гладуващите бежанци в Южен Судан, измъчван от глад поради петгодишната гражданска война. Тогава за първи път от започването на военните действия на Суданската народоосвободителна армия в началото на 1983 година там бяха допуснати самолети с гаранции и от двете страни, че няма да бъдат свалени. Въздушният мост, установен за неопределено време в помощ на повече от шест милиона бежанци в южната част на страната, стана възможен, след като министър-председателят на Судан, Садек Махди, прие предварителния мирен план, одобрен от бунтовниците и членовете на управляващата в Судан коалиция. Като част от споразумението беше включена отмяната на ислямския закон, докато стане възможно провеждането на национална конституционна конференция.

Съгласно споразумението, Бритиш Мидланд Бенк опрости дълга на Судан, дарявайки парите на УНИЦЕФ за здравни услуги и развитие на земеделието в Южен Судан. Като постави началото на тази нова форма за облекчаване дълговете на страни от Третия свят, банката се надява и други институции да последват примера ѝ. Служителите на УНИЦЕФ потвърдиха, че този тип помощ представлява най-ефективният начин за народите с тежки вътрешни проблеми да преодолеят отрицателния ефект от задлъжнялостта си към западните страни и едновременно с това да построят по-добро бъдеще за своите народи.

Издание:

Мерил Сойър. Танцът на късмета

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 1998

Редактор: Анелия Христова

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.